

Phi Yến Lan

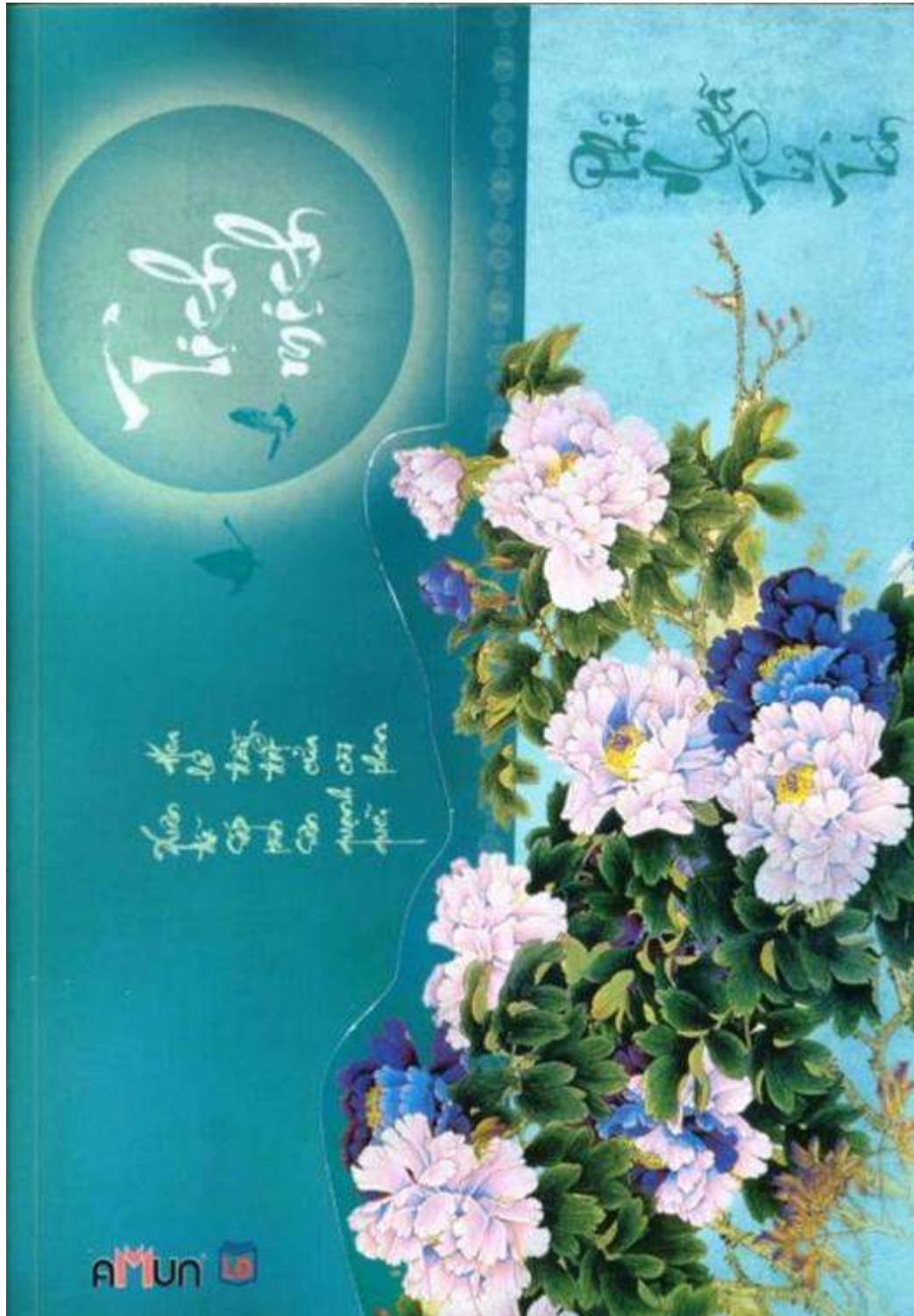
Thích
miệch

Đàn
lữ
trung
tốt
cần
Lần
hỏi
cấp
phần
cần
mình
cắt
phần
quê.

Diễn giả: Nhiễm
Thanh Ngọc
Làmebook: Dâu Lê

Tịch mịch

Tịch tịch

Tác giả: Phí Ngã Tư Tồn

Dịch giả: Nghiêm Thanh Ngọc

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Số trang: 416

Ngày xuất bản: 16/06/2014

Giá bìa: 99.000 đ

Công ty phát hành: Đinh Tị

Nhà xuất bản: NXB Lao Động

Chụp pic: chubbycheeks

Type

Bồ_công_anh: 1-11

Thần Hi: 12-23

koi_fish: 24-36

Ancof: 37-hết

Beta: quyengkhuyn

Làm ebook: Dâu Lê

Nguồn: luv-ebook.com

Ebook: <http://www.dtv-ebook.com>

Giới thiệu

Con đường của đế vương là con đường tịch mịch nhất thế gian. Và tình yêu của bậc đế vương cũng vô cùng tịch mịch...

Trong lịch sử phong kiến Trung Hoa, Khang Hy hoàng đế là một trong những vị hoàng đế phong lưu bậc nhất. Hậu cung của Khang Hy có hơn hai nghìn mỹ nữ, tuyển chọn từ khắp mọi nơi trong thiên hạ. Họ đã cùng sinh cho ông ba mươi bảy người con cả nam lẫn nữ. Vì thế, hậu nhân sau này đã gán cho Khang Hy mỹ danh: Hoàng đế đa tình.

Thế nhưng, chữ tình của bậc quân vương cũng khác rất nhiều với chữ tình của phàm nhân. Đã là vua một cõi phải gạt đi chuyện nhi nữ thường tình để hướng tới mối lo chung của đất nước. Cũng bởi vậy, với tam cung lục viện, phi thần, thê thiếp nhiều không kể siết, nhưng để chạm đến chữ tình của bậc đế vương cũng khó khăn lắm thay. Hoàng đế Khang Hy trong cuốn tiểu thuyết "Tịch mịch" của tác giả Phi Ngã Tư Tồn lại là một vị vua không những đa tình, mà còn rất chung tình...

Mục lục

[Chương 1: Xuân còn vì ai](#)

[Chương 2: Đế vương thiên tử](#)

[Chương 3: Bản thân cô quạnh](#)

[Chương 4: Bầu trời âm thanh](#)

[Chương 5: Muốn qua giặt giũ](#)

[Chương 6: Nếu chỉ là thoáng qua](#)

[Chương 7: Phụ một tấm lòng](#)

[Chương 8: Xa cách ngàn trùng](#)

[Chương 9: Hối hận đã muộn](#)

[Chương 10: Vô thức loạn nhịp](#)

[Chương 11: Bóng dáng xinh đẹp](#)

[Chương 12: Phúc phận ngăn ngại](#)

[Chương 13: Đầu sóng ngọn gió](#)

[Chương 14: Lo lắng một ai](#)

[Chương 15: Trăng non mới lên](#)

[Chương 16: Tâm thành tro bụi](#)

[Chương 17: U sầu phủ trắng](#)

[Chương 18: Trăng sáng hoa rơi](#)

[Chương 19: Mưa gió không ngừng](#)

[Chương 20: Đánh đàn ngắm tuyết](#)

[Chương 21: Tình ý sâu đậm](#)

[Chương 22: Hối hận nhớ lại](#)

[Chương 23: Lòng biết đã qua](#)

[Chương 24: Hẹn ước trong đêm](#)

[Chương 25: Hạnh phúc là thế](#)

[Chương 26: So với ngày nay](#)

[Chương 27: Bị người hãm hại](#)

[Chương 28: Làm sao nói rõ](#)

[Chương 29: Tình nguyện xa cách](#)

[Chương 30: Nước mắt tuôn rơi](#)

[Chương 31: Lệ nào khó ngừng](#)

[Chương 32: Không thể quay lại](#)

[Chương 33: Tuyệt vọng lấp lánh](#)

[Chương 34: Đau buồn khó nói](#)

[Chương 35: Lạnh cung lạnh lẽo](#)

[Chương 36: Hương thom vắng lặng](#)

[Chương 37: Bức thư gửi gắm](#)

[Chương 38: Gió đông tháng ba](#)

[Chương 39: Hứa rằng kiếp này](#)

[Chương 40: Khi đó chi biết](#)

[Chương 41: Trăng tròn trăng khuyết](#)

[Chương 42: Tà dương gọi tình](#)

[Chương 43: Tiếng giữa vườn hoa](#)

[Chương 44: Không thể không đau](#)

[Chương 45: Thân này thật khổ](#)

[Chương 46: Nàng đẹp như mơ](#)

[Ngoại truyện: Những mảnh vỡ](#)

[Biết tin vui](#)

[Sinh con](#)

[Giường mát](#)

[Bế con](#)

Chương 1: Xuân còn vì ai

Ngày Mười sáu tháng Giêng năm Kỷ Mùi, sắc trời u ám, tối tăm, mây đen giăng đầy. Đến đúng giờ Mùi, những bông tuyết bắt đầu rơi, đáp xuống mái ngói lưu ly làm vang lên những tiếng lộp độp. Chỉ trong chốc lát, những mái nhà xa xa đã được phủ một tầng tuyết trắng mỏng manh. Nền gạch xanh trong khu vườn gần đó lộ một màu xanh đốm bạc. Gió thổi bay những bông tuyết, tạt vào mặt hơi đau rát.

Ngọc Trợ vội vàng xoay người, thả rèm xuống. Chậu than củi thi thoảng phát ra tiếng lách cách. Nàng đi đến, lấy cái kẹp gấp than củi lửa, khi chạm vào đồng tro than củi đó nặng trình trịch, bèn cười, nói: “Chấn chấn là đĩa nào lại vui xuống đây mà, cả ngày chỉ biết ăn!” Còn chưa nói xong nàng đã nghe ngoài cửa có người hỏi: “Ngọc cô cô lại đang măng ai đấy?”

Một người mặc áo dài màu xanh vén rèm lên, bước vào. Vừa vào phòng liền cười mũ, vừa phủi những bông tuyết trên tua rua vừa cười, nói: “Mới giữa tháng Giêng, lão nhân gia người đã dạy bảo các tỷ tỷ rồi!”

Ngọc Trợ thấy tiểu thái giám Phùng Vị ở Tứ Cháp Khố, liền hỏi: “Thằng nhóc con nhà ngươi, sao giờ này lại rãnh rỗi mà đi dạo sang đây?”

Phùng Vị vừa quay đầu liền nhìn thấy củ khoai môn được vui trong chậu than, bèn cầm lấy cái kẹp gấp than rồi cười hì hì, hỏi: “Không biết đây là của vị tỷ tỷ nào, tiểu nhân mạn phép dùng trước vậy!” Nói xong, hắn liền đưa tay bóc vỏ. Củ khoai môn đó vừa được khều ra từ đồng than củi, nóng tới mức hắn liên tục vung vẩy kêu la “ai, ôi” Lúc này, Vân Sơ đang ngồi trên giường gấp y phục mới cười một tiếng. “Đáng đời!”

Phùng Vị cầm củ khoai nóng bỏng tay kia cắn một miếng, nóng tới mức đầu lưỡi của hắn chỉ đảo một lần rồi nuốt vội vào nuốt vàng, sau đó hắn nói với Ngọc Trờ: “Ngọc cô cô, Vân Sơ tử tử càng ngày càng sắc sảo. Mai này leo lên được cảnh cao cũng cho chúng ta chút thể diện.”

Vân Sơ liền mắng hắn: “Hừ! Người xấu không nói ra được lời nào tử tế! Ta đâu có cái số tốt ấy!”

Phùng Vị thổi phù phù lên tay: “Tỷ tỷ đừng nói nữa! Chuyện trong cung ấy à, không thể nói chính xác được. Cứ nhìn việc của Đoàn chủ nhân xem, đáng dấp đâu có đẹp bằng Văn Sơ tử tử, ai biết được rằng người ấy lại có ngày hôm nay?”

Ngọc Trờ giơ ngón tay gí vào trán hắn: “Lại quên lời dạy phải không? Không được so sánh lung tung giữa chủ nhân và lũ nô tài chúng ta. Không có quy cũ gì cả, để lát nữa ta đi nói với sư phụ ngươi.”

Phùng Vị lè lưỡi, vừa gặm củ khoai vừa nói: “Suýt nữa quên mất việc chính, sư phụ bảo nô tài tới xem chiếc áo gấm màu xanh đen, hoa văn tròn chữ phúc, có lớp lông lót trong đã chuẩn bị xong chưa? Bây giờ tuyết rơi rồi, không lâu nữa sẽ dùng đến.”

Ngọc Trờ hất cằm vào phía trong: “Lâm Lang đang ủ ở buồng trong kia kia.”

Phùng Vị liền vén rèm buồng trong, nghiêng đầu nhìn vào. Lâm Lang đang cúi đầu, tay cầm bàn là, khom lưng là y phục. Vừa ngẩng đầu nhìn thấy hắn, nàng liền hỏi: “Xem cái tay đen thui của ngươi ấy, lát nữa lại làm bẩn y phục.”

Họa Châu quay đầu nhìn thấy, bực mình nói: “Chỉ có ngươi tinh mắt mà lại tham ăn, thứ vùi ở trong chậu than mà cũng không thoát.”

Phùng Vị nuốt qua quýt hai, ba miếng mới vỗ vỗ tay, nói: “Đừng vội so đo với nô tài chuyện này, y phục của chủ nhân cần gấp hơn.”

Đúng lúc đó, Văn Sơ đi vào. “Đừng lấy chủ nhân ra dọa chúng ta! Cả cái phòng này, đang treo, đang là đều là y phục của chủ nhân đấy thôi.”

Phùng Vị thấy Văn Sơ không đáp lời, không dám giả bộ kênh kiệu nữa, đành kéo người khác. “Lâm Lang, bộ trang phục mới của cô nương cũng khá đấy!”

Văn Sơ nói: “Không có trên dưới gì cả! “Lâm Lang” là cái tên mà người cũng gọi được sao? Đến một tiếng “tỷ tỷ” cũng không nói được ư?”

Hắn cười hì hù. “Lâm cô nương với tiểu nhân sinh cùng năm, giữa bọn tiểu nhân không phân biệt lớn nhỏ.”

Lâm Lang không muốn huyền thuyên với hắn, chỉ hỏi: “Người muốn lấy chiếc áo gấm màu xanh đen có lông lót?”

Phùng Vị nói: “Hóa ra cô nương nghe thấy ta nói ở bên ngoài rồi?”

Lâm Lang đáp: “Đâu phải ta nghe thấy, nhưng mà bên ngoài tuyết rơi rồi, nhất định là cần áo lông. Hoàng thượng lâu nay vẫn chọn màu sắc trang trọng nên ta đoán là chiếc màu xanh đen đó.”

Phùng Vị bật cười: “Lời này của cô nương giống hệt sư phụ. Lâm Lang à, có lẽ cô nương sẽ nhanh chóng thành người hầu hạ ngự tiền.”

Lâm Lang cũng chẳng ngẩng lên, chỉ thối thối than củi trong bàn là. “Đừng nói lung tung, ta chỉ nói bừa mà thôi!”

Vân Sơ lấy một tấm lụa xanh đến, bọc chiếc áo lông màu xanh đen lại rồi đưa cho Phùng Vị. Xua hẳn đi khỏi cửa xong nàng mới than phiền: “từ sáng đến tối chỉ nói vớ va vớ vẩn!” Nàng cũng lấy bàn là đến là một bộ y phục rồi thở dài, nói tiếp: “Hôm nay, đã là ngày Mười sáu tháng Giêng rồi, lại qua một năm. Một năm rồi lại một năm, có khó khăn thì cũng nháy mắt là qua.”

Lâm Lang cúi đầu đã lâu, cổ cứng đờ, nàng giơ tay xoa xoa. Nghe Vân Sơ nói như vậy, nàng không khỏi khẽ mỉm cười: “Cố nhịn thêm vài năm nữa là có thể xuất cung rồi.”

Vân Sơ cười. “Tiêu cô nương lại mong có tình yêu đây! Tỷ biết muội sớm tối mong ngóng được xuất cung rồi gả cho một chàng rể tốt.”

Lâm Lang đi lấy thêm một than bỏ vào bàn là, thấy Họa Châu đã đi ra gian ngoài rồi mới nói: “Muội biết tỷ cũng sớm tối mong ngóng có một ngày được nở mày nở mặt.”

Vân Sơ đánh mặt: “Đừng có nói bậy!”

Lâm Lang cười: “Giờ lấy được tiền của tỷ tỷ ra rồi... Rồi rồi, coi như muội không tốt, được chưa?” Nàng mềm giọng làm nũng. Vân Sơ cũng không nghiêm nghị được nữa, cuối cùng cười một cái cho qua.

Cuối giờ Thân, tuyết rơi nhiều, từng bông rồi từng bông. Ngược lại gió đã ngừng thổi. Bốn phía đều là một mảng trắng xóa mờ mịt. Đến cung điện nguy nga, lộng lẫy cũng được phủ một màu trắng bạc, trông có vẻ vô cùng tĩnh lặng. Vì trời âm u, tuyết rơi, nên vào canh giờ này trời cũng đã gần như tối đen. Ngọc Trờ đi vào, gọi: “Họa Châu, tuyết rơi nhiều, con bọc chiếc áo

ngắn lông chồn đem mang đi đi. E là tới lúc đó bọn họ luống cuống tay chân, không kịp phái người đến lấy.”

Họa Châu lắc lắc đầu rồi nói: “Trời tối, tuyết lại rơi lớn như thế mà vẫn đi đưa áo, cô cô chọn cho nô tỳ một việc tốt thế.”

Văn Sơ liền nói với Họa Châu: “Xem muội lời tới mức đó rồi, đến cô cô cũng chẳng sai nổi muội nữa. Thôi đi, để tỳ đi một chuyến vậy!”

Lâm Lang tiếp lời: “Hay để muội đi đi, dù gì muội ở trong phòng cả ngày trời, ngửi khói than đến đau cả đầu, hơn nữa hôm nay là Mười sáu, coi như là đi xua bệnh tật^[1] đi.

[1] Ngày xưa gọi ngày Mười sáu tháng Giêng là ngày xua bệnh tật, giải trừ tai họa.

Lâm Lang đáp “vâng” rồi ôm lấy bộ y phục, chầm đèn đi về phía Tứ Cháp Khố. Vừa đi qua Tứ Cháp Khố liền thấy xa xa có một cặp đèn bão đang lắc lư tới gần, theo sau là một chiếc kiệu đi từ đường nhỏ đến đây. Nàng vội vàng nép vào cạnh tường, yên lặng. Tiếng giày lộp cộp, giẫm lên đá tuyết gây ra tiếng vang nhỏ nhỏ. Thái giám khiêng kiệu bước từng bước rất đều. Lâm Lang cúi đầu thở nhẹ. Từng cặp đèn lồng chiếu lên đá tuyết dưới đất, bất chợt nàng nghe thấy một giọng nói uyển chuyển gọi tên mình: “Lâm Lang!” Rồi lại ra lệnh cho thái giám: “Dừng một lát!”

Người Lâm Lang gặp là Vinh Tần, nàng vội vàng thỉnh an: “Nô tỳ thỉnh an Vinh phu nhân!”

Vinh Tần gật gật đầu. Lâm Lang lại hành lễ tạ ơn xong mới đứng lên. Vinh Tần mặc chiếc áo khoác lông màu đỏ thẫm, dưới ánh đèn nó càng thêm rực rỡ. Nàng ở trong kiệu, hơi nghiêng người nói chuyện với Lâm Lang, để lộ chiếc áo gấm bên trong có hoa văn trăm con dơi màu xanh

ngọc, cổ tay áo có ba, bốn tất lông chồn trắng, mềm mại khế phát phơ trên chiếc lò sưởi cầm tay tráng men. Nàng hỏi: “Văn Sơ vẫn khỏe chứ?”

“Bẩm Vinh phu nhân, Văn Sơ cô nương rất khỏe ạ. Chỉ là hay nhớ tới người, lại e ngại quy củ nên không dám đến thỉnh an chủ nhân thường xuyên.” Lâm Lang đáp.

Vinh Tần nhẹ nhàng gạt đầu, nói: “Mấy ngày nữa ta sẽ sai người đến thăm nó.” Vinh Tần đang trên đường đến Từ Ninh cung thỉnh an Thái hoàng thái hậu, nàng sợ đến muộn cho nên chỉ nói đôi ba câu rồi ra hiệu cho thái giám khởi kiệu. Lâm Lang đứng tránh sang một bên theo phép tắc, đợi kiệu đi xa rồi mới xoay người.

Nàng đi theo con đường nhỏ bên ngoài tây noãn các, thái giám Trường Khánh đang trực ở Tứ Cháp Khố thấy nàng thì mặt mày hớn hờ. “Là Ngọc cô cô sai cô nương đến ư?”

Lâm Lang đáp: “Ngọc cô cô thấy tuyết rơi nhiều, sợ các sư phụ ở đây sốt ruột nên bảo nô tỳ đem áo tới.”

Trường Khánh nhận lấy bao y phục rồi nói: “Trời lạnh thế này nên giữ cô nương lại uống trà, sưởi ấm tay, nhưng mà thấy trời đã tối, ta cũng không giữ người nữa. Lúc về cho ta chuyển lời cảm tạ đến Ngọc cô cô, đúng là đã phiền cô cô phải lo nghĩ như vậy, còn đặc biệt sai cô nương đưa tới.”

Lâm Lang mỉm cười, khẽ nói: “Công công khách sáo quá rồi. Ngọc cô cô thường nói những chuyện tốt đẹp về các sư phụ, bảo các sư phụ hay giúp đỡ chúng nô tỳ, hơn nữa đây cũng là việc của chúng nô tỳ.”

Trường Khánh thấy nàng nói như thế, trong lòng vui mừng đáp: “Được rồi, được rồi! E là lát nữa cổng cung đóng mát, cô nương mau đi về đi!”

Lâm Lang cầm chiếc đèn bão lên, quay người đi về. Trời đã tối đen, khắp nơi trong cung đều đang lên đèn, phía xa xa chỉ thấy ánh đèn lập lòe. Bông tuyết đã nhỏ hơn nhưng vẫn rơi dày như trước, như sợi bông bay bay rồi đáp xuống trong yên lặng. Binh sĩ canh gác bên trong Long Phúc môn đang đổi ca, từ xa chỉ nghe thấy tiếng động khi bội đao va vào những chiếc đinh bạc trên đai lưng, lách ca lách cách phá tan sự yên lặng. Nàng bước thấp bước cao đi tới, lớp tuyết bên dưới thấm qua đế giày, vừa lạnh buốt vừa ẩm ướt.

Về tới phòng, nàng lập tức đứng bên chậu than củi, một lúc lâu sau mới thấy ấm dần lên. Ngọc Trờ nói: “Đang định đi tìm con, chỉ sợ đóng cửa cung rồi.”

Lâm Lang đáp lời: “Bên ngoài trời lạnh thật đấy, lạnh tới mức đầu như đông cứng lại.”

Vân Sơ đưa lò sưởi cầm tay của mình cho nàng: “Đã để phần bánh bột cho muội rồi.”

Lâm Lang bèn nói: “Trên đường trùng hợp đã gặp được Vinh chủ nhân, người nói mấy ngày nữa sẽ phái người đến thăm tỷ tỷ.”

Vân Sơ nghe xong quả nhiên vui vẻ hẳn, hỏi: “Trông sắc mặt tỷ tỷ thế nào?”

Lâm Lang trả lời: “Tất nhiên là tốt rồi, hơn nữa còn mặc y phục hoàng thượng mới ban thưởng, càng toát lên sự cao quý.”

Vân Sơ hỏi: “Hoàng thượng mới thưởng y phục cho tỷ tỷ sao? Tỷ ấy nói cho muội biết à?”

Lâm Lang khẽ mỉm cười, nói: “Sao chủ nhân có thể nói chuyện này với muội được, là muội tự đoán thôi.”

Vân Sơ ngạc nhiên: “Sao muội lại đoán được?”

Lâm Lang buông lò sưởi cầm tay xuống, cầm lấy bánh bột trong đĩa rồi nói: “Lụa Vân Cẩm mà phủ dệt Giang Ninh mới dâng lên năm ngoái, ngoài chỗ Thái hoàng thái hậu và Thái hậu thì không ban thưởng cho các chủ nhân các cung. Hôm nay nhìn thấy Vinh chủ nhân mặc trên người, tất nhiên là do Hoàng thượng mới ban thưởng rồi.”

Vân Sơ bật cười: “Lâm Lang, sau này gọi muội là nữ Gia Cát mới đúng.”

Lâm Lang cười khẽ: “Muội chỉ đoán linh tinh như mà thôi, làm gì tới mức như tở nói!”

Trận tuyết rơi mãi, kéo dài đến nửa đêm, qua nửa đêm thì ngừng hẳn. Một vầng trăng nghiêng nghiêng treo thấp bên bờ tường phía tây. Ánh trăng chiếu vào lớp tuyết, tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lạnh, phản chiếu lên lớp giấy dán cửa sẽ khiến nó trở nên trong suốt. Lâm Lang đang mơ màng ngủ, mắt lim dim xoay người, lại tưởng rằng trời đã sáng, sợ muộn giờ nên ngồi bật dậy, lắng tay nghe. Xa xa vọng đến tiếng gõ canh bốn, nàng lại nằm xuống. Vân Sơ cũng đã tỉnh nhưng lại chầm chậm kéo góc gối lau khóe mắt. Lâm Lang liền hỏi: “Lại mơ thấy ngạch nương của tở à?”

Vân Sơ không lên tiếng, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng “ừ” một tiếng. Lâm Lang khẽ thở dài, nói: “Đừng nghĩ nữa, bây giờ có Vinh chủ nhân đến, tở tở là người có tài như thế, tương lai nhất định sẽ không thiếu vinh hoa phú quý. Cho dù không ở trong cung thì chắc chắn khi xuất cung thì cũng sẽ gả vào một nhà tốt.”

Vân Sơ đáp: “Muội không biết chứ. Nếu không nhờ có tử tử thì ngạch nương tử đã khổ đến mức nào.”

Lâm Lang khẽ vô về Vân Sơ qua lớp chăn: “Ngủ đi, một lát nữa là phải dậy rồi.”

Mỗi ngày, cứ đúng giờ Thìn là y phục sẽ được mang đến phóng Giặt đồ. Ngọc Trợ phân công người làm, Lâm Lang, Vân Sơ thuộc nhóm có mười người, chuyên về là ủi. Từ trước đến nay Lâm Lang luôn làm việc cẩn thận, tỉ mỉ, cho nên không cần Ngọc Trợ dặn dò, đầu tiên nàng đem chiếc áo choàng đen có thêu hoa văn rồng thành hình tròn trải lên tấm ván, rẩy nước lên, vừa quay người lại lấy bàn là thì không thể không hỏi: “Ai lại cầm bàn là của muội rồi?”

Họa Châu đang treo y phục liền thò đầu ra đáp: “Muội muội tốt, tử dùng nhanh thôi, cho tử mượn dùng trước một lát.”

Lâm Lang còn chưa đáp lời, Vân Sơ đã ngẩng lên, nói: “Họa Châu, cuối cùng rồi sẽ có ngày muội lười đến mức sinh chuyện cho mà xem.”

Họa Châu đứng sau bộ y phục màu sắc rực rỡ thè lưỡi với nàng, còn Lâm Lang cầm lấy chiếc bàn là, ép than vào, cúi xuống nhìn kĩ chiếc áo. “Thật là qua loa, đến đường viền sức chỉ cũng chẳng nói một tiếng, lát nữa giao lên lại có người chết đói.”

Ngọc Trợ đi đến nhìn cẩn thận, Lâm Lang đã đi lấy hộp đựng đồ may vá đến, chọn chỉ màu vàng ra so. Ngọc Trợ nói: “Chỗ này cần chỉ màu đen^[2] mới được...” còn chưa nói hết câu thì tự nàng đã lờ lởi, liền cười cười. “Thật là già rồi nên hồ đồ, buộc miệng quên cả điều cấm kỵ.”

[2] Nhắc đến chữ “Huyền” - tên húy của Hoàng đế Khang Hy.

Họa Châu xẵng giọng: “Cô cô suốt ngày bảo mình già, thật ra cô cô trông thế này cũng xấp xỉ tuổi chúng nô tỳ mà thôi.”

Lâm Lang cười, nói: “Họa Châu lười vẫn hoàn lười, nhưng xưa nay mồm miệng lại chẳng bao giờ lười.”

Vân Sơ tiếp lời: “Nếu cô nương thương muội ấy thì chỉ khổ những người ăn nói vụng về như chúng ta.”

Họa Châu kiễng chân vắt y phục lên giá, miệng đáp: “Các tử ăn nói vụng về á? Các tử được chọn ra từ những người ăn nói vụng về ấy!”

Chương 2: Đế vương thiên tử

Bỗng nghe có người nói ở bên ngoài: “Trong phòng sôi nổi quá nhỉ!”

Ngọc Trợ cuống quýt đi ra nghênh đón, cười rạng rỡ thỉnh an: “Triệu tổng quản, hôm nay cơn gió nào đưa ngài đến đây thế?”

Người đến chính là tổng quản thái giám Triệu Hữu Trung với giọng vọt đục và khuôn mặt tươi cười. “Ta mang tin tức tốt tới cho Vân Sơ cô nương. Vân Sơ, từ ngày hôm nay cô nương đừng việc ở đây, đến chỗ Đoan chủ nhân làm việc.”

Ngọc Trợ cười, nói: “Chuyện này ngài cứ phái người đến nói một tiếng, bảo Vân Sơ qua đó là được, còn phiền ngài tự mình đi một chuyến.” Rồi nàng lại nói lời chúc mừng với Vân Sơ.

Lúc này, Họa Châu mới lấy lại tinh thần, nói liên mồm: “Vân Sơ, tử tử thật là tốt số!”

Lâm Lang nắm tay Vân Sơ, khế siết chặt, nói nhỏ: “Còn không mau tạ ơn Triệu tổng quản?”

Vân Sơ vui vẻ ra mặt, thỉnh an Triệu Hữu Trung. Triệu Hữu Trung nói: “Hầu hạ nương nương thì tiền đồ rộng mở, Vân Sơ cô nương thông minh, lanh lợi, ắt có phúc.”

Vân Sơ bàn giao công việc xong xuôi thì trở lại phòng gói ghém đồ đạc. Lâm Lang thu dọn y phục và chần gói thay nạng, hai mắt Vân Sơ đỏ hoe: “Lâm Lang, muội phải đi thăm tử đây!”

Lâm Lang cười nhẹ nhàng: “Vân Sơ, tử được đi đến nơi tốt hơn rồi. Nếu muội có thời gian rảnh muội sẽ đi thăm tử.”

Vân Sơ có rất nhiều điều muốn nói nhưng cuối cùng chỉ thở dài một hơi rồi nói: “Lâm Lang, trước nay tử luôn kiêu ngạo, nhưng phải nói rằng gặp được muội là may mắn nhất đời này của tử.”

Lâm Lang cười, nói: “Tử mới là người có phúc, muội còn trông tương lại được nhờ đây. Trước mặt của chủ nhân không giống như giữa tử muội chúng ta. Tuy Đoan chủ nhân ôn tồn, còn có quan hệ tốt với Vinh chủ nhân nhưng dù gì cũng là chủ nhân nương nương, việc gì tử cũng phải cẩn thận.”

Vân Sơ gật đầu, cầm tay Lâm Lang mà không nói nên lời.

Vân Sơ theo Triệu Hữu Trung đến Hàm Phúc cung nơi Đoan Tần ở. Hàm Phúc cung nằm ở Tây Lục Sở. Vân Sơ vào cung chưa lâu, chưa từng đi tới nơi này. Nàng cùng Triệu Hữu Trung đi men theo hai con đường với hai bên là tường cao một lúc lâu, lại rẽ vào một đường khác, cuối cùng rẽ tiếp mới

thấy cung điện trước mắt. Trên tấm biển được treo đề ba chữ “Hàm Phúc cung”. Triệu Hữu Trung dẫn nàng đi theo cửa hông. Trong vườn có một cung nữ đang cầm một cái đĩa có cá nhỏ trộn com cho mèo ăn, khi nhìn thấy họ thì đặt đĩa xuống rồi thỉnh an Triệu Hữu Trung, ánh mắt nhìn Vân Sơ đánh giá. Triệu Hữu Trung cười, hỏi: “Đây là Vân Sơ mới tới, nếu bây giờ chủ nhân có rảnh thì ta đưa nàng ta vào dập đầu.”

Cung nữ kia nói: “Triệu tổng quản chờ chút, nô tỳ đi báo cho Thê Hà tỷ tỳ.” Nàng đi vào một lát rồi ra ngay, xoay người vén rèm. “Triệu tổng quản, chủ nhân cho gọi vào.”

Vân Sơ đi vào theo Triệu Hữu Trung, cũng không kịp nhìn kĩ cách bày trí trong chính điện. Cung nữ kia dẫn nàng và Triệu Hữu Trung đi vào phòng phía đông, nhanh chóng, vén chiếc màn lên. Vân Sơ cảm thấy một hơi ấm mang theo một mùi hương tinh tế phải vào mặt, bước vào thì thấy một người đang ngồi trên tràng kỷ lớn bên cửa sổ, trên người mặc chiếc áo gấm dài thêu hoa sen xanh, chữ bách, trên đầu cài đầy phi thúy, vàng ngọc trên chiếc trâm phượng buông xuống trên mái tóc. Vân Sơ vội vàng quỳ xuống dập đầu, Triệu Hữu Trung thỉnh an: “Thỉnh an Đao Tần, đây chính là Vân Sơ.”

Vân Sơ nghe nàng ta nói: “Đứng dậy cả đi!” Hai người đều tạ ơn rồi mới đứng lên. Vị Đao Tần đó nhìn Vân Sơ thật kĩ rồi nói: “Quả nhiên là bộ dạng đứng đắn, sau này ngươi theo Thê Hà, có vấn đề gì cứ hỏi nàng ta.”

Lúc này Vân Sơ mới để ý đến nữ tử mặc chiếc áo màu lam nhạt đứng bên Đao Tần, mặt mày hiền lành, đoán nàng ta chắc chắn là Thê Hà, nàng cung kính đáp một tiếng “vâng”.

Thê Hà dẫn Vân Sơ ra ngoài, sắp xếp chỗ ở cho nàng rồi nói một lượt tất cả quy định cùng kiêng kỵ cho Vân Sơ. Vân Sơ vốn nhanh nhẹn lại cần

thận, Đao Tàn có quan hệ tốt với Vinh Tàn nên tất nhiên đối với nàng không bạc, cứ như vậy nàng cũng dần ổn định.

Ngày mừng Hai tháng Hai được gọi là ngày “Rồng ngẩng đầu”. Thời tiết hôm nay nắng ráo, ánh mặt trời chiếu lên mái ngói vàng kim và tường cung đó tạo nên một vùng phản quang lấp lánh chói mắt. Ngày này trong cung theo tập tục cũ kỵ may vá, thêu thùa, có người ham vui, thích náo nhiệt thì học theo bách tính trong dân gian rải tro để “gọi rồng”. Hiện chưa được một năm sau ngày Hiếu Chiêu Hoàng hậu qua đời nên trong cung không tổ chức yến tiệc. Vân Sơ nghe nói Đao Tàn nhận lời mời của Vinh Tàn và Thông Quý nhân đi dạo ở ngự hoa viên. Đao Tàn nói: “Ở trong phòng cũng chán, ra ngoài đi dạo một lát vậy.” Vì nàng chỉ đi dạo nên vịn vào tay Thê Hà, quay đầu nhìn thấy Vân Sơ liền nói: “Người cũng theo cùng đi!”

Trong lòng Vân Sơ chỉ cầu có thể, nàng vội vàng đáp “vâng” rồi cầm lấy chiếc áo choàng màu xanh ngọc đốm vàng của Đao Tàn, lại cầm lấy chiếc đệm ngồi làm từ lông vũ mềm mại. Thê Hà cười, nói: “Vân Sơ làm việc thật cẩn thận!”

Vân Sơ vừa cười vừa đáp: “Chẳng qua là muội học tử tử thôi!”

Trong ngự hoa viên, cây cối, hòn giả sơn như còn mang theo sự vắng lặng của mùa đông, nhưng lại còn có ánh mặt trời nên người ta còn cảm thấy xuân ấm áp. Vì ánh nắng ấm áp nên ba vị chủ nhân bèn ngồi xuống hàn huyên. Đang nói chuyện thì nhìn thấy mấy người vây quanh một chiếc kiệu đi qua dãy giả sơn phía xa xa. Thông Quý nhân – Nạp Lạc thị mau miệng nói: “Đó không phải là kiệu của Đông Quý phi sao?”

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Đao Tàn bèn khẽ mỉm cười: “Không nhìn rõ, có lẽ là đúng.”

Vị trí cao nhất trong hậu cung còn khuyết, trong hậu cung đều coi quý phi Đông Giai thị là người đứng đầu. Nàng là con gái của trọng thần đương triều Đông Quốc Duy, là cháu ruột của Hiếu Khang Chương Hoàng hậu. Trong lòng mọi người đều hiểu rõ rằng vị trí còn trống kia sớm muộn gì cũng vào tay Đông Quý phi.

Thông Quý nhân thở dài một tiếng. “Hoàng hậu mất gần một năm rồi, chỉ không biết trong lòng Hoàng thượng có dự tính gì?”

Vinh Tần bèn nói: “Lúc này chúng ta không nên nhắc đến những chuyện này, không lại sinh rắc rối.”

Đoan Tần nói: “Chẳng lẽ người ta nghĩ được mà chúng muội không được nói.”

Vinh Tần cười, đáp: “Con người muội muội thẳng thắn, chẳng giống chúng ta vòng vo.” Nàng lại giơ tay cầm tay Đoan Tần nói “ô” lên một tiếng. “Đôi vòng tay màu xanh ngọc này của muội đẹp quá, bây giờ hiếm gặp phi thúy trong vất như thế này.”

Đoan Tần không giấu được sự vui vẻ: “Là hôm trước Thái hậu mới ban thưởng cho muội.”

Vinh Tần luôn miệng nói: “Thảo nào!” Lại duỗi tay mình ra. “So ra thì màu sắc chiếc vòng tay của ta quá đậm rồi.”

Thông Quý nhân xen vào: “Lần trước Nội vụ phủ trình danh sách lên, những thứ khác thì nhiều nhưng vòng phi thúy tốt như thế này chẳng có là bao.” Đã nhắc đến châu báu, ngọc ngà thì ắt sẽ buôn chuyện một lúc lâu.

Đầu xuân ngày ngắn, chẳng mấy chốc mặt trời đã ngã về tây. Đoan Tần cười, nói: “Ngồi cả nửa ngày rồi, trời hơi lạnh, muội chỉ sợ về lại đau thắt

lưng cho nên muội xin về trước.”

Thông Quý nhân bèn nói: “VẬY muội cũng đi đi, nếu các tử tử có thời gian vậy hôm khác chúng ta lại ra ngoài đi dạo.”

Vinh Tàn cũng nói: “ĐỢI thời tiết ấm lên thì ngày càng đi dạo càng nhiều.”

Đoan Tàn đã đi được hai bước mới chợt nhớ ra, rồi quay lại nói với Vân Sơ. “ĐÚNG là ta sơ suất, đã lâu người không gặp Vinh chủ nhân, đi nói chuyện với tử ấy vài câu đi! Ta và Thê Hà về trước.”

Vân Sơ vội đáp: “Nô tỳ không dám!”

Vinh Tàn cũng nói: “CHẲNG qua chỉ là mấy ngày không gặp, hơn nữa nó ở chỗ muội muội thì cũng giống như ở chỗ ta, chẳng lẽ còn có lời gì cần nói riêng?”

Đoan tàn nói: “Muội không có muội muội, vì vậy trong lòng muội coi Vân Sơ như muội muội ruột vậy. Tử muội lâu ngày không gặp thì nói với nhau đôi ba câu cũng là bình thường. Tử tử nói như vậy thấy muội có khoảng cách với tử đấy.”

Những lời này khiến Vinh Tàn cười, nói: “VẬY nếu ta từ chối, thì cũng không phải rồi!”

Đoan Tàn xoay người cười một cái rồi vịn vào Thê Hà đi về.

Vân Sơ bèn đỡ khuỷu tay Vinh Tàn, hai người đi về phía trước, theo con đường đá xanh. Cung nữ thân cận của Vinh Tàn biết hai tử muội họ có lời muốn nói nên đi theo xa xa, đã đắc tội với không ít người. Vinh Tàn liền nói khẽ với Vân Sơ: “Tuy Đoan chủ nhân đang được sủng ái nhưng tính tình

không tốt, miệng lưỡi lại xấu xa, đã đắc tội với không ít người. Muội phải tính lâu dài cho chính mình. Muội vào cung mấy năm nay có người nào, có việc gì chưa từng trải qua? Hiện giờ nàng ta trẻ trung, Hoàng thượng ham cái mới nên có đôi chút nhớ thương, nhưng một khi không còn mới mẻ thì sớm muộn gì cũng bị thất sủng.”

Vân Sơ im lặng lắng nghe, một lát sau mới nói: “Lúc Lâm Lang tiến muội cũng nói với muội rồi.”

Vinh Tần gật đầu. “Lâm Lang là người chu đáo. Bản thân muội cũng phải cẩn thận từng chút một. Giờ thì mau về đi, nếu nán lại lâu hơn e là có người lại sinh nghi.”

Vân Sơ đáp một tiếng “vâng” rồi mới cất bước.

Trời vào tháng Ba thì ngày càng ấm lên. Hôm nay lúc Đoan Tần đang ngủ trưa, mọi người bèn tản ra, Vân Sơ về phòng mình, đang ngồi trên tràng kỷ vẽ mẫu thêu thì có tiểu cung nữ vào báo: “Vân tỷ tỷ, người của phòng Giặt đồ đưa y phục tới, đang đợi ở trong này, hỏi tỷ có ở trong này không.”

Vân Sơ không kịp đặt chiếc bút lông xuống đã vội chạy ra, từ xa đã thấy Lâm Lang. Nàng vui vẻ đến đón rồi hỏi: “Sao muội lại đến đây?”

Lâm Lang đáp: “Muội nói với Ngọc cô cô một tiếng là mang y phục tới cho Đoan chủ nhân rồi tiện thăm tỷ luôn.” Nắm lấy tay Vân Sơ rồi nhìn từ trên xuống dưới, thấy nàng mặc áo gấm màu xanh lục nhạt, mặt trắng mịn, hồng hào nên nói: “Trông tỷ rất tốt, có thể thấy cuộc sống của tỷ bây giờ rất đúng ý tỷ.”

Vân Sơ cười đáp: “Bây giờ tỷ chỉ lo việc chải đầu cho Đoan chủ nhân, những chuyện khác không cần lo nên đang béo lên đây!”

Vân Sơ dẫn Lâm Lang vào phòng mình ngồi, hai người nói chuyện hơn nửa canh giờ, Lâm Lang sợ trễ việc nên chuẩn bị về. Vân Sơ vội mở chiếc rương đầu tràng kỷ rồi lấy một vật nho nhỏ đưa cho nàng. “Đây là đồ Đaoan chủ nhân thưởng cho ta, là cao sâm Triều Tiên cống, bôi vào sẽ không bị nứt nẻ, cũng không bị lạnh cóng.”

Lâm Lang nói: “Chủ nhân thưởng cho tỳ, tỳ giữ lại mà dùng.”

Vân Sơ đáp: “Tỳ vẫn còn, huống hồ muội cầm lấy mà dùng, so với tỳ dùng còn khiến tỳ vui hơn.”

Lâm Lang nghe nàng ta nói như vậy đành nhận lấy. Nàng đi ra từ Hàm Phúc cung, đi theo lối nhỏ men theo con đường ngự hoa viên rồi rẽ vào con đường hẹp, đúng lúc gặp Phùng Vị đang ôm một bao y phục. Hắn thấy nàng thì mặt mày hớn hở. “Đúng là khéo, là y phục Hoàng thượng thay ra đây, cô nương tiện thể mang về luôn đi.”

Lâm Lang đáp: “Ta đâu dám nhận, lại chẳng có người ở đây, sau này nếu mất thứ gì thì bảo ta giải thích thế nào đây?”

Phùng Vị nói: “Trong này là bộ y phục bắn cung bằng lụa Gia Ninh màu xám.”

Lâm Lang trả lời: “Ngươi chỉ nói bừa, trong cung chẳng săn bắn, sao có y phục săn bắn được?”

Phùng Vị mở bao ra, hớn hở nói: “Cô nương xem, không phải y phục bắn cung thì là gì? Hôm nay Hoàng thượng có hứng nên truyền mấy đại nhân, định giải thưởng rồi thi bắn cung ở ngự hoa viên, thật sự rất ngoạn mục!”

Lâm Lang hỏi: “Tận mắt ngươi trông thấy sao?”

Phùng Vị không khỏi ngạc nhiên. “Ta đâu có cái vận may được hầu hạ ngự tiền. Là nghe sư phụ ta kể lại đây!”

Chương 3: Bản thân cô quận

Phùng Vị khua hai tay, miêu tả: “Hoàng thượng thì không cần nhắc đến, bách phát bách trúng. Hiếm thấy là thị vệ Nạp Lan đại nhân lại giành được phần thưởng, một mũi tên trúng hai đích.”

Còn chưa dứt lời thì phía sau truyền đến một tiếng “phạch”, Lâm Lang ngẩng lên nhìn, hóa ra là một chú chim sẻ lông xám đang bay qua đỉnh hòn giả sơn. Ánh mắt nàng nhìn theo chú chim, ngẩng lên nhìn bầu trời. Lúc này, mặt trời đã ngã về tây, bầu trời xanh thăm thẳm, không có lấy một áng mây, xa xa trông như một chiếc hồ sâu tĩnh lặng, như có thể nhấn chìm người ta ở trong đó.

Không lâu sau, nàng cúi đầu, nói: “Xem ra cũng không còn sớm, ta không thể nghe người nói chuyện phiếm được nữa.”

Phùng Vị nhét luôn bao y phục vào tay nàng. “Vây bộ y phục này đưa cô nương cầm luôn.” Không đợi nàng trả lời, hần liền chạy vụt đi.

Lâm Lang đành ôm bao y phục về phòng Giặt đồ. Đi theo cửa hông của Chung Túy cung, thấy bốn người đang vây quanh một vị phu nhân. Qua y phục và trang sức thì giống hết mệnh phụ triều đình vào cung thỉnh an. Nàng vội tránh sang một bên, không ngờ một trong bốn người kia kinh ngạc thốt lên: “Đây chẳng phải là Lâm Lang cô nương sao?”

Lâm Lang ngẩng lên, vị phu nhân kia cũng quay mặt sang, nhìn thấy nàng thì vẻ mặt cũng vừa kinh ngạc vừa vui mừng. “Đúng là Lâm cô nương rồi!”

Lâm Lang đã quỳ xuống, gọi một tiếng: “Tứ thái thái!”

Người đầu tiên trong bốn người gọi tên nàng chính là đại a hoàn hầu hạ Tứ thái thái, thấy Tứ thái thái ra hiệu liền vội vàng giơ hai tay đỡ Lâm Lang. Tứ thái thái nói: “Cô nương đừng đa lễ, chúng ta là người một nhà, hơn nữa đây là ở trong cung.” Người cầm tay Lâm Lang, vui vẻ nói: “Đã mấy năm không gặp, cô nương càng ngày càng trưởng thành rồi. Hôm trước, Lão thái thái còn nhớ tới, bảo không biết đến lúc nào mới lại được gặp nương.”

Lâm Lang nghe Tứ thái thái nói vậy, mắt đỏ hoe, đáp: “Hôm nay gặp được thái thái là phúc lớn của Lâm Lang.” Còn chưa nói hết thì giọng nói đã mang theo chút nứt nở, nàng cố gắng kìm nén rồi gượng cười, nói: “Thái thái trở về xin nói Lâm Lang thỉnh an Lão thái thái.” Trong nơi cung cấm này nào dám nói thêm câu gì nữa, nàng lại quỳ xuống khấu đầu một cái. Tứ thái thái cũng không biết không tiện nói nhiều, chỉ nói: “Đứa bé ngoan, tự bảo trọng!”

Lâm Lang đứng cạnh bức tường cung, ánh mắt tiễn Tứ thái thái dần đi xa. Cung điện nhấp nhô, phía chân trời ánh lên từng tia ráng chiều, như gợn sóng trên mặt nước, khẽ dập dờn. Giữa không trung như được trải tơ lụa màu sắc sặc sỡ, ánh lên ngói lưu ly. Bốn phía lại dần chuyển sang màu đen, giống giọt mực lan dần trong bình nước, chậm chậm tan ra.

Tứ thái thái ra khỏi công cung, trời đã tối, quay về phủ đã đến lên phải thấp đèn. Đám đầy tớ chạy tới dắt ngựa, lại cầm thêm cái ghế ra. A hoàn xuống xe trước, ba, bốn, người ra đón từ cửa phụ. “Tứ thái thái đã về!” Tứ thái thái bước xuống xe, đi đến nhà giam chính trước. Đại thái thái, nhị thái

thái đang ngồi chơi bài với Lão thái thái ở bên trong. Thấy Tứ thái thái bước vào, Lão thái thái vội bỏ quân bài xuống, hỏi: “Đã gặp được chủ nhân chưa?”

Tứ thái thái thỉnh an xong mới mỉm cười, đáp: “Bẩm Lão thái thái đã gặp được Huệ chủ nhân rồi. Sắc mặt chủ nhân rất tốt, còn cùng con nói chuyện một lúc lâu, rồi lại thưởng vật này vật kia dặn con mang về!”

A hoàn nhận lấy từ Tứ thái thái rồi dâng lên một pho tượng Bồ Tát bằng vàng ròng, gậy trầm hương, đồng hồ phương tây bằng vàng, lụa là gấm vóc, v.v... Lão thái thái nhìn chúng, cười rồi gật đầu liên tục: “Còn không mau đỡ thái thái các người ngồi xuống nghỉ ngơi đi?”

Tứ thái thái tạ ơn, ngồi xuống rồi nói: “Hôm nay con còn bất ngờ gặp được một người.”

Đại thái thái cười. “Bất ngờ gì, mau mau nói xem, lẽ nào muội gặp thánh giá hay sao?”

Tứ thái thái cười, đáp: “Trước mặt Lão thái thái, mà Tứ thái thái còn nói đùa vậy, trên đời này làm gì có cái lý nào mà mệnh phụ gặp thánh giá chứ? Là muội gặp Lâm cô nương.”

Lão thái thái nghe xong, quả nhiên vội vàng hỏi: “Đúng là gặp được Lâm Lang? Nó có khỏe không? Chắc hẳn đã cao lên nhiều rồi.”

Tứ thái thái bèn đáp: “Lão thái thái yên tâm, Lâm cô nương rất khỏe, cũng cao lên rồi, vẻ ngoài cũng ngày càng trưởng thành, còn nhờ con giữ lời thỉnh an người.”

Lão thái thái thở dài một tiếng. “Đứa nhỏ này, không uổng công ta thương yêu nó, chỉ tiếc nó không may mắn... Lát nữa Đông Lan trở về,

đừng nhắc đến Lâm Lang trước mặt nó.”

Tứ thái thái đáp: “Con hiểu. Huệ chủ nhân quan tâm đến sức khỏe của người, hỏi nhân sân ban cho lần trước đã dùng hết chưa, con trả lời là vẫn chưa hết. Huệ chủ nhân còn bảo mấy ngày nữa sẽ phái Đại a ca đến thăm Lão thái thái.”

Lão thái thái vội nói: “Việc này tuyệt đối không thể được. Đại a ca là dòng dõi quý tộc thiên hoàng, kim chi ngọc diệp. Huệ chủ nhân nói như khác nào làm giảm thọ của bà già này.”

Đại thái thái, Nhị thái thái bỗng thấy vui vẻ, đều nói: “Tuy hiện giờ Huệ chủ nhân chỉ là nương nương nhưng vẫn một lòng hiếu thảo với Lão thái thái, đúng là không gì sánh được, đúng là không uổng công ngày xưa Lão thái thái yêu thương người.”

Lão thái thái đáp: “Trong số mấy người con gái của ta coi như nó có phúc, lại chẳng ai chịu thua kém ai, khó trách Đại a ca cũng tranh đấu cho nó.”

Đang lúc chuyện trò, a hoàn đến bẩm: “Đại gia đã trở về ạ.”

Lão thái thái vừa nghe thấy vậy thì hớn hở ra mặt, chỉ nói: “Mau mau kêu nó vào đây!”

A hoàn vén rèm, một vị công tử mặt triều phục nhanh nhẹn bước vào. Tứ thái thái cười nói: “Đông Lang mặc bộ triều phục này đúng là rất có khí thái anh hùng.”

Dung Nhược chào một tiếng: “Lão thái thái!” Hấn thỉnh an bà nội rồi lại thỉnh an mấy người thím, bác gái.

Lão thái thái kéo tay hấn, bảo hấn ngồi ở cái sạp nhỏ cạnh mình, hỏi: “Hôm nay Hoàng thượng kêu con đi, công việc có ổn không?”

Dung Nhược đáp: “Lão thái thái yên tâm. Hôm nay con còn được ban thưởng.” Rồi hấn đem một khẩu súng ngắn dâng lên bằng hai tay cho Lão thái thái xem. Đây là phần thưởng của Hoàng thượng.”

Lão thái thái cầm lấy, ước lượng trong tay, cười nói: “Đây là thứ đồ gì, nặng quá!”

Hấn trả lời: “Đây là súng của phương tây, hôm nay so tài bắn tên trong hoa viên, Hoàng thượng vui vẻ liền thưởng cho con cái này.”

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Tứ thái thái cười, nói: “Lúc con còn chưa ra khỏi cổng cung đã nghe nói rồi. Nghe nói hôm nay Đông Lang đoạt được giải cao nhất, một mũi tên trúng hai đích làm mấy vị bồi tử, bồi lạc và các thị vệ đều buồn bã vì đấu không lại, Hoàng thượng rất vui.”

Lão thái thái cũng cười, gật đầu, nói: “Đi gặp mẫu thân con đi, nói cho người vui.”

Dung Nhược liền đáp một tiếng “vâng” rồi đứng dậy, đi ra nhà phía sau gặp Nạp Lan phu nhân.

Nạp Lan phu nhân nghe hấn kể chuyện, cũng vui mừng, nói: “Phụ thân con suốt ngày huyền thuyên, ông ấy chỉ tiết là rèn sắt không thành thép mà thôi. Thật ra Hoàng thượng đối với con rất tốt, con đừng phụ lòng thánh thượng.”

Dung Nhược đáp “vâng”, Dường như Nạp Lan phu nhân còn nhớ ra một chuyện, bà nói: “Bà mỗi cầm thiệp tuổi đến, lát nữa con cũng xem qua một chút đi. Vợ con đã mất gần hai năm, việc này cũng nên nghĩ đến rồi.” Thấy hần cúi đầu không nói, bà liền nói tiếp: “Mẫu thân biết trong lòng con vẫn rất đau khổ, nhưng con cũng đã tận tâm với nghĩa phu thê rồi.”

Dung Nhược trả lời: “Việc này xin mẫu thân quyết định cũng được.”

Một lúc lâu sau Nạp Lan phu nhân mới nói: “Vợ kế tuy không thể so với vợ cả nhưng cũng là việc trọng đại cả đời, trong lòng con có ý gì thì cũng đừng ngại nói ra.”

Hần đáp: “Mẫu thân nói như vậy khiến con chẳng biết giấu mặt vào đâu. Lễ phép của người hán là “lệnh của phụ mẫu, lời của bà mối”, người Mãn chúng ta cưới hỏi qua mai mối cũng phải theo ý của phụ mẫu mới đúng phép tắc.”

“Con đã nói như vậy, mẫu thân sẽ đi bẩm Lão thái thái, rồi lại cùng phụ thân con bàn bạc vậy.” Nạp Lan phu nhân gật đầu.

Theo thường lệ, Dung Nhược cùng mẫu thân hầu hạ Lão thái thái ăn cơm xong lại đi thỉnh an phụ thân Minh Châu xong rồi mới về phòng mình. A hoàn cầm đèn đi về phía trước, hần đi đường quanh co qua đình qua viện, bất giác đi đến trước công vòm. Xa xa trông thấy trên hàng cây thấp thoáng ở góc hành lang, dưới ánh sáng mờ mờ của ánh trăng, tựa như có một bông hoa trắng muốt, hần không khỏi kinh ngạc mà dừng bước, buộc miệng hỏi: “Hoa lê nở rồi sao?”

A hoàn đáp: “Đại gia nói đùa rồi, tiết trời này đến ngọc lan còn chưa nữa, huống hồ là hoa lê.”

Dung Nhược im lặng, một lúc lâu sau lại nhấc chân bước đi về phía hành lang kia. A hoàn vội vàng đi theo. Đêm đen như mực, vàng sáng vàng ám áp từ chiếc đèn lồng chiếu xuống nền gạch xanh. Từng viên gạch to ba thước vuông vắn, ghép lại không kẽ hở, bóng loáng như gương. Mỗi viên gạch, mỗi chiếc cột, mỗi cây, mỗi hoa đều có bóng dáng tà áo xưa của nàng lướt qua. Gió đêm lạnh thấu xương, thổi vào cánh cửa sổ khiến nó khẽ lay động.

Hắn ngẩng lên, chỉ thấy những ngôi sao lung linh trên trời đêm mịt mờ. Phía đông một ngôi, phía tây thì có cả một chùm sao giống như ông trời tiện tay vẩy ra một nắm đinh bạc. Duỗi tay miết lên cột trụ sơn màu đỏ thắm của hành lang, nhớ tới năm đó cùng nàng chơi đồ từ. Lúc chưa kịp nghĩ ra từ thì nàng xoa xoa lên cột trụ đến thất thần, hoặc nhìn cây chuối, hoặc vuốt hoa lê. Chỉ trong chốc lát nàng sẽ xoay người lại, cười khẽ lộ lúm đồng tiền, phảng phất sự vui sướng.

Hắn không khỏi ngâm nga trong lòng: “Gió đã vi vu, mưa cũng vi vu, nhìn đèn cháy hết lại một đêm.” Lúc này trời trong sao sáng, trong lòng lại có một trận gió mưa lạnh lẽo, hết thấy nỗi niềm u sầu không thể nói ra. “Tinh cũng chán chường, say cũng chán chường, trong mộng cũng chưa từng tới Tạ Kiều^[1]!”...

[1] Tạ Kiều ám chỉ nơi có người mình yêu thương. Trích Thái Tang Tử của Nạp Lan Tinh Đức.

Lâm Lang nhìn một góc tường trên nền trời đen tím biếc. Nhìn lên bức tường đỏ tứ hợp, như một cái giếng thật sâu, mà nàng đang đứng ở dưới đáy. Nàng chỉ đứng lặng im, cứ như sẽ mãi mãi chẳng còn được nhìn thấy bầu trời nữa. Gió đêm mang theo hơi lạnh của mùa xuân, thổi lên mặt cũng chẳng có cảm giác. Từ sau khi xa cách, đến trong mơ nàng cũng chưa từng thấy hắn... Trong mơ cũng chưa từng tới Tạ Kiều...

Họa Châu đi ra, thấy nàng liền kêu “ai ôi” một tiếng. “Muội không muốn sống nữa sao, thời tiết thế này lại đứng ở nơi đầu gió hứng gió?”

Lúc này Lâm Lang mới cảm thấy trước ngực lạnh buốt, tay chân lạnh cóng từ lâu, nàng đáp: “Muội thấy trên trời đầy sao sáng nên đứng lại ngắm.”

Họa Châu nói: “Sao thì có gì đẹp mà ngắm? Đứng đây thêm chút nữa xem muội có đông lại hay không?”

Lâm Lang cũng cảm thấy muội đang đông lại rồi, liền theo Họa Châu đi về phòng, ngồi trước chậu than một lúc mới thấy ấm dần lên. Họa Châu đã đi ngủ trước, xưa nay nàng ấy vẫn vô ưu vô lo, không lâu sau Lâm Lang liền nghe thấy tiếng thở đều đều của nàng, chắc là đã ngủ say rồi. Than củi trong chậu đang cháy, từng ngọn lửa hồng dần biến thành tro tàn. Dầu trong đèn cũng không còn nhiều, ánh sáng leo lét, yếu ớt. Lâm Lang gỡ cây trâm trên tóc xuống, gạt bắc đèn, nghe gió thổi lạnh căm ngoài cửa sổ, ngày càng mạnh. Nàng ngủ không sâu, giữa lúc nửa mơ nửa tỉnh, tiếng gió như ở ngay bên tai, khiến nàng thổn thức cả đêm.

Chương 4: Bầu trời âm thanh

Gió đêm mang lại hơi lạnh mùa xuân rét căm căm, lạnh đến thấu xương. Ngày hôm sau, Lâm Lang thức dậy liền cảm thấy ử ử oải, khó thở. Nàng cố gắng làm việc hơn nữa canh giờ. Họa Châu liền hỏi: “Không phải muội bị nhiễm lạnh rồi đấy chứ? Nửa đêm qua thấy muội trở mình suốt trên giường.”

Lâm Lang đáp: “Muội đâu có yếu ớt đến vậy, lát nữa uống bát canh gừng sẽ khỏe ngay thôi.” Không ngờ sau đó một lúc thì nàng bị sốt.

Ngọc Trợ thấy mặt nàng đỏ bừng liền đi đến nắm tay nàng, thở dài một tiếng than thở: “Ta thấy sắc mặt con không tốt, sao người lại nóng thế này? Mau đi nằm nghỉ một lát đi!”

Lâm Lang vẫn gắng gượng. “Không cần đâu ạ!”

Họa Châu đi đến đẩy nàng đi, đỡ nàng lên giường rồi nói: “Muội cứ đi nằm nghỉ một lát, cũng chẳng còn mấy việc đâu.”

Lâm Lang cảm thấy mình vô cùng mệt mỏi, chẳng bao lâu đã chìm vào giấc ngủ mê man. Người nàng phát sốt, loáng thoáng nghe thấy như có tiếng mưa rơi, thế rồi cũng dần tỉnh lại. Lúc này mới nghe có tiếng nói chuyện to nhỏ ở gian ngoài. Tiếng nói rất nhỏ, nàng nằm trên giường im lặng, mãi lâu sau mới nghe được câu chằng. Hình như Ngọc Trợ đang nói chuyện với ai đó. Cả người nàng toát mồ hôi, bây giờ mới thấy nhẹ nhàng, khoan khoái hơn một chút. Lúc mở to mắt ra để nhìn mới biết hóa ra đã gần đến giờ Dậu rồi.

Nàng ngồi dậy mặt áo khoác, lại chải chải đầu, chỉ là không biết ai đang ở bên ngoài nên chân chừ một lúc mới vén rèm lên. Một vị ma ma đang ngồi trên chiếc giường ở gian ngoài, tuổi tầm trên bốn mươi. Bà ta mặc áo dài gấm xanh có thêu ấn hình hoa mai và có linh chi, trên đầu ngoài có chiếc mũ dẹt vuông viền vàng nạm ngọc thì chỉ có một bông hoa, tay cầm một miếng đồng gầy gầy than trong lò sưởi cầm tay. Trên tay trái có hai giáp bảo vệ dài ba tất đời mỗi hình chữ thọ tròn khảm ngọc, nó đung vào chiếc lò phát ra âm thanh. Y phục, trang sức của bà ta sang trọng không kém các vị chủ nhân. Ngọc Trợ thấy Lâm Lang vén rèm đi ra, vội vội vãn tay gọi nàng: “Đây là Anh ma ma hầu hạ bên cạnh Thái hậu.”

Lâm Lang vội vàng thỉnh an. Anh ma ma lại cực kỳ khách sáo, duỗi tay vừa đỡ vừa diu nàng. Khi nàng ngẩng mặt lên thì vị Anh ma ma kia chợt ngẩn người, rồi nắm tay nàng, nhìn một hồi, hỏi: “Tên là gì? Vào cung bao lâu rồi?”

Lâm Lang trả lời từng câu một xong, Ngọc Trờ mới hỏi: “Khỏe hơn chút nào chưa? Sao đã dậy rồi?”

Lâm Lang đáp: “Đã khiến cô cô bận lòng, chỉ là nhiễm gió lạnh thôi, lúc này con đã đỡ nhiều rồi.”

Ngọc Trờ liền bảo nàng: “Đi ăn cơm đi, mấy đứa Họa Châu đã đi hết rồi.”

Đợi nàng đi khuất, Ngọc Trờ mới nói với Anh ma ma: “Ma ma chọn đứa nhỏ này sao?”

Anh ma ma cười một tiếng, đáp: “Đứa nhỏ này có dáng người thanh tú, tuy không hoàn hảo nhưng cũng hiếm thấy. Chỉ là đáng tiếc... ta với người cũng chẳng phải người ngoài, nếu nói một câu không câu nệ là như thế này: ta thấy đứa trẻ đó có ba phần dáng vẻ, phong cách giống với Đoan Kinh Hoàng hậu của lão chủ nhân.”

Ngọc Trờ nghe xong câu này, quả nhiên một lúc lâu không nói được lời nào, cuối cùng mới nói: “Trong mấy đứa nhỏ ở đây, tính ra thì nó là người dịu dàng, chu đáo nhất, thêu thùa, may vá cũng thành thạo, làm việc gì cũng suy nghĩ chín chắn, chỉ đáng tiếc... đúng là không có phúc.”

Anh ma ma nói: “Thái hậu muốn chọn một người phụ hợp để hầu hạ bên cạnh cũng chẳng phải mới ngày một ngày hai. Chỉ là, tuy hậu cung lớn người đông nhưng không biết con người, tính tình như thế nào, chúng ta cứ

tìm vậy.” Đột nhiên nhớ ra một chuyện, bà ta liền hỏi: “Vừa rồi người nhắc đến tên Họa Châu, đó là ai? Cái tên rất thú vị.”

Ngọc Trợ đáp: “Tên của đứa nhỏ này kể ra cũng có nguồn gốc riêng. Nghe nói là lúc mang thai nó, mẫu thân nó mơ thấy một vị tiên mang đến một cuộn tranh, lúc mở ra xem thì thấy trên bức tranh chỉ vẽ một viên chân trâu Đông Bắc rất lớn. Từ đó mới đặt tên nó là Họa Châu.”

Anh ma ma “ai da” một tiếng. “Đứa nhỏ này có lẽ cũng có chút lai lịch, người gọi đến để ta nhìn xem.”

Chỉ chốc lát sau Họa Châu đến, Ngọc Trợ bảo nàng thỉnh an Anh ma ma. Anh ma ma thấy nàng có khuôn mặt trắng bóc, tròn trịa, sáng sủa như mặt trăng, mặt mày thanh tú liền hỏi: “Bao nhiêu tuổi rồi?”

Họa Châu đáp: “Năm nay mười sáu ạ!” Nàng vừa nói vừa cười, để lộ hàm răng trắng như ngọc, ngây thơ khiến người ta rung động. Trong lòng Anh ma ma đã có ba phần yêu thích, lại hỏi: “Là người nhà nào? Họ gì?”

Họa Châu trả lời: “Phủ Sát thị ạ!”

Anh ma ma cảm thán: “Ôi trời, vòng vo cả nửa ngày, hóa ra lại là người một nhà.”

Ngọc Trợ liền cười, hỏi: “Khó trách đứa nhỏ này lại hợp với ma ma như vậy. Người ta bảo nhà Phủ Sát sinh ra nhiều mỹ nhân, quả nhiên không sai. Lúc ma ma còn trẻ cũng là một mỹ nhân, chỉ là một người không bằng ai mà thôi!”

Họa Châu đã sớm không nhịn được cười, Anh ma ma lại hỏi thêm nàng rất nhiều. Nàng vốn là người thích đông vui, náo nhiệt, hỏi một câu liền đáp đơn ba câu khiến Anh ma ma vô cùng vui vẻ. Bà nói: “Cẩn thận, chín chắn

đương nhiên là tốt, nhưng nếu trong cung ai cũng là người thận trọng, chín chắn cả, quanh năm suốt tháng như vậy khiến người ta sinh buồn. Đứa nhỏ này thích cười thích nói, có lẽ Thái hậu cũng sẽ thích.”

Ngọc Trợ vội nhắc Họa Châu: “Anh ma ma cất nhắc con như vậy, còn không mau dập đầu tạ ơn ma ma?”

Họa Châu vội vàng dập đầu. Anh ma ma nhanh chóng giơ tay đỡ nàng. “Mọi chuyện còn phải bẩm lên Thái hậu, xin lão nhân gia người định đoạt nữa, người vội dập đầu làm gì! Đợi tin chính xác vào ngày mai rồi tạ ơn ta cũng chưa muộn.”

Ngọc Trợ đứng một bên cười, nói: “Ma ma là người đắc lực nhất của Thái hậu, ma ma đã vừa mắt đứa nhỏ này, chắc chắn nó cũng sẽ hợp ý Thái hậu.”

Quả nhiên Anh ma ma vô cùng vui vẻ. “Chẳng qua là theo chủ nhân từ lâu nên biết được một chút về tính tình của người. Chúng ta phận làm nô tài, sao có thể thay Thái hậu quyết định được.” Rồi đứng dậy, nói: “Đã muộn rồi, ta phải về hầu hạ Thái hậu.”

Ngọc Trợ vội đứng dậy tiễn, lại bảo Họa Châu: “Trời tối rồi, châm đèn đi tiễn ma ma.”

Họa Châu vâng lời châm đèn đến, Anh ma ma vịn vào nàng rồi đi. Lâm Lang ăn cơm xong quay về phòng, thấy Ngọc Trợ đang ngồi trong phòng kiểm tra y phục, bèn tiến tới giúp một tay. Ngọc Trợ không khỏi thở dài lặng lẽ. “Con còn đang bệnh, đi nghỉ trước đi!”

Lâm Lang nói: “Con nằm cả nửa ngày rồi, giờ làm việc một lúc cũng tốt ạ!”

Ngọc Trợ lại nói: “Mỗi người đều có duyên số của mình, cưỡng cầu vô ích.”

Lâm Lang cười khẽ, hỏi: “Sao cô cô lại nói như thế?”

Ngọc Trợ nhìn nàng. Nàng đang bệnh, gương mặt còn có chút tiều tụy, mái tóc đen nhánh làm nền cho khuôn mặt trắng nõn, đôi mắt dịu dàng làm người ta rung động. Ngọc Trợ khẽ gật đầu một cái, rồi nói: “Con ấy à, người thì xinh đẹp, chỉ tiết là đẹp không đúng kiểu.”

Lâm Lang tiếp lời: “Hôm nay cô cô sao thế? Cô cô nói mấy lời nô tỳ không hiểu gì hết.”

Ngọc Trợ đáp: “Thêm than vào rồi đi ngủ đi, trời lạnh quá! Ôi chao, lập xuân thì tốt rồi!”

Nàng nghe lời cô cô, đáp “vâng” một tiếng rồi đi tới thêm than, nhưng sau đó lại cầm kim thêu, nương theo ánh đèn thêu một lúc. Đợi Họa Châu trở về rồi cùng nhau đi ngủ. Nàng bị nhiễm gió lạnh mà không chịu nghỉ ngơi, dưỡng bệnh, mà buổi tối còn ngồi thêu thùa, một việc mất nhiều sức nhất. Đến canh tư nửa đêm về sáng thì phát sốt. Họa Châu đợi đến lúc hừng sáng thấy nàng sốt đến mức mặt đỏ bừng thì vội đi báo cho Ngọc Trợ. Ngọc Trợ nhanh chóng đi báo tổng quản, mời thầy thuốc tới khám bệnh.

Lần này nàng bị bệnh rất nặng, triền miên đến nửa tháng, ngày nào cũng uống thuốc nhưng chẳng đỡ được là bao. Sốt cũng không hạ, lúc nào cũng mê man. Nàng đang mơ màng ngủ, tựa như trở về lúc nàng bị bệnh khi mười lăm tuổi, mở mắt thấy cửa sổ mới được dán giấy màu xanh biếc. A hoàn đứng bên cửa sổ dùng cái siêu bạc đun thuốc cho nàng, từng đợt từng đợt hương thuốc tràn ngập căn phòng. Ngoài cửa sổ, gió đang thổi những bông hoa lay động. Ánh trăng mềm mại như mặt nước, hắt bóng cành hoa nghiêng nghiêng lên cách cửa sổ, vô cùng đẹp đẽ. Nàng nghe thấy tiếng

bước chân trên lối rẽ hành lang kia ngày càng gần, vừa quen thuộc vừa thân thiết. A hoàn cười dịu dàng, bầm: “Đại gia đến thăm cô nương.” Đến khi nàng ngồi dậy thì hấn đã vươn một bàn tay vừa nóng vừa lạnh đặt lên trán nàng.

Nàng hoảng hốt đến bừng tỉnh, trên cửa sổ dán một lớp giấy vải màu trắng tuyết cực dày, không để một luồng gió mang vào. Siêu thuốc đang đặt trên lò, tiếng nước sôi sùng sục vang lên liên hồi. Nàng toát mồ hôi khắp người. Tiểu cung nữ đi vào, vội vàng nhấc siêu thuốc xuống, nói với nàng bằng giọng vui vẻ: “Lâm Lang tử tử, tử tỉnh rồi. Họa Châu tử tử sắp sang hầu hạ Thái hậu, mọi người đều đang chúc mừng tử ấy.”

[©DTV](#)

Đầu óc Lâm Lang vẫn còn mơ hồ, thấy tiểu cung nữ đổ thuốc ra một bát to, đầy ăm ắp rồi bung tới. Nàng cầm lên, chỉ thấy bát thuốc đen kịt, uống vào đắng đến lục phủ ngũ tạng. Sau lưng lại dính mồ hôi, trán, tóc tai cũng ẩm ướt, tóc mai dính bết, chỉ có trái tim trống rỗng một khoảng.

Đến mùa xuân, Lâm Lang mới dần khỏe lại. Mấy ngày gần đây, trong cung điện lại đang bận rộn chuẩn bị cho công việc đi săn. Ngọc Trạo thấy Lâm Lang ngày càng khỏe lại, đã có thể làm việc như trước thì rất vui mừng, nói: “Hoàng thượng muốn đi săn ở Bảo Định, phòng Giặt đồ chúng ta cũng phải sửa soạn đi theo hầu hạ. Con khỏe lại làm ta yên tâm rồi.” Vì Lâm Lang làm việc cẩn thận, chu đáo nên Ngọc Trạo liền đến bầm tổng quản, ghi tên nàng vào danh sách cung nữ hộ tống.

Từ sau khi vào cung, Lâm Lang chưa từng bước ra ngoài cung nữa bước nên lần này rời khỏi kinh thành, nàng vừa vui lại vừa buồn. Vui là khi thỉnh thoảng nhìn qua rèm xe, thấy phố xá, thành quách vẫn y như xưa. Buồn là vì thiên tử đi săn, chín thành đều giới nghiêm. Phố phường do nha môn đề đốc chín thành, cùng với tiền phong doanh, Kiêu Kỳ doanh, Hộ Quân

doanh, do nợ tiền đại thần phụ trách thống lĩnh dẹp đường. Tất cả những nơi nợ giá đi qua, bên đường đều được giăng bạc màu vàng, do binh sĩ ba cánh quân bảo vệ. Đùng nói là người dân rảnh rồi, chỉ sợ đến một con chuột cũng bị đuổi xa mười dặm. Trên con đường đất vàng, xa xa chỉ thấy nghi thức loan giá dài dằng dặc, xung quanh được bảo vệ bởi Hồ Thương doanh, hàng ngũ dài hơn mười dặm. Thật ra nàng mới vào cung chưa lâu, chỉ biết kỷ luật quân đội nghiêm ngặt, giờ thấy thiên binh vạn mã, chỉ nghe thấy tiếng bước chân đều đặn, tiếng bánh xe lăn lộc cộc, đến một tiếng ho cũng không có.

Đến buổi tối thì hạ trại, liều trại cũng nối tiếp nhau san sát mấy dặm. Ngọn đuốc thông to cháy hừng hực, sáng như ban ngày. Mấy ngày liền, ánh trăng bị ngọn đuốc này làm cho lu mờ, ảm đạm. Trên bình nguyên mênh mông, trăng treo trên cao, trời đêm yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng củi cháy lách tách liên hồi. Lúc các binh sĩ trực ở các lều trại đi tuần qua lại, áo giáp sắt cọ xát vào nhau tạo thành tiếng “dinh dang”. Cái bóng đen của họ phản chiếu trên lều bạc, trông y như người khổng lồ.

Lâm Lang nương theo ánh đèn sữa xong chiếc áo màu xanh lam thêu rồng thành hai bên sườn thì chợt nghe xa xa có tiếng đàn sáo, có người đang thổi thiết hoàng. Ở nơi hoang vu này, dưới ánh trăng yên bình, âm thanh vô cùng rõ ràng, khiến người ta rung động. Nó cứ ngân nga vang vọng, quanh quẩn lên xuống không ngừng.

Ngọc Trữ ngạc nhiên “ồ” một tiếng, hỏi: “Ai đang thổi thế?”

Lâm Lang lắng tai nghe kĩ, chỉ thấy tiếng thiết hoàng kia xao động, dường như có âm thanh kim loại chen vào. Người thổi dường như có thể khuất phục trăm ngàn binh sĩ dũng mãnh. Nàng buột miệng: “Nhất định là một vị đại tướng quân dẫn binh đánh trận đang thổi.”

Ngọc Trữ hỏi: “Sao con biết?”

Nàng khẽ cười, đáp: “Chẳng qua là con đoán bừa thôi.”

Đến đoạn cuối, âm thanh của chiếc thiết hoàng lại càng mãnh liệt, lạnh lẽo rồi dừng lại, dư âm vẫn còn vang vọng, giống như ánh trăng kia, chiếu thẳng vào lòng người. Ngọc Trợ cảm thán: “Thối hay quá, khiến người nghe còn tưởng chưa hết. Lâm Lang, không phải con biết thổi tiêu sao, thổi một khúc nghe xem!”

Nàng đáp: “Con không thổi được đâu, chỉ biết sơ sơ thôi, đâu đủ khả năng thổi cho người khác nghe.”

Ngọc Trợ cười: “Cũng đâu phải trong cung, chỉ có mấy người chúng ta nghe, con đừng giấu được không? Ta biết con là người không rời nổi chiếc tiêu, vậy nên hôm nay con không thể không thổi một khúc.”

Lần này, phòng Giặt đồ có khoảng hơn hai mươi người đi hộ tống, đều là người trẻ tuổi, chỗ dựng trại quy củ không nghiêm ngặt, đã muốn gây chuyện từ lâu. Nghe được câu này của Ngọc Trợ, trong lòng họ vô cùng chờ mong, mồm năm miệng mười vây quanh Lâm Lang khiến nàng không chịu đựng nổi sự huyên náo, ầm ĩ này, đành rút cây tiêu ra, nói: “Được rồi, mọi người đã muốn nghe thì em xin thổi một khúc. Nhưng mà nói trước nhé, nếu như nghe xong, ba tháng sau vẫn nuốt không trôi một miếng thịt nào thì muội cũng mặc kệ đó.”

Chương 5: Muốn qua giặt giũ

Nàng trầm ngâm một lát, đoạn cầm cây tiêu lên thổi khúc Tiểu trùng sơn.

“Xuân đến Trường Môn tươi có cây. Cây mai hoang nhú nụ, hãy chưa đơm. Âm xanh xanh còn hãm này trà, cho một chén, tỉnh bừng từ trong mơ. Hoa ngã bóng cửa sau. Trăng thanh soi rèm thưa, ráng chiều xinh. Hai năm ba bận phụ xuân tình. Đương trở lại, tất phải hưởng xuân nay.”

Ngọc Trợ không hiểu nhạc lý, chỉ thấy tiếng tiêu trong trẻo, lành lạnh, nhẹ nhàng nhưng bi thương đến rung động. Nghe trong đêm yên tĩnh, như kể như khóc, tiếng tiêu vang đi vọng lại, quanh quẩn vương vấn, như đem theo ánh trăng, tươi đẹp khó nói nên lời. Một khúc tiêu vừa thổi xong, trong lều vẫn im lặng như cũ.

Một lúc lâu sau, Ngọc Trợ mới cười, nói: “Ta chẳng nói được là chỗ nào hay, nhưng mà một lúc lâu sau mà vẫn cảm thấy tiếng tiêu kia cứ như đang vờn vấn bên tai.”

Lâm Lang khẽ cười. “Cô cô quá khen rồi, chẳng qua là con học chơi thôi.” Nàng còn chưa dứt lời thì chợt nghe tiếng thiết hoàng vọng tới từ xa.

“Tiếng thiết hoàng lại thổi lên rồi, như có ý hợp xướng cùng chúng ta vậy.” Ngọc Trợ nói.

Lần này thổi khúc Nguyệt xuất. Khúc này thường nghe từ đàn cầm, Lâm Lang chưa từng nghe ai dùng thiết hoàng thổi. Âm thanh phát ra từ thiết hoàng vốn lạnh lạnh, thổi khúc nhạc xưa như khúc này lại đem theo một luồng gió mới, khiến người ta có cảm giác hoàn toàn mới mẻ.

Thế nhưng trong tiếng thiết hoàng kia như tồn tại sự ngang ngược, hoàn toàn không có ý tứ than thở, đau buồn như trong lời ca, ngược lại còn có ba phần thông dong. Thiết hoàng thổi xong khúc Nguyệt xuất thì ngừng lại một lúc lâu, rồi lại bắt đầu thổi từ đầu. Cuối cùng, Lâm Lang không tìm được, liền thổi tiêu hợp xướng. Một tiêu một thiết hoàng cùng nhau diễn

tấu, vậy mà lại vô cùng ăn ý. Trong một khúc nhạc, tiếng thiết hoàng lạnh lạnh, dứt khoát, tiếng tiêu nhỏ nhẹ, ngân dài. Tuy những người khác không hiểu, chỉ thấy nghe êm tai, lại đoán xem người thổi thiết hoàng kia là ai rồi cười đùa trêu nhau. Lúc đang cười đùa âm ỉ thì một chiếc màn bất ngờ được vén lên, theo đó là mấy người vây quanh cùng một người cùng bước vào.

Những người trong lều đồng loạt nhìn người vừa tới. Người đi đầu có phong thái hiên ngang, khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, đầu đội một chiếc mũ gấm màu đen có khuy trên đỉnh, hoa văn tròn chữ phúc, bên ngoài là chiếc áo tay ngắn chỉ đến khuỷu. Khi nhìn quanh thì rất có khí phái, ánh mắt nhanh nhẹn, quét qua một lượt tất cả những người ở đó. Mọi người không ngờ lại có một vị khách không mời mà xông vào, nhìn cách ăn mặc của người này thì chẳng phải quan lại cũng chẳng phải binh lính, hoàn toàn không biết vì sao trong đoàn hộ tống giá lần này lại có người như thế, họ không khỏi kinh ngạc, đứng im tại chỗ.

Duy chỉ có Lâm Lang hơi giật mình rồi hành lễ. “Nô tỳ bái kiến Dụ vương gia, vương gia vạn phúc kim an!”

Lúc này, mọi người trong lều mới như bừng tỉnh từ giấc mộng, vội vàng quỳ xuống, dập đầu thỉnh an.

Phúc Toàn vẫy vẫy tay cho qua, ý bảo mọi người đứng dậy. “Người vừa rồi thổi tiêu là ai?”

Lâm Lang đáp nhỏ: “Là nô tỳ.”

Phúc Toàn “ô” một tiếng rồi hỏi. “Người biết ta từ trước?” Tuy hấn hay ra vào cung nhưng theo quy định trong cung thì tất nhiên là bình thường chẳng thể gặp người ở hậu cung. Hấn mặc thường phục nên mới qua mắt người trong lều, không ngờ nữ tử này vẫn nhận ra thân phận của hấn.

Lâm Lang đáp: “Nô tỳ chưa từng có phúc được biết mặt vương gia.”

Phúc Toàn hơi ngạc nhiên. “Vậy tại sao ngươi lại biết...”

Lâm Lang đáp: “Chiếc áo ngoài của vương gia chắc chắn là do được Hoàng thượng ban thưởng.”

Phúc Toàn cúi đầu nhìn, cổ tay áo lộ ra lớp lông chồn đen sáng mượt, theo lệ chỉ có y phục của Hoàng đế mới được dùng lông chồn đen. Cho dù thân phận cao quý như thân thích của Hoàng đế hay đại thần cũng không thể vượt quá bổn phận. Hắn không ngờ mình để lộ ra sơ hở ở đây, không khỏi cười, nói: “Đúng, đây là áo do Hoàng thượng ban thưởng.” Trong lòng hắn thầm tán thưởng sự nhanh nhẹn và tỉ mỉ của nữ tử này. Nhìn nàng đứng nghiêm túc nơi đó, ánh mắt hơi nhìn xuống, mặt này không phải kiêu xinh đẹp tuyệt trần, thế nhưng dưới ánh đèn, ánh sáng chiếu vào khiến khuôn mặt như có ngọc. Phúc Toàn ho khẽ một tiếng rồi nói: “Vừa rồi ngươi thổi tiêu hay tuyệt.”

Lâm Lang đáp: “Chẳng qua là ngày nhỏ nô tỳ từng được học qua, nhất thời to gan, làm bần tai vương gia, xin vương gia thứ tội.”

Phúc Toàn nói: “Không cần khiêm tốn, tối nay trăng đẹp như vậy, thích hợp để nghe tiếng tiêu, ngươi thổi thêm một khúc đi!”

Lâm Lang nghĩ một lát rồi thổi khúc Cửu trụ. Lời của khúc Cửu trụ này vốn là ca ngợi Chu Công. Chu Công là con trai Văn Vương, em trai là Vũ Vương, từ nhỏ đã hiếu thảo hơn người. Khi Vũ Vương lên ngôi thì lại lấy sự trung thành để phò trợ Vũ Vương. Nàng lấy khúc này để đáp lại lệnh vương là vô cùng thích hợp, không những ca tụng Phúc Toàn, mà còn so sánh tiên đế và Hoàng đế bây giờ với hai vị Hoàng đế tài đức là Văn, Vũ.

Phúc Toàn nghe khúc này không thể không cười nhẹ, nghe xong hẳn mới hỏi: “Người từng được học hành sao?”

Nàng đáp: “Bẩm, chỉ là học đôi ba chữ mà thôi!”

Phúc Toàn gật gật đầu, nhìn chung quanh rồi bất chợt hỏi: “Các người là nhiệm vụ gì?”

Lúc này Ngọc Trợ mới kính cẩn đáp: “Bẩm vương gia, chúng nô tỳ đều thuộc phòng Giặt đồ.”

Phúc Toàn “ừ” một tiếng, chợt nghe thấy tiếng động từ ngoài lều, một tiểu thái giám bước vào lều, thấy Phúc Toàn liền mừng rỡ thình an: “Hóa ra vương gia ở đây, làm nô tài tìm mãi... Hoàng thượng đang tìm vương gia ạ!”

Phúc Toàn nghe thấy vậy thì vội dẫn đám người rời đi. Sau khi hẳn đi khỏi thì trong lều như bùng nổ. Ngọc Trợ vỗ vỗ ngực, hít một hơi sâu rồi nói: “Thật là làm ta giặt cả mình, không ngờ đúng là Dụ vương gia. Lâm Lang, may mà con lanh lợi!”

Lâm Lang đáp: “Cô cô là người từng trải, chỉ vì chúng ta ở trong cung xưa nay chưa từng gặp người bên ngoài nên cô cô mới nhất thời không ngờ tới mà thôi.”

Ngọc Trợ đi đến bên cửa lều, nhìn ra ngoài xem sắc trời rồi nói: “Đi trái chăn đệm đi, ngày mai còn phải dậy sớm làm việc.”

Mọi người đáp một tiếng “vâng”, cuống cuống đi trái chăn, dọn dẹp rồi đi ngủ.

Chiếc đệm của Lâm Lang vừa vặn ở bên Ngọc Trợ. Nàng trần trọc một lúc lâu, khó đi vào giấc ngủ. Lặng lẽ nghe tiếng sột soạt bên ngoài lều, hình như có tiếng báo canh ba ở phía xa xa. Trong lều yên tĩnh, còn nghe rõ tiếng ngáy khê, liên tục của những người đang ngủ say. Ai ai cũng ngủ say rồi, nàng không nén nổi tiếng thở dài khê khàng. Ngọc Trợ lại hỏi nhỏ: “Còn chưa ngủ sao?”

Lâm Lang khê tạ lỗi: “Nô tỳ có bệnh lạ giường, nhất định là đã đánh thức cô cô rồi.”

Ngọc Trợ nói: “Ta cũng thế, thay đổi chỗ là ngủ không yên giấc. Ngừng một lát là tiếng lí nhí lại vang lên: “Xem tình hình hôm nay thì Dụ vương gia có chút xúc động, sau này chắc con có chỗ dựa rồi.”

Trong bóng đêm, nàng cảm thấy hai gò má nóng bừng. Một lúc lâu sau lại nói như thì thầm: “Cô cô, đến người cũng trêu con?”

[©STE.NT](#)

Ngọc Trợ đáp khê: “Con biết ta không nói đùa. Dụ vương gia là huynh trưởng của Hoàng thượng, sắc phong thân vương. Nếu như vương gia mở miệng nói một tiếng với Hoàng thượng hoặc Thái hậu thì con coi như cũng thoát ra được rồi.”

Lâm Lang không lên tiếng, một lúc lâu sau mới đáp: “Cô cô, con nào có phúc phận lớn vậy!”

Ngọc Trợ cũng lặng im, sau một hồi lâu mới khê thở dài một tiếng. “Nói thật thì... nếu Dụ vương gia thật sự mở miệng xin Hoàng thượng cho con đi thì ta cũng thấy thiệt thòi cho con, số của con còn tiến xa hơn mới đúng.”

Tiếng cô cô rất nhỏ, chỉ nói khẽ bên tai Lâm Lang, nhưng Lâm Lang nghe nói rõ cả, cuối cùng mới nói khẽ sau con kinh hãi: “Cô cô nói như vậy... Lâm Lang, đến mơ cũng không dám.”

Tâm sự của mấy ngày gần đây, Ngọc Trọ cuối cùng cũng nói ra được, trong lòng thấy yên tâm, vẫn là tiếng thì thầm bên tai như cũ: “Thật ra mấy năm nay ta ở trong cung, chỉ có mình con khiến ta cảm thấy mỗi người có số phận riêng. Cô cô cũng đã già, nếu như thật sự có ngày đó thì coi như cô cô này cũng đã không nhìn lầm.”

Lâm Lang cầm lấy tay cô cô, đáp: “Cô cô nói khiến người ta phải sợ, con làm gì có phúc lớn như vậy! Cô cô đừng nói những lời khiến con giảm thọ nữa.”

Ngọc Trọ vỗ vỗ lên tay nàng, chỉ nói: “Ngủ thôi!”

Hôm sau lại là một ngày trời nắng đẹp. Vì xuất cung đi săn nên mọi việc đều được giản lược. Lâm Lang thấy y phục vẫn chưa được giặt liền xung phong đi giặt giúp. Tháng Ba mùa xuân, cỏ tươi tốt đằm xuyết vài bông hoa dại, nàng đi trên đường đánh động đám chim bướm sặc sỡ. Bốn, năm người khiên giỏ y phục lớn, giặt giũ bên bờ sông nước chảy róc rách.

Lâm Lang vừa đập mấy cái bông kều “ôi trời” một tiếng. Nàng vốn không quen giặt giũ bên sông, không để ý nên giày bị thấm nước, dưới chân lạnh lạnh, giày bị ướt hết cả. Nhìn thấy mấy người kia vẫn đang đứng bằng chân trần, giẫm giẫm ở chỗ nước nông nàng cười, hỏi: “Tuy là mùa xuân nhưng lội nước, các tỷ không thấy lạnh sao?”

Một cung nữ liền đáp: “Giờ cũng thấy quen rồi, ngược lại cũng thấy thú vị nữa, muội cũng qua đây thử xem!”

Lâm Lang thấy làn nước xanh biếc, trong veo, cuối cùng thì bản thân cũng thấy bản thân có vài phần nhất gan, cười cười, nói: “Muội cứ thấy sợ sợ... Nước chảy siết như thế...”

Cung nữ bên cạnh bật cười. “Nước nông như vậy sao mà cuốn nổi muội?”

Nàng chỉ lắc đầu cười, đáp: “Không được. muội không dám đâu.”

Đang lúc cười nói, bỗng thấy một tiểu cung nữ thở hên hên, chạy tới từ phía cánh rừng. “Lâm Lang tử tử, mau mau... Ngọc Trợ cô cô bảo tử quay về.”

Nàng giật mình, chiếc áo bằng lục Giang Ninh trong tay trôi dập dề theo dòng nước, nàng liền giơ tay giữ lại. Đưa gió y phục với cái dùi đập cho cung nữ khác rồi theo tiểu cung nữ đi về lều. Ngọc Trợ đang ngồi buồn bã trong lều, thấy nàng bước vào thì vội vàng gọi đến bên, đưa cho nàng xem một chiếc áo kếp màu xanh lam. Lâm Lang nhìn thấy chiếc áo gấm đó được thêu hoa văn rồng liền biết là áo của Hoàng đế, trên phía vai áo có vết rách dài khoảng một tấc. Ngọc Trợ nói: “Sáng nay lúc Hoàng thượng đang đi săn, chiếc áo này vướng vào cành cây rồi rách thành như thế. Mà đợt này đi những người khâu vá giỏi đều ở lại trong cung mất rồi, con xem xem có thể vá lại được không?”

Lâm Lang đáp: “Cô cô đã có lời, đáng ra con nên cố gắng thử một lần, nhưng đây là áo của Hoàng thượng, con sợ khâu không đẹp lại liên lụy tới cô cô.”

Ngọc Trợ tiếp lời: “Lần này đi, thời tiết lại ẩm áp như vậy, chỉ mang theo ba chiếc áo kếp. Không chừng buổi tối Hoàng thượng sẽ muốn thay, quau về kinh lấy thì không kịp. Mấy người của Tứ Chập Khố đang lo lắng như

kiến bò trên chảo lửa, nóng ruột quá mới đưa tới chỗ chúng ta. Ta biết khả năng của con, không sao đâu, con thử đi!”

Lâm Lang nhìn kĩ chiếc áo, nàng đi lấy khung thêu, trải lên. Đầu tiên chính là chỉnh lại sợi vải, sau đó nhìn cẩn thận một hồi mới hỏi: “bây giờ lấy chỉ vàng kim này ở đâu vậy?”

Ngọc Trợ nói: “Ta thấy chỗ con có chỉ đó.”

Lâm Lang đáp: “Chỉ sợ vá lên không được giống hoàn toàn, hoa văn mây này lại không có màu vàng kim, e là may vào không hợp.” Trên mặt Ngọc Trợ có vẻ lo lắng, sốt ruột. Lâm Lang ngẫm nghĩ: “Con cứ vá lên đã, rồi xem có cách nào khác không?”

Không thể khâu nhầm dù là một sợi chỉ trên chiếc áo này. Lâm Lang tách từng sợi chỉ, nối thêm chỉ vào rồi bắt đầu khâu ngang khâu dọc. Đến hai canh giờ mới vá xong vết rách, nhưng nhìn cẩn thận thì vẫn thấy có một sợi màu nhạt hơn, chẳng thể giấu đi được. Ngọc Trợ thở dài một tiếng. “Cũng chỉ có thể làm đến vậy.”

Lâm Lang nghĩ ngợi một lát rồi lại chọn một sợi chỉ. Nàng thêu một đám mây tứ hợp như ý^[1] ở chỗ bị rách. Ngọc Trợ thấy nàng thêu được một nửa thì đã vỗ tay khen, đợi đến lúc thêu xong thì chỗ bị rách được che vừa hết. Lâm Lang cười nhẹ. “Phía vai bên kia cũng phải thêu một đám mây nữa thì mới giấu được.”

[1] Hoa văn hình mây bốn phía hợp lại với nhau, ý chỉ vạn sự như ý.

Đến khi thêu hoa văn bên vai áo còn lại xong, nhắc chiếc áo lên ngắm thì quả nhiên không chê vào đâu được, cứ như mới vậy. Ngọc Trợ nắm lấy tay Lâm Lang, không kìm được sự vui mừng.

Chương 6: Nếu chỉ là thoáng qua

Ngọc Trợ sai người đem áo đi. Sắc trời đã gần tối, mấy canh giờ vừa qua, Lâm Lang chỉ ăn tạm mấy cái bánh bột, bây giờ xong việc rồi mới cảm thấy đói bụng. Ngọc Trợ nói: “Giờ chẳng có ai, điếm tâm cũng không có, ta đi bảo bọn họ nấu cho con chút đồ ăn.”

Nàng vội nói: “Không phiền cô cô ạ, dù gì bây giờ chân con cũng tê cứng cả rồi, muốn đi đi lại lại một lúc, tiện qua nhà bếp xem có sẵn gì ăn không.”

Vì là ngự doanh hoàng tại^[1] khi đi săn bên ngoài nên quy tắc có phần lơ lửng, Ngọc Trợ bèn đáp: “vậy đi, con đến đó ăn cho nóng cũng tốt.”

[1] Chỗ ở tạm của Hoàng đế khi xuất cung.

Ai ngờ khi nàng đến nhà bếp thì trời cũng đã tối, trong bếp chỉ còn vài cái bánh bột. Nàng cầm lấy vài cái đi ra ngoài, ngẩng lên thấy bầu trời đang tỏa ráng chiều, màu xanh lam của bầu trời trong suốt như thủy tinh. Từng ngôi sao dần xuất hiện. Nàng tham lam ngắm cảnh ráng chiều, chân men theo con đường đi đến bờ sông. Hoàng hôn bao phủ tứ phía, mặt sóng lóng lánh. Trong gió đêm đậm mùi hương thanh khiết của cỏ xanh và lá cây, ánh trăng bàng bạc chiếu xuống mặt đất như phủ lên bốn bề một lớp lụa mỏng.

Nàng ăn xong bánh bột rồi đi đến bờ sông, rửa tay. Vừa vốc nước lên thì không ngờ chiếc dắt đai trên lưng rớt xuống, nháy mắt đã trôi theo dòng nước. Khăn rất nhẹ nên bị nước cuốn đi mất. Nàng chẳng kịp nghĩ gì nhiều, một chân đã lội xuống nước. Nước sông trong và nông nhưng chảy rất xiết. Lâm Lang đuổi theo hơn trăm bước, sông uốn khúc, một chạc cây khô chĩa ngang mặt nước đã giữ lại chiếc khăn của nàng khiến nó không bị trôi theo

sóng nước. Nàng đến nhặt khăn lên, bím tóc tuột xuống cũng chẳng để ý. Tóc vướng vào chạc cây nọ khiến nàng bện bịu đứng gỡ.

Lúc này mới thấy dưới chân lạnh lạnh, trơn trơn, tuy lạnh nhưng lại có cảm giác mới mẻ, thú vị khó nói nên lời. Dòng nước không ngừng chảy qua chân nàng, vừa mềm mại vừa ngứa ngứa. Nàng bèn ngồi luôn xuống chạc cây khô, vắt khô chiếc khăn rồi phơi lên cây. Bên bờ sông đều là lau sậy mới nhú. Trăng treo rất thấp nhưng lại sáng rõ, chiếu vào đám lau sậy đang phát ra tiếng rì rào trong gió. Nàng thấy bím tóc đã bị rối bèn gỡ ra buộc lại. Ánh trăng tuyệt đẹp, trắng như tuyết, mềm mại như khói sương. Nàng nhớ lại bài hát ru ma ma hát lúc mình còn nhỏ, tay bện tóc, miệng ngâm nga khe khẽ: “Ài ơi ơi à, sói đến rồi, hổ đến rồi, bọn chúng nhảy tường tới rồi. À ơi ơi à, tiểu a ca, mau ngủ thôi, a mã xuất mã chinh phạt...”

Mới hát được hai câu bỗng nghe thấy tiếng lau sậy sào xạc, nàng sợ hãi liền vội vàng vắn tóc, đứng lên, buộc miệng hỏi: “Ai đấy?” nhưng không dám quay người, chỉ sợ là sói hoặc thú hoang. Tim đập thình thịch, mắt liếc trộm sang, thấy trên mặt nước thanh khiết dưới ánh trăng có hiện lên một bóng người.

“Người là ai, đây là đại doanh hành tại, người là kẻ nào?” Là giọng một thanh niên trẻ tuổi.

Lâm Lang thấy hẳn hỏi lại như vậy liền đoán là thị vệ đi tuần đêm, bèn đáp: “Nô tỳ là cung nữ theo đoàn hộ tống.” Trong lòng nàng sợ bị trách phạt nhưng đợi một hồi lâu cũng không thấy người nọ nói tiếp. Cuối cùng, nàng đành to gan nhìn trộm một cái, thấy một góc áo dài màu tím đỏ, rõ ràng chẳng phải trang phục của thị vệ. Nàng ngẩng lên, dưới ánh trăng sáng, người thanh niên nọ đứng giữa những cây lau như một cành lau cứng cáp đón gió, mặt mũi chính trực, góc cạnh rõ ràng, ánh mắt lại vô cùng dịu dàng, hỏi: “Cô nương đứng trong nước không thấy lạnh sao?”

Mặt nàng liền đỏ bừng, vội cúi thấp đầu, thấy chân mình để trần dưới làn nước xanh trong lại càng ngượng ngùng hơn. Nàng muốn mau mau lên bờ, không ngờ đá cuội trên lớp bùn rất trơn, khiến nàng lao đảo trong lúc vội vàng, suýt ngã nhào, may là người nọ nhanh tay nhanh mắt kéo lấy khuỷu tay nàng, nàng mới đứng vững. Ngay từ đầu nàng đã rất ngượng ngùng, gót chân của nữ tử dân tộc Mãn rất quý, không thể tùy tiện để người khác nhìn thấy. Nàng thất lễ với nam tử xa lạ này nên xấu hổ đến mức vành tai cũng đỏ ửng, đành nói khẽ: “Phiền người quay mặt đi để nô tỳ thay giày.”

Người nọ hơi ngẩn ra rồi xoay người. Nàng đi giày xong liền lặng lẽ thành an với bóng lưng hắn coi như tạ ơn rồi yên lặng đi theo bờ sông trở về. Nàng bước đi nhẹ nhàng, nam tử kia đứng ở đó không nghe thấy tiếng nàng nói, cũng không tiện quay người lại. Nghe tiếng nước chảy róc rách, gió thổi cành lá xung quanh làm vang lên tiếng sào xạc. Hắn dừng một lúc lâu, cuối cùng không tìm được đành quay người lại, chỉ thấy ánh trăng sáng mềm mại như nước, lau sậy dập dờn, làm gì còn ai.

Hắn hơi lưỡng lự, xong vỗ tay hai tiếng. Hai thị vệ xuất hiện sau thân cây, khom người hành lễ với hắn. Hắn chỉ vào chiếc khăn lụa trắng trên chạc cây khô rồi hỏi: “Đó là cái gì?”

Một thị vệ trả lời: “Nô tài đi xem!” Hắn nói rồi đi lùi xuống, tới bờ sông thì hơi nghiêng người với lấy chiếc khăn, dâng lên bằng hai tay trước mặt hắn. “Bẩm chủ nhân, là một chiếc khăn.”

Hắn cầm lấy, chiếc khăn lụa hơi ẩm, mang theo hơi nước thanh khiết của con sông và một hương thơm xa xăm. Chỉ vàng nhạt thêu hoa văn hình mây tứ hợp như ý, vội vàng nhả nhận.

Lâm Lang về đến lều nhưng tim vẫn đập thình thịch. Không biết hắn là ai, vừa rồi quá lúng túng nên không nhìn được đầu mỗi gì từ y phục của hắn ta. Nàng thẩm đoán chắc là vương công đại thần hộ tống đi săn, nhất định

mình đã tùy tiện bước vào nơi đóng quân của người ta. Tâm trạng nàng lo lắng, bất an. Người Ngọc Trợ phái đi đưa áo đã quay trở lại, bầm rằng: “Lý công công nhìn thấy thì rất vui mừng, bảo hôm khác sẽ đích thân đến cảm tạ cô cô.”

Ngọc Trợ cười, nói: “Không cần cảm tạ ta, cảm tạ sự khéo tay của Lâm Lang là được rồi.” Vừa cúi đầu liền nhìn thấy đôi giày của Lâm Lang, nàng “ôi chao” một tiếng: “Sao lại ướt thế này?”

Lúc này Lâm Lang mới nhớ ra, vội đi thay đôi giày ướt. “Con đi thay rửa tay ở bờ sông nên làm nó bị ướt.”

Hôm sau, lúc nàng đang là y phục ở trong lều thì nghe thấy tiếng tiêu thái giám hỏi bên ngoài: “Ngọc cô cô có trong này không? Lý công công tới thăm cô cô.”

Ngọc Trợ vội vàng ra tiếp đón, thỉnh an xong bèn cười, nói: “Công công làm Ngọc Trợ giảm thọ mất.”

Lý Đức Toàn chỉ cười cười. “Ngọc cô cô không cần khách sáo!” Lại đưa mắt nhìn tứ phía “Người vá chiếc áo hôm qua không biết là vị cô nương nào?”

Ngọc Trợ vội gọi Lâm Lang ra chào. Nàng đang định thỉnh an thì Lý Đức Toàn nhanh nhẹn giữ nàng. “Cô nương không cần đa lễ, may mà có sự khéo tay của cô nương nên chúng ta mới không bị trách phạt. Hôm nay Hoàng thượng nhìn thấy chiếc áo đó còn hỏi là ai đã vá lại.” Hắn còn khen thêm vài câu rồi mới đi.

Lý Đức Toàn quay về đến ngự doanh, tiêu thái giám đứng ngoài cửa lều đi đến, khẽ bầm: “Công công về rồi sao? Vương gia và Nạp Lan đại nhân đang tiếp chuyện Hoàng thượng ở bên trong.”

Lý Đức Toàn khẽ gật đầu một cái, khẽ bước vào trong lều lớn. Trên nền đất trong lều lớn ngựa doanh được lót tấm da dê, bước lên không gây ra tiếng động. Hoàng đế ngồi ở giữa vẻ mặt thảnh thơi. Dụ vương gia cười nói với Nạp Lan Tinh Đức: “Dung Nhược, người thổi tiêu tối hôm qua quả nhiên là một nữ tử. Chúng ta đánh cược thua rồi, ngươi muốn phần thưởng gì thì cứ nói thẳng ra.”

Nạp Lan cười mím, nói: “Dung Nhược không dám!”

Khang Hy cười, nói: “Hôm đó nghe thấy tiếng tiêu du dương, dịu dàng, uyển chuyển, Khanh nói người này nhất định là nữ tử, trăm cũng cho rằng là như thế. Chỉ có Phúc Toàn không tin, lại còn muốn đánh cược với Khanh. Giờ thì thua tâm phục khẩu phục rồi.”

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Phúc Toàn đáp: “Hoàng thượng anh minh!” Rồi vui vẻ nói với Dung Nhược: “Dám đánh cược dám chịu thua, tiền Phật tiền đến Tây Phương, theo ta thấy tối đó người có ý với người này, hay là ta thay người xin Hoàng thượng ban cung nữ này cho người. Một công đôi việc, cũng coi như là suy nghĩ thay Hoàng thượng đi!”

Xưa nay tình cảm giữa Khang Hy và huynh trưởng rất thân thiết, lúc này cười, nói: “Khanh cố ý khiến Dung Nhược cảm kích mình, sao còn lấy lý do là nghĩ cho Trẫm?”

Phúc Toàn đáp: “Hoàng thượng chẳng phải hay nói: “Phụ thê Dung Nhược tình cảm sâu nặng, tiếc là không được dài lâu, thật khiến người ta buồn bã mà thở dài.” Tuy người con gái kia chỉ là cung nữ nhưng tài năng có thể sánh đôi với Dung Nhược. Thần thay Hoàng thượng tác thành cho câu chuyện đẹp này, hiển nhiên là suy nghĩ thay Hoàng thượng rồi.”

Nạp Lan đáp: “Đã là người của hậu cung thì thần không dám vượt quá bốn phận.”

Khang Hy nói: “Bồng sơn không xa, lá đỏ đề thơ của người xưa đều là câu chuyện đẹp, khanh có thể so với Tống Tử Kinh, lẽ nào đến sự độ lượng của Triệu Trinh^[1] trăm cũng không có?”

[1] Chi Tống Nhân Tông Triệu Trinh, Hoàng đế đời thứ tư thời Tống, xuất hiện trong câu chuyện Bồng sơn không xa.

Phúc Toàn bèn cười: “Hoàng thượng có tấm lòng nhân hậu, tất nhiên là hơn xa Tống Nhân Tông. Tuy nhiên, ngọn nguồn của mấy câu chuyện cổ này thì thần không rõ.” Hấn thông thạo về bản cung, cưỡi ngựa nhưng lại hiểu biết có hạn về Hán học. Khang Hy hiểu rõ vị huynh trưởng của mình nên nói với Nạp Lan: “Dung Nhược, Dụ thân vương đang thử khanh đấy, khanh giải thích cho vương gia nghe xem.”

Nạp Lan bèn đáp một tiếng “vâng” rồi nói: “Tống Kỳ^[2] cùng người anh là Tống Tường có hiệu, người thời đó gọi là Đại Tống. Một ngày nọ, Tử Kinh đi trên phố Phồn Đài vừa hay gặp một chiếc xe của hoàng cung đi qua. Trong đó có một cung nữ vén rèm nhìn trộm. Tử Kinh nói: “Đây là Tiểu Tống đấy!” Sau khi Tử Kinh về đến nhà liền viết theo điệu Khung trời chim ngói, lời rằng: “Xe ngọc yên hoa gặp trên đường, xót xa đứng ruột gọi trong xe, thân không cánh mà tung bay được, hai trái tim nay một nhịp sống chung. Phòng dát vàng, lòng nạm ngọc, xe như nước chảy, ngựa như bay, chàng Lưu hận núi Bồng^[3] xa thăm, mà chàng ở cách đây vạn dặm.

[2] Tống Kỳ tự Tử Kinh

[3] Bồng Sơn hay núi Bồng Lai, là một vùng đất truyền thuyết, nơi các vị tiên sống, ám chỉ cõi thần tiên.

Lời viết xong, kinh thành lưu truyền, truyền đến tận trong cung. Sau khi Nhân Tông nghe được, biết được những lời nói này có nguồn gốc của riêng nó, liền hỏi người trong cung, “Là ai gọi “Tiểu Tống?”” Người cung nữ nọ mới bẩm lại cho Nhân Tông nghe. Nhân Tông lại triệu Tử Kinh lại hỏi chuyện này. Tử Kinh liền bẩm báo sự tình. Nhân Tông nói: “Bồng Sơn không xa.” Rồi ban cung nữ kia cho Tử Kinh lấy về làm vợ.

Giọng của hán trong trẻo, nhịp điệu trầm bổng. Phúc Toàn chăm chú lắng nghe rồi nói: “Đúng là một câu chuyện đẹp, đêm trước Hoàng thượng thối thiết hoàng cũng vừa khéo viết nên câu chuyện đẹp.”

Khang Hy cười, nói: “Câu chuyện này của chúng ta suy cho cùng vẫn có một điểm chưa hoàn mỹ lắm. Đêm đó, đáng lẽ phải lệnh cho Dung Nhược thối, mới hoàn hảo.”

Giữa lúc quân thần đang nói cười, binh sĩ chịu trách nhiệm dồn thú chạy đến báo chủ soái, rằng vòng vây đã xong xuôi, xin đi giá xem. Khang Hy nghe bẩm xong liền đứng dậy thay y phục. Nạp Lan làm công việc của thị vệ Khang Hy lệnh cho hán phi ngựa đi trước xem vòng vây. Phúc Toàn đứng đợi một bên, nhìn thái giám giúp Khang Hy khoác áo giáp. Khang Hy quay đầu nhìn thấy Lý Đức Toàn đang dâng chiếc mũ, tiện hỏi: “Tìm được chưa?”

Lý Đức Toàn đáp: “Bẩm Hoàng thượng, nô tài đã tìm thấy người vá áo rồi, hóa ra là cung nữ ở phòng Giặt đồ. Hoàng thượng cũng không có sai bảo gì nên nô tài không dám làm kinh động nàng ta, chỉ hỏi được họ hàng là Vệ.”

Khang Hy nói: “Chẳng qua là trẫm thấy nàng ta khéo tay nên tiện hỏi một câu, sau này bảo nàng ta đến hầu hạ việc thêu thùa đi!”

Lý Đức Toàn đáp “vâng” một tiếng. Khang Hy lại quay sang hỏi Phúc Toàn: “Trẫm định tác thành cung nữ thôi tiêu kia với Dung Nhược. Khanh nói hỏi thăm là được rồi, là làm việc ở đâu.”

Phúc Toàn ngẫm nghĩ rồi đáp: “Cung nữ đó làm ở Ngự Thiện phòng ạ!”

Chương 7: Phụ một tấm lòng

Khang Hy nói: “Vây chuyện này giao cho khanh đi! Đừng để Dung Nhược chịu thiệt.”

Phúc Toàn chỉ đáp: “Xin Hoàng thượng yên tâm!”

Hoàng đế gật gù đầu, xoay mặt ra hiệu, thái giám Kính Sự phòng liền hô to: “Khởi giá!”

Tảng sáng, đại thần phụ trách việc bao vây dẫn đội phó và binh lính chịu trách nhiệm đồn phủ, binh lính tinh nhuệ của Bát Kỳ, Hồ Thương doanh và các xạ thủ tài giỏi của các doanh, đứng vây quanh hai mươi vạn dặm phía sau vòng vây. Sau đó đồn thú hoang từ xa đã đến gần, đến vùng trung tâm của bãi săn thì vây lại. Ngoài bãi săn, bắt đầu từ chỗ đặt vòng vây, các binh sĩ Hồ Thương doanh và xạ thủ các bộ đã phục sẵn. Lại thêm một tầng nữa chuyên bắn những con thú chạy từ trong vòng vây ra, còn những con thú đã bị vây bên trong thì không thể bắn.

Hoàng đế cưỡi ngựa từ ngự doanh tới, được vây quanh bởi chư vị đại thần, thị vệ cùng xạ thủ tùy tùng và binh lính Hồ Thương doanh, bước đi trên con đường chính giữa đến giữa đội quân. Nghìn vạn ngựa bao bọc chung quanh, cờ lớn màu vàng từ từ tiến về phía trước. Cận thân thị vệ hộ

tổng theo lệnh đều mặc áo ngoài vật ngắn màu vàng. Dưới ánh mặt trời, màu vàng óng ả sáng chói cả một vùng.

Đến trước bữa sẵn tâm nửa dặm thì ngựa giá dừng lại. Từ lúc Nạp Lan đến kiểm tra xong vòng vây tiến đến nghênh đón thì luôn đi cạnh ngựa giá. Theo hình vòng vây, Khang Hy thấy hai cánh quân cò trắng, đỏ bao vây hai bên trái, phải vòng vây gần hai, ba dặm, y ra lệnh: “Mở phía tây!”

Ngựa tiền thị vệ có nhiệm vụ truyền chỉ hô to: “Hoàng thượng có chỉ, mở phía tây!”

Lại thêm một tiếng ngựa phi qua, chỉ nghe thấy tiếng này nối tiếp tiếng kia: “Có chỉ, mở phía tây...”

Xa xa truyền tới những câu y hệt, nghe những tiếng vọng. Ý chỉ này của Hoàng đế là thánh ân đặc biệt cho phép mở ra một hướng của vòng vây. Nếu như thú hoang chạy thoát ra từ hướng đó thì binh lính bên ngoài cũng không được phép bắn. Trong vòng vây, sói hoang, lợn rừng chạy toán loạn, trốn chui trốn lủi. Khang Hy cầm ngựa cung có nước sơn đỏ sẫm, quần chỉ vàng lên, tay kia cầm một mũi tên. Dây cung phát ra một tiếng “tạch”, mũi tên bắn ra trúng ngay một con sói xám đang tháo chạy. khiến nó chết ngay tại chỗ. Binh sĩ ba quân reo hò âm ỉ: “Vạn tể!” Tiếng hô vang dội như sấm. Lúc này, cuộc săn mới bắt đầu, tên bay ngợp trời, lớp lớp đàn xen dày đặt như mưa rào. Khang Hy thì vẫn ghìm ngựa tại chỗ, xem các vương công đại thần cùng các xạ thủ đuổi theo thú hoang. Đây là biến tướng của một cuộc thi bắn cung nên từ vương công đại thần.

Từ bây, tám tuổi thì Phúc Toàn đã theo Hoàng đế Thuận Trị xuất cung đi săn. Hắn thành thạo bắn cung, cưỡi ngựa, tất nhiên thì trên bãi săn như cá gặp nước. Hắn vừa thúc con tuấn mã Đại Uyên vừa hô “chạy, chạy”. Không lâu sau, tên thị vệ theo sau hắn đã chắt đầy những con thú lên yên ngựa. Lúc

này Phúc Toàn mới quay lại, chỉ nhíu mày, nói: Phiền phức! Giữ lại tai thôi!”

Thị vệ “vâng” một tiếng cắt tai của mấy con thú kia để đếm số lượng thú săn được sau khi cuộc đi săn kết thúc.

Nạp Lan là ngự tiền thị vệ, ghim ngựa đi sau để ngự giá, lá cờ lớn màu vàng bên cạnh phan phật đón gió. Trong bãi săn, người hò ngựa hí, người phất cờ hò reo, ngựa phi qua phi lại. Tay hắn cầm roi ngựa, vì ngự tiền thị vệ không được đeo đao kiếm nên ở hông hắn chỉ được buộc một túi đựng mũi tên. Trong túi có khoảng mấy chục chiếc có gắn lông trắng ở đuôi. Khang Hy nói: “Dung Nhược, khanh cũng lên đi!”

Nạp Lan lập tức khom mình hành lễ trên ngựa. “Vi thần tuân chỉ!”

Hắn thúc ngựa vào trong vòng vây, xuyên qua đội xạ thủ và đội kỵ mã, rút tên rồi giương cung bắn liên tục ba phát, mũi tên nào cũng trúng đích. Khang Hy quan sát từ xa cũng không thể không khen một tiếng. “Hay!” Các thị vệ cũng không ngừng hô “hay, hay”, tiếng hô hào vang dội. Nạp Lan ghim ngựa quay lại, nhảy xuống ngựa rồi hành lễ, dâng lên ngự tiền con thú mình vừa săn được rồi lui lại về sau ngự giá.

Sau một ngày săn bắn, lúc này ánh hoàng hôn đã trải xuống bốn bề. Nạp Lan hộ tống ngự giá về đại doanh. Nạp Lan hộ tống ngự giá về đại doanh. Phúc Toàn thúc ngựa đến bên trái ngựa hắn, cười rồi nói nhỏ: “Dung Nhược, lần này Hoàng thượng làm thật đó, đã sai ta ban cung nữ kia cho ngươi.”

Bàn tay nắm dây cương của Dung Nhược hơi run rẩy, tâm tư rối loạn đến mức không khống chế nổi. Hắn cố gắng giữ bình tĩnh, trên gương mặt không thể hiện cảm xúc. May mà Phúc Toàn không để ý, vẫn cười, nói:

“Hoàng thượng đã đích thân ra mặt, ta đây cũng phải làm tốt việc mai mối này.”

Dung Nhược đáp: “Thánh ân mênh mông, nô tài thẹn không dám nhận. Vương gia lại vất vả vì Dung Nhược như vậy, Dung Nhược thật sự không dám!”

Phúc Toàn nói: “Chẳng qua ta chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi! Hoàng thượng có nói không được để người chịu thiệt, tất nhiên ta sẽ không khách sáo.” Hấn ngừng một lát nói tiếp: “Ta đã sai người đi điều tra rõ ràng, cung nữ thối tiêu kia là con gái của lĩnh thị vệ nội đại thần Pha Nhĩ Bồn, tuy gia cảnh không tốt lắm nhưng dung mạo và tính nết đều rất tốt. Hơn nữa, còn là do Hoàng thượng ban thưởng, lệnh tôn đại nhân chắc hẳn vừa ý.” Còn chưa nói hết đã thấy chiếc roi ngựa bằng da trăn tét tua rua đỏ trong tay Nạp Lan rơi xuống đất. Nạp Lan lấy lại tinh thần, thúc ngựa quay lại, nhanh chóng khom người nhặt chiếc roi lên. Phúc Toàn cười, nói: “Bằng tuổi này rồi mà còn nghe đến việc thành thân còn bồi rối thế sao?”

Nạp Lan chỉ đáp: “Vương gia nói đùa rồi! Long ân này của Hoàng thượng hạ thấp cung nữ của hậu cung, triều ta vốn chưa từng có tiền lệ. Dung Nhược quả thật không dám, xin Vương gia ở trước mặt Hoàng thượng nói giúp giùm nô tài.”

Phúc Toàn thấy hấn tuy ban đầu có ý từ chối nhưng đến lúc này, giọng điệu đã trở nên kiên quyết. Hấn thân thiết với Nạp Lan nên mới toàn tâm toàn ý tính thay. Trước đó vì nghe những lời thông báo của Lý Đức Toàn nên mới biết Lâm Lang là người không thể lấy được. Ngay sau đó hấn dò hỏi được con gái của nội đại thần Pha Nhĩ Bồn đang ở trong cung. Pha Nhĩ Bồn là cháu gái ruột của Phí Anh Nhạc, kế thừa công tước nhất đẳng, tuy ở trong triều không có nhiều quyền thế nhưng tước vị hiển hách. Không ngờ hấn một lòng lo liệu, Nạp Lan kiên quyết từ chối.

Phúc Toàn đang định nói thì thấy Nạp Lan nhìn chăm chú từ phía rặng núi xa, dưới ánh tà dương, sắc vàng kim chiếu lên mặt hần. Tướng mạo hần vốn rất thanh tú, ánh mắt, lông mày lại hiện lên vẻ lãnh đạm. Phúc Toàn không kìm được hỏi: “Dung Nhược, sao ta luôn thấy ngươi sống không vui vẻ gì?”

Nạp Lan kinh ngạc, lấy lại tinh thần rồi cười, hỏi: “Vì sao vương gia lại nói như vậy?”

Phúc Toàn thở dài: “Haizz, chắc hần là ngươi nhớ đến phu nhân, ngươi là người nặng tình nên ngay cả Hoàng thượng cũng thấy tiếc cho ngươi.” Rồi hần chuyển chủ đề. “Tối nay tìm việc gì vui vui thôi, ta đi xin Hoàng thượng chúng ta thi cưỡi ngựa, thế nào?”

Quả nhiên Dung Nhược cười vui vẻ. “Vương gia thua vẫn chưa phục sao?”

Phúc Toàn gập chiếc roi mây lại, cười ha ha: “Ai bảo ta thua chứ? Chỉ là ta không thắng thôi. Lần trước không tính, lần này chúng ta thi tiếp.”

Dung Nhược giơ tay che ánh sáng, nhìn lá cờ lớn màu vàng được vây quan bởi những tán lá lọng phía xa: “Chúng ta đã bị bỏ lại xa đến vậy.”

Phúc Toàn nói: “Vừa hay lần này nên thi một chút. Chúng ta bắt đầu từ đây, ai đuổi đến ngựa giá trước coi như người đó thắng.” Phúc Toàn nói xong không đợi Dung Nhược đáp, hai đùi đã thúc mạnh, khẽ hô một tiếng. Con tuấn mã Đại Uyên liền phi như bay. Dung Nhược vung roi thúc ngựa đuổi theo. Thị vệ của Phúc Toàn cùng tùy tùng âm ỉ hò hét rồi lao theo sát cạnh. Tiếng vó ngựa dồn dập, tạo thành một con rồng xám trên cong đường nhỏ.

Hoàng đế trở lại ngựa doanh, thay y phục, và giữ Phúc Toàn ở lại cùng dùng bữa. Vì đang đi sẵn mọi việc đều được giản lược, xưa nay Hoàng đế

cũng không quá coi trọng việc ăn uống cho nên chỉ có bốn cái nồi và mười sáu món ăn lớn nhỏ. Bữa cơm của thiên tử tất nhiên là sơn hào hải vị nhưng y lại chỉ chọn món rau tươi xào ăn với cơm, Phúc Toàn cười bảo: “Tuy Hoàng thượng làm thế này là rất coi trọng thần nhưng thật lòng mà nói, mỗi lần nhận được ân điển như thế này, khi về thần đều phải ăn bù điếm tâm.”

Xưa nay Hoàng đế vốn thích nghe những lời nói thẳng thắn, không kiên nể gì của hần, liền bật cười: “Ngự Thiện phòng luôn lấy sự an toàn đặt lên hàng đầu, chẳng có gì ngon cả. Ở đây không thể so với trong cung, nếu không Trẫm truyền đồ ăn ở bếp, ngon hơn những thứ này.” Y lại thử một miếng thịt rong biển rồi nói: “Món này lại khá ngon, thưởng cho Dung Nhược.”

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Lập tức có thái giám lĩnh chỉ rời đi, sau đó cũng không sang lấy đồ ăn trên bàn. Toàn bộ đồ ăn đều đã được chuẩn bị một phần giống hệt. Nghe Hoàng đế nói thưởng, thái giám liền cầm chiếc hộp đựng phần thức ăn kia đi. Phúc Toàn nói: “Bẩm Hoàng thượng, thần có một yêu cầu quá đáng, mong Hoàng thượng giúp đỡ.”

Hần bỗng nhiên trịnh trọng bẩm tấu như vậy, Hoàng đế không thể không chú ý, “ồ” một tiếng rồi hỏi: “Chuyện gì?”

Phúc Toàn đáp: “Hôm nay thần thi cưới ngựa lại thua, đã hẹn Dung Nhược thi lại. Vì vậy thần muốn xin Hoàng thượng đứng ra chủ trì cho thần.”

Hoàng đế quả nhiên vui vẻ. “Các khanh thật biết tìm thú vui... Trẫm không muốn chủ trì cho khanh, ba chúng ta cùng thi.”

Phúc Toàn chau mày khổ sở. “Thần không dám, lẽ như truyền đến tai Thái hoàng thái hậu, nói thần xúi giục Hoàng thượng phi ngựa trong đêm tối giữa đồng không mông quạnh. Thần muốn là người thắng.”

Hoàng đế đặt đôi đũa xuống: “Khanh nói vòng vo như thế, lẽ nào không muốn xúi giục trẫm sao? Khanh không thắng nổi Dung Nhược, từ đầu đã muốn trẫm ra mặt, giờ lại còn lặc mèm buộc chặt, giấu đầu hở đuôi.”

Phúc Toàn cười hì hì. “Hoàng thượng anh minh, vì thần không giám!”

Hoàng đế thấy hắn thừa nhận liền cười cho qua, nói với Lý Đức Toàn đang đứng đằng sau: “bảo bọn họ dọn dẹp con đường phía bắc, chuẩn bị đuốc thông.”

Phúc Toàn nghe Hoàng đế sai bảo như vậy, biết việc đã thành công, trong lòng liền vui mừng.

Khi Phúc Toàn cùng Khang Hy phi ngựa đến đồng cỏ rộng lớn ở phía bắc của ngự doanh, ngựa tiền thị vệ đã phóng hỏa tứ phía. Hai hàng đuốc thông hai bên như hai con rồng uốn lượn. Tiếng đuốc cháy thi thoảng phát ra tiếng lách tách. Nạp Lan Dung Nhược thấy Khang Hy cởi áo choàng, tiện tay ném về phía sau cho Lý Đức Toàn, bên trong là chiếc áo vạt ngắn màu vàng. Hoàng đế hỏi: “Thắng thua trong mấy ván?”

Phúc Toàn đáp: “Hoàng thượng hưng phấn như vậy, thần to gan xin tiếp người!”

Hoàng đế ngẫm nghĩ rồi nói. “Vây ba vòng đi, ba người chúng ta cùng thi.” Y cầm cái roi ngựa tét màu vàng, chỉ về phía trước. “Đến bờ sông rồi quay trở về đây, vậy tính là một vòng.”

Ba người ghìm cương ngựa, lệnh cho thị vệ ra hiệu rồi cùng lúc phóng phi ngựa đi. Ngựa của Hoàng đế là do tổng đốc Thiên Cam – Dương Nhạc Bản tiến cống, là con ngựa hiếm nổi tiếng. Nó phi nhanh như gió, chẳng bao lâu đã bỏ xa hai người còn lại. Nạp Lan Dung Nhược phóng ngựa đuổi theo, tiếng gió vù vù bên tai. Những chiếc đuốc mà đám thị vệ đang cầm bên tai giống hệt sao băng, trôi qua vùn vụt trước mắt. Hoàng đế phi ngựa đến bờ sông, thấy hai người kia đã bị bỏ xa ở phía sau, y không muốn thể phi nhanh của ngựa chậm lại nên phi xuyên qua hàng đuốc của thị vệ, vòng một vòng men theo bờ sông nhằm quay đầu ngựa. Trời tối đen như mực, con ngựa bỗng mất đà rồi suýt ngã nhào về phía trước. Vẫn may con ngựa này được huấn luyện kĩ càng, nó phản ánh rất nhanh, nhảy chồm lên. Kỹ thuật cưỡi ngựa của Hoàng đế rất giỏi, lúc này nắm chặt dây cương, nhưng không biết vì sao mà con ngựa lại hí vang một hồi, đá và nhảy loạn lên. Đám thị vệ ngẩn người, vội vàng chạy tới, cô kéo ngựa. Vốn dĩ con ngựa đã bị dọa cho sợ hãi, đuốc thông vừa tiến lại gần khiến tình hình tệ hơn.

Hoàng đế thấy tình hình bất thường liền cố gắng không chế ngựa, miệng quát lớn: “Lui hết ra!”

Phúc Toàn và Nạp Lan đuổi tới nơi, trơ mắt nhìn con ngựa kia nhảy chồm lên như bị điên, Hắt mạnh Hoàng đế từ trên lưng ngựa xuống. Phúc Toàn sợ hãi, mặt mũi trắng bệch. Nạp Lan đã xuống ngựa, xông lên phía trước. Đám thị vệ đã đỡ Hoàng đế ngồi dậy. Phúc Toàn hỏi liên mồm: “Sao rồi? Sao rồi?”

Chương 8: Xa cách ngàn trùng

Ngọc đuốc soi sáng như ban ngày, sắc mặt Hoàng đế vẫn vô cùng bình tĩnh, lên tiếng về mặt mồm: “Không sao... Hình như tay phải bị trầy da

thôi.”

Phúc Toàn lo lắng đến mức túa mồ hôi, hấn tiến đến, giúp Hoàng đế xắn ống tay áo. Thị vệ lập tức giơ cao ngọn đuốc. Bên ngoài có vết trầy da không lớn, khủy tay đã thâm xanh và dần sưng tấy. Tuy Hoàng đế không hề kêu đau nhưng Phúc Toàn nhìn vết thương có vẻ không nhẹ, trong lòng vừa lo lắng vừa sợ hãi: “Nô tài đáng chết! Nô tài hộ giá không chu đáo, xin Hoàng thượng trách tội!”

Hoàng đế gượng cười. “Sao giờ lại sợ hãi thế này? Sư hăng hái lúc xúi trẫm chạy đi đâu rồi?”

Phúc Toàn thấy Hoàng đế vẫn cố trêu hấn liền hiểu người sợ hấn lo lắng. Tâm trạng hấn lại ngày càng xấu đi. Nạp Lan đã giữ chặt ngựa mã, con ngựa vẫn hí vang thảm thiết. Hấn cầm ngọn đuốc soi kỹ mới thấy máu tươi chảy không ngừng chỗ móng ngựa, thì ra nó bị kẹp bởi cái bẫy của thợ săn, thảo nào mà đang yên đang lành con ngựa bỗng dưng phát điên.

Phúc Toàn quát tổng quản ngựa tiền thị vệ: “Mấy cái đầu của các người có gánh nổi không? Đã bảo các người dọn dẹp kỹ chỗ này rồi, sao cái bẫy như thế ở đây? Lại còn ghim trúng cả ngựa mã, suýt nữa xảy ra tai họa lớn. Các người làm việc kiêu gì vậy?”

Mấy ngựa tiền thị vệ này đều là cận vệ của Hoàng đế, tuy thân phận hấn là thân vương nhưng cũng không tiện chửi mắng quá đáng, hướng hồ tổng quản thị vệ nhìn thấy tai họa vừa rồi thì đã sợ đến mức mất hết hồn vía. Phúc Toàn cũng không nói nhiều nữa, hấn đỡ Hoàng đế lên con ngựa của mình, tự tay dắt dây cương, chúng thị vệ vây quanh hấn, đi về hướng ngựa doanh.

Khi về đến ngựa doanh, điều đầu tiên là truyền thầy thuốc Mông Cổ tới khám vết thương. Hoàng đế lo lắng tin tức bị truyền về kinh thành liền nói:

“Không được chuyện bé xé ra to, càng không được để hai vị lão nhân gia Thái hoàng thái hậu, Thái hậu biết chuyện. Nếu không trẫm sẽ hỏi tội các ngươi!”

Phúc Toàn giậm chân tức giận. “Hoàng thượng của thần ơi, lúc này mà người còn lo đến việc giấu giếm nữa?”

Vẫn may là sau khi thầy thuốc người Mông Cổ xem xét kỹ vết thương, thấy không bị thương đến xương, chỉ cần vài ngày không cử động mạnh là khỏi. Các bài thuốc trị thương ngoài da của người Mông Cổ rất độc đáo, hữu hiệu nên Thái y việc đều chuẩn bị sẵn để trị vết thương ngoài da. Lần này hộ tống cũng chuẩn bị cho trường hợp các vị vương công đại thần đều lỡ may bị thương nên lúc này có đơn thuốc là pha chế thành thuốc ngay. Dưới ánh đèn, Phúc Toàn nhìn đơn thuốc cẩn thận rồi gọi người đưa thầy thuốc đi thử trước theo quy định.

Chiếc áo gấm màu vàng vạt ngắn của Hoàng đế bị rách một mảng ở tay áo. Lúc thay y phục, y thấy Phúc Toàn lo lắng ở trước lều, liền hỏi: “Là trẫm không cẩn thận, khanh không cần phải tự trách mình! Tối nay khanh cũng bị dọa đủ rồi, khanh và Dung Nhược đều lui xuống đi!”

Nạp Lan thỉnh an xong liền tuân chỉ cáo lui. Phúc Toàn cười khổ sở. “Hoàng thượng nói như vậy khiến Phúc Toàn không còn mặt mũi nào, xin Hoàng thượng trách tội.”

Xưa nay Hoàng đế rất quý vị huynh trưởng này, biết rằng càng khách sáo với hần, hần sẽ càng lo, liền nhíu mày: “Thôi, khủy tay của trẫm đã đau đến buồn bực cả người, khanh mau đi xem thuốc đã chuẩn bị xong chưa!:

Phúc Toàn vội vã thỉnh an rồi rời khỏi lều.

Phúc Toàn nhìn vị thầy thuốc người Mông Cổ thử thuốc, xong xuôi hẳn mới tự đem về lều của Hoàng đế. Đúng lúc có một tên tiểu thái giám dẫn một cung nữ đi qua trước mặt, hai người thấy hẳn liền đứng tránh sang một bên hành lễ. Phúc Toàn thấy cung nữ có dáng vẻ duyên dáng, thốt tha khiến người ta rung động kia là Lâm Lang thì liền nảy ra một ý, bèn hỏi tên thái giám: “Các người đi đâu?”

Tên thái giám bèn đáp: “Bẩm vương gia, Lý công công dặn dò rằng, bắt đầu từ hôm nay, vị cô nương này sẽ làm việc thêu thùa, vì vậy nô tài mới dẫn cô nương ấy đi.”

Phúc Toàn gật gật đầu, nói với Lâm Lang: “Ta có việc này giao cho người làm.”

Tuy Lâm Lang hơi bất ngờ nhưng là lệnh của Dụ thân vương nàng liền cung kính trả lời: “Vâng!”

Phúc Toàn liền nói: “Người đi theo ta!”

Lâm Lang đi theo hẳn một hồi, đến trước lều của Hoàng đế. Tuy nàng chưa từng đến gần chiếc lều này nhưng nhìn thấy binh lính đi tuần nghiêm ngặt bên ngoài lều lớn, thấy ngự tiền thị vệ đều đội mũ đỏ nhị phẩm, tam phẩm. Khi đi tới gần hơn thì những ngự tiền thị vệ không mang theo bội đao nữa. Nàng thậm đoán được đây là đâu, trong lòng không khỏi bất an. Đến khi nhìn thấy chiếc màn màu vàng trước cửa lều thì giật mình, nàng không hiểu Phúc Toàn có ý gì. Đang do dự thì bỗng nghe Phúc Toàn nói: “Hoàng thượng bị thương ở cách tay, người vào hầu hạ người bồi thuốc.”

Lâm Lang khẽ trả lời: “Nô tỳ không phải là người hầu hạ ngự tiền, chỉ sợ làm không tốt việc quan trọng như thế này.”

Phúc Toàn cười mỉm: “Người vốn nhanh nhẹn, tất nhiên sẽ làm tốt.”

Lâm Lang cảm thấy bất an. Thái giám đã vén rèm lên, nàng đành đi theo Phúc Toàn vào trong lều.

Lều của Hoàng đế đương nhiên vô cùng rộng rãi với vài cây cột trụ làm từ mấy cây gỗ lớn. Bốn mặt được đan bởi những sợi mây già, bọc bên trên là da trâu có vẽ trang trí bằng màu vàng kim. Trong lều được trải một lớp thảm dày, giẫm lên êm ái, không phát ra tiếng động. Lâm Lang cúi đầu, thuận theo Phúc Toàn đến phía sau tấm bình phong. Hoàng đế đang ngồi trên đệm da sói, Lý Đức Toàn đang giúp y thay giày. Phúc Toàn thỉnh an còn Lâm Lang thi hành đại lễ, nàng không dám ngẩng đầu. Hoàng đế thấy là một cung nữ nên cũng không quá để ý. Phúc Toàn đưa thuốc cho Lâm Lang. Lý Đức Toàn liếc nhìn nàng một cái rồi khom người, nhẹ nhàng vén tay áo lên cho Hoàng đế.

Lâm Lang thấy trong hộp là thuốc mỡ đen kịt, đặc quánh, đang phân vân thì thấy Lý Đức Toàn ra hiệu bằng ánh mắt cho nàng. Nàng nhìn theo hướng ánh mắt đó, thấy trên bàn nhỏ có một miếng ngọc, liền vội dùng nó để quệt thuốc mỡ.

Hoàng đế đang ngồi ở cái sập rất thấp, nàng đành quỳ xuống, động tác của nàng rất nhẹ nhàng, dằng mỏng một lớp mỡ lên vết thương. Đúng lúc đó Hoàng đế bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương xa xăm, tuy không quá nồng nhưng không phải hương lan cũng không phải xạ hương, vừa đủ để át đi mùi thuốc. Y không thể không quay đầu nhìn nàng. Khuôn mặt thanh tú hơi cúi, sùm mặt tự nhiên khiến người ta rung động, chính là người y gặp đang hát ở bờ sông đêm nọ.

Phúc Toàn khẽ bậm: “Thần cáo lui!”

Hắn thấy Hoàng đế gật đầu thì ra hiệu bằng mắt với Lý Đức Toàn rồi lui ra ngoài. Quả nhiên một lát sau, Lý Đức Toàn cũng đi ra, thấy hắn thì chỉ

cười nhẹ: “Vương gia, như vậy thật không đúng quy củ.”

Phúc Toàn bật cười. “Ta gây nên đại họa, tất nhiên phải đền tội với người. Hoàng thượng nói thấy buồn bực trong lòng, mấy thái giám tay chân vụng về không biết hầu hạ lại càng khiến Hoàng thượng chán nản thêm. Gọi người này tới nhất định không khiến Hoàng thượng chán ghét.”

Lâm Lang thoa thuốc xong, bèn lấy mảnh lụa trắng trên chiếc bàn nhỏ băng bó vết thương một cách cẩn thận. Sau đó nàng đứng dậy thỉnh an rồi lặng lẽ đứng lùi sang một bên. Hoàng đế trầm ngâm hỏi: “Người tên là gì?”

Nàng khẽ đáp: “Bẩm, là Lâm Lang.”

Lúc nghĩ lại mới thấy trả lời như thế là không đúng quy tắc, nhưng may là Hoàng đế hoàn toàn không để ý, chỉ hỏi nàng: “Là Lâm Lang trong Mân mục Lâm Lang^[1]?”

[1] Trước mặt đều là ngọc ngà đẹp đẽ.

Nàng khẽ đáp “vâng”.

Hoàng đế “ồ” một tiếng lại hỏi: “Người cũng là người hậu hạ ngự tiền? Sao xưa nay trẫm chưa từng thấy người?”

“Nô tỳ vốn không phải người hậu hạ ngự tiền.” Cuối cùng nàng cũng hơi ngẩng lên. Trong lều dùng đuốc thông cỡ lớn, sáng như ban ngày, nàng nhìn rõ vị Hoàng đế kia chính là nam tử trẻ tuổi nàng gặp bên bờ sông tối nọ. Trong lòng nàng vô cùng kinh ngạc, tim đập liên hồi. Hoàng đế quay mặt đi, gọi: “Lý Đức Toàn!”

Lý Đức Toàn vội vã đi vào. Hoàng đế nói với hắn: “Tay trẫm bị thương, tấu sớ hôm nay cũng không duyệt được. Trẫm mệt rồi, bảo bọn họ lui xuống

hết đi!”

Lý Đức Toàn khẽ vỗ tay, tất cả mọi người trong lều đều lui xuống, Lâm Lang cũng lui dần ra. Bỗng nhiên Hoàng đế gọi: “Người đợi đã!” Nàng vội đứng lại, hai tay buông thõng, tim đập thình thịch. Hoàng đế chỉ hỏi: “Chiếc áo kia của trẫm là do người vá lại?”

Nàng chỉ trả lời một tiếng “vâng”, Hoàng đế lại nói tiếp: “Hôm nay có một chiếc áo bị rách, hôm nay giao cho người vá đi!”

Nàng cung kính đáp: “Nô tỳ tuân chỉ!” Thấy Hoàng đế không sai bảo gì thêm, nàng bèn đi lùi từng bước ra ngoài.

Lý Đức Toàn phái người đưa áo tới, nàng đành cầm kim vá áo ngay trong đêm, đến tận lúc bình minh mới coi như xong. Lý Đức Toàn thấy nàng đem áo đến liền sai tiểu thái giám: “Đi gọi Phương Cảnh!” rồi quay sang nói với nàng. “Quy củ hậu hạ ngự tiền rất nhiều, cần phải học. Từ hôm nay cô nương đi theo Phương Cảnh mà học cho tốt.”

Lâm Lang nghe thấy hần nói như thế thì tâm trạng liền rối loạn, nhưng hần là tổng quản thái giám của Càn Thanh cung, nàng chỉ biết đáp “vâng” một tiếng. Không lâu sau, tên tiểu thái giám dắt một cung nữ có tuổi tới, tuy lớn tuổi nhưng mặt mũi vẫn rất thanh tú, trông vô cùng hiền hậu. Lâm Lang biết đây chính là Phương Cảnh, liền gọi một tiếng: “Cô cô!” Lý Đức Toàn mới giao nhiệm vụ cho Phương Cảnh được hai câu thì nghe thì có tiếng tiểu thái giám bẩm báo bên ngoài lều: “Lý công công, Hoàng thượng cho gọi người.” Hần vội vàng chạy vào bên trong.

Phương Cảnh vừa chỉ bảo cho nàng một vài quy tắc hậu hạ ngự tiền. Lâm Lang vốn thông minh, Phương Cảnh thấy nàng mới nghe một tiếng đã hiểu nên cũng vui mừng. Nói được một lát thì Lý Đức Toàn sai người tới gọi nàng đi thoa thuốc cho Hoàng đế.

Sáng sớm, Hoàng đế đã ăn xong bữa sáng thì đã bắt đầu xem tấu sớ. Lâm Lang bôi thuốc như trước, băng bó cẩn thận rồi nhẹ nhàng gỡ từng tầng tay áo xuống. Hoàng đế cầm bút lông bằng tay trái, rất mất sức mà chỉ viết được vài chữ, y quay sang Lý Đức Toàn, nói: “Truyền Dung Nhược đến!”

Tay nàng khẽ run lên, tay áo phảng phiu thêu hoa kia bất ngờ lướt qua vết thương của Hoàng đế, nàng căng thẳng, hoảng sợ mà vội vàng nói: “Nô tỳ lỡ tay!”

“Không sao!” Hoàng đế nói xong liền vẫy tay ý bảo nàng lui xuống.

Lâm Lang tỉnh an xong thì đi lùi ra ngoài, vừa đến trước lều bỗng thấy hơi thở như ngừng lại. Nạp Lan đã bước vào trong, cách nàng chưa tới ba thước. Gần như vậy, nhưng lướt qua chẳng thể liếc ngang. Hắn đi đến trước mặt Hoàng đế rồi hành lễ. ‘Hoàng thượng vạn phúc kim an!’

Nàng từ từ lui xuống, bóng dáng của hắn xa dần. Hóa ra đây là câu mà người ta vẫn nói: “Gần trong gang tấc mà biển trời cách biệt.” Gang tấc, lại thực sự không vượt qua được biển trời. Rèm buông xuống, trong tầm mắt nàng giờ chỉ còn chiếc rèm gấm phúc hỷ màu vàng kia. Ánh mặt trời chiếu lên rèm, hòa trộn tất cả những hoa văn trang trí trên đó, nhiều màu sắc như lưu ly thất bảo, óng ánh chói mắt, đâm thẳng vào tim.

Chương 9: Hồi hận đã muộn

Dung Nhược gặp Hoàng đế, Hoàng đế chỉ nói: “Khanh tới viết thay trẫm chỉ dụ truyền cho Thượng Chi Tín!”

Hắn đáp: “Tuân mệnh!” Thấy trên bàn đều là bút mực đỏ chu sa, hắn không dám dùng nên nhờ Lý Đức Toàn đem bút lông lên.

Hoàng đế đứng dậy, đi thông thả trong vài bước trong lều rồi trầm ngâm nói: “Chuẩn tầu hôm trước, lệnh Vương Quốc Đống nhanh chóng tới Nghi Chương. Ngày nay chiến sự Quảng Tây căng thẳng, Thượng phiên nên dựa vào địa lợi mà tuyển chọn vạn binh gấp rút tiếp việc Quảng Tây. Ngoài ra, lĩnh hai mươi vạn lạng bạc trắng quân hưởng, hóa giải tình trạng khẩn cấp trước mắt cho triều đình.”

Dung Nhược theo ý Hoàng đế, viết lại theo ngôn ngữ chỉ dụ xong lại trình cho Hoàng đế xem. Hoàng đế đọc xong thấy từ ngữ hắn viết đều ổn thỏa liền gật đầu rồi nói: “Thay trẫm viết tầu thỉnh an Thái hoàng thái hậu, đừng nhắc đến chuyện cánh tay của trẫm.”

Dung Nhược suy nghĩ một lát rồi chăm chú viết. Tuy Hoàng đế đi săn bên ngoài nhưng những chuyện trong triều cũng đã có mấy chục tầu sớ mỗi ngày. Tay Hoàng đế bị thương, Dung Nhược viết hộ, cả hai bận đến hơn hai canh giờ.

Phúc Toàn đến thỉnh an Hoàng đế. Biết Hoàng đế gọi Nạp Lan tới viết thay nên cũng không dám làm phiền. Hắn đợi Nạp Lan rời khỏi lều rồi mới thỉnh an. Hoàng đế thấy Phúc Toàn liền nhớ đến một chuyện, hỏi: “Trẫm bảo khanh để ý đến chuyện của Dung Nhược, khanh đã làm xong xuôi chưa?”

Phúc Toàn ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Hoàng thượng nói tới chuyện gì ạ?”

Hoàng đế cười, nói: “Xem trí nhớ của khanh kìa, “Bồng sơn không xa”, chẳng lẽ khanh lại quên rồi?”

Phúc Toàn thấy không đáp qua loa được nữa, đành trả lời: “Da mặt Dung Nhược mỏng, lại còn bảo triều ta chưa từng có tiền lệ, xin nô tài thay hẳn trình lời từ chối lên Hoàng thượng.”

Hoàng đế không nghĩ ngợi nhiều, nhớ lại tiếng tiêu tối nọ, vẻ mặt Nạp Lan lúc đó không kìm nén được tình cảm, hình như đang nhớ về quá khứ. Thật ra ý chỉ muốn tác thành cho chuyện tình đẹp này, bèn hỏi: “Dung Nhược tài hoa hơn người, trăm phá lệ thì có sao? Khanh báo danh tính cung nữ kia cho Nội vụ phủ, rồi chọn ngày để phụ thân nàng đến để cho Dung Nhược hãnh diện đưa vào cửa, vậy mới được.”

Phúc Toàn thấy Hoàng đế nói vậy thì “vâng” một tiếng, lại vái một cái. “Thần thay Dung Nhược tạ ơn ân điển của Hoàng thượng!”

Hoàng đế chỉ khẽ cười: “Khanh bảo Dung Nhược cảm ơn người làm mỗi là khanh ấy!”

Phúc Toàn nói cười: “Có câu nói đùa: “Tân nương bước vào phòng, bà mỗi chặng ngoài tường”. Xưa nay việc làm mỗi tốn công tốn sức mà chẳng được gì tốt đẹp, nhưng lần này thần phụng thánh chỉ, làm bà mỗi cũng được nở mày nở mặt, coi như hưởng sái ánh sáng của Hoàng thượng.”

Hắn rời khỏi lều của Hoàng thượng liền đi tới chỗ của Nạp Lan. Nạp Lan đang đứng khoanh tay ở sâu trong lều, hình như có tâm sự. Trên bàn có tờ giấy trắng. Hắn tò mò đi đến đọc, trên giấy là một điệu Họa đường xuân: Một đời một kiếp hai con người, đôi nơi tình chẳng phai. Trông ngóng nhớ mong mà không gặp, hỏi xuân còn vì ai? Gặp gỡ ngày xưa bên cầu Kiều, hỏi hận thì đã muộn. Ngỡ như thấy người bên sông Ngân, cùng nguyệt trái vong bản.

Phúc Toàn khẽ thở dài một tiếng rồi nói: “Dung Nhược, trên giấy thấm đẫm nước mắt, thật khiến người khác thấy buồn cho người.”

Nạp Lan giật mình, quay người nhìn thấy Phúc Toàn, hấn tiếng tới hành lễ đúng quy cũ. Phúc Toàn cười, nói: “Hoàng thượng nhắc đến chuyện của ngươi, đã truyền ý chỉ bảo ta nói tên tuổi con gái nhà Pha Nhi Bồn cho Nội vụ phủ chỉ hôn, cho ngươi.”

Nạp Lan chỉ thấy trong đầu vang lên một tiếng, trời đất bỗng như tối sầm. Vừa rồi ở trong lều của Hoàng đế, khước mắt nhìn thấy mà kinh hoàng, quá khứ lấp đầy trong tim, rối rắm khó gỡ. Ai biết được rằng đời này đã vĩnh viễn chia xa, trong lòng hấn chết lặng, trái tim như hóa thành tro tàn, hấn im lặng không nói được lời nào.

Phúc Toàn đâu biết tâm sự của hấn, còn hơn hờ nói thay hấn: “Chờ khi nào về đến cung, ta sẽ truyền chỉ đến tổng quản Nội vụ phủ.”

Nạp Lan kinh ngạc một lúc lâu mới hỏi: “Hoàng thượng định khi nào hồi kinh?”

Phúc Toàn đáp: “Cũng chỉ mấy ngày nữa thôi, chờ cánh tay Hoàng thượng tạm ổn thì sẽ hồi cung. Hoàng thượng lo Thái hoàng thái hậu và Thái hậu biết được sẽ lo lắng nên vẫn giấu trong cung.”

Vào ngày Kỷ Dậu, đại giá mới về cấm thành. Lâm Lang mới vào Càn Thanh cung, đầu tiên nàng dọn dẹp chỗ ở một chút, may là làm việc trong cung, nàng chỉ mang cái chăn đến trải ra là coi như giường đệm xong xuôi. Cung nữ hầu hạ ngự tiền đều được người ta nể nang hơn. Lại thêm Phương Cảnh hầu hạ ngự tiền nhiều năm như vậy, việc gì cũng chu đáo, con người lại phúc hậu, thấy Lâm Lang sắp xếp chăn đệm gọn gàng bèn nói: “Con mới đến, tạm chận chội một chút. Lý công công nói vài ngày nữa sẽ phân phòng sau.”

Lâm Lang đáp: “Thêm nô tỳ khiến các vị cô cô càng cảm thấy bất tiện rồi.”

Phương Cảnh cười, nói: “Có gì bất tiện đâu, chúng ta cũng muốn có thêm một người bầu bạn. Lý công công nói rằng phải chú ý dạy con học cách hầu hạ trà nước, con làm lại một lần cho ta xem.”

Lâm Lang “vâng” một tiếng. “Xin cô cô chỉ dạy!” Nói xong, nàng bê khay trà trên có chén trà, lùi ra ngoài phòng rồi chậm chậm đi vào. Phương Cảnh thấy bước đi của nàng uyển chuyển thì nhìn không chớp mắt, chén trà trong khay nằm yên không xô dịch thì hài lòng gật gật đầu. Lâm Lang đặt chén trà lên chiếc bàn nhỏ, sau đó lùi sang một bên rồi lại tiếp tục lùi về phía sau.

Phương Cảnh nói: “Rất tốt!” Lúc đặt chén trà lên ngự án, phải cách mép bàn một thước bốn tấc, cách mép bàn kia hai thước. Hoàng thượng chỉ cần giơ tay là vớ được. Đặt xa quá cũng không được, đặt gần quá cũng không hay. Đặt gần sẽ làm trở ngại Hoàng thượng phê tấu, viết chữ. Phải hiểu sắc mặt của Hoàng thượng, việc này cần nhiều thời gian và công sức. Hoàng thượng chỉ cần liếc mắt là con phải biết có phải người muốn uống trà hay không. Con không thể đợi đến khi Hoàng thượng gọi mới đi chuẩn bị trà, để người phải đợi lâu. Cũng không được để trà nguội lạnh, hương trà bay hết thì uống không ngon. Buổi tối Hoàng thượng xem tấu sớ thì thường phải chuẩn bị sữa, sữa ở đây là trà sữa pha từ sữa bò, bơ, muối và lá trà sao khô, càng không thể uống lúc nguội.”

Lâm Lang chăm chú lắng nghe. Phương Cảnh cười, nói: “Con đừng sợ sau một thời gian con sẽ hiểu được ánh mắt của Hoàng thượng. Một ngày Hoàng thượng bận cả trăm nghìn công việc, chúng ta thân là nô tỳ, làm ổn thỏa việc của mình khiến người ta không bận tâm cũng coi như là bổn phận.”

Phương Cảnh nói rồi đứng dậy làm mẫu một lần, bảo Lâm Lang nhìn mà học theo. Đến buổi chiều, Lý Đức Toàn tới, thấy động tác, cử chỉ của Lâm Lang nhuần nhuyễn, khéo léo liền gật đầu. “Học thật là nhanh!” Rồi cười nói với Phương Cảnh: “Suy cho cùng vẫn là thầy giỏi dạy nên trò giỏi!”

Phương Cảnh đáp: “Công công còn lấy ta ra làm trò cười! Bản chất đứa nhỏ này thông minh, ta chỉ bảo một, hai chỗ là nó đã hiểu cả rồi.”

Lý Đức Toàn nói: “Rèn luyện trước một chút cũng tốt. Năm tới người xuất cung rồi, việc trà nước không có người đặc lực thì làm sao được! Ta thấy đứa nhỏ này rất thích hợp, tối nay thử đi làm một lần xem sao.”

Lâm Lang “vâng” một tiếng. Lý Đức Toàn bận rộn nhiều việc bèn đứng lên đi làm việc khác. Phương Cảnh an ủi Lâm Lang: “Không phải sợ, mấy ngày trước con thay thuốc cho Hoàng thượng cũng gặp Hoàng thượng cả ngày rồi, làm việc này cũng giống vậy thôi!”

Vì việc chiến sự tại Hồ Nam đang căng thẳng. Cam, Thiển, Văn, Quý... các nơi đều đang điều binh nên các tầu sứ bay đến liên tiếp. Mọi việc đều lớn hay nhỏ, Hoàng đế đều phải tự mình quyết định. Mấy năm trở lại đây, từ trận đánh lớn giành được nhiều ưu thế, nhất là tháng Giêng năm nay, sau khi đại quân triều đình giành được Nhạc Châu thì đã biết trận này tất thắng, khác hẳn với năm đó bước đầu điều binh, tình thế nguy hiểm như bước trên băng mỏng. Đến khi tầu chương chông chật như núi voi hơn nửa thì đồng hồ phương Tây báo đã hơn hai mươi một giờ. Lý Đức Toàn thấy Hoàng đế buông bút liền đem một chiếc khăn ấm tới, ra hiệu cho Lâm Lang.

Lâm Lang bèn lui ra ngoài, dâng trà vào. Quả nhiên sau khi Hoàng đế dùng khăn ấm xong thì vương tay cầm chén trà, nhắm một ngụm rồi bỗng nhiên ngẩng lên nhìn nàng một cái. Lâm Lang chỉ sợ mới lần đầu dâng trà đã bị hỏng việc, trong lòng khó tránh khỏi lo lắng. May mà Hoàng đế không nói lời nào, uống ngụm trà rồi lại tiếp tục phê tầu.

Trong đêm yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng tí tấc phát ra từ chiếc đồng hồ phương Tây, tiêu thái giám rón rén đi hút sáp nến và làm đèn lụa dưới đất sáng hơn. Lâm Lang thấy trà đã nguội lạnh liền lặng lẽ đi lên, định lấy chén trà khác. Lúc này, Hoàng đế vẫn vô cùng tập trung nhìn vào bản tấu nhưng tay lại duỗi ra cầm chén trà. Lâm Lang không kịp rút tay về, bàn tay cảm thấy ấm áp. Ông tay áo gấm của Hoàng đế lướt trên cổ tay nàng. Hoàng đế cảm thấy ấm và mềm mại, mượt mà, vừa quay mặt đã thấy tay đặt trên tay của Lâm Lang. Nàng đỏ mặt tía tai, nói nhỏ: “Hoàng thượng, trà nguội rồi, nô tỳ đi đổi chén khác.”

Đúng lúc này Lý Đức Toàn bước vào, Hoàng đế chỉ tập trung vào bản tấu, thấy nàng nói vậy thì gật đầu qua loa. Lâm Lang lui xuống, đổi chén trà khác dâng lên. Khi Hoàng đế phê xong tấu sớ thì đã là canh ba giờ Hợi. Sau khi Hoàng đế đi ngủ, Lâm Lang mới bàn giao công việc rồi lui về.

Trong phòng Lâm Lang ở có ba người, buổi tối đã bàn giao công việc nên rảnh rỗi. Phương Cảnh thấy Cẩm Thu đang ngủ gà ngủ gật ở trên giường, trong tay còn cầm chiếc gương Lăng Hoa nhỏ, liền cười, nói: “Cũng chỉ có muội hâm hâm, giờ này rồi không ngủ còn cố cầm gương soi trái soi phải.”

Cẩm Thu đáp: “Muội thấy có một cái mụn mọc trên trán.”

Phương Cảnh cười. “Một cái mụn cũng không làm xấu đi nhan sắc xinh đẹp của muội.”

Cẩm Thu cãi lại: “Tỷ ít bắt bẻ muội thôi! Tỷ tưởng là mình chắc chắn được xuất cung? Không khéo ngày mai công công công tỷ lên lưng đi mất!”

Phương Cảnh ngồi hẳn dậy. “Ta không thể không vào cái miệng của muội, xem muội còn dám nói linh tinh hay không!” Nói xong liền đè Cẩm Thu xuống, giữ cả hai chân tay. Cẩm Thu cười đến mức khó thở, đành xin

tha. Phương Cảnh quay đầu, nhìn thấy Lâm Lang thì vừa cười vừa nói: “Còn nghe được mấy lời này thì không được tha cho Cẩm Thu.”

Lâm Lang khẽ cười: “Các cô nói gì nô tỳ nghe không hiểu.”

Cẩm Thu nhanh mồm nhanh miệng, nháy mắt một cái. “Câu này hay!”

Phương Cảnh đánh một cái vào vai Cẩm Thu. “Đừng tưởng Lâm Lang không biết.”

Đến lúc này Lâm Lang mới đoán được một phần, không khỏi đỏ mặt. Quả nhiên Cẩm Thu nói: “Thôi đi, nói cho người biết để sau này tránh việc người khác làm khó người.” Rồi cười, che miệng. “Người có biết Bối Cung không?”

Lâm Lang nhẹ nhàng lắc đầu, Phương Cảnh nói: “Người xấu không nói được lời tử tế! Rãnh việc lại lôi chuyện này ra nói linh tinh.”

Cẩm Thu cãi lại: “Đây là quy tắc từ thời Thái Tông Hoàng đế, kể một chút thì có làm sao?”

Phương cảnh nói: “Lại còn đem cả Thái Tông Hoàng đế ra nữa!”

Cẩm Thu cười hì hì, kể tiếp: “Ta biết cũng là vì do các vị cô cô tiên bối nói lại mà thôi, hóa ra quy định này là do Hiếu Doan Hoàng hậu lập ra. Chuyện là Thần Phi được ưu ái nhất hậu cung, Hiếu Doan Hoàng hậu không cam lòng nên mới lập ra quy định, phàm là triệu phi tần nào thì người đó phải trần truồng, người được bọc bởi một chiếc áo khoác, do công công cống đến rồi cống đi, không được phép ngủ tại tâm cung của Hoàng đế.”

Mặt Phương Cảnh đỏ ửng, vừa cười vừa nói với Cẩm Thu: “Suốt ngày chỉ nghĩ cái gì không biết!”

Cẩm Thu bèn rời giường, định cãi lại Phương Cảnh. Phương Cảnh lại nói tiếp: “Muộn rồi, còn không mau ngủ đi. Lát nữa bề trên nghe thấy lại chết đói.”

Cẩm Thu nào nghe theo. Phương Cảnh thôi phù một cái tắt đèn. Cả phòng bao trùm trong bóng tối. Cẩm Thu loạt xoạt một hồi rồi cũng đi ngủ.

Chương 10: Vô thức loạn nhịp

Thời tiết nắng đẹp, trời xanh trong không một gợn mây. Ánh mặt trời chói chang bị cách sau lớp rèm, bốn bề yên tĩnh không một tiếng động. Hoàng đế đang ngủ trưa, những người không phải phiên trực thì lui về phòng mình. Lâm Lang cũng đang ngồi trong phòng, chăm chú thêu một chiếc khăn. Phương Cảnh bị Lý Đức Toàn gọi đi, chẳng bao lâu sau thì quay về phòng, thấy Lâm Lang đang thêu thùa liền tới gần xem. Trên chiếc khăn màu lam nhạt hiện lên vài cành liễu thưa thớt rủ xuống bằng chỉ xanh. Phương Cảnh khen: “Đẹp thì đẹp, nhưng mà có phần mộc mạc quá.”

Lâm Lang khẽ mỉm cười. “Cô cô đừng cười, nô tỳ chỉ thêu linh tinh thôi!”

Phương Cảnh ho một tiếng rồi bảo nàng: “Từ sáng ta đi thấy không được khỏe lắm, gắng gượng cả nửa ngày trời rồi, bây giờ không cố được nữa nên đã bám lại với Lý công công. Lý công công nói mấy ngày nay con làm việc rất chu đáo, lúc này Hoàng thượng đang ngủ trưa, con đi đến trực đi, đợi người gọi trà.”

Lâm Lang nghe cô nói vậy liền vội bỏ kim chỉ xuống, đi vào trong điện. Hoàng đế ngủ trưa ở tây noãn các, cung điện lớn trầm lắng, chẳng có lấy một tiếng động. Khói màu trắng nhạt tỏa ra từ hai chiếc lư vàng lớn trên mặt đất, nhẹ nhàng bay lên. Thái giám đứng đầu của ca trực này đúng là Lý Đức Toàn, hẳn thấy nàng vào liền đưa mắt ra hiệu. Nàng bèn khẽ đi vào trong noãn các. Lý Đức Toàn lặng lẽ tới cạnh nàng, nói nhỏ: “Hoàng thượng có việc giao cho ta, ta đi một lát sẽ quay lại. Người ở đây chú ý hầu hạ.”

Nàng thấy hẳn muốn nàng ở đây một mình thì khó tránh được lo lắng, thấp thỏm trong lòng. Lý Đức Toàn nói: “Bọn họ đều ở bên ngoài noãn các, Hoàng thượng tỉnh dậy thì người biết gọi họ thế nào không?”

Nàng biết ám hiệu nên khẽ gật đầu. Lý Đức Toàn cũng không dám nói nhiều, sợ đánh thức Hoàng đế bèn rón rén đi ra ngoài. Lâm Lang cảm thấy trong điện vô cùng yên tĩnh, dường như có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình. Nàng cố gắng thở nhẹ, để ý kỹ động tĩnh phía bên trong chiếc màn màu vàng. Ánh mặt trời soi qua lớp vải lụa dán trên cửa sổ khắc hoa văn, khi chiếu vào trong điện chỉ còn bóng màu trắng nhạt. Từng cái bóng của song cửa sổ ngả xuống nền đá đen phẳng lì như gương.

Nàng nhớ lại lúc nhỏ còn ở nhà, cũng ngủ trưa trong căn phòng tranh tối tranh sáng, dưới cửa sổ hướng nam là gốc cây chuối lớn và hoa lê, trong buổi chiều nắng đẹp đó, bông liễu phát phơ, nhỏ và nhẹ tới mức gần như không có bóng. Rèm trắng sọc đen, chăn gối xanh lục, Lão thái thái cũng từng nói: “Giản dị quá, phòng của tiểu cô nương... Dù gì nó cũng không thích màu mè.”

Ngày đó nàng vừa nằm xuống, a hoàn lại nói nhỏ ở bên ngoài: “Đại gia tới ạ! Cô nương vừa mới ngủ rồi.”

Giọng nói quen thuộc đó đáp lại: “Vậy ta về trước, sau này lại đến.”

Nghe loáng thoáng thấy tiếng vén rèm khe khẽ, nàng không kìm được vội kéo chiếc rèm lụa mềm, gọi một tiếng: “Đông Lang!”

Bỗng nghe thấy tiếng chăn đệm sột soạt trong noãn các, nàng giật mình lấy lại tinh thần. Hóa ra là Hoàng đế trở mình, sau đó bốn bề lại là một mảng yên tĩnh, trầm lắng. Nàng bỗng hoang mang nhớ ra, Lý công công đi lâu như vậy sao vẫn chưa về?

Ngoài cửa sổ hình như bắt đầu có gió nhẹ, thổi vào lớp lụa trên cửa, lớp lụa vô cùng mỏng, đến mức gần như nhìn thấu nó hơi phập phồng, như có đứa trẻ đang phồng miệng thổi bên ngoài. Nàng thấy ánh nắng dần tiến gần đến trước rèm, chẳng bao lâu sau sẽ chiếu lên nó, vì vậy nàng nhẹ nhàng đi đến trước cửa sổ, định đóng lại.

Chợt nghe thấy một giọng trầm phía sau: “Đừng đóng lại.”

Nàng giật mình quay đầu, hóa ra Hoàng đế đã tỉnh từ lúc nào. Hoàng đế vén rèm giường rồi ngồi dậy. Nàng vội vàng quỳ xuống giúp y đi giày, trong lúc bối rối đã quên mất việc phải gọi người bên ngoài vào. Dường như Hoàng đế vẫn còn ngái ngủ, mặt mày không còn vẻ nhay bén thường ngày mà có chút lười biếng hiếm thấy, y hỏi: “Bây giờ là giờ nào rồi?”

Nàng đang định đi xem đồng hồ cát thì y chỉ lên bàn, trên đó có đặt một chiếc đồng hồ quả quýt phương Tây mạ vàng tráng men, nàng vội mở ra xem rồi đáp: “Bẩm Hoàng thượng, là giờ Mùi canh ba.”

Hoàng đế hỏi: “Ngươi biết xem cái này?”

Nàng vẫn đang hoảng hốt, không kịp suy nghĩ nhiều. Lúc này Hoàng đế hỏi, nàng không biết đáp lại ra sao, đành nói: “Ngày trước có người từng dạy nô tỳ nên mới biết.”

Hoàng đế “ừ” một tiếng rồi nói: “Người nhìn chiếc đồng hồ phương Tây này rồi nói ngay ra canh giờ của chúng ta, suy nghĩ, tính toán rất nhanh.”

Nàng không biết đáp thế nào, mà quy tắc cô cô dặn đi dặn lại nhiều lần, đó là khi nói chuyện với Hoàng đế thì không thể không đáp lời. Nàng đành đáp khẽ “vâng”.

Trong điện lại trở nên yên tĩnh. Sau một hồi lâu Hoàng đế mới nói: “Gọi người vào đây!”

Nàng giật mình sợ hãi, lúc này mới biết mình đã phạm lỗi lớn, hấp tấp nói: “Nô tỳ đi ngay!” Nàng đi đến cửa noãn các hô ám hiệu. Các thái giám lo việc thay y phục cho Hoàng đế nối đuôi nhau đi vào, giúp y rửa mặt, chải đầu, thay áo. Nàng đang định rời đi thì nghe thấy y gọi lại, hỏi: “Lý Đức Toàn đâu?”

Nàng kính cẩn đáp: “Lý công công đi làm việc Hoàng thượng sai bảo rồi ạ!”

Hoàng đế lại có vẻ hơi ngạc nhiên. “Trẫm sai bảo việc gì?”

Đúng lúc này thì Lý Đức Toàn bước vào, thỉnh an Hoàng đế. Hoàng đế xưa nay nghiêm khắc với nội quan, người ở cạnh mình càng nghiêm hơn, liền hỏi: “Đang giờ trực người lại tự ý rời vị trí đi đâu?”

Lý Đức Toàn lại thỉnh an một cái. “Hoàng thượng bớt giận, người vừa mới ngủ thì bên Thái hậu phái người tới cho gọi người hầu hạ Hoàng thượng tới đó một chuyện. Nô tài nghĩ không biết Thái hậu có gì sai bảo, sợ người khác không hiểu rõ ngọn nguồn nên tự mình đi. Nô tài không kịp bẩm báo với Hoàng thượng, xin Hoàng thượng trách phạt!”

Hoàng đế là người con hiếu thảo, thấy là do Thái hậu gọi đi nên cũng không truy cứu, chỉ hỏi: “Thái hậu có gì sai bảo?”

Lý Đức Toàn đáp: “Thái hậu hỏi việc ăn uống, nghỉ ngơi của Hoàng thượng mấy ngày nay, nói rằng thời tiết không tốt, nhắc chúng nô tài hầu hạ cho cẩn thận.” Hẩn ngừng một lát rồi nói tiếp: “Thái hậu còn nói, hôm qua người mơ một giấc mơ không lành, sáng sớm nay vừa tỉnh giấc thì thấy vô cùng sợ hãi nên mới nhắc đi nhắc lại rằng nô tài cần chú ý hầu hạ Hoàng thượng.”

Hoàng đế không kìm nổi cười khẽ. “Thái hậu luôn lo lắng cho trẫm, thế nên ban ngày thì trẫm ngâm, tối lại nằm mộng. Lão nhân gia cứ hay tin vào điềm báo của giấc mộng.”

Lý Đức Toàn đáp: “Nô tài cũng bảm với Thái hậu như vậy. Nô tài nói, Hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, tất có hàng vạn thần linh phù hộ, mấy thứ như yêu ma tà chướng chẳng thể làm gì được. Nhưng Thái hậu vẫn cứ lo lắng không thôi, dặn đi dặn lại nô tài rằng, bảo Hoàng thượng nhất định không được xuất cung trong mấy ngày tới.”

Hoàng đế hơi tái mặt. “Chuyện trẫm định ngày kia lập đàn cầu mưa, là kẻ nào nhiều lời bảm lên Thái hậu?”

Lý Đức Toàn biết rõ không thể gạt được Hoàng đế nên vội quỳ xuống, dập đầu. “Nô tài thật sự không biết là ai bảm với Thái hậu, xin Hoàng thượng minh giám!”

Hoàng đế khẽ nghiêng răng. “Trẫm thật không hiểu nổi, vì sao nhất cử nhất động của trẫm đều bị theo dõi, đến cả một câu nói trong Càn Thanh cung cũng có thể truyền tới chỗ Thái hậu chỉ trong một ngày?”

Lý Đức Toàn vẫn dập đầu liên tục “Hoàng thượng minh giám, nô tài tuyệt đối không dám, ngay cả mây thuộc hạ của nô tài, nô tài cũng xin bảo đảm cho họ!”

Khóe miệng Hoàng đế hơi nhếch lên nhưng nụ cười lạnh lùng đó biến mất rất nhanh như chưa từng có, y thân nhiên nói: “Người cam đoan thay bọn hần, rất tốt!”

Lý Đức Toàn nghe thấy giọng nói nghiêm nghị của Hoàng đế, không dám đáp lời mà chỉ dập đầu. Hoàng đế lại nói: “Trẫm thấy người quá hồ đồ rồi, đầu rơi lúc nào cũng chưa chắc đã biết.”

Lý Đức Toàn sợ đến mức giọng nói cũng run rẩy, hần chỉ nói được một tiếng: “Hoàng thượng...”

Hoàng đế nói: “Từ nay về sau, nếu còn xảy ra chuyện như thế này thì thứ đầu tiên trẫm muốn chính là cái đầu của tổng quản thái giám Càn Thanh cung. Nhìn thấy đồ vô dụng nhà người chỉ khiến trẫm tức thêm, cút mau!”

Lý Đức Toàn vã mồ hôi ướt sũng lưng áo, hần nghe Hoàng đế nói vậy liền hiểu người đã bỏ qua cho hần lần này, vội vàng tạ ơn rồi lui ra ngoài.

Trong điện lại im ắng, tất cả mọi người đều chẳng dám thở mạnh, dù hầu hạ Hoàng đế rửa mặt. Thường ngày đều do đích thân Lý Đức Toàn chải đầu cho Hoàng đế, hôm nay Hoàng đế đã đuổi hần ra ngoài, thái giám rửa mặt vừa mới giắt khăn lên vạt áo Hoàng đế thì thấy người hơi chau mày. Đại thái giám Lý Tứ Bảo trong điện là một người cực kỳ nhanh trí, nhìn thấy vẻ mặt Hoàng đế không vui liền nói: “Đi gọi Lý công công đến hầu hạ Hoàng thượng!”

Cơn giận của Hoàng đế vẫn chưa tan, y lãnh đạm nói: “Thiếu tên nô tài đó thì tóc trẫm rơi tung chốc?” Y quay đầu nhìn, thấy chỉ có một cung nữ

đang đứng đó bèn gọi: “Người đến làm.”

Lâm Lang đành vâng lệnh đi đến gần, nhận lấy chiếc lược bát bảo làm từ sừng tê giác. Đầu tiên nàng nhẹ nhàng gỡ dây tua màu vàng buộc bím tóc ra, rồi lại cẩn thận chải đầu, kết bím tóc đuôi sam xong xuôi thì cột lại. Thái giám lo rửa mặt cầm chiếc gương tới, Hoàng đế không nhìn vào gương, chỉ nói: “Khởi giá, trẫm đi thỉnh an Thái hậu!”

Lý Tứ Bảo bèn đi đến cửa điện, hô: “Hoàng thượng khởi giá!”

Thường ngày, Hoàng đế đi lại trong cung chỉ ngồi kiệu, thái giám, cung nữ cầm theo các loại đồ dùng đi phía sau, một đoàn người rất dài đi đến cung Thái hậu. Xưa nay Hoàng đế luôn kính trọng Thái hậu, y đi qua cửa thùy hoa liền xuống kiệu. Lý Tứ Bảo định hô thông báo Hoàng đế tới cũng bị y ngăn cản. Y chỉ dẫn theo hai thái giám bên người rồi bước vào cửa cung.

Vừa đi qua bức bình phong đã nghe thấy tiếng cười vui vẻ trong điện, ra là mấy cung nữ hầu hạ Thái hậu đang chơi đá cầu trước điện. Tiết trời cuối xuân, hoa cỏ, cây cối trong cung um tùm, thơm ngát. Trước hành lang có bày một chậu hoa thược dược lớn, mỗi bông hoa đều nở to như cái mâm bạc, khoe sắc rực rỡ trên nền lá xanh, vô cùng tươi đẹp. Thì ra hôm nay Thái hậu vui vẻ, hạ lệnh chuyển cái sạp êm ra trước hành lang để ngắm hoa, cũng cho phép cung nữ thoải mái chơi đùa ồn ã. Bọn họ đều đang độ tuổi xuân tươi đẹp, có ai mà không ham chơi? Huống hồ còn ở trước mặt Thái hậu, nên người nào cũng muốn nổi bật, thể hiện vô vàn kiểu đá cầu.

Hoàng đế đi vào, tất cả mọi người đều không để ý. Có một cung nữ đang quay lưng vào bức tường bình phong, tay chân nhanh nhẹn, đá cầu đủ các tư thế, nào móc, đỡ bằng mũi chân, lòng bàn chân, gót chân, đầu gối, đảo chân ra sau, úp cầu, vít cầu, quét cầu... đá ra trước sau mảnh, thẳng đầu gối, gập bụng... Mọi người đều vỗ tay khen hay, nàng càng đá càng linh hoạt, ngay

cả Thái hậu đang ngồi ở hành lang cũng gật đầu cười nhẹ. Anh ma ma đứng bên cạnh Thái hậu ngẩng đầu nhìn thấy Hoàng đế, buột miệng gọi: “Hoàng thượng!”

Lúc này mọi người mới kéo nhau quỳ xuống tiếp giá. Cung nữ đang đá cầu kia giật mình, lực ở chân mất kiểm soát, quả cầu bay thẳng về phía Hoàng đế. Nàng kêu lên sợ hãi. Hoàng đế vung tay, nhanh chóng bắt lấy quả cầu.

Cung nữ kia sợ đến mức quỳ rạp xuống, do thời tiết ẩm áp, nàng lại vừa đá cầu khá lâu nên mặt đỏ bừng, mồ hôi trên trán trong suốt như thủy tinh, vô cùng ngây thơ khiến người ta rung động.

Thái hậu cười, nói: “Họa Châu, xem tay chân người lóng nga lóng ngóng kia, suýt nữa là trúng Hoàng thượng rồi.”

Cung nữ tên Họa Châu kia chỉ đáp: “Nô tỳ đáng chết!” Nàng không nén nổi liếc mắt nhìn trộm Hoàng đế một cái, không ngờ nhìn thẳng vào ánh mắt người, vội vàng cúi xuống, con người đen láy, sáng ngời chuyển động, sáng lấp lánh như hai viên đá quý.

Chương 11: Bóng dáng xinh đẹp

Lâu nay Hoàng đế rất khách sáo với những người bên cạnh Thái hậu, y nói: “Đứng lên hết đi!” Rồi tiện tay giao quả cầu cho Trương Tam Đức đang đứng phía sau, còn mình thì thỉnh an Thái hậu.

Thái hậu vội sai Anh ma ma: “Còn không mau mang ghế ra cho Hoàng thượng các người ngồi?”

Đã có người mang ghê tới từ lâu, Thái hậu lên tiếng: “Hôm nay đẹp trời, hoa nở cũng đẹp, hai mẫu tử chúng ta ngồi đây nói chuyện luôn đi!”

Hoàng thượng đáp “vâng” một tiếng rồi ngồi xuống bậu bạn cùng Thái hậu. Anh ma ma đã cho mấy cung nữ kia lui hết, chỉ giữ lại vài người hầu hạ. Thấy Hoàng đế chỉ mặc mỗi chiếc áo kép lụa hoa màu xanh thẫm thêu hoa văn rồng thành hình tròn, Thái hậu nói: “Tuy bây giờ trời ấm nhưng đến tối vẫn còn hơi lạnh, sao Hoàng thượng lại chỉ mặc áo kép?”

Hoàng đế đáp: “Vì ngủ trưa dậy nên mặc vào luôn, lát nữa hồi cung nhi tử sẽ mặc thêm áo.”

Thái hậu gật gật đầu và nói: “Mấy người ở Tứ Cháp Khố đều chẳng chịu chu đáo gì cả! Tuy Lý Đức Toàn tận tâm đầy nhưng cũng có hạn thôi. Nhắc tới chuyện này thì nữ tử vẫn chu đáo hơn. Cung nữ Càn Thanh cung, ba, bốn người đã đến tuổi xuất cung rồi nhỉ?” Rồi quay đầu nhìn Anh ma ma một cái.

Anh ma ma vội đáp: “Bẩm Thái hậu, lần trước Đông Quý phi có bẩm báo lại với người chuyện xuất cung của cung nữ các cung, Càn Thanh cung có bốn người đến tuổi.”

Thái hậu gật đầu. “Vậy phải bảo mấy tiểu cung nữ kia học tập cho tốt ngay từ bây giờ, nếu không người cũ xuất cung hết rồi, người mới lại chưa làm nổi việc.” Rồi chỉ vào Họa Châu đang đứng bên cạnh. “Đứa nha đầu này tuy hơi nghịch nhưng thêu thùa lại khéo léo, làm việc cũng ổn. Từ hôm nay để nó đến Càn Thanh cung học việc hầu hạ chuyện y phục đi!”

Hoàng đế đáp: “Thái hậu luôn lo nghĩ cho nhi tử, nhi tử lại không thể thường xuyên ở bên chăm sóc người. Đây là người đắc lực bên cạnh Thái hậu, thay nhi tử chăm sóc Thái hậu sẽ khiến nhi tử thoải mái hơn một chút.”

Thái hậu khẽ cười. “Cũng vì thấy a đầu này khá được nên mới bảo nó tới Càn Thanh cung. Mấy người có kinh nghiệm bên Hoàng thượng đều sắp xuất cung rồi, a đầu này còn trẻ, để nó cố gắng học hỏi còn có thể phục vụ Hoàng thượng thêm vài năm nữa.”

Hoàng đế nghe Thái hậu nói vậy thì đánh đáp “vâng”. Anh ma ma vội gọi Họa Châu đến tạ ơn.

Thái hậu thấy bầu trời xanh lam sâu thẳm không có một gợn mây, bèn cảm thán: “Hôm nay trời quang tới mức trong veo.”

Hoàng đế đáp: “Từ tháng Giêng trời luôn quang như vậy, đầu tháng còn có một trận tuyết nhỏ, vào tháng Ba thì kinh thành và các vùng xung quanh chưa có hạt mưa nào. Đất đai cằn cỗi cả ngàn dặm, hạn hán mùa xuân đã tới, chỉ sợ vài ngày nữa vẫn tiếp tục nắng thì việc đồng áng mùa xuân này phải đình lại.”

Thái hậu nói: “Quốc gia đại sự, vốn dĩ một nữ nhân như ta không nên nhiều lời, nhưng chuyện cầu mưa này, tiên triều đều có lệ lệnh vương công đại thần cử hành, nếu không, cho dù Hoàng thượng đích thân đi đến đàn tế trời thì chỉ cần thành kính ăn chay trước ngày đó là được rồi.”

Hoàng đế đáp: “Nhi tử định đi bộ đến đàn tế trời vì muốn lấy lòng thành khiến trời xanh rủ lòng thương, cho mưa xuống lúc trời hạn, giải đại hạn cho dân chúng. Thái hoàng thái hậu từng dạy nhi tử: Vạn dân trong thiên hạ nuôi dưỡng nhi tử, nhi tử chỉ có thể lấy lòng thành của mình đổi đãi lại vạn dân trong thiên hạ. Đi bộ mấy dặm đến đàn tế trời cầu mưa chính là thành ý của nhi tử.”

Thái hậu cười, nói: “Ta chẳng bao giờ nói lại được Hoàng thượng. Lời Hoàng thượng rất có lý, ta cũng không ngăn nữa. Nhưng dưới cái nắng giữa

trưa như thế, không cưỡi ngựa cũng chẳng ngồi kiệu mà đi đoạn đường xa như vậy...”

Hoàng đế mỉm cười. “Thái hậu yên tâm, nhi tử tự biết phải cẩn thận.”

Thiên tử cầu mưa, theo quy tắc là đại sự, nghi thức cử lễ đương nhiên vô cùng rườm rà. Quan trọng nhất là phải chọn được ngày tốt. Tất cả các ngày lành giờ đẹp mà Khâm Thiên Giám chọn ra, có hơn nửa là do nhìn sắc trời. Hóa ra thiên tử lập đàn tế trời cầu mưa lúc đại hạn đã là “chiêu” cuối cùng rồi, là bất đắc dĩ không thể không làm. Quan trọng nhất là, sau khi Hoàng đế tế trời, nhất định phải có mưa xuống, có cơn mưa rào ngay trong ngày cầu mưa là tốt nhất. Nếu không thì trời cũng chẳng nể mặt Hoàng đế, gây tổn hại lớn tới tôn nghiêm thiên tử của cửu ngũ chí tôn. Vì vậy, Khâm Thiên Giám cố ý đợi tới lúc sắc trời u ám, mây đen giăng kín, xem ra trong vài ngày tới sẽ có mưa to thì mới bảm báo đã chọn được ngày lành.

Ngày Kỷ Mão, Hoàng đế đích thân đi ra khỏi cổng thành, đi bộ đến trước đàn tế trời cầu mưa, đi theo ngự giá là các quan lại lớn nhỏ, bước chậm chậm tới đàn tế trời. Lúc này trời đã nổi gió lớn, nửa bầu trời được mây đen bao phủ, đen đặc như sắp nuột gọn thành trì. Khi ngự giá quay về cấm thành thì đã là đầu giờ Thân, Hoàng đế vẫn chưa ăn cơm chiều. Xưa nay y chỉ ăn hai bữa, bữa sáng thì gắp bẻ tời, buổi trưa dâng bữa chiều lên. Còn buổi tối thì có điểm tâm và rượu tối. Đây là quy tắc lập ra từ thời Thái tổ còn thân chinh trên ngựa. Hoàng đế đã ăn chay ba ngày, hôm nay còn đi bộ vài dặm nhưng đang lúc tuổi trẻ, sức lực dồi dào nên tinh thần vẫn rất tốt. Y cho truyền bữa trong Càn Thanh cung, ăn liền hai bát cơm một cách ngon lành.

Lâm Lang đang dâng trà lên điện, chợt nghe tiếng gió thổi vào cửa sổ, “tạch” một tiếng khiến nó mở toang. Thái giám vội đi tới đóng lại, Hoàng đế lại nói: “Không cần đóng!” Hoàng đế đứng dậy, đi đến bên cửa sổ nhìn sắc trời, mây đen cuồn cuộn, một trận gió thổi qua khiến hàng vạn sợ chỉ

trắng bạc dao động. Tiếng mưa rơi xuống mai ngói rào rào, không bao lâu sau, trời đã mưa như trút nước. Cả tòa điện bốc lên hơi nước mông lung, Hoàng đế phẫn khởi thốt lên: “Mưa to!”

Lâm Lang khom người, tay bê khay trà và nói: “Nô tỳ chúc mừng chủ nhân!”

Hoàng đế quay lại thấy nàng bèn hỏi: “Trẫm có gì mà chúc mừng?”

Lâm Lang đáp: “Mưa to đổ xuống là việc hỷ của dân chúng thiên hạ sau đại hạn lâu ngày, đương nhiên cũng là việc hỷ của Hoàng thượng.”

Trong lòng Hoàng đế vui mừng, khẽ cười một cái, duỗi tay cầm lấy tách trà, vừa mở nắp ra đã thấy khác. “Đây là gì?”

Lâm Lang vội trả lời: “Hôm nay Hoàng thượng phải đi bộ đường xa, trên đường đi nhất định đã rất khát, bữa chiều còn ăn rất ngon lành nên nô tỳ to gan bảo Ngự Trà phòng chuẩn bị chè hạnh nhân.”

Hoàng đế hỏi: “Đây là đồ ăn ngậy?”

Lâm Lang nhẹ nhàng đáp “vâng”. Hoàng đế ném thử một chút. Chè hạnh nhân làm từ hạt hạnh nhân ngọt trong kinh thành, nấu sôi, bỏ vào một nắm tro, lấy ra cho vào nước để nguội rồi bóc lớp vỏ đi. Rửa lại bằng nước sạch rồi lại thả vào nước sạch với gạo nếp, nghiền thành bột mịn như cách làm đậu phụ. Xong dùng túi lụa lọc hết bã, giữ lại phần nước, đun sôi, thêm sữa, cuối cùng cho thêm viên đường trắng mịn của phương Tây. Một bát chè ngọt lịm, sánh mềm, Hoàng đế cảm thấy thơm ngọt vô cùng, y nói: “Rất ngon, hạnh nhân tốt cho phổi, người thật chu đáo. Có còn không?”

Nàng đáp: “Bẩm, vẫn còn.”

Hoàng đế liền nói: “Dâng một ít lên Thái hoàng thái hậu.”

Lâm Lang lĩnh chỉ lui xuống, nàng lấy một cái giỏ rồi đặt vào đó một bát chè to, sai tiểu thái giám mở ô rồi đích thân cầm giỏ đi tới Từ Ninh cung của Thái hoàng thái hậu.

Thái hoàng thái hậu nghe chuyện Hoàng đế phái người đem chè tới liền cho gọi Lâm Lang vào. Thái hoàng thái hậu ngồi đoan trang trên tràng kỷ, mặc áo lụa màu đỏ thẫm với hoa văn tròn chữ thọ, có thêu hoa ngọc lan, trên đầu chỉ cài hai, ba đồ trang sức châu ngọc màu trắng mộc mạc, nhã nhặn, đoan trang nhưng vẫn toát ra sự uy nghiêm. Lâm Lang đi vào điện,

nàng cung kính hành lễ xong liền đứng yên tại chỗ. Thái hoàng thái hậu lộ rõ sự vui vẻ, nói: “Phiền tới Hoàng đế chuyện gì cũng lo cho ta, một bát chè còn sai người đội mưa đưa tới.” Nhìn thấy y phục của nàng ướt mát nửa liền dấy lên chút cảm thương, người hỏi: “Người tên là gì?”

“Bẩm Thái hoàng thái hậu, nô tỳ tên là Lâm Lang.” Nàng đáp.

Thái hoàng thái hậu cười, nói: “Tên này rất hay, đúng là một a đầu nhẹ nhàng, trước đây ta chưa từng thấy người, người hầu hạ ở Càn Thanh cung bao lâu rồi?”

“Nô tỳ mới hầu hạ ngự tiền được một tháng.”

Thái hoàng thái hậu gật gật đầu, lại hỏi: “Hôm nay Hoàng đế trở về, tinh thần người có tốt không?”

Lâm Lang trả lời: “Tinh thần Hoàng thượng rất tốt, đi một quãng đường xa như vậy nhưng sắc mặt vẫn hồng hào.”

Thái hoàng thái hậu tiếp tục hỏi: “Bữa chiều ăn gì? Ăn có ngon không?”

Lâm Lang trả lời từng câu một. Thái hoàng thái hậu nói: “Quay về làm việc cho tốt, nói lại với chủ nhân người, bảo người phải giữ gìn sức khỏe, thế là đã hiếu thuận với ta rồi.”

Lâm Lang đáp “vâng”, thấy Thái hoàng thái hậu không sai bảo gì nữa nên cúi đầu lui ra ngoài, đi về Càn Thanh cung.

Lúc này mưa càng nặng hạt, khắp nơi chỉ nghe thấy tiếng mưa “ào ào”. Đầu rồng phun nước bốn phía trên nền cung điện vô cùng hùng vĩ trong làn nước mưa xối xả. Mưa như trút nước, trong vòng mười mấy bước chỉ thấy một màn hơi nước bao phủ, cung điện với tường đỏ và ngói lưu ly ẩn trong

màn mưa mịt mù. Gió giữa làn mưa càng mạnh, quất thẳng vào người. Mặc dù nàng có dùng ô nhưng mưa vẫn không ngừng quất vào dưới tán ô. Lúc về đến Càn Thanh cung thì y phục đã ướt hơn nửa, nàng đành vuốt vuốt lại mái tóc ẩm ướt rồi đi vào trong điện gặp Hoàng đế.

Thường ngày, cứ buổi chiều Hoàng đế sẽ có bài giảng, do hôm nay cầu mưa nên không nghe giảng nữa. Hoàng đế thay y phục xong thì nhàn nhã xem lại tấu sớ rồi sai thái giám lấy Chức phương ngoại kỷ^[1] đến. Mới đọc được hai, ba trang thì cảm nhận được một mùi hương rất nhẹ, thoang thoảng, ngày càng gần thì không khỏi ngẩng lên nhìn.

[1] Tập sách viết bởi Giulio Alenio gồm năm cuốn về địa lý thế giới.

Lâm Lang tỉnh an rồi nói: “Bẩm Hoàng thượng, Thái hoàng thái hậu biết Hoàng thượng dâng chè thì rất vui. Người hỏi về việc hằng ngày của Hoàng thượng, còn nói với nô tỳ, Hoàng thượng giữ gìn sức khỏe, cũng coi như hiếu thuận với Thái hoàng thái hậu rồi.”

Hoàng đế đứng dậy, lẳng lẳng nghe nàng truyền lại lời của Thái hoàng thái hậu. Đợi nàng nói xong, hương thơm thoang thoảng vừa thấy kia vẫn còn quanh quẩn, nhưng rất mỏng Mạnh Tuần, như muốn thấm thấu vào xương cốt của người ta. Y không kìm được nhìn chăm chăm vào nàng, chỉ thấy mái tóc mai đen nhánh dính bên sườn khuôn mặt trắng mịn, những giọt nước trong suốt, long lanh đọng lại ở ngọn tóc. Một giọt nước nhẹ nhàng nhỏ xuống chiếc áo màu xanh kia, trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa. Y phục bị ướt nên để lộ một vóc dáng uyển chuyển, thật sự khiến người ta rung động. Nước mưa thấm qua y phục rất lạnh, mũi ngựa ngựa khó chịu, nàng chỉ kịp lấy khăn che rồi không nén được hắt xì một cái. Thất lễ trước mặt Hoàng đế, nàng vội vàng lùi hai bước rồi nói: “Nô tỳ thất lễ!” Trong lúc bối rối, chiếc khăn từ từ rời khỏi tay nàng, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất trong yên lặng.

Nhặt lên không được mà không nhặt càng không xong. Tâm trạng bất an, màu hồng nơi gò má ngày càng hiện rõ, làm Hoàng đế nhớ tới giọt sương trong suốt trên bông sen hồng nổi bật trên chiếc chén bạch ngọc, vô thức nhặt chiếc khăn đưa nàng. Nàng nhận lấy không được, không nhận cũng không được, má lại càng đỏ ửng. Đúng lúc này Lý Đức Toàn dẫn Họa Châu đem áo tới. Lý Đức Toàn vô cùng nhay bén, vừa thấy cảnh đó liền dừng bước. Hoàng đế đã nghe thấy tiếng bước chân, vội nhét chiếc khăn vào ống tay áo của mình.

Chương 12: Phúc phận ngăn ngừa

Hoàng đế quay lưng về phía Lý Đức Toàn. Lý Đức Toàn cùng Họa Châu chưa nhìn thấy gì cả. Mặt Lâm Lang đỏ bừng. Lý Đức Toàn nói: “Trời mưa to quá, Lâm Lang, đi thay y phục đi, thế này thất lễ qua!”

Tuy là câu trách mắng từ miệng một đại tổng quản nhưng lại chẳng mang theo chút ý khiển trách nào, Lâm Lang không biết hẳn đã nhìn thấy gì chưa, chỉ biết cung kính đáp “vâng”.

Trong lòng nàng bất an, tới buổi tối, Hoàng đế tới Từ Ninh cung thỉnh an trở về, Lý Đức Toàn đốc thúc bọn thái giám khóa cửa. Các cung nữ, thái giám khác đều bận rộn châm đèn Từ noãn các, chỉ còn một mình nàng hầu hạ ngự tiền. Trong điện vô cùng yên tĩnh, đến mức nghe thấy tiếng ống tay áo của Hoàng đế lướt qua chiếc bàn bằng gỗ tử đàn. Ánh mắt nàng nhìn chằm chằm vào tách trà đang nguội dần. Nàng định lui xuống đi đổi tách khác. Hoàng đế bỗng ngừng đầu gọi nàng lại “Chờ một chút!” Không hiểu sau nàng cảm thấy có chút hốt hoảng, Hoàng đế lấy chiếc khăn trong tay áo ra rồi nói: “Trong cung nhiều quy tắc, sai lầm như buổi chiều nay chắc chắn sẽ bị phạt.”

Giọng nói đó cực kỳ bình thản. Nàng nhận lấy chiếc khăn, nói nhỏ: “Tạ ơn Hoàng thượng!”

Hoàng đế khẽ gật đầu, chợt thấy một bóng người thoáng qua ngoài cửa nên hỏi: “Kẻ nào đang lên lúc ở đó?”

Hóa ra là thái giám đứng đầu Kính Sự phòng - Ngụy Trường An. Hắn dập đầu một cái “Xin Hoàng thượng xem xét!” Rồi dâng lên một mâm bạc. Lâm Lang lui xuống đổi tách trà mới, đúng lúc gặp Họa Châu đang ôm bao y phục ở cuối hành lang, hai người cùng đi một đường. Họa Châu nhìn thấy Ngụy Trường An lĩnh chỉ đi ra từ xa, liền lè lưỡi với Lâm Lang, nói nhỏ bên tai nàng: “Muội đoán xem hôm nay Hoàng thượng sẽ lật thẻ tên của ai?”

Lâm Lang thấy nóng bừng phía sau tai, cái nóng đó lan thẳng xuống cổ. Nàng nói: “Tỷ thật không đứng đắn gì cả, việc này thì liên quan gì đến tỷ chứ?”

Họa Châu lè lưỡi. “Chỉ là tỷ nghe nói Đao chủ nhân thất sủng rồi nên muốn xem vị chủ nhân nào đang được Hoàng thượng sủng ái.”

Lâm Lang nói: “ Vị nào được sủng ái cũng đâu giống nhau, mà bảo tỷ lười, lại toàn lao tâm khổ trí vì những chuyện chẳng liên quan.” Đột nhiên nàng buồn bã nói: “Không biết bây giờ Vân Sơ tỷ tỷ sao rồi?” Xưa nay cung nữ ngự tiền nếu không xin nghỉ phép thì không được đi lung tung, Vân Sơ lại không thể đến Càng Thanh cung thăm nàng.

Họa Châu đáp: “Tính tình Đao chủ nhân không tốt, lần này chắc chắn tâm trạng không vui. Không biết Vân Sơ làm việc...” Họa Châu chỉ thở dài một hơi.

Lâm Lang bỗng cười hì một tiếng: “Hóa ra tỷ cũng biết thở dài đấy, muội cứ tưởng tỷ không biết thở dài bao giờ.”

Họa Châu trả lời: “Người sống trên đời, sao có thể không biết buồn chứ!”

Hiện tại, Lâm Lang và Họa Châu ở cùng một phòng. Lâm Lang vốn ngủ không sâu, tối nay lại mất ngủ, trần trọc mãi không ngủ được. Lại nghe thấy tiếng sột soạt từ giường bên cạnh, thì ra Họa Châu cũng chưa ngủ. Nàng bèn gọi khẽ: “Họa Châu!”

Họa Châu hỏi: “Muội vẫn chưa ngủ à?”

Lâm Lang đáp: “Vừa mới chuyển sang phòng này, ba, bốn hôm rồi muội chẳng ngủ được giấc nào ngon cả. Hôm nay tở sao thế, lâu nay tở cứ đặt mình xuống là ngủ, Vân Sơ vẫn luôn trêu tở là sâu ngủ đầu thai cơ mà?”

Họa Châu đáp: “Hôm nay Hoàng thượng có nói với tở một câu.”

Lâm Lang không khỏi cười, nói: “Hoàng thượng nói với tở câu gì mà khiến tở nửa đêm còn chưa ngủ?”

Họa Châu đáp: “Hoàng thượng hỏi tở...” Nói đến đây nàng bỗng dừng lại, chẳng nói tiếp nữa.

Lâm Lang hỏi: “Hoàng thượng hỏi tở chuyện gì?”

Họa Châu không nói lời nào, một lúc lâu bỗng bật cười thành tiếng. “Cũng không có gì, mau ngủ đi!”

Lâm Lang tức giận, nói: “Đồ xấu xa này, úp úp mở mở thế là thế nào?”

Họa Châu nhắm mắt im lặng, giả bộ ngủ rồi. Lâm Lang cũng chẳng còn cách nào. Sau một lát lại nghe thấy tiếng thở đều đều, hóa ra Họa Châu đã

ngủ thật. Nàng trần trọc một lát rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

Giờ Mão hôm sau, Hoàng đế đi đến Càn Thanh môn nghe chính sự. Càn Thanh cung liền yên ắng hẳn. Thái giám tạp dịch đang quét sàn, dùng phất trần phủ bụi. Lâm Lang trở về sau khi tới Ngự Trà phòng. Họa Châu gọi nàng đến bên rồi thăm thì: “Vừa có người của Tây Lục Sở đến, tỵ hỏi rồi, hiện giờ Vân Sơ vẫn tốt. Có điều xưa nay An chủ nhân vẫn không vừa mắt Đoan chủ nhân nên cả bên dưới cũng chịu thiệt thòi.”

Xưa nay An Tần qua lại thân thiết với Đông Quý phi, bây giờ Đông Quý phi tạm thời nắm quyền ở lục cung, An Tần trở thành cánh tay đắc lực. Gần đây Đông Quý phi bị ốm nên các việc lớn nhỏ trong hậu cung đều để An Tần xử lý. Họa Châu nói: “Ba người chúng ta vào cung cùng lúc, giờ chỉ còn hai chúng ta may mắn được ở cạnh mà chăm sóc lẫn nhau, Vân Sơ thì cách xa quá.”

Lâm Lang đáp: “Chờ đến lúc có cơ hội xin nghỉ, chúng ta đi thăm tỵ ấy.”

Xin nghỉ cũng chẳng dễ dàng. Đến tận cuối tháng Tư, khi Hoàng đế đến Phụ Thành môn xem tình hình trồng mạ, ngoài vài thái giám hầu hạ ngự tiền mà Lý Đức Toàn dẫn theo hộ tống thì tất cả cung nữ như Lâm Lang, Họa Châu... đều ở lại trong Càn Thanh cung. Trước đó một ngày, Lâm Lang và Họa Châu xin Lý Đức Toàn cho nghỉ nên hôm nay liền đi thăm Vân Sơ.

Ai ngờ Vân Sơ đã theo Đoan Tần đi thỉnh an Thái hậu, hai người không gặp được, cũng không tiện đợi lâu, đành quay về Càn Thanh cung. Vừa vào cửa cung đã thấy một tiểu thái giám hốt ha hốt hải chạy đến. “Hai vị tỵ tỵ đi đâu thế? Ngụy công công gọi tất cả mọi người đến phòng trực ngay.”

Lâm Lang hỏi: “Nhưng có chuyện gì chứ?”

Tiểu thái giám kia đáp: “Cũng không phải là xảy ra chuyện... Nghe nói là mất đồ.”

Họa Châu căng thẳng, vội vã cùng Lâm Lang đi tới phòng trực. Trong phòng đã đông nghịt người, toàn cung nữ, thái giám, tất cả đều làm việc trong Càn Thanh cung. Ngụy Trường An đứng đó, mặt mày sa sầm. “Sáng sớm nay, chiếc nhẫn màu xanh ngọc bích của Hoàng thượng không thấy đâu cả. Vốn không định làm âm ỉ nhưng mà hiện tại xem ra không làm không được.” Nói xong liền gọi Khương Nhị Hỷ - thái giám chuyên quản lý đồ trang sức của Hoàng đế đến: “Người tự nói đi, chuyện là như thế nào?”

Về mặt Khương Nhị Hỷ như đưa đám, hấn kể lại: “Chỉ trong nháy mắt mà... Mới tôi qua còn thấy Hoàng thượng tháo ra, tiện tay để ở tràng kỷ, nô tài đã định cầm lấy cất đi, nhất thời bận bịu kiểm tra mấy thứ, nào là dây lưng, tràng hạt... liền quên mất. Đến lúc nô tài nhớ ra thì Kính chủ nhân lại tới thị tẩm. Cứ nghĩ không nghiêm trọng, ai ngờ sáng sớm nay chẳng thấy đâu nữa. Bây giờ Hoàng thượng vẫn chưa biết, lúc sáng có hỏi thì nô tài chỉ bẩm là đã cất đi rồi. Đợi lát nữa Hoàng thượng hỏi cung, nô tài không còn mạng sống nữa!”

Ngụy Trường An nói: “Tìm không ra thì tất cả chúng ta đều mất mạng. Ai đã lấy đi để trêu Nhị Hỷ thì giờ mau giao ra đây!” Trong phòng yên lặng đến mức nghe được cả tiếng động nhỏ nhất. Ngụy Trường An thấy tất cả mọi người đều nín thở thì cười lạnh lùng. “Đã rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt thì ta đây cũng chẳng khách sáo nữa. Tất cả những người có thể tới gần Hoàng thượng, nhất là những ai hôm qua có vào Đông noãn các thì bước lên trước cho ta!”

Cung nữ, thái giám hầu hạ ngự tiền đành bước lên phía trước, trong đó có Lâm Lang và Họa Châu. Ngụy Trường An nói: “Hiện tại chắc chắn đồ vẫn còn ở trong Càn Thanh cung. Nếu đã có trộm thì chúng ta phải lôi kẻ đó ra. Nói không chừng, mỗi phòng sẽ phải kiểm tra một lần.”

Lâm Lang quay sang thấy mặt Họa Châu tái nhợt, liền nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nàng, ai ngờ Họa Châu vung tay tránh đi, còn nói to: “Ngụy công công, như thế không đúng quy tắc. Mất đồ thì tất cả mọi người đều bị nghi ngờ, nhưng công công chỉ sai người kiểm tra phòng chúng nô tỳ, như thế là thế nào?”

Ngụy Trường An là người vênh váo, tự đắc, nhưng Họa Châu lại là người bên Thái hậu phái tới nên xưa nay hẳn có phần kiêng dè nàng. Thế nhưng lần này nàng hùng hổ lên tiếng phản đối trước mặt bao người, sao hẳn có thể nhẫn nhịn được. Hắn trừng mắt. “Ý của ngươi là, phòng của ngươi không dám để chúng ta kiểm tra?”

Họa Châu cười lạnh lùng. “Nô tỳ không phải kẻ trộm, có gì mà không dám?”

Ngụy Trường An bèn cười khẩy. “Vậy là tốt rồi, trước tiên chúng ta cứ đi kiểm tra đã.”

Họa Châu còn muốn cãi nhưng Lâm Lang lo đến mức nhéo mạnh cổ tay nàng một cái. Nàng đau quá, may mà kìm được không bật ra tiếng.

Ngụy Trường An lập tức dẫn người kiểm tra từng phòng một, mở tất cả các rương hòm, ngăn tủ. Đến phòng Lâm Lang, Họa Châu thì lục soát vô cùng cẩn thận, lật cả đệm giường lên. Họa Châu nhìn cả đám thái giám lục tung phòng thì chỉ cười lạnh lùng. Chợt nghe thấy một người hô lên: “Tìm thấy rồi!”

Trong một bọc y phục nhét tận dưới đáy rương, quả nhiên là chiếc nhẫn ngọc bích trong veo, dưới ánh mặt trời, màu xanh ngọc bích mượt mà như giọt nước. Ngụy Trường An nhanh chóng cầm lấy, đưa cho Khương Nhị Hỷ. Khương Nhị Hỷ chỉ nhìn một cái liền nói: “Đúng là cái này, mặt trong còn khắc tên húy của Hoàng thượng.”

Ngụy Trường An giờ lên nhìn kĩ, bên trong quả nhiên có khắc hai chữ “Huyền Diệp”, hắn không khỏi cười khẩy. “Cái rương này của ai?”

Sắc mặt Lâm Lang đã trắng bệch, cả người nhẹ bẫng, đứng không vững, đến giọng nói cũng như không phải của mình mà là vọng tới từ nơi xa xăm nào đó. “Là của nô tỳ.”

Ngụy Trường An liếc mắt nhìn nàng một cái, khẽ thở dài rồi lại lắc lắc đầu, mang ý thương tiếc. Họa Châu vội vàng nói: “Lâm Lang tuyệt đối không ăn trộm! Muội ấy chắc chắn không ăn trộm!”

Ngụy Trường An nói: “Vật chứng cũng có đây rồi, còn có gì để nói sao?”

Họa Châu buột miệng: “Chắc chắn có người vu oan giá họa.”

Ngụy Trường An cười. “Người nói hay nhỉ, ai vu oan giá họa? Trong phòng này, ai có thể vào thì người đó chính là người vu oan.”

Họa Châu tức đến mức không nói được lời nào. Mặt Lâm Lang trắng nhợt, chân tay lạnh toát, nhưng nàng không vội vàng biện minh. Ngụy Trường An nói với Lâm Lang: “Vật đã tìm được rồi, phiền người đến chỗ Quý phi trả lời.”

Lúc này nàng mới nói: “Nô tỳ không biết tại sao chiếc nhẫn lại ở trong rương của nô tỳ. Đến trước mặt Quý phi, nô tỳ cũng chỉ nói được một câu như vậy mà thôi.”

Ngụy Trường An cười, nói: “Đến trước mặt Đông chủ nhân, người có định nói một ngàn câu, một vạn câu cũng vô dụng thôi!” Nói xong hắn bĩu môi, hai tên thái giám liền bước lên.

Lâm Lang nói: “Nô tỳ tự đi.”

Ngụy Trường An lại cười một cái rồi dẫn nàng đi về hướng đông của lục cung để bẩm báo với Đông Quý phi.

Đông Quý phi bị ốm nhiều ngày nay, lúc này đúng lúc ngự y tới bắt mạch nên sai Ngụy Trường An đến chỗ An Tàn xử lý. Ngụy Trường An liền dẫn Lâm Lang tới Vĩnh Hòa cung gặp An Tàn. An Tàn đang dùng bữa, cũng không truyền vào, chỉ kêu cung nữ đi ra nói với hắn: “Nếu như vật chứng cũng tìm được rồi thì cứ giam ở Bắc Ngũ Sở đã, sau khi thẩm vấn, nhận tội thì phạt bốn mươi trượng, đuổi đến Tân Giả Khố làm tạp dịch.”

Ngụy Trường An “vâng” một tiếng, quay mặt nhìn nàng, nói: “Đi thôi!”

Chương 13: Đầu sóng ngọn gió

Bắc Ngũ Sở có một dãy phòng tối tăm chuyên chất đủ thứ đồ, Ngụy Trường An sai người mở một gian phòng, giải nàng vào. Tiểu thái giám bê đến một cái ghế, Ngụy Trường An bèn ngồi xuống ở bên cửa. Lúc này tâm trạng nàng đã ổn định lại, nàng đứng lặng nơi đó, không nói tiếng nào.

Ngụy Trường An ho một tiếng. “Cần gì phải như vậy, người nhận tội luôn đi, ta cũng thoải mái với người. Người cứ cắn răng không mở miệng thế này thì chỉ chịu đau về thể xác nhiều hơn mà thôi.”

Lâm Lang đáp: “Lệnh của An chủ nhân chỉ nói rằng nô tỳ nhận tội rồi thì mới đánh bốn mươi trượng. Hơn nữa, chuyện này không phải nô tỳ làm, tất nhiên nô tỳ không khuất phục mà nhận tội.”

Ngụy Trường An quay đầu cười cợt với tên tiểu thái giám đang đứng phía sau. “Người nghe cái miệng khôn khéo này...” Rồi quay lại nhìn nàng, nụ cười trên mặt dần biến mất. “Nói như vậy nghĩa là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt?”

Nàng nói rành mạch: “Ngụy công công việc ngày hôm nay nô tỳ không hiểu là do công công hồ đồ thật hay là giả vờ. Một người thông minh như công công nhất định biết rằng nô tỳ bị người ta vu oan, hãm hại. Nô tỳ chỉ không biết đã đắc tội với ai mà khiến người ta ra tay độc ác với mình như thế này. Ngụy công công đã là tổng quản Kính Sự phòng, với thân phận của công công, việc gì phải nhúng tay vào?”

Ngụy Trường An không ngờ nàng lại nói ra những lời như vậy, ngẩn ra một lúc mới cười, nói: “Đúng là trong ý có ý, thật là một đứa khéo mồm khéo miệng, đáng tiếc lại đi ăn trộm. Việc hôm nay là ta tận mắt nhìn tang vật được tìm thấy, người có căn cứ không chịu nhận tội cũng không có tác dụng gì. An chủ nhân đã có lời, hôm nay dù ta có dùng bốn mươi trượng đánh chết người thì cũng chỉ coi như người bạc mệnh, không chịu nổi bốn mươi trượng mà thôi.”

Lâm Lang không nói một lời. Ngụy Trường An cảm thấy nàng không hề sợ hãi. Đúng lúc này, một tên tiểu thái giám vội vàng chạy đến. “Ngụy công công, Vinh chủ nhân có việc truyền người tới.”

Hắn đứng dậy ngay lập tức, sai bảo: “Giám nó trong này, chờ ta về xét hỏi tiếp.”

Gian phòng không có cửa sổ, vừa khóa cửa lại thì cả phòng chỉ còn một tia sáng mong manh từ khe cửa hắt vào. Một lúc lâu sau nàng mới dần dần nhìn rõ được chung quanh. Nàng sờ soạng lần mò đi tới bên tường rồi khoanh chân ngồi xuống. Ngụy Trường An đi rất lâu chẳng thấy quay lại, cũng không thấy người nào khác tới.

Nàng nhớ lại lúc còn rất nhỏ, là mùa xuân thì phải, hoa đào đang nở đẹp vô cùng. Từng cành, từng cành đầy bông hoa đỏ tươi, nghiêng nghiêng chĩa ra ngoài tường. A hoàn cắt vài cành bỏ vào bình rồi mang vào trong phòng, nói thầm với nàng: “Lão gia tức giận, phạt Đông Lang quỳ ở Phật đường.” Quy tắc trong phủ nghiêm ngặt, đi ra đi vào đều có a hoàn, ma ma theo sau. Khi đi đến phòng Lão thái thái có đi qua Phật đường, nàng không thể không bước chậm lại. Chỉ thấy cửa xếp khóa chặt, người hầu của Dung Nhược đang đứng ngay ngắn ở bên ngoài, mặt mày ủ rũ. Cuối cùng cũng nhờ một câu nói của Lão thái thái mới có người đem cơm tối vào được.

Ngày hôm sau hẳn đến bên nàng, chỉ nói: “Căn phòng đó tối om, nếu là muội sẽ sợ đến phát khóc.”

Nàng chỉ cười mỉm. “Muội chẳng lén lút dẫn theo người hầu ra ngoài thành, sao mà bị phạt quỳ ở Phật đường được!”

Đôi mắt của thiếu niên mười một tuổi kia sáng ngời như ngôi sao đẹp nhất trên bầu trời. “Lâm muội muội, chỉ cần có ta ở đây, đời này ta sẽ lo hết cho muội, tuyệt đối sẽ không để người ta nhốt muội ở trong phòng tối.”

Trong phòng kín bưng chẳng có lấy cơn gió, không khí ngày càng nóng lên. Nàng rút chiếc khăn tay ra lau mồ hôi, không ngờ trên khăn thoang thoảng một mùi hương xa lạ. Chính là mùi long diên hương hảo hạng, chỉ cần đốt một que là mùi hương đó sẽ vãn vít khắp điện, mấy ngày không bay hết. Trong đông noãn các ở Càn Thanh cung luôn đốt long diên hương này, thế nên trên y phục của Hoàng đế lúc nào cũng vương vãn mùi hương đó. Bốn phía đen kịt càng khiến nàng thấy mùi hương thêm nồng đậm, nàng lại nhét chiếc khăn vào tay áo.

Một mình nàng trong gian phòng tối đen cũng không biết đã qua bao lâu rồi, chỉ thấy dường như đã qua cả tháng cả năm. Thấy ánh sáng mặt trời le lói ở khe cửa tối dần, chắc trời đã tối. Ngụy Trường An vẫn chưa trở lại.

Có người khẽ gõ “cốc cốc” trên cửa, nàng vội vàng đứng dậy. Là tiếng của Vân Sơ: “Lâm Lang! Muội có ở trong này không?”

Lâm Lang liền đi đến cạnh cửa. “Muội đây!”

Vân Sơ nói: “Có chuyện gì vậy? Tỷ vừa nghe nói liền xin nghỉ đến đây thăm muội, khó khăn lắm mới năn nỉ được hai vị công công cho phép tỷ vào đây nói chuyện với muội.”

Lâm Lang đáp: “Tỷ mau đi đi, nơi này không phải chỗ để nói chuyện, muội không thể làm liên lụy tới tỷ.”

“Đang yên đang lành, có chuyện gì xảy ra vậy? Tỷ quay về thấy bảo có muội và Họa Châu đến thăm mà không gặp được. Đến trưa, tỷ tỷ đến chỗ Đoan chủ nhân, nghe được chuyện trong Càn Thanh cung mới biết chuyện của muội.”

Lâm Lang nói: “Vân Sơ, tỷ mau đi đi, để người ta nhìn thấy sẽ liên lụy đến tỷ thật đấy.”

Vân Sơ hỏi: “Muội muội đắc tội với ai vậy?”

Nàng trả lời: “Muội không biết.”

[©DTV](#)

Vân Sơ nói: “Muội thật là hồ đồ, chắc chắn muội ở ngự tiền đã đắc tội với ai đó rồi, nếu không thì là do Hoàng thượng đối xử quá tốt với muội.”

Lâm Lang không biết vì sao lại nhớ tới ngày Hoàng đế trả lại nàng chiếc khăn. Trên lớp vải lụa mỏng bên ngoài đèn lồng có thêu hoa văn hình rồng màu vàng kim nhạt, ánh sáng vàng chiếu vào đôi tay Hoàng đế trắng trẻo,

ẩn giấu sức mạnh. Chiếc khăn đó nhẹ nhàng nằm trên tay y nhưng dường như có sức nặng vô vàn. Lòng nàng rối như tơ vò, khẽ thở dài một tiếng. “Sao Hoàng thượng có thể đối xử quá tốt với muội được?”

Vân Sơ nói: “Nơi này không nên nói nhiều, còn một việc này nữa... Tỷ nghe nói, Ngụy Trường An kia là họ hàng xa của An chủ nhân, hay là muội đắc tội với An chủ nhân?”

Nàng đáp: “Muội chỉ là một cung nữ nhỏ bé, mới hầu hạ ngự tiền hơn một tháng, sao đắc tội với An chủ nhân được?” Nàng sợ người ta nhìn thấy liền giục Vân Sơ rời đi: “Tỷ tỷ mạo hiểm đến thăm muội, ân tình này muội xin ghi nhớ trong lòng. Tỷ tỷ mau đi đi, nếu không sẽ liên lụy đến tỷ.”

Vân Sơ chẳng còn cách nào, dùng dằng mãi bỗng nghe thái giám ngoài hành lang ho hai tiếng, chính là ám hiệu cho Vân Sơ, ý báo có người đến. Lâm Lang kinh hãi. Vân Sơ vội vã rời đi.

Lâm Lang nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn đến gần, rõ ràng không phải chỉ có một người. Chỉ không biết là Ngụy Trường An trở lại hay không, trong lòng nàng đầy suy tính. Nàng nghe thấy lạch cạch, khóa đã được mở, cửa bị đẩy ra. Lúc này nàng mới thấy sắc trời âm đạm bên ngoài, hoàng hôn trùm khắp nơi. Các thái giám đang châm đèn ở hành lang xa xa. Máy tên tiểu thái giám vây quanh Ngụy Trường An, bóng đêm dần vây tới khiến mặt hắn cũng nửa sáng nửa tối. Hắn không ngồi xuống, chỉ đứng ở cửa, nói: “Đã lâu thế rồi, chắc ngươi cũng nghĩ kỹ rồi chứ? Vẫn nên nhận tội luôn đi, cố gắng chịu thì bốn mươi trượng cũng qua thôi.”

Lâm Lang chỉ đáp: “Không phải nô tỳ trộm, nô tỳ tuyệt đối không nhận.”

Ngụy Trường An nghe nàng đáp như thế liền quay đầu ra hiệu với tiểu thái giám. Hai tên thái giám bước lên, Lâm Lang cố gắng giữ bình tĩnh, mặc cho bọn hắn lôi nàng đi ra sau viện. Thái giám chấp hành hình phạt cầm

một cây trượng sơn màu đỏ thẫm. Ngụy Trường An nhàn nhã nói từng chữ: “Quy tắc cũ, từ lưng đến chân, chỉ chừa mặt.” Một tên thái giám liền lấy gân bò trói chặt hai tay Lâm Lang. Bọn họ trói người rất có kỹ thuật, cộng thêm gân bò dẻo dai, săn chắc, đến người đàn ông cao to, khỏe mạnh cũng có thể bị trói đến mức không thể nhúc nhích. Lúc sợi dây từ gân bò kia xiết lên cổ tay nàg, cổ tay nhỏ nhắn, trắng trẻo dần hằn lên vết thâm tím.

Đầu giờ Tuất, Hoàng đế hồi cung. Họa Châu đi lên hầu hạ thay y phục. Thái giám lo việc giày mũ đi tới giúp Hoàng đế cởi mũ. Hoàng đế thay triều phục màu vàng cườ long và mười hai loại hoa văn rồi mặc y phục thường ngày màu thẫm ản hoa, hai con rồng cuộn tròn hai bên sườn, mặt lộ vẻ mệt mỏi. Đến lúc truyền điếm tâm, Phương Cảnh tới hầu hạ nước. Hoàng đế chợt nhớ ra liền nói: “Bảo Lâm Lang tới Ngự Trà phòng, truyền chè hạnh nhân!”

Phương Cảnh đáp: “Bẩm Hoàng thượng, Lâm Lang phạm quy củ, đã giao cho Kính Sự phòng giam lại rồi.”

Hoàng đế hỏi: “Phạm quy củ? Phạm vào quy tắc nào?”

Phương Cảnh nói: “Nô tỳ cũng không biết.”

Hoàng đế liền gọi: “Lý Đức Toàn!”

Lý Đức Toàn vội vàng đi đến. Hoàng đế hỏi hấn: “Lâm Lang phạm vào quy tắc nào?”

Hôm nay Lý Đức Toàn hộ tống Hoàng đế xuất cung, vừa trở về còn chưa biết chuyện này nên không hiểu gì cả. Họa Châu đang đứng bên không tìm được mà bảm báo: “Hoàng thượng chỉ cần hỏi Ngụy công công là biết.”

Hoàng đế không hỏi đến nàng, nàng lại tùy tiện mở miệng đáp như vậy thực là tội lớn, nguy đến mức Lý Đức Toàn không ngừng ra hiệu. Cũng may mà Hoàng đế không để ý, chỉ nói: “Vậy cho truyền Ngụy Trường An.”

Thái giám đang trực Phùng Tứ Kinh thuộc Kính Sự phòng bẩm: “Hoàng thượng, Ngụy công công đi làm việc rồi.”

Lý Đức Toàn vội quát: “Vớ vẩn, mặc kệ hần bận việc gì, còn không mau chạy đi tìm về đây?”

Phùng Tứ Kinh vội vàng dập đầu rồi lui ra ngoài. Hoàng đế gọi hần lại: “Chờ đã, hỏi người cũng vậy thôi.”

Lý Đức Toàn thấy Hoàng đế đứng khoanh tay, vẻ mặt bình thản, hần không đoán ra được gì. Hần liền hỏi Phùng Tứ Kinh: “Lâm Lang, cung nữ hầu hạ trà nước, nghe nói là phạm vào quy củ bị Kính Sự phòng các người giam lại. Chuyện là như thế nào?”

Phùng Tứ Kinh đáp: “Lâm Lang ăn trộm đồ, phụng theo lời An chủ nhân, đã giam lại ở Bắc Ngũ Sở.”

Lý Đức Toàn hỏi tiếp: “Ăn trộm đồ? Trộm cái gì?”

Phùng Tứ Kinh đáp: “Chính là chiếc nhẫn ngọc màu xanh ngọc bích của Hoàng thượng. Ngụy công công dẫn người đi tìm thì thấy ở trong rương của Lâm Lang, vật chứng đầy đủ.”

Hoàng đế “ò” một tiếng, nói một cách tự nhiên: “Chiếc nhẫn đó không phải nàng trộm, mà là trẫm ban thưởng cho nàng.”

Mọi người trong điện đều cảm thấy xấu hổ, không khí dường như dần đặc quánh lại, khiến người ta không thở nổi. Phùng Tứ Kinh sợ hãi dập đầu

liên tục, giọng nói pha chút gượng gạo: “Hoàng thượng, lần ban thưởng này chưa được ghi lại.” Phàm là do Hoàng đế ban thưởng, Kính Sự Phòng sẽ ghi vào sổ sách, rằng ngày này tháng này năm này, vì việc này mà thưởng cho người nọ thứ kia. Phùng Tứ Kinh không ngờ Hoàng đế lại nói như vậy, hoảng hốt đến mức trên trán chảy mồ hôi ròng ròng, trong lòng lo sợ không yên.

Hoàng đế nhìn Lý Đức Toàn một cái. Lý Đức Toàn vội vàng quỳ xuống. “Nô tài đáng chết, là nô tài nhất thời sơ sẩy, quên không báo Kính Sự phòng ghi lại chuyện này.”

Mọi người trong điện đều vô cùng lúng túng. Chiếc nhẫn ngọc bích kia là đồ của Hoàng đế, ắt là vô giá. Hơn nữa Hoàng đế đã quen mang bên mình từ thời niên thiếu mới tập cưỡi ngựa, bắn cung, xưa nay nó là chiếc nhẫn yêu thích của người, vậy mà giờ lại thưởng cho một cung nữ. Trong lòng mọi người đều thầm đoán ẩn ý bên trong nhưng không ai dám lộ ra vẻ mặt khác thường. Còn Phùng Tứ Kinh thì đã chẳng dám nghĩ tiếp.

Cuối cùng vẫn là Lý Đức Toàn nói nhỏ với Phùng Tứ Kinh: “Nếu Lâm Lang đã không trộm đồ thì người còn không mau đi gọi người thả ra?”

Phùng Tứ Kinh đã ướt đẫm mồ hôi, hai bên sườn lạnh lạnh, ngay đến hai hàm răng cũng sắp va vào nhau thành tiếng “lách cách”. Hắn chỉ “vâng” một tiếng rồi đi lùi ra ngoài, tới bên ngoài điện vội gọi tiểu thái giám: “Mau, mau, theo ta tới Bắc Ngũ Sở!”

Chương 14: Lo lắng một ai

Cần Thanh cung là cung điện rộng lớn, ngoài hai dãy mười sáu cây nến lớn bên ngự án thì còn có đèn lồng cực lớn đặt đó, khiến cả noãn các sáng trưng như ban ngày. Phùng Tứ Kinh đã đi Bắc Ngũ Sở, một thái giám khác của Kính Sự phòng dâng lên một mâm bạc lớn bày thẻ tên, Hoàng đế xua tay, chỉ nói một tiếng: “Lui!” Nghĩa là bảo hắt lui xuống, đêm nay không triệu phi tần nào. Thái giám Kính Sự phòng bèn cúi đầu, lặng lẽ cầm chiếc mâm bạc đi.

Lý Đức Toàn đã đoán trước được đêm nay Hoàng đế sẽ nói “lui”, hắt cầm cái kéo hớt sáp nến từ tay tiểu thái giám, đích thân đến hai bên ngự án hớt sáp, hầu hạ Hoàng đế đọc sách. Hơn nửa canh giờ sau, Lý Đức Toàn thấy Phùng Tứ Kinh ở bên ngoài ra hiệu cho hắt bèn lui ra. Phùng Tứ Kinh tránh sang một bên. Có một chiếc đèn lồng rất lớn trên hành lang, hơi lắc lư trong gió đêm. Ánh đèn tựa như sóng nước dao động, chiếu vào khuôn mặt trắng bệch của Lâm Lang. Lý Đức Toàn thấy tóc mai nàng hơi rối, nàng được một tiểu cung nữ đỡ mới gượng đứng được, vẻ mặt còn rất bình tĩnh. Hắt nói: “Cô nương đã chịu oan ức rồi!”

Lâm Lang gọi nhỏ một tiếng: “Công công!”

Phùng Tứ Kinh đứng bên cạnh, nói: “Thật là oan ức cho cô nương rồi. Nô tài vội vàng chạy tới nơi, cuối cùng vẫn để cô nương phải chịu hai trượng, may mà chưa bị thương đến xương cốt.”

Lý Đức Toàn cũng chẳng để ý đến hắt, chỉ nói với Lâm Lang: “Cô nương đứng đây chờ, ta đi bẩm với Hoàng thượng.” Nói xong hắt liền quay vào trong điện. Hoàng đế vẫn đang chăm chú đọc sách, Lý Đức Toàn khẽ ho, nhỏ giọng bẩm báo: “Hoàng thượng, Lâm Lang đã về, có cần kêu nàng ta vào tạ ơn?”

Hoàng đế chậm rãi lật một trang sách, chẳng hề đáp lời. Lý Đức Toàn nói: “Lâm Lang thật sự chịu oan ức, cuối cùng vẫn phải chịu hai trượng. Nô

tài thấy nàng ta rất tủi thân, chỉ là không dám khóc mà thôi.”

Hoàng đế đặt phịch quyển sách lên bàn, giọng nói lạnh nhạt: “Lý Đức Toàn, ngươi nhiều lời như vậy từ lúc nào?”

Lý Đức Toàn vội nói: “Nô tài đáng chết!”

Hoàng đế khẽ cười, lại cầm quyển sách lên, nói: “Để nàng ta lui xuống nghỉ ngơi, hai ngày tới không cần làm việc.”

Lý Đức Toàn không lường trước được Hoàng đế sẽ nói như vậy, hắn đáp một tiếng “vâng” rồi từ từ lui ra. Hoàng đế lại gọi hắn đến, tháo chiếc nhẫn ngọc bích đang đeo ở ngón tay cái ra. “Trẫm đã nói chiếc nhẫn này thưởng cho Lâm Lang, đưa nó cho nàng ta.”

Lý Đức Toàn vội nhận lấy bằng hai tay. Hắn đi đến hành lang, nhìn thấy nàng thì mặt mày vui vẻ. “Hoàng thượng nói, ngươi không cần vào tạ ơn.” Rồi lại nói thêm: “Xin chúc mừng cô nương!”

Lâm Lang cảm thấy có thêm một thứ cứng rắn trong tay. Lý Đức Toàn đã ra lệnh cho cung nữ: “Dìu về nghỉ ngơi đi!” Hai cung nữ tiến tới dìu nàng đi về phòng.

Tuy nàng chỉ phải chịu hai trượng nhưng người đánh lại dùng hết sức nên vết thương cũng không nhẹ. Nàng cố chịu đến bây giờ, đùi vô cùng đau đớn. Về đến phòng, Họa Châu vội đi đến dìu, đỡ nàng nằm lên giường. Lý Đức Toàn phái một tiểu cung nữ mang thuốc mỡ trị vết thương ngoài da đến. Tiểu cung nữ kia rất thông minh, lanh lợi, thì thầm: “Lý công công nói, chỉ sợ cô nương bị thương ngoài da, máu tụ không tan. Nếu lúc này mà truyền thái y hỏi thuốc thang thì sẽ kinh động đến người khác. Thuốc này vốn là đại doanh Tây Bắc tiến cống, là phần thưởng của Hoàng thượng vào

mùa thu năm ngoái, nghe nói có thể làm tan máu rất tốt, cô nương cứ dùng trước.”

Họa Châu vội thay Lâm Lang tạ ơn. Lâm Lang đau đến mức đầu đổ đầy mồ hôi, tay chỉ về hướng tử. Họa Châu hiểu ý, mở ngăn tủ lấy ra cái tráp, cầm một chuỗi đồng tiền Khang Hy vàng óng nhét vào tay cung nữ kia, nói: “Đã phiền muội muội đi chuyến này, lúc về xin tạ ơn Lý công công hộ chúng ta.”

Tiểu cung nữ kia nói: “Công công dặn không được nhận của cô nương.” Không đợi Họa Châu đáp gì, nàng ta đã lắc bím tóc chạy mất.

Họa Châu đành đi đóng cửa, bôi thuốc cho Lâm Lang rồi lại đắp chăn cho nàng xong xuôi mới đi ra ngoài lấy nước. Lâm Lang ở một mình trong phòng, cảm thấy đau đến mê man, xòe nắm tay đang nắm chặt kia ra, không ngờ là chiếc nhẫn ngọc màu xanh đỏ, xanh thắm như hồ nước sâu. Dưới ánh sáng lập lờ của ngọn đèn, phía bên trong nổi lên hai chữ khắc bạc: “Huyền Diệp.” Nàng vã mồ hôi toàn thân, thấy cả người nhẹ bẫng chẳng còn sức lực. Chiếc nhẫn kia như đang nóng dần lên, nóng tới mức khiến người ta không thể cầm trong tay.

Nửa đêm bắt đầu mưa, cứ tí ta tí tách, đến tận sáng vẫn còn rả rích. Chiếc chuông sắt treo đầu mái hiên cũng phát ra tiếng leng keng cả đêm, hòa với tiếng mưa khiến người ta vô cùng buồn bực. Đuan Tần dậy sớm, ngủ không ngon giấc nên ngồi dậy, rời khỏi giường. Vân Sơ đi tới giúp nàng chải đầu. Đúng lúc đang dùng bữa sáng thì thái giám đi nghe ngóng tin tức đã về, dập đầu rồi mới bẩm báo: “Bẩm Đuan chủ nhân, theo Tiểu Mạnh ở Kính Sự phòng thì hôm qua Hoàng thượng bảo lui.” Lúc này Đuan Tần mới cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn chút, súc miệng, rửa tay rồi lại nhìn vào gương, ngắm nghía y phục màu đỏ son, thêu hoa lan, bướm bướm của mình, nói với Thê Hà: “Chúng ta đi thăm Vinh chủ nhân.”

Thê Hà mau chóng sai người mở ô. Vân Sơ đỡ Đoan Tần đến chỗ Huệ Tần. Ngày mưa buồn chán, Vinh Tần đang đứng dưới mái hiên, nhìn cung nữ thêm thức ăn và nước cho chú vẹt ở hành lang. Thấy Đoan Tần tới, nàng vội vàng cười từ xa. “Hôm nay trời mưa, còn khiến muội muội tới đây nữa, mau vào trong phòng đi!”

Chú vẹt đập cánh, chiếc chuông vàng gắn ở chân nó kêu leng keng một hồi, hai cánh cũng đập càng nhanh. Đoan Tần bèn nói: “Tỷ tỷ nuôi con vật nhỏ này cũng đã được một thời gian rồi nhỉ, chỉ tiếc là nó vẫn chưa học nói được.”

Vinh Tần không trả lời vội, nắm tay Đoan Tần dẫn vào phòng mới đáp: “Con vẹt không biết nói cũng hay.” Lại khe khẽ thở dài. “Muội muội chưa nghe qua sao...” Ân tình trong cung đình nói, chẳng dám mở miệng trước chú vẹt. “Thơ của người xưa cũng nói rõ cả rồi.”

Đoan Tần nói: “Mấy lời này để muội nói còn được, tỷ tỷ được Hoàng thượng sủng ái, vì sao còn nói lời này?”

Vinh Tần tiếp lời: “Chẳng lẽ muội muội không biết Hoàng thượng đối đãi với tỷ như vậy cũng chỉ là niệm tình cũ mà thôi, nói đến sủng ái thì, haizz...” Tiếng thở dài của nàng dường như kéo dài mãi không dứt.

Đoan Tần vốn đang có tâm sự, giờ xúc động đến mức trong lòng cảm thấy xót xa, gần như rơi nước mắt, nàng gắng gượng cười cười. “Chúng ta đừng nói chuyện này nữa. Chuyện hôm qua ở Càn Thanh cung còn có đoạn sau nữa, không biết tỷ tỷ đã biết chưa?”

Vinh Tần đáp: “Làm sao có thể chưa biết chứ! E là từ sáng sớm hôm nay toàn bộ lục cung đều biết cả rồi.”

Đoan Tần nở một nụ cười mỉm, chỉ sang hướng đông. “Lần này chỉ e vị kia đã tính nhầm, đi đêm lắm có ngày gặp ma. Theo muội thấy, vị đó cũng quá nóng nảy, Hoàng thượng chỉ hơi coi trọng cung nữ nào, người ta liền nghĩ đủ kế ngay rồi.”

Vinh Tần nói: “Cũng không thể nói người ta nóng nảy, nàng ta chưa tính kĩ, có lẽ tưởng là không vấn đề gì nên mới ra tay trước, ai dè Hoàng thượng lại như vậy, thật khiến mặt mũi nàng ta xám tro.”

Đoan Tần tiếp lời: “Theo muội thì Hoàng thượng chưa chắc đã coi trọng cung nữ nọ, nếu không thì đã hạ chỉ từ lâu rồi. Hoàng thượng giận vị kia dám tính kế với người hầu hạ ngự tiền, cho nên mới bắt ngờ rung cây dọa khỉ.”

Vinh Tần cười, nói: “Muội muội nói rất phải.”

Đoan Tần bỗng có ý nghĩ độc ác. “Chẳng biết lúc này vị kia có phải đang nằm khóc lóc trong phòng hay không? Mấy ngày nay Đông Quý phi không được khỏe, việc trong lục cung đều giao cho người ta hết. Muội nghĩ cuối cùng hôm nay người ta cũng rảnh rồi, vậy chúng ta tới Vĩnh Hòa cung một lát đi!”

Vinh Tần liền gọi cung nữ bên ngoài Hiểu Nguyệt: “Cầm áo choàng của ta tới đây!”

Hiểu Nguyệt đáp: “Chủ nhân quên rồi sao, Phương thái y đã dặn dò rất kĩ rằng chủ nhân uống thuốc đó thì phải kỵ gió.”

Vinh Tần liền mắng: “Người cứ nhớ mấy chuyện không quan trọng, chẳng qua ta chỉ cùng Đoan chủ nhân tới Vĩnh Hòa cung một chuyến, sao có thể trúng gió được.”

Đoan Tần vội vàng nói: “Tỷ mắng nó làm gì, nó một lòng trung thành nên mới nhớ. Tỷ tỷ đã không thể ra gió, trận mưa này đúng là có gió lạnh thật, vậy để một mình muội đi xem chuyện vui thôi.”

Đoan Tần đứng dậy cáo từ. Vinh Tần tự tiễn tới đầu hiên rồi mới quay về phòng. Hiểu Nguyệt dâng trà lên, nàng cười mỉm, nói: “Ngươi thật là lạnh lợi!”

Hiểu Nguyệt cũng cười. “Theo chủ nhân lâu như vậy, lẽ nào chuyện nhỏ như thế mà nô tỳ cũng cần chủ nhân ra hiệu?”

Vinh Tần cầm nắp tách trà, chậm chậm gạt lá trà. “Nàng ta muốn đi xem chuyện vui thì cứ để nàng ta đi xem. Có ai không biết sau lưng An Tần là Đông Quý phi? Rồi cũng sẽ có ngày Đông Quý phi lên làm hoàng hậu, ở trong cung này không thể không lưu lại một đường lui.” Ngừng một lát, nàng nói tiếp: “Ngươi đi mở cái rương của ta trong phòng, lấy cao trâm châu đem tới chỗ Lâm Lang, đừng kinh động người khác.”

Hiểu Nguyệt đang muốn nói gì lại thôi. Vinh Tần nói tiếp: “ Ta biết ngươi muốn khuyên ta giờ này thì đi sẽ gây chú ý, nhưng mà xảy ra việc như vậy, lúc hoạn nạn được người giúp đỡ thì nhất định nó sẽ rất cảm kích. A đầu Lâm Lang này... rất có tương lai.”

Hiểu Nguyệt cười nói: “Nô tỳ vẫn không hiểu, không phải sáng nay nghe nói là tối qua để nàng ta về phòng, Hoàng thượng nói không cần tạ ơn, còn chẳng gặp nàng ta nữa?”

Vinh Tần đặt tách trà xuống. “Tính tình Hoàng thượng của chúng ta, càng là người mình coi trọng thì càng tỏ vẻ lạnh nhạt. Nếu như ngược lại, người gọi vào tạ ơn, đích thân an ủi hai câu thì mới như Đoan Tần kia nói, là tức giận với vị chủ nhân Vĩnh Hòa cung dám tính kế với người hầu hạ ngự tiền, cho nên mới rung cây dọa khỉ. Thế nhưng người không truyền

vào, thái độ lạnh nhạt, chẳng nói lấy một câu, như thế thì người không thể không thay ta đi thăm Lâm Lang rồi.”

Lúc này Hiểu Nguyệt mới nở nụ cười . “Nô tỳ hiểu rồi!”

Vinh Tần thở dài một tiếng. “Không ngờ Đoan Tần lại vô dụng như vậy, uổng phí tâm tư của ta. Để Vân Sơ đi hầu hạ nàng ta e là tương lai lại bị liên lụy.”

Hiểu Nguyệt đáp: “Phải tìm một cơ hội để chuyển công tác cho Vân Sơ cô nương vậy.”

Vinh Tần cảm tách trà lên, hơi ngẩn người rồi nói: “Đó cũng chẳng phải chuyện dễ dàng. Trong cung nhiều tai mắt, ta không để nó vào cung của mình cũng là muốn tốt cho nó. Thôi, cứ mặc theo vận may của nó vậy!”

Chương 15: Trăng non mới lên

Qua Tết Đoan Ngọ, người trong cung đều chuyển sang mặc áo đơn. Hôm nay Hoàng đế vừa ngủ trưa dậy, đúng lúc mực tàu mà Sao Quan ở Vu Hồ cống lên. Xưa nay có lệ, mực do An Huy tiến cống, Lưu Nguyên ở Sao Quan, Vu Hồ chế ra được một loại mực rất tốt, Hoàng đế rất thích. Lúc này Hoàng đế thấy mực mới cống của năm nay, mịn và bóng, màu đen nhánh, bốn mặt đều có hoa văn rồng, ở giữa mạ vàng bốn chữ, chính là chữ y đã ban cho - “Tùng phong thủy nguyệt”. Ngẩng đầu thấy Lâm Lang đang đứng trước mặt y, y liền nói: “Đi lấy nước đến đây thử mực!”

Lâu nay việc hầu hạ bút mực là công việc của tiểu thái giám. Lúc này Lâm Lang vâng lời, dùng một chiếc thìa đồng lấy nước từ trong lọ, đổ ra

nghiên mực, nhẹ nhàng xoay tròn thỏi mực, đợi đến khi đầu thỏi mực ngấm nước mềm dần, nàng mới từ từ nhấn mạnh thêm. Vì thỏi mực mới dùng lần đầu nên hơi dính và có góc cạnh, nếu cọ mạnh sẽ làm xước nghiên mực. Hoàng đế mỉm cười, hương mực dần tỏa ra. Thỏi mực xoay nhẹ trên nghiên, khẽ phát ra tiếng sột soạt.

Hoàng đế chỉ viết hai chữ, mực kia rơi xuống giấy sáng bóng như sơn. Xưa nay y thích phỏng theo Đông Kỳ Xương, chữ viết có ẩn chứa sự khiêu ngạo và thái độ ung dung, nhưng hai chữ này lại nhã nhặn. Lâm Lang nhận lấy ngự bút, đặt lên gác bút. Hoàng đế thấy nàng đỏ bừng mặt nên hỏi: “Người biết chữ?”

Quy định từ thời xưa là trong cung không cho phép cung nữ biết đọc, biết viết. Nàng đáp nhỏ: “Nô tỳ chỉ viết vài chữ ạ!” Mặt nàng lại càng đỏ bừng, giọng lí nhí: “Tên của nô tỳ thì nô tỳ mới biết.”

Hoàng đế không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Thái giám, cung nữ đều đang ở ngoài ngoài các, y khẽ ho một tiếng rồi gấp tờ giấy kia lại, nhét đại vào một quyển sách. Y giở quyển sách toán học ra xem một cách tự nhiên.

Y vốn giỏi toán học, lại mời thầy giáo truyền giáo người phương Tây đến dạy các phép toán, những lúc rảnh rỗi thường luyện tập giải toán. Lâm Lang thấy Hoàng đế đang vô cùng tập trung liền nhẹ nhàng lui xuống một bước, ai ngờ Hoàng đế lại đột ngột hỏi: “Người sinh ngày bao nhiêu?”

Nàng ngẩn người một lúc, Hoàng đế hỏi không thể không đáp lời, nàng nói: “Giáp Thìn, Giáp Tý, Mậu Thìn...”

Hoàng đế chấm chấm bút, trầm ngâm một lúc rồi hỏi tiếp: “Mùng Chín tháng Năm năm Khang Hy thứ hai?” Gương mặt nàng lại ửng hồng, chỉ đáp một tiếng “vâng”. Hoàng đế lại cúi đầu tính toán, trong điện trở nên yên

tĩnh như lúc trước, đến mức nghe rõ tiếng bút trong tay Hoàng đế chạm vào giấy mềm phát ra những tiếng cực nhỏ.

Sang hè trời tối rất muộn. Đến đầu giờ Tuất thì Càn Thanh cung mới lên đèn. Lý Đức Toàn nghe thấy “lùi”, đang định đi đốc thúc người làm khóa công cung thì Hoàng đế lại bước ra trước điện. Hoàng đế nhìn vầng trăng khuyết, ánh sáng bạc lấp lánh chiếu lên tường cung điện, y nói: “Trẫm muốn ra ngoài đi dạo.”

Lý Đức Toàn vâng mệnh, lập tức truyền lệnh chuẩn bị hầu hạ. Hoàng đế khẽ nhu mày. “Đi bộ nhàn nhã dưới ánh trăng lại có nhiều người theo sau như vậy, thật chẳng thú vị chút nào!”

Lý Đức Toàn đành cười, đáp: “Xin Hoàng thượng nói rõ là định đi đến cung nào! Nô tài to gan xin Hoàng thượng một câu, bất kể thế nào cũng phải có người đi theo.”

Hoàng đế nghĩ ngợi. “Chẳng đến cung nào, chỉ đi dạo một lát.”

Vì Hoàng đế có nói qua nên lễ nghi được giản lược, chỉ còn mười mấy người theo hầu. Một đoàn tám chiếc đèn lồng vây quanh kiệu, nói đuôi đi ra khỏi Long Phúc môn, hướng về phía bắc. Lý Đức Toàn không biết Hoàng đế định đi đâu, trong lòng cảm thấy kỳ lạ. Đi xuyên qua hoa viên, Thuận Trinh môn đã khóa cổng, Hoàng đế sai người mở ra, lúc này mới ra khỏi nội cung. Quan thống lĩnh đang trực ở Thần Vũ môn chạy vội tới tiếp giá, quỳ gối hành đại lễ trước kiệu. Hoàng đế nói: “Trẫm chỉ muốn đi dạo một lát, đừng làm to chuyện.”

Thống lĩnh cung kính đáp “vâng” một tiếng rồi buông thông tay lùi ra phía sau, đi theo kiệu tới Thần Vũ môn, dẫn theo thị vệ đang trực vây quanh Hoàng đế đi lên lầu công thành.

Đêm lạnh lẽo. Bên ngoài cấm thành, ánh sáng từ nhà nhà nơi chín thành hai hướng đông tây trông như hàng ngàn vì tinh tú từ trên trời rơi xuống, lấp la lấp lánh. Trên Thần Vũ môn có treo đèn lồng cực lớn, đường kính hơn trượng, đang đung đưa trong gió.

Hoàng đế nói: “Thắp đèn dưới ánh trăng làm mất đi cả cảnh đẹp.” Rồi đi về hướng tây của tường thành. Lý Đức Toàn đang định dẫn người theo thì Hoàng đế nói: “Các người đứng ở đây, trăm muốn một mình yên tĩnh một lát.”

Lý Đức Toàn sợ hãi. “Hoàng thượng, chuyện này không thể đùa được! Nếu Thái hoàng thái hậu biết thì cái đầu của nô tài cũng chẳng còn nữa. Tuy trên tường thành bằng phẳng, ánh trăng cũng sáng nhưng...”

Xưa nay Hoàng đế không thích nghe hấn dài dòng, chỉ nói: “Vâng theo ý người đi, cho một người đi theo cầm đèn.”

Lúc này Lý Đức Toàn mới đoán ra, trong lòng cảm thấy buồn cười. Hấn quay người vẫy vẫy Lâm Lang, cầm lấy chiếc đèn bát bảo lưu ly từ tên tiểu thái giám rồi đặt vào tay nàng, nói nhỏ: “Người đi soi đường cho Hoàng thượng!”

Lâm Lang “vâng” một tiếng, cầm đèn đi theo Hoàng đế về phía trước. Trên tường thành có gió lớn thổi làm ống tay áo bay bay. Càng đi về phía trước thì chung quanh càng yên tĩnh. Chỉ thấy một mảnh trăng khuyết trên bầu trời đen như mực, thấp đến mức dường như có thể với tới. Hoàng đế chấp tay đi lững thững. Lẫn trong tiếng gió là tiếng vang khe khẽ từ hạt ngọc trên chiếc túi thêu hoa văn kim tuyến ở thắt lưng y. Gió thổi làm mấy sợi tóc mai của nàng dính trên mặt ngựa ngựa. Nàng giơ tay vuốt vuốt sợi tóc, Hoàng đế đột nhiên dừng bước. Nàng cũng vội vàng dừng lại, theo ánh mắt của Hoàng đế nhìn về phía sau. Chỉ thấy xa xa có ánh đèn trên thành lầu của Thần Vũ môn, hóa ra đã đi xa đến vậy.

Hoàng đế quay đầu, nhìn nàng rồi dịu dàng hỏi: “Nàng lạnh không?”

Lâm Lang không hiểu vì sao Hoàng đế lại hỏi như vậy, chỉ đáp: “Nô tỳ không lạnh.”

Hoàng đế giơ tay nắm lấy tay nàng, nàng sợ đến ngẩn người, may mà ngay sau đó y đã buông tay, chỉ nói: “Tay lạnh như vậy còn bảo là không?” Y giơ tay cởi nút thắt bằng hai dải lụa như ý trên cổ, khoác chiếc áo choàng có thêu hoa văn rồng vàng bằng kim tuyến lên vai nàng. Nàng sợ đến mức mặt trắng bệch, chỉ nói: “Nô tỳ không dám!”

Hoàng đế lại tự tay giúp nàng thắt hai dải lụa như ý kia, bình thản nói: “Lúc này không được tự xưng là nô tỳ.”

Đây là lệnh vua, dù tuân theo hay không cũng phạm quy củ, trong lòng nàng rối như tơ vò, không biết nên làm thế nào. Hoàng đế lại giơ tay ra, lòng nàng vẫn là một mảng ngồn ngàng mờ mịt, đành giơ tay đặt vào tay y. Tay Hoàng đế rất ấm áp, y nắm lấy tay nàng rồi đi chậm chậm về phía trước. Tâm trạng của nàng vẫn đang bay lơ lửng ở đâu, vẻ mặt hoảng hốt, chỉ nghe thấy y hỏi: “Nàng vào cung mấy năm rồi?”

Nàng đáp nhỏ: “Hai năm ạ.”

Hoàng đế “ừ” rồi nói: “Chắc hẳn rất nhớ nhà đây!”

Giọng nàng càng nhỏ hơn: “Nô tỳ không dám!”

Hoàng đế bật cười. “Nếu nàng còn không sửa thì trăm sẽ phạt nàng.”

Nàng kinh ngạc. Hoàng đế lại cầm tay nàng đi tới bên mép tường thành. “Quy tắc trong cung không thể cho phép nàng về nhà, nàng đứng đây nhìn, cũng coi như nhìn thấy nhà rồi.”

Nàng nhất thời ngẩn ra, trong lòng rối rắm, không biết là buồn hay vui, là kinh ngạc hay cảm thấy kỳ lạ. Lại nghe Hoàng đế nói: “Hôm nay là sinh nhật của nàng, trăm đồng ý với nàng một chuyện, nàng nghĩ kĩ rồi nói với trăm. Nàng muốn thứ gì hay muốn trăm đồng ý với nàng chuyện gì thì đều có thể nói với trăm.”

Gió càng lúc càng mạnh, thổi vào người nàng khiến chiếc áo choàng bay phàn phật. Chiếc áo như còn vương hơi ấm trên người Hoàng đế, mùa long diên hương vừa quen thuộc vừa xa lạ phảng phất đâu đây. Từ đáy lòng nàng dấy lên một nỗi đau thương khó tả, như có một con dao cùn đang cứa trong tim. Hơi nóng trong đáy mắt như muốn trào ra, nàng chỉ nhẹ nhàng nói: “Lâm Lang không dám xin Hoàng thượng chuyện gì.”

Hoàng đế chăm chú nhìn nàng, còn nàng lại từ từ xoay mặt đi. Đứng từ đây nhìn ra xa, trong số hàng vạn ngọn đèn của chín thành, ngọn đèn nào là của nhà nàng? Hoàng đế từ từ giơ tay, trong bàn tay y là bàn tay nàng. Trên cổ tay đó còn dấu vết của vết thương mới, là không lâu về trước lúc đang làm việc nàng làm đổ tách trà nóng. Khi đó mặt nàng tái nhợt, lại chỉ hỏi: “Hoàng thượng có bị bỏng không?”

Phạm lỗi lớn như vậy đương nhiên nàng sợ hết hồn, nhưng khi đó y chỉ thấy nàng rất đáng thương. Đôi mắt đen láy giống hệt một chú nai con đang hoảng sợ, khiến trái tim y đập liên hồi.

Bàn tay nàng hơi run rẩy càng làm y nắm chặt hơn, tiếp tục dắt nàng đi về phía trước. Cây nến thấp trong chiếc đèn bát bảo lưu ly mà nàng cầm đi hắt ra một vòm sáng tròn chiếu dưới chân hai người. Trong đêm đen, tường thành như một con đường dài đằng đẵng, dường như đi mãi cũng không đến đích.

Lý Đức Toàn thấy ánh trăng đã treo nghiêng nghiêng bên góc mái hiên thành lâu, trong lòng sốt ruột. Nhìn thấy phía xa xa có một điểm sáng nhỏ đang dần tiến lại, hấn vội vàng dẫn người qua đón. Về mặt Hoàng đế bình thân, Lâm Lang đứng ở một bên, một tay cầm đèn, một tay thì cởi chiếc áo choàng. Lý Đức Toàn vội nhận lấy, nói: “Đêm nay gió lạnh, sao Hoàng thượng lại cởi áo choàng ra?” Hấn lại giúp Hoàng đế khoác áo lên vai, thắt dải lụa. Thị vệ trực đêm của Thần Vũ môn đã thay ca, tên thống lĩnh tiến lên một bước, khấu đầu tiếp giá: “Thị vệ Nạp Lan Tĩnh Đức thỉnh an Hoàng thượng!”

Hoàng đế thấy là hấn liền cười, nói: “Hiếm khi trầm ra ngoài thì lại gặp ngay Khanh. Việc hôm nay không được nói cho người ngoài biết, lọt vào tai đám quan lại kia thì trầm lại đau đầu.”

Nạp Lan đáp “vâng” một tiếng rồi lại dập đầu. “Đêm khuya gió lạnh, xin Hoàng thượng khởi giá hồi cung.”

Hoàng đế đáp: “Khanh không giục trầm thì trầm cũng định quay về rồi.”

Cơn gió lạnh chợt thổi qua. Giữa nơi chật hẹp trên lầu thành này, Nạp Lan đang quỳ rất gần Hoàng đế, hấn ngửi thấy một mùi hương phảng phất từ ống tay áo của Hoàng đế. Tuy mùi hương rất nhẹ nhàng nhưng đối với hấn lại vô cùng quen thuộc, chính mùi hương hấn luôn mong nhớ. Trong lòng hết sức kinh ngạc và hoài nghi, hấn cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ. Hoàng đế không để ý đến, được một đám người vây quanh đi xuống lầu. Còn Nạp Lan, hấn cảm nhận được có một vạt áo màu xanh nhạt lướt qua, mùi hương nọ vẫn vút như trong cõi mộng. Bước đi đó nhẹ nhàng, uyển chuyển, đến trước mặt hấn thì hơi chững lại nhưng rồi cũng lướt qua.

Hấn đi xuống lầu thành tiễn Hoàng đế lên kiệu, cuối cùng giả vờ như vô ý nhìn liếc qua các cung nữ một cái, liền thấy khuôn mặt trắng như tuyết của Lâm Lang, về mặt bất an như đang có nhiều tâm sự. Lý Đức Toàn khẽ

vỗ tay một cái, thái giám nâng kiệu chuyển hướng. Thái giám Kính Sự phòng bèn hô to: “Hoàng thượng khởi giá!” Trong đêm khuya tĩnh lặng, giọng nói lạnh lạnh đó đã đánh thức con chim ghé lại ngủ đêm trên nóc cung điện phía xa kia, nó vỗ cánh bay qua tường thành về hướng trời cao.

Chương 16: Tâm thành tro bụi

Đến đúng giờ Mão, Nạp Lan mới bàn giao công việc về nhà. Vừa đi đến đầu ngõ đã thấy có mấy chiếc kiệu màu xanh lục ở trước cổng lớn. Hấn thúc ngựa đi sang cổng bên hông phía tây. Tên hầu cận đứng ở đó, vui mừng chạy đến ôm lấy chân hấn, nói: “Đại gia đã về rồi? Lão thái thái đang sai người đi hỏi, bảo là mọi ngày vào giờ này thì đại gia đã về, sao hôm nay vẫn chưa về?”

Nạp Lan xoay người xuống ngựa, tiện tay ném chiếc roi đang cầm cho tên hầu cận rồi tự mình dắt ngựa đi. Hấn quay đầu nhìn thấy chiếc kiệu và hỏi: “Hôm nay lão gia không lên triều?”

Tên hầu cận đáp: “Không phải là người tới bái kiến lão gia, mà là khách của Nhị lão gia.”

Nạp Lan đi vào cổng phụ, tới gian nhà chính thỉnh an bà nội, lại quay về gặp mẫu thân. Nạp Lan phu nhân đang ngồi tán gẫu cùng các tỷ muội, thấy con trai bước vào thì vui mừng khôn xiết: “Sao hôm nay về muộn thế?”

Hấn thỉnh an rồi mới đáp: “Trên đường gặp bằng hữu, mọi người cùng nói dăm ba câu nên mới về muộn.”

Nạp Lan phu nhân thấy hấn có vẻ mệt mỏi nên nói: “Thức cả đêm rồi, chẳng dễ dàng gì mới về đến phủ, con đi xuống nghỉ ngơi đi!”

Lúc này hấn mới quay về phòng, khoanh tay bước dọc theo hành lang tới cổng tròn, chợt nghe một hồi ồn ào. Hóa ra là vài vị huynh đệ chi thứ hai trong gia tộc đang bắn bia trong vườn. Thấy hấn cùng gã hầu cận đi tới, một vị đường huynh ngoảnh đầu cười, hỏi hấn: “Đông Lang, hôm qua ta ở vương phủ nghe nói Hoàng thượng có ý chỉ tứ hôn cho đệ? Ha ha, chuyện nở mày nở mặt như thế này cũng khó gặp một lần trong triều. Đông Lang à, đệ đúng là có phúc lớn.”

Nạp Lan không nói gì, tiện tay nhận lấy cung và mũi tên trong tay vị đường huynh kia, kéo căng dây cung rồi bắn liên ba phát “vút vút vút”, mũi nào mũi nấy đều trúng hồng tâm. Mấy vị huynh đệ trong gia tộc không ai bảo ai cùng hô một tiếng “Hay!”, Nạp Lan nói giọng đều đều: “Mời các vị ca ca từ từ chơi tiếp, đệ xin lui trước.”

Vị đường huynh kia thấy hấn đi về phía cổng tròn, mới vung bím tóc đuôi sam một cái, một tay giương cung rồi buồn bực than: “Đông Lang làm sao thế nhỉ? Cứ như người ta nợ hấn một vạn lượng bạc không bằng, cả mặt đầy bất mãn.” Một vị khác cười, nói: “Đệ ấy còn bất mãn cái gì nữa? Trên thế gian này có thứ gì mà đệ ấy không có? Lão gia thì không cần phải nói, đến nay đệ đệ còn được Hoàng thượng coi trọng, trong hai năm tới sớm muộn gì cũng sẽ được phong quan lớn. Giả như làm quan nhỏ, nhìn cái cách hàng ngày Hoàng thượng đối xử với đệ ấy, trong vài năm tới nhất định sẽ được thăng quan thôi. Nếu nói là chuyện không vừa ý, chắc chỉ có một... Đại thiếu nữ nãi nãi mất sớm khiến đệ ấy đau lòng mấy năm nay.”

Nạp Lan đi lững thững đến thư phòng nhỏ. Lúc này là đầu hạ, cây lựu trong đình nở xòe đầy hoa. Một trận gió thổi qua, thổi vào những bông hoa lựu kia, trăm hoa đỏ rực như lửa. Vì cửa sổ đang mở, mấy cánh hoa đỏ thắm như máu bay tán loạn rồi rơi trên mặt bàn. Hấn khẽ phủi cánh hoa đi,

tiện nay lật quyển *Tiểu sơn từ*, không ngờ lại lật đến đúng trang nọ, chữ Khải nhỏ nhắn mềm mại vô cùng đẹp đẽ, chỉ có hai chữ: “Cầm sắt.” Trong lòng hấn chột đau xót, ngẩng đầu nhìn ra ngoài đình, chỉ thấy lấp la lấp lánh, trước mắt là trăm hoa đỏ thắm, như hoàng hôn như gấm lụa, đốt cháy ánh mắt của con người.

Hoa lựu nở vô cùng đẹp mắt trên nền lá xanh rờn. Hành lang phủ đầy hoa lá của cây lựu. Tên thái giám cầm giẻ lau cái chậu sứ lớn có trồng hoa lựu. Họa Châu thấy Lâm Lang đứng trước hành lang, ánh mắt cứ nhìn chăm chú vào tên thái giám đang lau chậu cây, vẻ mặt có chút ngẩn ngơ, nàng bèn đi đến vỗ nhẹ một cái. “Muội đứng ngẩn ngơ ở đây làm gì?”

Lâm Lang giật mình, khẽ vỗ ngực. “Họa Châu, tở làm muội sợ hết hồn.”

Họa Châu cười hì hì. “Nhìn muội thế này cứ như đang buồn vậy, có tâm sự gì có thể nói cho tở nghe được không?”

Lâm Lang đáp: “Muội làm gì có tâm sự, chỉ là nghĩ đến công việc mà thôi.”

Họa Châu ngược nhìn mặt trời, nói: “Ừ, giờ này chắc Hoàng thượng đã bãi triều hồi cung rồi.”

Lâm Lang đỏ mặt. “Tở trêu muội thì thôi cũng đành, nhưng sao lại không biết trên dưới mà kéo cả chủ nhân vào?”

Họa Châu thè lưỡi. “Được rồi, cứ coi như tở buột miệng, được chưa?”

Lâm Lang đáp: “Cái miệng này của tở thế nào cũng có ngày gây nên đại họa, nếu để công công nghe thấy thì...”

Họa Châu lại bật cười. “Lý công công khách sáo với muội như vậy, tỷ tỷ đây cũng được thơm lây.”

Lâm Lang đáp: “Lý công công đối với ai cũng khách sáo, không phải là chỉ với một mình muội.”

Họa Châu cười “hì” một tiếng. “Xem muội quỳnh chưa kia, mặt đỏ ửng đến mức sắp ngang hoa lựu rồi!”

Lâm Lang tiếp lời: “Hôm nay nhất định là tỷ bị quỷ ám rồi, chẳng nói được câu nào nghiêm túc!”

Họa Châu nói: “Làm gì có chuyện tỷ bị quỷ ám, theo tỷ thấy, là muội bị quỷ ám mới đúng. Tối hôm qua cứ thấy muội trở mình trên giường suốt, giờ lại đứng ngăn người ở đây. Tỷ không hiểu, loại hoa này cũng chẳng phải quốc sắc thiên hương để cho muội nhìn chăm chăm cả ngày trời.”

Lâm Lang đang định nói thì nghe thấy hai tiếng vỗ tay nho nhỏ, báo hiệu Hoàng đế hồi cung, là ám hiệu của thái giám đứng bên ngoài cửa thùy hoa. Lâm Lang vội quay người đi về hướng Ngự Trà phòng, Họa Châu nói: “Muội vội gì hả? Đợi ngự giá tới nơi cũng còn cả nén hương nữa cơ mà.”

Lâm Lang đáp: “Chẳng phải muội đã nói với tỷ rồi sao, muội không to gan như tỷ, lần nào cũng đợi nước đến chân mới nhảy.”

Quả nhiên sau đó một nén hương Hoàng đế mới hồi cung. Hoàng đế thay y phục, Họa Châu thấy không có Lý Đức Toàn ở đây, còn thái giám của Tứ Cháp Khố đã mang y phục thay ra lui xuống, lúc này chỉ có mình nàng đang chỉnh lại vạt áo cho Hoàng đế, vì vậy mới gọi nhỏ: “Hoàng thượng.” Rồi nói tiếp: “Chiếc khăn mà lần trước Hoàng thượng hỏi nô tỳ, nô tỳ đã bảo người của Tứ Cháp Khố tìm ra rồi.” Lại trình lên chiếc khăn rút ra từ ống tay áo, Hoàng đế cầm lấy, chính là chiếc khăn lụa trắng kia, trên đó có thêu

hoa văn mây tứ hợp như ý màu vàng nhạt, không nén nổi nụ cười. “Đúng là nó, hóa ra là Tứ Cháp Khố cất giữ.”

Họa Châu đáp: “Tiểu Phùng Tử ở Tứ Cháp Khố nói, ban đầu chiếc khăn này ở trong một ống tay áo của Hoàng thượng, vì không phải là vật dụng của người, cũng không dám rút, cho nên mới cất đi.”

Hoàng đế chỉ gật gật đầu, tiểu thái giám bên ngoài vén rèm lên, Lâm Lang bung khay trà đi vào. Họa Châu đỏ mặt đứng lui sang một bên, Lâm Lang cũng không chú ý tới.

Thời tiết ngày càng nóng dần lên. Trương Tam Đức từ Từ Ninh cung trở về, đứng lại dưới mái hiên, lấy mũ lau qua mồ hôi trên trán, rồi lại đội mũ ngay ngắn đi vào trong điện. Vừa vặn gặp Lý Đức Toàn đi ra từ đông môn các, nhìn thấy hấn liền ra hiệu. Trương Tam Đức đành theo ra ngoài, thì thầm hỏi: “Còn sớm như vậy mà Hoàng thượng đã ngủ trưa rồi?”

[©STE.NT](#)

Lý Đức Toàn cười cười. “Hoàng thượng chưa ngủ trưa, lúc này đang xem tấu sớ.”

Trương Tam Đức càng khó hiểu hơn, hấn nói: “Vậ nô tài vào bẩm Hoàng thượng.”

Lý Đức Toàn bĩu môi một cái. “Sao ngươi lại ngu ngốc như vậy? Bây giờ chỉ có Lâm Lang hầu hạ trong đó thôi.”

Trương Tam Đức vỗ nhẹ vào trán mình, nói nhỏ: “Xem cái đầu heo này của nô tài... Lý công công, đa tạ nhắc nhở, nếu không thì nô tài cứ ngu ngốc xông vào, thế nào cũng khiến Hoàng thượng ghét bỏ.” Hấn vừa nói vừa nhìn ra bên ngoài điện. Bầu trời xanh lam thăm thẳm, trong suốt như một

miếng ngọc lục bảo thượng hạng. Có tiếng ve đâu đó vọng lại. Ánh mặt trời buổi trưa mang chút oi bức.

Mành trúc Tương Phi buông xuống trong đông noãn các. Từng cành trúc được mài tron nhẵn, nối nhau san sát bởi kim tuyến, buộc lại bởi một nút thắt như ý đồng tâm. Nút thắt như ý đồng tâm của chiếc mành đó tết từ ngàn sợi, tia nắng mặt trời len lỏi vào trong, lặng lẽ in bóng chiếc mành trên nền gạch đen.

Trên ngự án có một bát dưa bở lạnh, đá đang dần tan ra. Trên chiếc bát viền hoa sen xanh từ từ xuất hiện một tầng những giọt nước li ti. Trên chóp mũi của Lâm Lang cũng có một lớp mồ hôi, nàng không dám thổi mạnh. Nàng cảm nhận được hơi thở ấm áp của Hoàng đế phả trên tóc mai, khiến nó khẽ bay, cảm giác nhột nhột đó đi thẳng vào tim. Giọng Hoàng đế rất nhỏ nhưng vì kề sát tai nàng nên lại làm người ta giật mình: “Đừng run tay, nguyên tắc đầu tiên khi viết chữ là lực cổ tay phải đều. Tay nàng chỉ hơi run là chữ sẽ xiên ngay.” Đầu bút chậm chậm hát lên một nét móc. Nếp gấp tay áo màu vàng trên cổ tay y có thêu hoa văn rồng bằng chỉ vàng kim, lớp tay áo đó lại rũ xuống cổ tay nàng, cuối cùng nàng không còn sức mà cầm bút. Mực đỏ chu sa đẹp như ráng chiều, mặt nàng cũng đỏ bừng như chu sa. Nàng đánh tùy ý để y nắm tay, chấm bút lông vào nghiên mực, lần này lại viết một nét chấm đầu tiên, rồi một nét ngang, sỏ, lại sỏ... Nàng khẽ cắn môi, nói nhỏ: “Nô tỳ khi quân phạm thượng...”

Hoàng đế bật cười. “Đúng là nàng khi quân phạm thượng... Trẫm vừa bảo hiện giờ không được phép tự xưng là nô tỳ.”

Lâm Lang lại đỏ mặt. “Hai chữ này... Lâm Lang biết viết.”

Hoàng đế “ồ” một tiếng, sau đó quả nhiên bỏ tay ra. Lâm Lang vững tay viết thêm nét ngang đó, rồi viết tiếp chữ còn lại... Vì kiêng kỵ nên theo lệ mỗi chữ đều viết thiếu một nét cuối, nhưng chữ nào chữ này vẫn thanh

tú, vừa nhìn liền biết có nền tảng. Hoàng đế không ngờ đến, bất giác cười không ra tiếng. “Đúng là đã khi quân phạm thượng, để xem trẫm phạt nàng thế nào... Phạt nàng lập tức viết một trang.”

Lâm Lang chỉ đành đáp “vâng”, thế nhưng lại đặt bút trong tay xuống. Hoàng đế nói: “Chỉ có hai người chúng ta thì không cần để ý mấy quy định đó.” Lâm Lang lại đỏ mặt, cuối cùng vẫn lấy một chiếc bút khác, chấm vào nghiên mực. Tuy không dùng mực đỏ chu sa nữa nhưng trên ngự án chỉ có ngự bút, nàng nói nhỏ: “Lâm Lang phạm thượng.” Nàng suy nghĩ rồi thông thả viết. Một lúc sau, nàng dâng trang giấy bằng hai tay lên cho Hoàng đế.

Là những chữ Khải nhỏ nhắn, vô cùng mềm mại: “Đường dài mưa phát tại Nam thôn. Ngự uyển hoa thu nở mậm vờn. Gió tới công hồng thơm cỏ dại. Xe ngọc lăn bánh bình nguyên xa. Lá cờ sát cạnh rừng xanh thắm. Đầu nắng ít khi đi sấn bản, thừa dịp rong ruổi ngựa xa xăm.”

Chính là bài thơ viết lúc đi sấn ở Nam Uyển. Nét nào nét ấy mảnh mai, nhìn vào có thể thấy được công sức hơn chục năm, ắt từng phỏng theo kiểu danh gia khuê các. Giữa những nét bút có sự phóng khoáng, khiến người ta xúc động. Y cầm lấy bút, viết một hàng chữ Khải nhỏ xíu bên dưới: “Đêm qua gió đẹp nhiều sao vậy. Bờ sông Họa lâu, Quế đường tây.” Chỉ một câu này cũng đã đủ, mặt nàng đỏ bừng như thiêu như đốt, ánh mắt rời rạc, trông như hoa dưới ánh trăng, dập dờn theo gió. Viên tai cũng đỏ ửng, như trong suốt, phân nửa giống con dấu bằng đá trên bàn, nổi rõ từng mạch máu nhỏ li ti. Dưới cổ có vài giọt mồ hôi, càng toát lên hương thơm sâu kín từ y phục. Y không kìm được bèn hôn vào vành tai đỏ bừng đó của nàng. Cả người nàng chột mềm nhũn, lại bị y ôm chặt chẳng thể nhúc nhích. Y cảm thấy cơ thể nàng đang khẽ run, trong mắt chỉ có sợ hãi và hoảng hốt, khiến người ta muốn yêu thương vô cùng. Y gọi nhỏ một tiếng: “Lâm Lang!”

Chương 17: U sầu phủ trắng

Tim nàng đập thành thịch, tay Hoàng đế nắm lấy tay nàng, ngày càng nóng. Một giọt nước ngưng tụ bên ngoài bát dưa bở lạnh đang từ từ chảy xuống theo thân bát. Nàng cảm thấy xung quanh vô cùng yên tĩnh, long diên hương trên y phục của Hoàng đế khiến nàng không thở nổi. Nàng khẽ xoay mặt, cố đứng vững rồi nói nhỏ: “Hoàng thượng, đá tan rồi, nô tỳ đi đổi bát khác.”

Hoàng đế không buông tay, chỉ hỏi: “Vì sao mấy ngày nay nàng tránh trẫm?”

Lâm Lang đỏ mặt. “Nô tỳ không dám, nô tỳ không hề tránh Hoàng thượng!”

“Câu này của nàng không phải là nói thật.” Hoàng đế khẽ nói. “Nếu hôm nay không phải do Lý Đức Toàn thì nàng nhất định sẽ không ở lại một mình. Hắn ra hiệu với nàng, đừng tưởng trẫm không nhìn thấy.”

Lâm Lang không dám quay mặt lại, ánh mắt có chút sợ hãi nhìn chằm chằm vào viên đá trong chiếc bát viền hoa sen xanh kia. Nó đã tan thành miếng băng mỏng, sắp nổi lên. Dưa bở có màu xanh hơi vàng, được thái lát rất mỏng, dần tỏa ra hương thơm ngọt ngào như mật. Nàng khẽ nói: “Thân phận nô tỳ thấp kém, không xứng Hoàng thượng quan tâm.”

Trong điện vốn đã rất yên tĩnh, loáng thoáng nghe thấy tiếng ve xa xăm vọng về. Lốp vải trên cửa sổ là lụa thượng hạng mỏng như cánh ve mới thay mấy hôm trước, là đồ tiến cống từ Giang Ninh. Nàng nhớ đến căn phòng của nàng ngày trước, nhớ đến lụa sa màu xanh của bầu trời sau mưa. Bóng cảnh trúc chiếu qua nóc, đổ bóng lên chiếc bàn. Trong chiếc lư Bác Sơn trên bàn đang đốt hương, làn khói cũng như ám màu xanh biếc. Gió

thổi vào cành trúc xào xạc, nghe như trời đang mưa. Gió lạnh len vào từ ô cửa sổ hướng bắc, những tờ giấy trên bàn bị gió thổi phát ra tiếng soàn soạt khẽ khàng.

Gió thổi vào những bản tấu trên ngự án, giấy Tuyên Thành trắng mịn hào hạng nên tiếng động phát ra cũng cực khẽ. Tay Hoàng đế lạnh dần, từ từ buông thông. Đầu ngón tay dường như mất đi hơi ấm, lạnh lẽo, băng giá, lạng lẽ trượt qua cổ tay nàng.

Nàng đứng dậy, lùi lại một bước. Giọng Hoàng đế vẫn bình thản như thường: “Người lui xuống đổi bát khác đi!”

Nàng đáp “vâng” một tiếng. Lúc dâng bát dưa ngọt khác lên thì Hoàng đế đã đi ngủ trưa rồi. Đúng lúc gặp Lý Đức Toàn đi ra từ noãn các, ra hiệu với nàng, nàng liền mang bát dưa lui xuống. Nghe Lý Đức Toàn dặn dò Trương Tam Đức: “Người lắng tai nghe Hoàng thượng, ta đi gọi Thượng Ngu Bị Dung Sở, tiếng ve khiến Hoàng thượng bực mình.”

Trương Tam Đức không nhịn được cười, hỏi: “Lý công công có cách trị cả ve sâu?”

Lý Đức Toàn nói nhỏ: “Đừng nói lung tung!” Hai ngón tay hắn gấp lại, chính là ám hiệu thường được dùng. Trương Tam Đức hiểu ngay rằng Hoàng đế không vui liền lập tức câm như hến.

Lúc Lâm Lang trở lại từ Ngự Trà phòng, chỉ thấy một nhóm thị vệ Thương Ngu Bị Dung Sở, tay cầm sào tre có bôi keo ở đầu, tuần tra kĩ càng mấy vòng bốn phía xung quanh Càn Thanh cung dưới cái nắng chói chang. Mười con ve thì bắt được sáu, bảy con, số còn lại cũng bị xua đi mất. Chung quanh dần yên tĩnh, ánh mặt trời chói chang chiếu lên nền đá đen trước điện. Đá vốn màu đen tuyền, sáng như ngọc, trên đó đang ánh lên một tầng tia sáng trắng chói mắt phản từ ánh mặt trời.

Nắng nóng liên tiếp mấy ngày liền, thời tiết oi bức như sắp bốc hỏa đến nơi. Lúc hoàng hôn, cung nhân đi vẩy nước trong điện, hơi nóng hùng hực liền bốc lên. Nửa bầu trời là mây ngũ sắc, từ tím tới vàng kim, chiếu xuống mái ngói lưu ly màu vàng trông như một dải lụa lấp lánh. Trong Càn Thanh cung rộng lớn, các cửa sổ đều được buông màn trúc khiến cả cung điện tối âm u. Họa Châu vừa hầu hạ ngự tiền về, thấy Lâm Lang đang ngồi bên cửa sổ thuê thùa thì nói: “Giờ này muội đừng ngồi trong tối mà hại mắt.”

Lâm Lang đáp: “Thêu nốt đường chỉ này muội sẽ đi châm đèn.” Vì trời nóng, sợ tay ra mồ hôi nên nàng đứng dậy rửa tay rồi lại ngồi xuống thêu tiếp.

Họa Châu nói: “Hai ngày nay nhiều việc, vậy mà muội lại nhàn hạ. Lại còn ngồi đây thêu hoa nữa, phòng Thêu thùa cũng chẳng phải không có ai.”

Lâm Lang vẫn không ngừng tay. “Muội không có việc gì, thuê thùa cho qua ngày cũng hay.”

Họa Châu nói: “Hôm nay Lý công công có nói một chuyện, cuối năm nay Nghi chủ nhân sẽ sinh, Hoàng thượng tính sẽ phái một người thạo việc sang đó hầu hạ chủ nhân.”

Lâm Lang “ừ” một tiếng rồi hỏi: “Tỷ muốn đi?”

Họa Châu đáp: “Nghe ý của Lý công công thì có vẻ sẽ không chọn người hầu hạ ngự tiền, có lẽ sẽ chọn người của lục cung thôi.”

Lâm Lang nghe Họa Châu nói vậy liền ngừng thêu, khẽ than thở: “Cũng lâu lắm rồi không gặp, không biết Vân Sơ thế nào...”

Họa Châu nói: “Theo tử thấy thì hầu hạ Nghi chủ nhân cũng chẳng phải việc tốt đẹp gì. Tuy Nghi chủ nhân được sủng ái nhưng tính tình lại rất ghê gớm.”

Lâm Lang chỉ đáp: “Họa Châu, sao tử lại quên rồi, để người khác nghe thấy...”

Họa Châu lè lưỡi. “Dù sao thì tử cũng chỉ nói trước mặt muội, chẳng sao cả! Tử thấy, tuy Nghi chủ nhân được Hoàng thượng sủng ái nhưng có vẻ vẫn chưa so được với Thành chủ nhân. Chẳng phải liên tục mấy ngày nay Hoàng thượng đều lật thẻ tên của Thành chủ nhân sao. Nghe nói hôm nay cũng thế. Tâm tư của Hoàng thượng thật khiến người ta khó đoán.”

Lâm Lang nói: “Nên thấp đèn thôi, muội đi lấy lửa.”

Họa Châu tiện tay cầm chiếc quạt lên rồi nhìn những vì sao sáng như ánh bạc trên màn trời tối tăm, nói: “Thời tiết này nóng thật!”

Ngày hôm sau trời vẫn nắng nóng. Ngày Canh Thân có trận động đất lớn ở phía đông kinh thành, làm chấn động cả kinh thành và vùng lân cận. Ở kinh thành, tường thành, nha môn, nhà dân đổ sập. Số người chết và bị thương rất lớn. Về hướng đông thì lan đến tận Thịnh Kinh “đất rỗng”, còn hướng tây thì tới huyện Mân, tỉnh Cam Túc, hướng nam là Đồng Thành, tỉnh An Huy, tổng cộng mấy nghìn dặm. Trong đó, Tam Hà và Bình Cốc bị nặng nhất, gần xa là một mảng tan hoang, không còn gì che chắn tầm mắt. Đất sụt núi lở, mặt đất nứt toác, gạch đá chát thành đồng, xác người ngổ ngang... Quan lại, dân chúng thiệt mạng không đếm xuể, thậm chí có nhà chết cả. Triều đình vội lấy mười vạn lượng bạc trong kho ra cứu tế, sửa sang nhà cửa bị ảnh hưởng do động đất, đồng thời dựng lều, phát cháo cho người bị nạn. Tầu só cứu tế khắp nơi bay tới, mà đại quân của Phủ Viễn đại tướng quân Đồ Hải đang chiến đấu ác liệt với quân Ngô Tam Quế ở Tứ Xuyên, Hoàng đế vô cùng chú trọng việc cứu trợ thiên tai, hơn nữa, xưa nay luôn

đích thân xử lý chiến sự, vì vậy liên tục mấy ngày y nghe bẩm báo tình hình ở Càn Thanh môn, nhiều lần triệu tập đại thần trong thư phòng hướng nam. Hôm nay, lúc ngự giá quay trở lại Càn Thanh cung cũng đã là giờ ăn tối.

Lâm Lang dâng trà lên thì thấy Hoàng đế đang thay y phục, dùng bữa. Do trời nóng nên hơn mười món đủ loại thức ăn, y chỉ gấp vài đĩa rồi thôi. Tiện tay cầm lấy chén trà, mở ra thấy là trà hoa cúc trắng nóng hồi liền đặt luôn xuống, nói: “Đổi trà lạnh.”

Lâm Lang còn chưa đáp lời thì Lý Đức Toàn đã bẩm: “Hoàng thượng vừa dùng bữa tối xong, uống lạnh chỉ sợ đau dạ dày. Lý thái y đang đứng đợi bên ngoài, xin Hoàng thượng truyền chỉ!”

Hoàng đế hỏi: “Đang yên đang lành truyền thái y làm gì?”

Lý Đức Toàn thỉnh an một cái. “Là nô tài tự ý truyền thái y tới. Sáng nay, Lý thái y nghe nói mấy ngày gần đây Hoàng thượng ngủ không ngon, buổi đêm thường khát nước nên muốn đến xem mạch cho Hoàng thượng, vì vậy nô tài mới truyền Lý thái y đến.”

Hoàng đế đáp: “Bảo hấn về đi, trẫm rất khỏe, không cần bọn họ vào xem mạch.”

Lý Đức Toàn cười lấy lòng. “Hoàng thượng, khỏe môi người nổi mụn nước cả rồi. Ngày mai đến Từ Ninh cung thỉnh an, Thái hoàng thái hậu thấy nhất định cũng sẽ truyền thái y đến.”

Hoàng đế vô cùng hiếu thảo với tổ mẫu, nghe Lý Đức Toàn nói như vậy liền nghĩ, nếu tổ mẫu thấy nhất định sẽ đau lòng vì vậy nói: “Vậy cho gọi hấn vào!”

Lý thái y đi vào hành đại lễ một quỳ ba lạy. Hoàng đế đang ngồi trên tròng kỷ, tiểu thái giám đã mang đệm quỳ tới từ lâu, Lý thái y liền quỳ xuống đệm, bắt mạch cẩn thận rồi nói: “Vi thần to gan, xin phép được nhìn long nhan của Hoàng thượng.” Hắn nhìn những mụn nước ở khóe môi Hoàng đế rồi dập đầu, nói: “Hoàng thượng vạn an!” Sau đó lui ra ngoài kê đơn thuốc.

Lý Đức Toàn theo Lý thái y ra ngoài, tiểu thái giám hầu hạ bút mực, Lý thái y viết xong đơn thuốc thì nói với Lý Đức Toàn: “Hoàng thượng chỉ bị nóng trong người nên mới bị nhiệt rồi sinh mụn ở khóe miệng. Cứ theo đơn này, uống hai thang là khỏi.”

Trương Tam Đức đưa Lý thái y tới Ngự Dược phòng sắc thuốc. Lý Đức Toàn quay lại noãn các, thấy Lâm Lang đang bê khay trà đứng ở một bên, Hoàng đế cũng chẳng nhìn nàng lấy một cái, chỉ vẫy tay. “Lui hết đi!” Thái giám, cung nữ hầu hạ ngự tiền đều lui ra hết. Lý Đức Toàn buồn bực mấy ngày nay, lúc này ngẫm nghĩ một lát rồi nói nhỏ: “Hoàng thượng, có cần bảo Lâm Lang đến Ngự Trà phòng mang trà thuốc bọn họ sắc không?”

Mùa hè trong cung, theo như đơn thuốc mà Thái y viện đã kê, Ngự Trà phòng luôn chuẩn bị sẵn trà thuốc giải nhiệt. Hoàng đế chỉ cúi đầu đọc tấu sớ và nói: “Đã uống thuốc thì không cần uống trà thuốc nữa.”

Lý Đức Toàn lui xuống, lại ngẫm nghĩ một hồi rồi đi về hướng phòng trực để tìm Lâm Lang. Thái giám, cung nữ đang ngồi rảnh rỗi trong phòng, Lâm Lang thấy hắn ra hiệu đành đi ra ngoài. Lý Đức Toàn dẫn nàng đến hành lang rồi hỏi: “Hoàng thượng làm sao thế?”

Nàng đỏ mặt, xoay mặt nhìn ánh nắng gay gắt, chiếu xuống mặt đá đen lấp lánh, trả lời một cách gượng gạo: “Công công, Hoàng thượng làm sao, chúng nô tài như tiểu nhân làm sao biết được?”

Lý Đức Toàn nói: “Ngươi thông minh, lanh lợi như vậy chẳng lẽ còn không hiểu?”

Nàng chỉ đáp: “Công công khiến nô tỳ không hiểu gì cả.”

Lý Đức Toàn nói tiếp: “Ta mới không hiểu đây này... Vài ngày trước rõ ràng còn rất vui vẻ cơ mà?”

Lâm Lang nghe hắn nói thẳng như vậy thì không mở miệng nữa. Nàng chỉ nhìn ánh sáng lấp lánh trên mái ngói lưu ly. Lý Đức Toàn nói: “Lâu nay ta vẫn nghĩ ngươi là người có phúc, sao giờ lại không giữ được cái phúc đó nữa?”

Nàng đáp: “Nô tỳ càng nghe càng không hiểu lời của công công.” Nàng mặc áo lụa màu xanh nhạt, tóc đen nhánh sau lưng cũng dùng một sợi len xanh buộc lại, trên mặt lộ vẻ khó xử. Lý Đức Toàn nghe nàng nói như vậy cũng không tiện hỏi nữa, đành cho qua.

Chương 18: Trăng sáng hoa rơi

Đúng lúc này thì thấy Họa Châu đi qua hành lang, Lâm Lang nhân cơ hội đó liền nói với Lý Đức Toàn: “Nếu công công không còn gì sai bảo, nô tỳ quay về đây!” Thấy Lý Đức Toàn gật đầu, nàng liền tiến tới đi cùng Họa Châu, hai người sóng vai đi thẳng về phòng trực. Họa Châu xưa nay hay nói, lúc này nói không ngừng: “Hôm nay tỳ cũng đã thấy Thành chủ nhân rồi. Tỳ vừa đi ra từ Cảnh Hòa môn thì đúng lúc gặp được. Tỳ thỉnh an chủ nhân, Thành chủ nhân rất khách sáo, còn nói chuyện với tỳ vài câu. Thành chủ nhân đúng là vô cùng xinh đẹp. Tỳ thấy, chủ nhân còn nhã nhặn hơn nhiều so với Nghi chủ nhân.” Thấy Lâm Lang hơi cau mày, Họa Châu liền

bất chước giọng của Lâm Lang: “Sao tử lại bàn luận chuyện của chủ nhân sau lưng?” Nói xong thì thè lưỡi trêu nàng.

Lâm Lang bị nàng trêu thì không kìm được cười mỉm. “Rõ ràng tử biết quy định mà còn thích nói lung tung. Người khác nghe thấy là không tốt đâu.”

Họa Châu đáp: “Muội đâu phải người khác chứ!”

Lâm Lang lại nói: “Tử nói nhiều thành quen rồi, có người hay không cũng buột miệng nói ra, như vậy chẳng phải là rước họa vào thân sao?”

Họa Châu cười cười. “Muội ấy à, giống hệt Gia Cát Vũ Hầu^[1], thận trọng cả đời.”

[1]Sau khi mất, Gia Cát Lượng được phong là Trung Vũ Hầu, người đời thường gọi ông là Gia Cát Vũ Hầu.

Lâm Lang “ồ” một tiếng, hỏi: “Tử học ở đâu câu văn vẻ như thế?”

Họa Châu nói: “Muội quên rồi sao? Không phải là hôm trước Hoàng thượng đã nói hay sao?”

Lâm Lang vô tình nhìn về phía cung điện, rèm trúc rủ xuống nặng trĩu ở cổng điện, màn cửa thượng hạng màu vàng, thấp thoáng thấy bóng thái giám đang trực tại ngự tiền, hấn đứng im như tượng gỗ.

Vì tình hình động đất nghiêm trọng nên Tết Trung thu, trong cung chỉ tổ chức qua loa. Hoàng đế theo lệ mở tiệc ở thư phòng phía nam cùng sư phó và các vị hầu cận học tập. Trong Càn Thanh cung chỉ còn lại cung nữ, thái giám, bầu không khí yên lặng, vắng vẻ. Ngược lại, phòng bếp lại có không khí Trung thu, ngoài trái cây điểm tâm ra còn đặc biệt chuẩn bị bánh trung

thu. Họa Châu ham chơi, ăn xong điếm tâm liền kéo Lâm Lang ra ngoài đình ngắm trăng. Nàng nói: “Bình thường chẳng phải muội thích ngắm trăng ngắm tuyết gì đó, hôm nay có trăng đẹp sao lại không ngắm?”

Lâm Lang ngẩng đầu nhìn, trên trời là một mảnh trăng tròn vành vạnh nổi lên trên những đám mây mỏng. Ánh trăng lạnh lạnh chiếu xuống mặt đất như dòng nước nhẹ trôi. Dưới ánh trăng, ngôi lưu ly của Càn Thanh cung lung linh như thủy ngân. Trước hành lang là cây hoa quế mới được tiến công, trồng trong chậu to. Quế đỏ ra nhụy, hương thơm thoang thoang, bóng cây đung đưa dưới ánh trăng phác họa nên một bức tranh. Gió đêm lạnh thổi vào khiến người ta run rẩy. Cảm xúc này, hình ảnh này dường như đã từng thấy đâu đó trong mơ. Bóng trúc trên cửa sổ lay động, hương quế đỏ len vào qua khe cửa, nàng cất bút mực, quay đầu mỉm cười với bóng dáng dưới bậc thềm... Đêm Trung thu, liên cú vãn thập tứ hàn... “Ánh trăng sáng ngày đó, từng chiếu lên bóng người.”

Họa Châu chợt nói: “Hôm nay, Tiểu Tứ Nhi ở Ngự Thiên phòng đến, nghe hẳn nói một chuyện... Muội còn nhớ Thúy Tuyên không, người xinh đẹp ấy, nghe nói là một người nhã nhặn. Hẳn bảo có ý chỉ chỉ hôn nàng cho đại công tử của Minh Châu đại nhân.”

Lâm Lang đang định ngắt một nhánh hoa quế, vô thức buông tay khiến bông hoa quế kia rơi xuống nền gạch xanh. Họa Châu nói: “Suy cho cùng thì phụ mẫu của nàng ấy cũng có thể diện, tuy chưa từng được nhậm chức nhưng vẫn có tước vị. Hoàng thượng tứ hôn, đúng là nở mặt nở mày. Tuy Minh Châu đại nhân là đại thần trong triều nhưng nếu nàng ấy được gả vào nhà, chắc cũng không dám ức hiếp cô con dâu được chỉ hôn này.”

Họa Châu nói hết câu này đến câu khác. Lâm Lang chỉ thấy tiếng nó đó cách mình rất xa, đang phất phơ trôi nổi, đột nhiên trôi tới thật gần, gần đến mức như đang la hét ầm ĩ trong tai. Bầu trời ngày càng xa, ánh trăng lạnh băng, như mũi dao nhọn hoắt đâm vào lòng người. Nàng hoàn toàn không

nghe thấy Họa Châu đang nói gì, chỉ nhìn thấy môi nàng ấy không ngập ngừng mấp má, nói cười vui vẻ. Xung quanh đều là gió, lạnh lùng quất vào người. Vạt áo nàng tung bay, cả người khẽ run rẩy. Họa Châu nói chuyện to nhỏ hồi lâu mới để ý đến sắc mặt bất thường của Lâm Lang, vội nắm tay, kê lên một cách lo lắng: “Muội sao thế này, sao tay lạnh thế?” Nàng lặp đi lặp lại hai lần, dường như lúc này Lâm Lang mới lấy lại tinh thần, chỉ đáp: “Gió lạnh quá!”

Họa Châu nói: “Muội phải mặc thêm nhiều áo vào mới được, gió đêm lạnh, chúng ta quay về thôi!”

Về tới phòng, Lâm Lang mặc thêm một chiếc áo không tay màu tím xanh rồi mới đi dọn dẹp cho gọn gàng, loáng thoáng nghe thấy tiếng vỗ tay ở bên ngoài, là ám hiệu ngự giá về Càn Thanh cung. Hai người đều đang trong giờ trực, vội vã đi về hướng cung điện.

Thái giám theo hầu vây quanh Hoàng đế đi vào điện. Ngoài những người hầu hạ thân cận thì những người khác đều lui xuống. Lý Đức Toàn nhìn thấy Lâm Lang bèn nói với nàng: “Hôm nay Hoàng thượng uống rượu, mau mang trà giải rượu đến.”

Lâm Lang đáp “vâng”, một lát sau trở lại, Hoàng đế đang thay y phục, thấy nàng mang một tách trà Định Diêu với hoa văn trúc màu trắng, đựng đầy trà Phong Lộ. Trà Phong Lộ hay còn gọi là nước lá phong pha với trà, cách pha trà Phong Lộ, đầu tiên là lấy lá non của cây phong hương, cho vào nồi chung, hứng lấy hơi nước bốc lên. Sau đó pha với nước nóng thành trà Phong Lộ. Hoàng đế nhìn nàng một cái rồi hỏi: “Sao lại lấy chén này ra?”

Lâm Lang hoảng hốt đáp: “Nô tỳ chỉ nghĩ rằng trà này hợp với chiếc tách Định Diêu, nhất thời sơ suất quên mất điều kiêng kỵ, xin Hoàng thượng trách phạt.”

Tách trà này vốn có một đôi, chiếc còn lại là chiếc mà nàng đã đánh vỡ trên ngự tiền lần trước. Theo quy định, tách trà còn lại không được phép dùng nữa. Hoàng đế nhớ lại lần nọ bị đổ trà, vẻ mặt nàng cũng hoảng sợ y như thế này. Bây giờ nàng đang cầm khay trà, do lại phạm lỗi nên ánh mắt vô cùng hoảng hốt, ông tay áo xanh biếc hơi run rẩy, vết bồng hình trăng lưỡi liềm trên cổ tay trắng mịn hiện rõ dưới ánh đèn.

Hoàng đế cầm lấy chén trà, nhấp một ngụm rồi đặt xuống, nói: “Trà này phải pha ba, bốn lượt mới ngon. Đi đổi trà Cam Hòa lên!”

Lâm Lang vâng mệnh, lui ra ngoài noãn các. Hoàng đế cảm thấy hơi say nên gọi Lý Đức Toàn: “Mang một chiếc khăn ấm lại đây!”

Lý Đức Toàn vâng lời, còn chưa kịp đi ra thì chợt nghe một tiếng “Xoảng”. Tiểu thái giám theo sau hô khẽ một tiếng. Hoàng đế hỏi: “Sao vậy?”

Tiểu thái giám bên ngoài vội trả lời: “Bẩm Hoàng thượng, không biết Lâm Lang bị làm sao, Lâm Lang choáng váng rồi ngã ra đất.”

Hoàng đế đứng dậy đi ra. Lý Đức Toàn lập tức chạy lên vén màn. Thái giám, cung nữ đang vây thành nhiều vòng xung quanh. Phương Cảnh đang đỡ vai Lâm Lang, khẽ gọi tên nàng. Sắc mặt nàng trắng nhợt, hai mắt nhắm nghiền, dường như đã mất tri giác.

Hoàng đế ra lệnh: “Đừng vây quanh nữa, mau tản ra để Lâm Lang hít thở!”

Mọi người sợ đến loạn cả lên, nay lại nghe Hoàng đế sai bảo, đều vội lùi ra vài bước.

Hoàng đế lại nói với Phương Cảnh: “Cởi hai khuy trên cổ áo Lâm Lang.”

Phương Cảnh nhanh chóng làm theo. Hoàng đế vốn tinh thông Kỳ Hoàng^[2], duỗi tay đặt lên mạch của nàng rồi quay đầu nói với Lý Đức Toàn: “Mang muối gửi mà vị truyền giáo người phương Tây kia công lên đây!”

[2] Kỳ Hoàng chỉ Kỳ Bá và Hiên Viên Hoàng đế, hai người cùng soạn nên cuốn sách y thuật Hoàng đế nội kinh.

Lý Đức Toàn sai người đi lấy. Đó là một chiếc chai thủy tinh màu xanh ngọc bích nhỏ, Hoàng đế vặn nút chai nạm vàng ra rồi đưa qua đưa lại trước mũi Lâm Lang. Tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm vào nàng, bốn bề lặng ngắt, loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông sắt ở đầu hiên, gió thổi khiến nó kêu hai tiếng lạnh lạnh.

Tiếng vang của chiếc chuông sắt lộn xộn. Một làn gió thổi qua như đem theo hương thơm của hoa quế. Lâu nay vẫn dùng nến thắp sáng thư phòng, còn bên ngoài thì đặt chiếc chao đèn sáng rực. Ánh sáng mãnh liệt tỏa ra từ chiếc đèn đó làm lu mờ cả vẻ đẹp của vàng trắng trên cao. Nạp Lan ngồi lặng lẽ trước chiếc bàn hoa lê. Đại a hoàn Nghê Quan dâng trà lên, cười cười hỏi hấn: “Hôm nay đại gia có đại hỷ, việc vui ắt hấn sẽ có thơ, nô tỳ giúp đại gia mài mực nhé?”

Mười tám thỏi mực thường hạng do tuần phủ An Huy biểu tặng đựng đầy trong chiếc hộp màu vàng. Mười ngón tay thon thả nhón lấy một thỏi mực, rồi ngón tay trắng trẻo đó mở nắp nghiền mực. Là mực mới lại được mài không đúng cách nên cọ sần sật vào nghiền. Ánh mắt hấn nhìn mãi miết vào nghiền mực kia, chẳng nói một lời. Bản thân như biến thành thỏi mực, bị mài mòn từng tấc, từng phân.

Cuối cùng hấn cũng cầm bút lên, cổ tay hơi run rẩy, một giọt mực đen nhỏ xuống nền giấy Tuyên Thành trắng muốt. Hai màu đen trắng rõ ràng. Hấn giơ tay cất chiếc bút lên giá rồi bỗng cầm tờ giấy kia lên. Sau vài tiếng loạt soạt, tờ giấy đã bị xé thành vô số mảnh nhỏ. Nghê Quan sợ đến mức

không dám lên tiếng, chỉ thấy vị đại gia kia từ từ buông tay, những mảnh giấy rơi lả tả xuống đất. Hắn lại chậm chậm trải một tờ giấy khác ra, chấm mực viết qua loa mấy câu. Nghe Quan mới vào phủ chưa lâu, lúc đầu nàng ta là a hoàn theo hầu Nạp Lan phu nhân. Vì nàng ta có biết sơ sơ vài chữ nên Nạp Lan phu nhân mới cố ý sai đến hầu hạ mài mực cho Dung Nhược. Lúc này nàng ta chỉ dám thờ nhẹ. Nạp Lan viết xong liền quăng luôn chiếc bút.

Nghe Quan nhìn mặt giấy, bài theo điệu *Gió đông cùng thổi mạnh*: “Thấm thoát thoi đưa, trời sinh bạc mệnh, nước mắt lã dài. Gượng cười vui vẻ, cuối cùng vẫn buồn đau. Xa cách đã nhiều năm, lời đã tận, hận mãi chưa tan. Là ai thổi, những khúc tiêu ngọc, tháng ngày xót thương. Qúa khứ như nước chảy, trăng trước cửa, mấy hồi vô ích chiếu non. Vui cũ mộng xưa, chân bước lên cầu nào. Đêm tối Nguyên tiêu ngày nọ, rượu hương bỏ đào. Bi ai quá, đèn đường soi rọi, mưa gió liêu xiêu...”

Nàng ta không biết rất nhiều chữ, mấy chữ nàng ta biết hiện lên lộn xộn trước mắt: Bạc mệnh... Nước mắt... Xót thương... Qúa khứ... Trăng trước cửa... Bi ai...

Tâm trạng đầy bất an, khiếp sợ, nàng ta luôn nghĩ đại gia tôn quý như vậy, hôm nay còn có được vinh dự lớn như thế... Nội vụ phủ truyền ý chỉ tới, Hoàng đế đã có khẩu dụ tứ hôn. Cả phủ tên dưới ai cũng vui mừng. Nhân cơ hội đón Tết Trung thu mà giăng đèn kết hoa, mở tiệc rượu vui cùng họ hàng thân thích. Đến lão gia ngày thường vốn nghiêm nghị nay cũng cười vui vẻ. “Thiên ân mệnh mông, đúng là thiên ân mệnh mông!”

Nàng ta chẳng dám nói bừa, chỉ hỏi: “Đại gia, có viết nữa không?”

Nạp Lan hồ hững đáp: “Không viết nữa, người bảo bọn họ châm đèn đi, ta về phòng ngủ.”

A hoàn cầm đèn lồng đi trước soi đường. Lúc đó, ánh trăng trong vắt. Trong viện, cây cối tươi tốt, có thể nhìn rõ mồn một dưới trăng. Lúc đầu hắn định bảo a hoàn thổi tắt đèn nhưng lười đến mức chẳng muốn mở miệng. Đi qua cổng tròn, hắn bất chợt ngừng lên, bên tường có một hàng trúc xanh biếc, gió thổi khiến nó vang lên tiếng rì rào như tiếng mưa.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng đàn sáo xa xa, du dương trầm bổng. A hoàn nói: “Là chỗ Nhị lão gia, người mở tiệc mời các tướng công uống rượu trong thư phòng, nghe nói bây giờ đang làm thơ liên cú nữa.”

Hắn yên lặng, ngửa mặt nhìn. Trời cao trăng sáng, mặt trăng trong suốt như gương, chiếu vào cái bóng lẻ loi của hắn, vô hạn nỗi thê lương.

Chương 19: Mưa gió không ngừng

Lâm Lang ốm hơn mười ngày vẫn chưa hết sốt. Theo lệ, cung nữ bị bệnh chỉ có thể tới phòng thuốc lấy thuốc về uống. Uống mấy thang thuốc cũng chẳng thấy khá hơn. Họa Châu đi làm việc, còn một mình nàng ngủ mê man trong phòng, trở mình hết bên này đến bên kia, cả người ngo ngằn như mất hồn. Gió thổi vào cánh cửa sổ, phát ra tiếng kẽo kẹt.

Lúc nàng còn rất nhỏ, vẫn ở trong nhà. Nhũ mẫu bế nàng lên tràng kỷ chơi, mẫu thân đang ngồi ở đầu bên kia khâu vá, thi thoảng ngẩng đầu nhìn nàng rồi cười âm áp, gọi nhũ danh: “Lâm Lang, sao lại chọc tay vào giấy dán cửa sổ rồi?” Giấy dán là loại giấy bông, vừa dày vừa kín. Đầu ngón tay nàng chọc chọc vào có cảm giác mềm mại, lại hơi dai, vì vậy nàng mới thích chọc không quá mạnh cũng không quá nhẹ, rồi không cẩn thận chọc thủng mất, ánh mắt đen láy bèn nhìn qua lỗ nhỏ ra ngoài...

Ngày hôm đó, nàng cứ nhìn mãi ra ngoài từ chỗ rách trên giấy dán cửa sổ... Cả nhà hỗn loạn, chẳng ai để ý đến nàng. Trong viện đều là binh sĩ cầm đao thương, cứ dẫm ba bước lại có một người. Nàng mở to mắt nhìn ông nội và phụ thân bị gông lại rồi đẩy đi. Nàng đang định há miệng gọi người đến thì nhũ mẫu chợt bịt miệng nàng, bế nàng đi thẳng tới một gian phòng ở phía sau. Tất cả nữ quyến trong nhà đều đang ở đó, mẫu thân nhìn thấy nàng, từ xa đã vươn tay ôm lấy, từng giọt nước mắt rơi xuống tóc nàng...

Những bông tuyết rơi vừa nhanh vừa dày... Chiếc kiệu lắc lư, lão đảo... Nàng buồn ngủ đến mức không mở nổi mắt, cứ nghĩ sao mãi mà chưa tới... Cuối cùng thì kiệu cũng dừng lại, nàng nhớ rõ lời của phụ thân, không được làm sai chuyện gì khiến người ta cười nhạo. Vừa nhìn thấy bà ngoại với mái tóc đã bạc hết thì được bà ôm vào lòng. Nước mắt bà chảy dài. “Thật đáng thương cho đứa nhỏ...”

Mấy vị bá mẫu, a hoàn đứng cạnh đều đang lau nước mắt, khó khăn lắm mới khuyên được bà ngoại ngừng khóc. Bà ngoại lại hỏi: “Đông Lang đâu rồi? Gọi nó tới gặp muội muội đi!”

Đông Lang... Đông Lang... Bởi vì sinh vào mùa đông nên mới đặt cái tên như vậy... Lần đầu tiên gặp hấn, trời có tuyết, tuyết rơi lả tả xuống mái ngói. Hấn dẫn theo gã hầu cận đi vào, còn cầm một bó mũn tên, mặt mày sáng ngời, mỉm cười rồi hành lễ. “Thỉnh an Lão thái thái. Ngoài trời tuyết đang rơi ạ!”

Ngoài trời tuyết có rơi không?...

Đông Lang... Đông Lang... Thoáng chốc đã gần mười năm trôi qua... Hình ảnh thời thơ ấu mơ hồ, tâm sự muốn nói lại thôi... Đông Lang... Đông Lang...

Tuyết rơi nhanh và dày, dày đặc như xé sợi bông, lặng lẽ rơi xuống đất. Cổ họng nàng đau nhói rồi cơn đau lan xuống ngực, như có người cầm kéo cắt một đường từ miệng đến trái tim, tạo nên một nỗi đau đứt ruột đứt gan...

“Đại hỷ của đại ca ca, tiếc là ngày mai muội phải đi ứng tuyển, không gặp được tâu tâu mới rồi.”

Nàng mỉm cười nói ra câu này nhưng khóe miệng lại run run, cố kìm nén những giọt nước mắt nóng hổi, đến mức nỗi đau đón trào lên trong lòng. Nàng chẳng dám nhìn về mặt hắn, câu nói lạnh lẽo của a hoàn phòng Đại thái thái vẫn văng vẳng bên tai: “Nó thì cách cách cái gì, là đưa con gái mồ côi, con tội thần gia sản bị tịch thu thì có!”

Nhập cung vào Tân Giả Khố... Đời sau của tội thần vĩnh viễn không ngóc đầu lên được...

Chu sa thượng hạng, màu sắc đẹp đẽ như ráng chiều. Ngòi bút đó chậm chậm phác lên một nét mác, trên tay áo gặp màu vàng của y thêu hoa văn rồng màu vàng kim, là bậc cử ngũ chí tôn mới được dùng màu vàng đó... Ngự bút của thiên tử mới được dùng mực đỏ chu sa... Bàn tay y nắm lấy bàn tay nàng, một nét ngang lại một nét sổ... Huyền Diệp... Cái tên này tôn quý như thế, cả thiên hạ không ai dám gọi thẳng. Lúc viết nhất định không được viết đủ nét...

Đông Lang... Đông Lang... Trong lòng như có nước sôi lửa bỏng... Tâm tư quay cuồng, khó nói nên lời. Từng bát, từng bát thuốc, đen đặc, đắng ngắt... Uống vào thấy đắng tới tận tim...

Tiếng Họa Châu gọi nàng: “Lâm Lang... Dậy ăn cháo nào...”

Lâm Lang mơ màng mở mắt, trời đã tối, trong phòng có ánh đèn. Nàng gắng gượng ngồi dậy, người vã đầy mồ hôi. Họa Châu giơ tay sờ trán nàng.

“Hôm nay có vẻ đỡ hơn chút rồi.”

Nàng cảm thấy đầu nặng trĩu còn chân tay thì nhẹ bẫng, trời đất quay cuồng, nàng cố gắng tựa người vào chiếc gối. Họa Châu vội vàng chạy tới chiếc giường khác, cuộn chăn lại rồi đem đặt đến sau lưng nàng. “Hôm nay lạnh cả một ngày, bệnh của muội cứ kéo dài thế này mãi sao được?”

Lâm Lang chậm chạp hỏi: “Chuân bị chuyển muội ra ngoài rồi à?”

Họa Châu đáp: “Lý công công còn chưa nói, ai dám nhắc tới? Muội đừng nghĩ lung tung, cứ dưỡng bệnh cho tốt đi!”

Lâm Lang cầm lấy bát cháo, bị bệnh nên chẳng còn sức nữa, tay cầm bát không ngừng run rẩy. Họa Châu vội cầm lấy. “Tỷ bón cho muội.”

Nàng gượng cười. “Muội đâu có yếu đuối như thế.”

Họa Châu cười, nói: “Xem ra cũng đã khỏe hơn nhiều rồi, còn cãi tỷ cơ mà!”

Cuối cùng vẫn là Họa Châu cầm bát, Lâm Lang tự cầm thìa. Ăn được nửa bát cháo thì toát mồ hôi, cả người nhẹ nhõm hẳn. Nàng nằm xuống rồi hỏi: “Hôm nay là ngày mấy rồi?”

Họa Châu đáp: “Mùng Bảy, ngày kia là Tết Trùng cửu.”

Lâm Lang “ừ” một tiếng, vô thức thì thào: “Vừa mới qua Trung thu đã đến Tết Trùng cửu...”

Họa Châu nói: “Thời gian trôi nhanh thật, nháy mắt là đến mùa đông thôi.”

Gần đến Tết Trùng cửu, cả thành ẩn mình trong màn mưa gió lất phất. Trong tháng Chín đã có liên tiếp mấy trận mưa. Con mưa hôm nay như màn nước dày đặc được dệt từ hàng ngàn, hàng vạn sợi chỉ, bao phủ lên vạn vật. Càn Thanh cung cũng ẩn hiện thấp thoáng dưới làn mưa, trông vô cùng nghiêm nghị. Hoàng đế bãi triều trở về, thay y phục. Lý Đức Toàn nhớ ra một chuyện liền bẩm báo: “Bẩm Hoàng thượng, Lâm Lang ốm đã lâu chưa khỏi, sẽ làm theo quy định, chuyển nường ra ngoài chứ ạ?”

Họa Châu đang quỳ dưới đất để cài khuy trên vạt áo, nghe thấy câu này thì không khỏi ngược mắt liếc trộm về mặt của Hoàng đế. Hoàng đế chỉ đáp: “Việc nhỏ nhặt đó mà cũng phải hỏi sao?”

Đúng lúc này, Họa Châu mở khuy cài chiếc áo kếp màu xanh, giúp Hoàng đế mặc. Hoàng đế giơ tay xỏ vào ống tay áo, vô thức ngoảnh mặt sang một bên, đập vào mắt là hoa văn đám mây tứ hợp như ý được thêu lên vai áo. Lý Đức Toàn thấy Hoàng đế ngẩn người thì không hiểu vì sao. Hoàng đế từ từ giơ tay còn lại để người hầu choàng áo vào, rồi hỏi Lý Đức Toàn: “Việc trà nước còn có ai nữa?”

Lý Đức Toàn đáp: “Ngoài Lâm Lang thì chỉ còn Phương Cảnh có kinh nghiệm... Năm tới Phương Cảnh sẽ xuất cung.”

Hoàng đế nói: “Đã như vậy, nếu như bây giờ chọn người khác thì càng khó có thể làm việc chu đáo.”

Ý trong lời nói đã rất rõ ràng, Lý Đức Toàn đáp một tiếng “vâng” rồi cũng không đề cập đến nữa.

Mưa thêm mấy ngày nữa, bầu trời vẫn âm u. Mùa này, ngày ngắn dần, buổi trưa Hoàng đế chỉ chợp mắt có một lúc liền tỉnh giấc. Trời mát mẻ nhưng chần đệm gấm mới thay lại quá nóng khiến người ta thấy khát, y gọi: “Người đâu?”

Lý Đức Toàn đang trực vội đáp lời, vém chiếc rèm lụa vàng lên, hỏi: “Hoàng đế cần gì ạ?”

Hoàng đế nói: “Bảo bọn họ pha trà dâng lên!”

Lý Đức Toàn lập tức đi ra cửa, khẽ vỗ tay một cái. Rèm cửa vén lên, một bóng người nhỏ nhắn, thướt tha dâng trà lên. Đã gần một tháng Hoàng đế không nhìn thấy nàng, lúc này thấy sắc mặt nàng trắng xanh, người tiều tụy.

Sau khi ôm dậy, Lâm Lang càng yếu ớt. Lâu rồi nàng không gặp Hoàng đế, lúc này thấy y đang dựa người vào chiếc gối to, nàng bèn quỳ xuống, nói nhỏ: “Mời Hoàng thượng dùng trà!”

Hoàng đế vừa cầm lấy tách trà vừa nói với Lý Đức Toàn: “Ngươi ra ngoài xem mưa thế nào rồi?”

Lý Đức Toàn vâng lời lui xuống. Hoàng đế chưa nhấp ngụm nào đã đặt tách trà xuống. Trên bàn có một chiếc đồng hồ tinh xảo của phương Tây. Lâm Lang chỉ nghe thấy tiếng tích tắc tích tắc. Trong điện yên tĩnh hẳn, dường như còn nghe thấy tiếng mưa rào rào bên ngoài.

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Cuối cùng Hoàng đế mở miệng hỏi: “Khỏe rồi à?”

Nàng khẽ đáp: “Tạ ơn Hoàng thượng quan tâm, nô tỳ đã khỏe hẳn rồi.”

Hoàng đế thấy nàng vẫn đang quỳ bèn nói: “Đứng lên đi!”

Nàng tạ ơn rồi đứng dậy. Trên người nàng mặc áo lụa Giang Ninh màu tím còn mới, bên ngoài là chiếc áo dài không tay màu tím nhạt. Phần eo

trống trải khiến người ta cảm thấy không đủ một vòng ôm, như hoa trong gió, ngã nghiêng như sắp gãy.

Hoàng đế không nói gì, nàng đành đứng lặng im. Lý Đức Toàn đi một lúc lâu cũng không thấy quay lại. Nàng thấy Hoàng đế định đứng dậy liền vội vàng ngồi xuống giúp người đi giày. Mới khỏi bệnh nên khi định đứng lên, mới chỉ ngẩng đầu thì mắt nàng đã hoa lên, rồi nàng ngã dúi về phía trước. May mà Hoàng đế nhanh tay nhanh mắt đỡ lấy nàng, nàng mới không bị đập đầu vào mép giường. Lâm Lang không kịp lùi lại, ngã vào vòng tay Hoàng đế, mặt mũi nàng đỏ bừng, nói lí nhí: “Nô tỳ thất lễ!”

Hoàng đế chỉ thấy trong lòng mềm mại, ấm áp, cánh tay không tự chủ được mà ôm chặt hơn. Lâm Lang chỉ nghe tiếng tim mình đập thình thịch, thình thịch, nàng không dám giẫy ra, chỉ cúi thấp đầu. Một lúc lâu sau mới nghe tiếng Hoàng đế nói nhỏ: “Nàng cố ý.”

Nàng hoảng hốt, lúng túng đáp: “Nô tỳ không dám!” Trong lúc bối rối, nàng ngẩng đầu nhìn lên. Hoàng đế từ từ buông lỏng tay, nhìn nàng chăm chú rồi bảo: “Được rồi, coi như nàng không cố ý.”

Lâm Lang cắn môi, vốn dĩ sắc mặt nàng đã trắng bệch, trên môi cũng chẳng còn mấy sắc hồng. Nàng nói nhỏ đến mức khó có thể nghe thấy: “Nô tỳ biết mình sai rồi!”

Hoàng đế không nén được cười một cái, lại nghe thấy Lý Đức Toàn khẽ ho ở bên ngoài liền cầm tách trà lên uống. Lý Đức Toàn vào hỏi: “Bẩm Hoàng thượng, ngoài trời vẫn đang mưa, vậy bây giờ sẽ cho gọi người vào?”

Vì việc triều chính và việc quân bận rộn, nghe giảng xong còn phải gặp đại thần các bộ nên Hoàng đế gật đầu. Được hầu hạ rửa mặt, thay y phục xong y mới tới Hoàng Đức điện.

Tháng Mười có một trận tuyết. Tuy tuyết rơi nhẹ nhưng trên ngói cũng được bao phủ bởi một tầng tuyết trắng. Nền đá đen dưới đất cũng dần bị tuyết che hết, trở thành màu xám. Noãn các đã bật lò sưởi, Lâm Lang đi từ ngoài vào liền cảm thấy một luồng khí nóng có lẫn long diên hương phả vào mặt. Cả phòng ấm áp như mùa xuân. Hoàng đế chỉ mặc một bộ áo gấm xanh thường ngày, hoa văn tròn chữ phúc, đang ngồi trước ngự án xem tấu sớ.

Nàng không dám quấy rầy, lặng lẽ đặt tách trà xuống rồi lùi một bước. Hoàng đế không ngẩng lên mà chỉ hỏi: “Bên ngoài tuyết rơi có nhiều không?”

Nàng đáp: “Bẩm Hoàng thượng, tuyết chỉ rơi nhẹ thôi.”

Hoàng đế ngẩng đầu nhìn nàng một cái rồi nói: “Vào đông rồi, trong cung ngày càng bí. Tuy cung điện ở Nam Uyển nhỏ nhưng còn ấm áp hơn, cũng tự do tự tại hơn ở đây.”

Lâm Lang nghe Hoàng thượng nói vậy thì cũng chẳng biết tiếp lời thế nào. Hoàng đế buông bút, dường như có chút đăm chiêu. “Đợi qua đợt bận rộn này sẽ đi Nam Uyển.”

Lâm Lang nghe tiếng gió bắc ngoài cửa sổ rít gào, bông tuyết rơi xuống mái ngói lưu ly tạo thành tiếng lộp độp.

Chương 20: Đánh đàn ngắm tuyết

Lúc hoàng hôn, trời đổ tuyết lớn, rơi suốt đêm. Sáng hôm sau tỉnh giấc thì cửa sổ đã phủ màu trắng nhạt. Nhìn ra bên ngoài, những nóc nhà gần đó, cả đất trời xa xa đều được phủ tuyết. Khắp nơi là một mảng trắng xóa. A hoàn hầu hạ hẩn súc miệng bằng nước muối rồi thay y phục. Đại a hoàn Hà Bảo cầm chiếc áo choàng lót bông màu xanh dương đến rồi nói: “Lão thái thái sai người tới gọi đại gia qua ăn sáng.” Nàng ta vừa nói vừa khẽ phát chiếc áo, choàng qua vai Dung Nhược. Dung Nhược hơi cau mày, nhìn ra ngoài, khung cảnh như được phủ một lớp tuyết trắng, còn có vô số bông tuyết đang lững lờ rơi xuống.

Dung Nhược qua gian nhà chính rồi đi thẳng đến thư phòng. Ở hành lang gặp Tây Tịch tiên sinh Cố Trinh Quán đang đứng ngắm tuyết, hẩn nói: “Tuyết đẹp thế này mà có vài vị bằng hữu cùng nhâm nhi ly rượu thì thật thú vị.”

Cố Trinh Quán cười, đáp: “Ta cũng đang có ý này.”

Dung Nhược liền sai người chuẩn bị tiệc rượu rồi mời chư vị hảo hữu đến ngắm tuyết. Năm nay mở khoa Bác học hồng nho, chư vị Nghiêm Thăng Tôn, Từ Càn Học, Khương Thần Anh đều nhậm chức sử quan hàn lâm. Xưa nay họ vốn thân thiết với Dung Nhược nên lúc này ai nấy đều vui vẻ đến chỗ hẹn. Hảo hữu lâu ngày không gặp, tất nhiên sẽ nâng chén chúc nhau. Rượu quá tam tuần, Từ Càn Học mới nói: “Tiệc rượu hôm nay không gì vui hơn, chi bằng thi làm thơ, người thua phạt uống rượu.”

Mọi người cũng vỗ tay khen hay. Ngay lập tức đổ súc sắc, người đầu tiên là Cố Trinh Quán. Dung Nhược cười, nói: “Là Lương Phần^[1] đầu tiên.”

[1] Cố Trinh Quán (1637 - 1741) tự Hoa Phong, hiệu Lương Phần.

Hẩn đích thân cầm bình rượu, đổ đầy chén của Cố Trinh Quán. “Mời Lương Phần huynh uống hết chén này rồi buông lời vàng ngọc, cho đệ được

mở mang tầm mắt.”

Cố Trinh Quán uống hết chén rượu, rồi trầm ngâm. Trong phòng, ngồi trên giường đất đã rất ấm rồi, lại còn thêm cái lò sưởi bên cạnh, nó được dát vàng, dát bạc cực kì hoa lệ, lúc này chỉ nghe thấy tiếng lách tách từ than đốt bên trong. Gã người hầu nhẹ nhàng dâng thức ăn lên, trong tầm mắt hẳn là cái đệm thêu phù dung, chiếu gấm hoa, thật đúng là phú quý an nhàn. Dung Nhược đã sai người mang tới một cái bàn và chuẩn bị bút mực từ lâu. Khóe môi Cố Trinh Quán hơi run, bỗng nhiên đứng dậy, đi đến bàn vung bút một hồi.

Mọi người thấy vẻ mặt hẳn khác thường, vội tới vây quanh xem hẳn viết. Dung Nhược cầm tờ giấy, bất giác khẽ đọc thành tiếng, để điệu Kim lữ khúc: “Quý tử^[2] bình an chứ? Khi về lại, bình sinh vạn sự, đau thương khó lường. Nào có ai an ủi trên đường? Nhà túng con thơ mẹ đã già. Chẳng nhớ ai chúc rượu ngày đó. Ma quỷ ám người, quen thấy chúng gọi gió che mưa. Băng tuyết khắp chốn rơi đầy. Nước mắt lã chã áo bện đay, đoàn tụ nơi thiên nhai, mấy ai có được? Khổ một nỗi rét lạnh khó đương. Một lời hứa hai thập kỷ, quạ đen thành trắng ngựa mọc sừng, tất tương cứu. Tay áo hãy để thư này lưu.”

[2] Chỉ Ngô Thiệu Khiên (1631 - 1684), tự Hán Tra, hiệu Quý tử.

Dung Nhược thấy ý thơ bi thương, bèn hỏi rõ sự tình. Cố Trinh Quán chỉ đợi Dung Nhược hỏi câu này, liền đáp: “Bằng hữu của ta là Ngô Hán Tra có tài hơn người. Năm đó, Mai Thôn nói rằng: ba người Ngô Hán Tra, Trần Kỳ Niên, Bành Cổ Tấn có thể xưng là “Tam phượng hoàng Giang Tả”. Vì Hán Tra bị liên lụy trong vụ án trường thi Nam Vi mà bị lưu đày tới Ninh Cổ Tháp. Phương Bắc lạnh giá, có lẽ lúc này Hán Tra đang phải đục băng mà ăn. Vậy mà Lương Phần lại đang uống rượu trong gian phòng ấm áp, cùng ngắm tuyết nhắm rượu với chu vị công tử bằng hữu. Nhớ đến Hán Tra, Lương Phần xấu hổ không nói nên lời.”

Dung Nhược xúc động cất cao giọng, nói: “Đô úy ly biệt, Sơn Dương nhớ bạn^[3], thêm chuyện này là ba.” Việc này trong vòng ba ngàn sáu trăm ngày, đệ xin nhận là trách nhiệm của mình, huynh không phải nhắc lại.”

[3] Đô úy ly biệt: Thời Hán, Tô Vũ được cử đi sứ Hung Nô, Lý Lăng (từng giữ chức đô úy) đau lòng khi thấy bạn đi xa, có viết: “Người đã đi nơi đất khách, chia ly khó có thể gặp lại.” Sơn Dương nhớ bạn: Hương Tú ở tỉnh Sơn Dương nghe người hàng xóm thổi sáo, tiếng sáo bi thương đầy nỗi oán hận khiến hắn nhớ lại những bằng hữu đã qua đời.

Cố Trinh Quán không nén được vui mừng. “Lời công tử ngàn vàng, Lương Phần hoàn toàn tin tưởng, đại ân này không thể cảm tạ bằng lời. Đòi người thì dài được bao nhiêu, xin công tử lấy hạn là năm năm.”

Dung Nhược không đáp, chỉ trầm ngâm, đặt tờ giấy xuống án rồi viết. Hắn vừa viết, Khương Thần Anh đứng cạnh đọc to từng câu cho mọi người cùng nghe, không ngờ cũng theo điệu *Kim lữ khúc*. Đến khi Khương Thần Anh đọc câu: “Cứu được Ngô Quý Tử trở về, từ hiện tại, không phải việc ngoài thân”, mọi người đều cảm thấy xúc động. Dung Nhược viết tiếp câu cuối cùng: “Người hiểu ta có Lương Phần huynh đây.”

Cố Trinh Quán vui mừng rơi nước mắt, nắm lấy tay Dung Nhược, nói: “Lương Phần có được người bằng hữu như công tử thì không cầu gì hơn.”

Từ ngày đó, Dung Nhược cố gắng hết sức tìm cơ hội đi giải tội cho Ngô Triệu Khiên, chỉ tiếc là không biết bắt đầu từ đâu. Trong lòng hắn không vui, ngày nào cũng ở trong phòng, lặng lẽ đối diện với quyển sách. Vì mấy ngày gần đây trời đổ tuyết lớn, Hà Bảo dẫn các tiểu a hoàn đi lấy tuyết sạch, đổ vào cái hũ, đập lại rồi gọi người hầu chôn xuống gốc cây mai. Đúng lúc này thì ngoài cổng có thiệp đưa tới, nàng đích thân ra nhận, đem vào phòng bẩm với Dung Nhược: “Đại gia, phủ Dự thân vương sai người đưa thiệp tới.”

Dung Nhược cầm đọc, thì ra là thiệp mời hấn đến vương phủ uống rượu, ngắm tuyết. Lúc đầu hấn không muốn đi, tâm tư chỉ nghĩ tới chuyện cứu Ngô Triệu Khiên, bỗng hấn nảy ra một ý, hấn biết vị Hòa Thạc thân vương^[4] kia rất có tiếng nói trước mặt Hoàng đế, vậy sao mình không nghĩ cách thông qua Phúc Toàn?

[4]Thường được gọi tắt là “thân vương”, là tước hiệu chỉ được ban cho hậu duệ nam trực hệ của Hoàng đế.

Do gần đây, Dung Nhược với Phúc Toàn qua lại dần thưa, mấy lần yến tiệc hấn đều từ chối không đi, vì vậy Hà Bảo đoán hôm nay cũng sẽ không đi. Không ngờ Dung Nhược nói: “Đem áo choàng tới đây!” Nàng vội hầu hạ hấn mặc áo, tiễn hấn ra cổng.

Phủ Dự thân vương được xây dựng từ năm Khang Hy thứ sáu. Phủ của thân vương đương nhiên cực kỳ tráng lệ, nguy nga lộng lẫy. Dự thân vương Phúc Toàn mở tiệc rượu ngắm tuyết ở hoa viên sau phủ. Dây giả sơn quanh co, mái vòm uốn lượn của hành lang thấp thoáng sau nó. Hồ nước đã đóng một lớp băng mỏng trong suốt, như một chiếc gương phẳng lì. Ven hồ cuối dây giả sơn có một nhà khách nho nhỏ. Bên ngoài tòa nhà có trồng mười mấy gốc hàn mai, chưa đến mùa, hoa mai chưa đơm bông nhưng chỉ hơn tháng nữa là hương mai sẽ ngào ngạt. Đi vào trong sảnh, có đặt sẵn giường lò, hơi ấm tỏa ra chung quanh. Đang ngồi đều là các vị có chức tước cao trong triều, Dung Nhược đi vào thì tiếng chào hỏi hàn huyên tới tấp.

Phúc Toàn lại giơ tay vỗ nhẹ một tiếng, mấy tiểu a hoàn áo xanh đứng bên cửa sổ cực kỳ nhanh nhẹn, đồng loạt giơ tay kéo cánh cửa sổ vào bên trong. Bốn mặt của tòa nhà đều là cửa sổ dài, mọi người khẽ rung mình. Chẳng ngờ không có cơn gió lạnh nào thổi vào cả, nhìn kỹ lại, hóa ra bên ngoài cửa sổ đều được gắn lớp thủy tinh trong suốt của phương Tây. Cảnh tuyết rơi ngập tràn bốn phía, còn người ở trong phòng vẫn thấy ấm áp như tiết xuân.

Thủy tinh trong suốt của phương Tây kia, một thước vuông vẫn cũng đã có giá đắt đỏ, thủy tinh cao hơn trượng như thế, thậm chí còn là mấy chục tấm, chưa ai từng thấy. Quan lại, nhà phú quý bình thường cũng dùng thủy tinh, nhưng đa phần không quá một thước. Tấm thủy tinh lớn ngàn vàng khó tìm như vậy, e rằng chỉ có hậu duệ của thiên hoàng mới xa xỉ đến thế. Giữa bữa tiệc có người không kìm được khen: “Vương gia, thế này mới gọi là ngấm tuyệt chứ!”

Phúc Toàn cười, đáp: “Uông rượu, ngấm tuyệt bên cửa sổ thủy tinh là một thú vui của cuộc đời.” Vừa quay mặt sang liền thấy Dung Nhược. “Hôm kia gặp Hoàng thượng, Hoàng thượng còn nhắc muốn đi Nam Uyển ngấm tuyệt. Tiếc là mấy ngày gần đây việc triều chính bận rộn, phải chờ tình hình chiến sự ở Tứ Xuyên ổn định, đại giá mới có thể rời kinh.”

Dung Nhược vốn là ngự tiền thị vệ, nghe Phúc Toàn nói vậy, hần đáp: “Phải nhanh chóng chuẩn bị chuyện hộ tống mới được.”

Phúc Toàn cười cười. “Hoàng thượng mới cất nhắc nhạc phụ tương lai của ngươi là Pha Nhĩ Bồn lên làm lĩnh thị vệ nội đại thần, việc hộ tống lần này chắc là nhiệm vụ đầu tiên của ông ấy sau khi nhậm chức.” Chén rượu trong tay Dung Nhược khẽ run, sánh mát vài giọt. Phúc Toàn lại cực kỳ đặc ý với chuyện này, nói: “Hoàng thượng vẫn nhớ chuyện của ngươi, đã hỏi ta mấy lần. Cuối năm nạp thái thì sang năm mới nạp tộ được, vài tháng nữa là có thể tổ chức việc hỷ rồi.”

Chư vị trong gian phòng đều nói: “Cung hỷ Nạp Lan đại nhân!” Ai lấy đều nâng chén lên.

Trong lòng Dung Nhược đau đớn không nói nên lời, đành gắng gượng nở nụ cười. Một chén rượu nuốt xuống, cổ họng vừa cay vừa đắng, hần không kìm được khẽ ho. Chợt nghe có người nói: “Dưới cảnh sắc thế này, tất nhiên là phải làm thơ.” Mọi người đều tán thành. Dung Nhược nghe bọn họ ngâm

nga, có bài nổi tiếng nhớ về người xưa, cũng có người tự đọc bài thơ mình mới viết. Một mình hấn ngồi đó, chậm rãi uống chén rượu. A hoàn đứng bên cạnh vội rót thêm rượu vào chén của hấn, hết chén này tới chén khác, bất giác hấn đã thấy hơi say, mặt mũi ửng hồng.

Mọi người ồn ã bình thơ. Về lĩnh vực này, Phúc Toàn không am hiểu lắm, hấn quay sang thấy Dung Nhược liền nói: “Các vị đừng ồn ào nữa, Dung Nhược còn chưa lên tiếng, để xem hấn có câu thơ nào hay không!”

Dung Nhược đã ngà ngà say, lấy đôi đũa gõ gõ vào chiếc chén, lớn tiếng ngâm: “Bông tuyết bay xa khắp bốn bề, tầng băng đọng lại chỗ tuyết rơi. Trước gió liễu lộ thân gầy yếu, tình ta còn đó mãi không phai. Đung đưa lá rụng đầy mặt đất, xoay người nhớ lại làn mi kia. Làn váy thướt tha trong mộng ngắn, gió tây gắng thổi chẳng voi sầu.”

Tiếng khen hay vang lên rộn rã. Giữa lúc hoan hô ca ngợi bỗng nghe có người cười nói bên ngoài: “Xoay người nhớ lại làn mi kia, thật là hay!” Giọng nói trong trẻo mà âm vang. Mọi người nghe thấy liền giật mình, trong nháy mắt cả gian phòng yên tĩnh hẳn, tới mức nghe rõ cả tiếng gió tuyết bên ngoài.

Cửa mở ra, tiếng giày lộp cộp nhưng bước chân lại rất nhẹ nhàng, có thái giám cận kề vây quanh. Người nọ chỉ mặc một chiếc áo dài lót bằng da cáo, khoác trên vai chiếc áo choàng lông cáo đen. Một khuôn mặt tuấn tú nổi bật trên cổ áo lông chồn đen, khóe môi vươn nét cười. Tuy Phúc Toàn cũng hơi say nhưng lúc này đã sợ đến tỉnh hơn nửa, trong lúc hoang mang vẫn không quên lễ nghi, hấn hành đại lễ tiếp giá. “Hoàng thượng giá lâm, thần không đón tiếp từ xa, xin Hoàng thượng phạt thần tội bất kính!”

Về mặt Hoàng đế có chút thanh thoi, y tự tay đỡ hấn dậy. “Vì trẫm thấy tuyết rơi nhiều, nhớ trận tuyết lớn năm ngoái, phủ Thuận Thiên từng báo có nhà bị tuyết phủ nặng quá mà sập, dẫn tới thương vong. Buổi trưa nhân rồi

trẫm liền xuất cung xem sao, trên đường đi ngang qua phủ khanh thì tiện ghé vào thăm. Là trẫm không cho bọn họ đến báo. Trời đổ tuyết lớn, các khanh cũng thật biết cách hưởng thụ.”

Phúc Toàn lại tạ ơn rồi mới đứng lên, cười đáp: “Lúc nào Hoàng thượng cũng lo lắng cho muôn dân, thần đã không chia sẻ nỗi lo với Hoàng thượng mà còn trốn ở đây uống rượu, đúng là vô cùng hổ thẹn!”

Hoàng đế nói: “Trộm đi tận hưởng nửa ngày đời, thời tiết như thế này vốn dĩ nên trốn ở một chỗ uống rượu, chỗ này của khanh thật ấm áp.”

Chương 21: Tình ý sâu đậm

Hoàng đế vừa nói vừa cởi dải lụa dài màu đen lấp lánh ánh vàng ở cổ. Lý Đức Toàn liền tới giúp Hoàng đế cởi áo choàng rồi giữ lấy. Hoàng đế thấy mọi người đều đang quỳ liền nói: “Đứng dậy cả đi!” Mọi người tạ ơn xong đứng dậy, cúi đầu buông thông tay một cách cung kính. Hoàng đế vốn là người thông minh, thấy cảnh cả gian phòng im phăng phắc, bèn cười. “Trẫm vừa tới đã khiến các khanh thấy gò bó rồi. Trẫm thấy tuyết rơi trong hoa viên thật đẹp, Phúc Toàn, Dung Nhược, hai khanh đi dạo cùng trẫm!”

Phúc Toàn cùng Nạp Lan đáp “vâng”. Vì bên ngoài tuyết vẫn đang rơi nên Phúc Toàn cầm lấy chiếc áo từ Lý Đức Toàn rồi đích thân giúp Hoàng đế mặc. Mấy người vây quanh Hoàng đế ra khỏi phòng, đi qua dãy giả sơn xây từ đá Thái Hồ kia thì thấy đỉnh lâu các như làm từ thủy tinh, lung linh trong suốt. Hoàng đế đã thấy Phúc Toàn đội chiếc mũ mềm thì bật cười. “Khanh còn nhớ không năm đó hai chúng ta thừa lúc công công ngủ gật mà mở cửa sổ trốn ra khỏi phòng, chạy tới hoa viên nghịch tuyết. Cuối cùng không biết vì giận nhau chuyện gì mà cãi nhau một trận. Trẫm ngã lăn

xuống tuyết, may mà không bị làm sao, còn giờ tay giật lấy chiếc mũ lông mới tinh của khanh rồi ném xuống hồ, lúc ấy khanh tức đến mức đâm trầm một cái thật mạnh.”

Phúc Toàn cười, đáp: “Tất nhiên là thần vẫn nhớ. Chúng ta ằm ỉ tới mức Hoàng a mã cũng biết. Hoàng a mã vô cùng tức giận, phạt hai chúng ta quỳ trước Phụng Tiên điện chừng ba canh giờ, may mà Đồng Ngạc Hoàng quý phi xin cho...” Nói tới đây mới biết mình lỡ lời, hấn liền im bặt, vẻ mặt có chút gượng gạo. Hoàng đế giả vờ như không nghe thấy, nói sang chuyện khác: “Cây cối trong vườn của khanh thật đẹp.” Trước mắt là một rừng cây tùng che hấn tường gạch xanh. Những cây tùng này được trồng từ khi xây vườn, tuy không quá lớn nhưng cũng đã được khoảng hơn hai mươi năm. Gió thổi qua, cành lá reo rào rào như tiếng tuyết rơi. Tùng mảng tuyết lớn đọng trên chạc cây rơi xuống đất. Bỗng nhiên thấy một khối nhúng nhảy vọt từ trên cây xuống. Hóa ra là một chú sóc con, thấy có người nó liền vội vàng lủi mất. Hoàng đế nhanh chóng ra lệnh: “Bắt lấy nó!”

Con sóc kia trốn rất nhanh, nhưng Hoàng đế xuất cung, tất cả những người hộ tống đều là ngự tiền thị vệ giỏi nhất, ai ai cũng nhanh nhẹn. Mười mấy người tản ra, vây quanh bốn phía dồn bắt con sóc. Con sóc kia hoảng sợ, lập tức trốn dưới chân ba người. Nạp Lan nhanh mắt, nhanh tay tóm được cái đuôi nhưng của nó. Nó kêu ư ư một lúc nhưng vẫn không thoát được bàn tay kia.

Phúc Toàn liền sai người đem chiếc lồng đến. Tổng quản thái giám Dự thân vương phủ Quách Hưng Hải là người rất có năng lực, nhanh chóng mang tới một chiếc lồng chim bằng vàng tinh xảo. Phúc Toàn cười. “Lồng không có sẵn, may mà có cái lồng chim này, cũng đỡ phí phạm.” Hoàng đế thấy chiếc lồng chim rất tinh xảo, bên ngoài đều là nan đồng đỏ dát vàng, liền nói: “Chiếc lồng này đúng là hảo hạng, lồng nhỏ như vậy thì nhốt chim gì?”

Phúc Toàn cười hì hì, đáp: “Thần có nuôi một con họa mi, rất thích nó nên không muốn để xa người. Cái lồng nhỏ này là để lúc ngòi kiêu thì nhốt nó vào. Hôm trước bọn người hầu cho nó ăn, không cẩn thận để bay mất, làm thần vô cùng thất vọng, nhưng thôi vậy, coi như là phóng sinh đi. Chỉ còn lại cái lồng này, không ngờ hôm nay nó lại hữu dụng đối với Hoàng thượng, đúng là phúc của thần.”

Con sóc trong tay Nạp Lan vẫn đang liềm mình kêu và giãy giụa, cào vào lòng bàn tay hấn thành vài vết đang rỉ máu. Hấn sợ nó giãy rồi thoát được liền rút sợi dây rủ xuống ở đai lưng quấn mấy vòng quanh móng vuốt nhỏ bé của nó rồi thắt nút lại. Con sóc không giãy được nữa, Nạp Lan bỏ nó vào trong lồng rồi khóa bằng móc khóa mạ vàng tinh xảo. Phúc Toàn cầm lấy, đích thân đưa cho Lý Đức Toàn. Trời có tuyết nên âm u, ngày đông lại ngắn, chẳng bao lâu sau trời đã gần tối. Vì Hoàng đế vi hành tới đây nên Phúc Toàn thấp thỏm không yên. Hoàng đế hiểu tâm trạng của hấn nên nói: “Trẫm hồi cung, các khanh đỡ phải xì xào.”

Phúc Toàn đáp: “Thần chỉ sợ trời lại đổ tuyết, đường lại khó đi. Hoàng thượng giữ gìn sức khỏe cũng là vì thần rồi.”

Hoàng đế cười. “Đuổi trẫm đi thì là đuổi trẫm đi, trẫm cho khanh cái cờ, khanh lại nói rõ hết ra.”

Phúc Toàn cũng cười, đáp: “Hoàng thượng thương cảm thần, đương nhiên thần phải vin vào cái cờ đó rồi.”

Vì Hoàng đế đang vi hành nên không quá phô trương nhưng Phúc Toàn vẫn đích thân tiễn Hoàng đế ra cổng chính, cùng Nạp Lan giúp Hoàng đế lên ngựa. Tuyết dần dày hơn, đại đội thị vệ vây quanh ngự giá, tiếng chuông leng keng, càng đi càng xa đến khi không nhìn rõ nữa, chỉ còn lại một trời tuyết bay.

Hoàng đế về Tử Cấm Thành thì trời vừa tối. Lúc y xuất cung không ồn ào, hồi cung cũng trong im lặng. Càn Thanh cung vừa lên đèn, Họa Châu bỗng thấy y đi vào, trên chiếc áo choàng kèm mũ màu đen phủ đầy tuyết trắng. Lý Đức Toàn theo sau cũng bị tuyết phủ khắp người. Họa Châu giật mình, vội chạy tới giúp Hoàng đế cởi áo choàng rồi giao cho tên tiểu thái giám mang ra ngoài phủ tuyết. Trong noãn các vốn rất ấm áp, trên lông mi Hoàng đế còn vương mấy bông tuyết. Thay y phục xong, y lại cầm khăn nóng lau mặt, xong xuôi mới truyền điếm tâm.

Lâm Lang dâng sữa nóng vào thì thấy Hoàng đế đang ăn tối liền lui xuống, đợi Hoàng đế ăn xong, nàng mới đổi trà nóng dâng lên. Thời tiết giá lạnh, Hoàng đế đội tuyết đi một vòng quanh chín thành, chắc chắn cũng đã uống mấy chén rượu ấm. Giường lò trong noãn các vô cùng ấm áp, y chỉ mặc một bộ áo gấm cổ lông cáo trắng. Vì uống rượu nên gò má y hơi nóng. Cầm chén trà nóng hồi lên, y không vội uống mà đặt vội xuống bàn. Chợt nhớ ra một chuyện, y khẽ cười rồi nói: “Có thứ này cho nàng.” Y nhìn sang Lý Đức Toàn. Lý Đức Toàn hiểu ngay lập tức đi lấy.

Trước mặt Lâm Lang là một chiếc lồng mạ vàng vô cùng tinh xảo, trong đó nhốt một con sóc, đôi mắt nhỏ đen láy đang đảo qua đảo lại nhìn con người. Nàng bật cười rồi thò ngón tay qua nan lồng. Má trái như hiện lên một lúm đồng tiền. Hoàng đế đứng dậy, cầm lấy chiếc lồng. “Để trẫm bắt ra cho nàng xem.” Lý Đức Toàn thấy cảnh này thì đã yên lặng lui xuống từ lâu.

Con sóc vùng vẫy một lúc rồi nằm run rẩy trong bàn tay Hoàng đế. Lâm Lang thấy nó nhỏ bé, dễ thương bèn giơ tay khẽ vuốt ve lớp lông nhung ở đuôi nó, buột miệng nói: “Thật thú vị!”

Hoàng đế thấy nàng nở nụ cười xinh đẹp, dưới ánh đèn nụ cười như viên ngọc lấp lánh, rạng rỡ, lúm đồng tiền như nụ hoa mai mới nhú, hương thơm

lan tỏa. Hoàng đế cười, nói: “Cẩn thận nó cắn tay nàng đấy!” Rồi từ từ đặt nó vào tay nàng.

Nàng thấy con sóc bị trói bằng một sợi dây, đáng thương vô cùng. Sợi dây vốn chỉ thắt hờ, nàng khẽ cởi ra, hai đầu sợi dây rủ xuống những viên ngọc nhỏ, ở một đầu còn có hoa văn chữ triện vô cùng quen thuộc. Trong nháy mắt, nụ cười trên khóe môi nàng ngưng lại, như băng tuyết giội thẳng lên đầu, đến lục phủ ngũ tạng cũng lạnh buốt. Tay vừa buông khẽ thì con sóc đã bật lên một cái rồi chạy mất.

Lúc này nàng mới giật mình hoàn hồn, khẽ kêu “ai” một tiếng, vội vàng bắt lấy. Con sóc kia lại nhảy tiếp, chớp mắt đã nhảy lên giường lò rồi trốn dưới cái gối to. Hoàng đế nhanh tay nhấc cái gối lên. Con sóc như một mũi tên nhỏ, kêu “chít” một tiếng rồi nhanh như cắt chạy xuống dưới gầm thảm trên giường. Lâm Lang giơ tay chớp lấy, nó thoát được mấy lần, vô cùng nhanh nhẹn. Đuổi bắt một hồi, nó lại lên tới chân bàn trên giường lò, ánh mắt tròn xoe đảo quanh nhìn hai người.

Tây noãn các vốn là nơi Hoàng đế ngủ, Lâm Lang không dám đụng lung tung vào các đồ vật trên giường lò. Hoàng đế khẽ vỗ lên chiếc bàn một cái, quả nhiên con sóc nhảy ra, Lâm Lang nóng lòng, nghiêng người rồi vồ bằng cả hai tay. Không ngờ lúc đó Hoàng đế cũng dang tay bắt con sóc, nàng không kịp lùi lại, chỉ cảm thấy trời đất đảo ngược, người đã ngã nhào lên giường. May mà lớp thảm trên giường rất dày nên không bị đau. Khuôn mặt Hoàng đế ở ngay bên cạnh, nàng nghe thấy cả tiếng y thở khe khẽ, trong hơi thở còn vương mùi rượu thơm. Nàng bối rối, xoay mặt sang một bên theo bản năng. Chiếc cổ trắng mịn, nõn nà hiện ra dưới lớp áo xanh nhạt, Hoàng đế không tự chủ được mà cúi xuống hôn. Cả người nàng run rẩy, như nhụy hoa trước gió lạnh, thật khiến người ta thương yêu.

Trong đầu nàng là một khoảng trống rỗng, chỉ cảm thấy trên môi nóng bỏng. Bàn tay vẫn nắm chặt sợi dây kia, còn lòng bàn tay thì đã nhóp nhóp

mồ hôi, sau lưng thì lúc nóng lúc lạnh như đang bị ồm nặng. Trong tai nàg ong ong từng hồi...

Chiếc đồng hồ phương Tây đồ chuông báo mười một giờ, Lý Đức Toàn thấy đã đến giờ Tý, cuối cùng không đợi nổi nữa, hấn rón rén đi vào tây noãn các. Nhìn thấy giá cắm nên mười tám cây có rông vàng uốn lượn quanh thân, cây nào cây nấy to bằng bắp tay, đã cháy phân nửa, sáp nến đỏ hồng đang chảy xuống dưới rồi dần cứng lại. Rèm màu vàng buông thông, tua rua rủ xuống đất. Bốn phía yên lặng như tờ, bất chợt nghe tiếng ư ư, hóa ra là một con sóc. Không biết nó chui ra từ chỗ nào, vừa thấy Lý Đức Toàn lại quay đầu trốn vào sau rèm.

Lý Đức Toàn liền nhẹ nhàng đi ra ngoài, thái giám Kính Sự phòng Lý Tứ Bảo đứng ở hành lang, thấy hấn đi ra thì cố tỉnh táo lại, hỏi nhỏ: “Giờ này rồi sao Hoàng thượng vẫn chưa nghỉ ngơi?”

Lý Đức Toàn đáp: “Hoàng thượng đã đi nghỉ rồi, người cũng về đi ngủ đi!”

Lý Tứ Bảo ngẩn người, líu lưỡi nói: “Nhưng... Lâm Lang hầu hạ trà nước vẫn đang ở trong tây noãn các...” Nói chưa hết câu hấn đã tự hiểu ra. Hấn hít sâu một hơi, càng lúc càng mông lung, không biết nên làm thế nào. Trên hành lang có gió lớn, hấn lạnh đến run cầm cập, hai hàm răng va vào nhau, một lúc lâu sau mới nói: “Lý công công, việc ngày hôm nay nên ghi lại thế nào đây, chuyện này không đúng quy củ.”

Lý Đức Toàn tức giận nói: “Quy củ... Lúc này người đi mà nhắc quy củ với Hoàng thượng ấy!” Hấn ngừng một lát rồi nói tiếp: “Đúng là đồ không có não, việc hôm nay bỏ qua, không được ghi lại. Sao người không hiểu ý tứ của Hoàng thượng gì cả?”

Lý Tứ Bảo vô cùng cảm kích, phủ hai tay áo xuống rồi quỳ trên đất, nói nhỏ: “Đa tạ công công chỉ dạy!”

Lý Đức Toàn quay vào điện sắp xếp người hầu hạ giấc ngủ cho Hoàng đế, còn mình thì lấy một tấm thảm dày trải xuống một góc bên ngoài noãn các, nửa nằm nửa ngồi rồi nhắm mắt lại.

Chương 22: Hồi hận nhớ lại

Đã gần đến tháng Chạp, trong cung cũng rảnh rang hơn. Đông Quý phi nắm quyền quản lý lục cung nên càng gần đến ngày Tết lại càng bận rộn, phải chuẩn bị đủ thứ, nào là ban thưởng các nơi, rồi tiệc rượu năm mới, cung quỳến vào triều... đều là mấy chuyện khiến người ta đau đầu, hơn nữa, còn liên quan tới quốc thể nên không thể để xảy ra sơ suất. Sau khi nghe người ở Nội vụ phủ bẩm báo một hồi, nàng chỉ thấy huyết Thái dương giật liên hồi, hơi đau đầu. Nàng bèn ra lệnh cho cung nữ: “Để chậu than kia ra xa một chút, khói ám cả người rồi.”

Cung nữ vội vâng mệnh. Bọn tiểu thái giám đi tới chuyển chậu than đi. Bên ngoài có người bẩm: “Chủ nhân, An chủ nhân tới!”

An Tàn vẫn thường lui tới đây, đã quen không câu nệ lễ nghi nên chỉ khom lưng. “Thỉnh an Quý phi!”

Đông Quý phi vội sai người đỡ rồi nói: “Muội muội mau ngồi đi!”

An Tàn ngồi ở đầu kia giường lò. Đông Quý phi ngả người dựa vào chiếc gối to. Nàng mặc một chiếc áo dài gấm vàng thường ngày, viền cổ áo, tay áo đều có một lớp lông cáo trắng muốt, càng làm nổi lên vẻ mặt tái

nhọt. An Tàn không kìm được nói: “Tỷ tỷ phải giữ gìn sức khỏe, bây giờ muội thấy tỷ lại gầy đi rồi.”

Đông Quý phi khẽ thở dài một tiếng. “Tỷ cũng không phải chưa từng nghĩ đến chuyện nghỉ ngơi, nhưng hậu cung trên dưới có mấy ngàn người, có ngày nào không có mấy chục việc lớn nhỏ. Hôm trước Hoàng thượng đến thăm tỷ, nói chuyện có nửa canh giờ mà thấy hết việc này rồi việc kia đến, người còn nói đùa rằng hóa ra tỷ còn bận bịu hơn người ở trên triều.”

Trong lòng An Tàn xót xa. “Hoàng thượng vẫn nhớ thương tỷ chứ, cứ dăm ba ngày lại đến thăm tỷ.”

Cung nữ dâng lên một bát ngọc, Đông Quý phi cầm thìa bạc múc lên ném thử rồi lại buông xuống, không uống nữa. An Tàn vội nói: “Canh tỏ yến là bổ nhất, tỷ tỷ cố gắng uống một chút.”

Đông Quý phi khẽ lắc đầu. An Tàn thấy trên tường quanh tràng kỷ có dán Tiêu hàn đồ ^[1] thì nói: “Vào nhóm chín ngày thứ hai rồi nhỉ?”

[1] Tiêu hàn đồ là một loại lịch ngày gồm tám mươi một ngày kể từ đông chí, được chia thành nhóm, mỗi nhóm chín ngày, hết chín chín tám một ngày, mùa đông sẽ qua.

Đông Quý phi đáp: “Năm nay chỉ thấy lạnh, qua đông chí là tuyết rơi hết trận này đến trận khác. Haizz, ngày tháng trôi thật nhanh, mới đó đã đến cuối năm.”

An Tàn nhớ ra. “Có lẽ Nghi tần sắp sinh rồi.”

Đông Quý phi đáp: “Chắc là trong tháng Chạp. Hôm trước Hoàng thượng còn hỏi tỷ chuyện này, tỷ bầm đã phái một người có kinh nghiệm đến đó hầu hạ rồi.”

An Tần tiếp lời: “Tiểu thất nhà Quách Lạc La đúng là người trong lòng Hoàng thượng, nếu lần này còn hạ sinh một tiểu a ca cho người, không biết còn được nâng đến tận đâu nữa?”

Đông Quý phi cười nhẹ nhàng. “Tuy Nghi tần cũng rất mong muốn như vậy nhưng tở thấy, Hoàng thượng vẫn sẽ làm theo quy củ thôi.”

An Tần có chuyện định nói, chân chừ đến lúc này, nàng tỏ vẻ tự nhiên. “Không biết mấy ngày nay tở tở có nghe thấy chuyện Hoàng thượng không khỏe hay không?”

Đông Quý phi giật mình. “Sao cơ? Tở đâu có thấy truyền thái y? Mọi người nghe được những gì rồi?”

Mặt An Tần ửng hồng, đáp nhỏ: “Hóa ra là mọi người lung tung. Vì hôm nọ loáng thoáng nghe thấy người của Kính Sự phòng nói hai mươi ngày gần đây Hoàng thượng đều nói: “Lui!”.”

Đông Quý phi cũng đỏ mặt. Tuy nàng cũng cảm thấy chuyện này không bình thường nhưng suy cho cùng hai người đều còn trẻ, không dám mặt dày mà bàn luận chuyện phòng the. Nàng ta chỉ khẽ ho một tiếng rồi tìm đề tài khác nói chuyện.

Đến tối, Đông Quý phi đi thỉnh an Thái hoàng thái hậu, nàng ta nán lại lâu hơn hằng ngày một chút. Đang lúc kể mấy chuyện thú vị ở hậu cung cho Thái hoàng thái hậu nghe cho đỡ buồn thì có cung nữ uyển chuyển đi vào, bẩm báo: “Thái hoàng thái hậu, Hoàng thượng tới ạ!” Đông Quý phi vội vàng đứng dậy.

Mỗi ngày Hoàng đế đều tới thỉnh an sớm chiều, gặp tở mẫu thì luôn thân thiết. Thái hoàng thái hậu nói: “Lên giường lò ngòi, trên đó ấm áp.” Lại gọi

Đông Quý phi: “Con cũng ngồi đi, đều là người một nhà, không cần để ý đến phép tắc.”

Đông Quý phi vâng lời, nghiêng người ngồi xuống. Thái hoàng thái hậu nhìn Hoàng đế chăm chú. “Ngoài trời lại có tuyết à? Sao không bảo người đem ô? Trên mũ của Hoàng thượng vẫn còn tuyết kia.”

Hoàng đế cười, đáp: “Tôn nhi có đội mũ tránh tuyết, vào cửa mới tháo xuống. Chắc là do người hầu không cẩn thận mới còn vương trên mũ.”

Thái hoàng thái hậu gật gật đầu, cười nói: “Đạo gần đây ta thấy sắc mặt Hoàng thượng rất tốt, chắc chắn là tâm trạng rất thoải mái.”

Hoàng đế cười, đáp: “Hoàng tử mẫu sáng suốt! Đồ Hải đã đến Tứ Xuyên, Triệu Lương Đống, Vương Tiến Bảo mỗi người hạ được mấy thành. Chậm nhất là mùa xuân sang năm, tất sẽ giành lại được Tứ Xuyên. Lúc đó, chúng ta có thể thẳng tiến Vân Nam, dẹp yên Ngô phiên.”

Quả nhiên Thái hoàng thái hậu vô cùng vui vẻ, nói liên hồi: “Tốt quá, tốt quá!”

Đông Quý phi thấy câu chuyện liên quan đến việc triều chính thì chỉ ngồi một bên khẽ cười mà không nói gì.

Ba người tổ tôn lại nói chuyện thêm một lúc nữa. Do nghe thấy tiếng gió tuyết thổi mạnh bên ngoài cửa sổ nên Thái hoàng thái hậu bảo: “Trời tối rồi, đường lại trơn, ta cũng mệt, các cháu về đi! Nhất là Đông Giai thị không được khỏe, buổi tối tuyết rơi, đừng để bị nhiễm gió lạnh.”

Hoàng đế cùng Đông Quý phi đã đứng dậy. Đông Quý phi đáp: “Tạ ơn Thái hoàng thái hậu quan tâm, thần thiếp ngồi kiệu ấm đến đây nên không sao.” Rồi cùng hành lễ với Hoàng đế xong mới cáo từ lui về.

Đông Quý phi khoác chiếc áo choàng nâu nhạt thêu hoa đang đứng yêu kiều ở hành lang, gió lạnh thổi tới khiến sắc mặt nàng tái nhợt. Xưa nay Hoàng đế rất khách sáo với vị biểu muội này nên nói: “Bây giờ trời nhanh tối, nàng đã không khỏe thì nên đến thỉnh an Thái hoàng thái hậu sớm một chút, tránh phải đội gió tuyết trở về.”

Đông Quý phi khẽ đáp: “Tạ ơn Hoàng thượng quan tâm!” Trong lòng vẫn còn chuyện muốn hỏi nhưng nàng chỉ cúi đầu yên lặng.

Hoàng đế hỏi: “Nàng có chuyện muốn nói?”

Đông Quý phi đáp khẽ: “Không ạ!” Ngừng một lát, nàng lại nói: “Hoàng thượng bảo trọng, chính là phúc của thần thiếp.”

Hoàng đế thấy nàng không chịu nói thì cũng không gặng hỏi. Y xoay người bước lên kiệu âm màu vàng. Ánh mắt Đông Quý phi dõi theo đoàn thái giám vây quanh ngự giá đi xa dần rồi mới lên kiệu của mình.

Hoàng đế vẫn luôn rất tinh tế, đến Càn Thanh cung xuống kiệu, y liền hỏi Lý Đức Toàn: “Hôm nay Đông Quý phi có phái người qua không?”

Lý Đức Toàn ngẩn người, đáp: “Bẩm không, chỉ là sáng nay Đông Quý phi có truyền thái giám Kính Sự phòng đang trực qua hỏi vài việc.”

Hoàng đế nghe xong đã hiểu ra ít nhiều nên không hỏi thêm mà bước vào tây môn các.

Hoàng đế thay y phục rồi ngồi xuống, ngẩng đầu thấy Lâm Lang tiến vào thì không khỏi mỉm cười. Lâm Lang thấy y cứ nhìn mình chăm chú thì mặt ửng hồng. Một lát sau nàng mới ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt Hoàng đế. Về mặt Hoàng đế dịu dàng, y hỏi: “Trong lúc trầm đi nàng làm những gì?”

Lâm Lang đáp: “Không phải Hoàng thượng nói muốn uống trà hạt sen sao? Lâm Lang đi bảo Ngự Trà phòng bóc hạt sen.”

Hoàng đế “ừ” một tiếng rồi nói: “Ngoài trời tuyết lại rơi.”

Tay nàng mềm mại, ấm áp trong lòng bàn tay y. Vì thấy trên bàn ở giường lò có cam sành mới cống từ Quảng Tây, Hoàng đế liền cầm lấy một quả đưa cho nàng. Nàng đang định lui xuống lấy dao bạc thì Hoàng đế tiện tay rút ra một con dao nhỏ tráng men khảm vàng từ thắt lưng, đưa cho nàng. Nàng cúi đầu, nhẹ nhàng gọt vỏ cam. Hoàng đế ngửi thấy hương cam ngào ngạt, mang theo mùi hương nhẹ nhàng xa thẳm quen thuộc kia. Trong lòng xúc động, y khẽ ngâm một câu thơ: “Dao Tinh Châu sắc bén, muối Ngô trắng hơn tuyết, tay nhỏ nhắn gọt cam^[2].” Dưới ánh đèn, thấy hai gò má nàng ửng hồng như say rượu, đôi mắt sáng nhìn y, sóng mắt dạt dào. Một lúc lâu sau mới thấy nàng khẽ đáp: “Trời đã canh ba, trơn trượt, mù sương. Chi bằng nghỉ lại đây, đừng chằng mấy ai đi.”

[2] Trích bài thơ Thiếu niên du của Chu Bang Ngạn.

Hoàng đế khẽ cười một tiếng, ôm nàng vào lòng. Vì noãn các ấm áp lại có giường lò nên nàng chỉ mặc một cái áo ngắn kín vạt bằng da chuột bạch. Hoàng đế thấy eo nàng nhỏ nhắn không đủ một vòng ôm, hương thơm mềm mại làm say lòng người thì nói nhỏ: “Trăm may mắn hơn Triệu quan gia^[3] kia nhiều!” Hai gò má đỏ bừng, nàng không đáp lời. Hoàng đế nghe tiếng gió bắc rít bên ngoài, đập vào cánh cửa sổ làm vang lên tiếng kẽo kẹt, tiếng thổi nhẹ nhàng của nàng khiến trái tim y đập thành thạch liên hồi. Tóc nàng khẽ rủ xuống mặt y, hai người dường như chỉ cần dựa vào nhau như vậy, thật lâu, thật lâu...

[3] Chỉ Tổng Thái Tổ Triệu Khuông Dận, nhân vật trong bài thơ Thiếu niên du của Chu Bang Ngạn bên trên.

Lâm Lang nghe tiếng lách tách từ than cháy trong lò sưởi. Hoàng đế ôm nàng rất ấm áp, ông tay áo y còn ngào ngạt mùi long diên hương, lòng nàng dần bình lặng. Hoàng đế nói khẽ: “Trong cung chẳng bao giờ để người ta thanh tịnh, đợi đến cuối năm phong ấn rồi chúng ta đi Nam Uyển.” Giọng y càng lúc càng nhỏ, dần dần chỉ như tiếng thì thầm bên tai. Hơi thở ấm áp vờn quanh tai nàng, vừa nhẹ nhàng vừa mong manh. Trên giá nến có mười mấy cây nến đang cháy sáng rực, chiếu âm cả gian phòng.

Mãi đến ngày Đinh Mão tháng Mười hai, đại giá mới rời khỏi Vĩnh Định môn về hướng hành cung^[4] Nam Uyển. Hôm đó là một ngày trời nắng đẹp hiếm có, mặt trời chiếu xuống lớp tuyết đọng bên đường, làm ánh lên những tia sáng vàng kim lóa mắt. Sương thấm vào tấm màn màu vàng kim giăng hai bên đường làm nó đông cứng lại. Quan viên cùng ba doanh tướng sĩ, đại đội nhân mã hộ tống vây quanh kiệu ngự giá mười sáu người khiêng. Gió som thổi vào những chiếc ô và lá cờ trong hàng ngũ làm chúng bay phấp phới.

[4] Hành cung là cung điện dùng làm nơi nghỉ chân cho vua khi đi đến một nơi nào đó ngoài kinh thành.

Pha Nhĩ Bồn lĩnh chức thị vệ nội đại thần, cưỡi ngựa đi theo sát phía sau ngự giá. Chợt thấy Hoàng đế vén rèm cửa sổ vẫy một cái, hóa ra là vẫy Nạp Lan Dung Nhược. Nạp Lan vội phi ngựa đến gần, Hoàng đế trầm ngâm một lát rồi mới sai hấn: “Khanh đi lo liệu cho xe phía sau.”

Nạp Lan lĩnh chỉ, vội quay ngựa đi về đằng sau hàng ngũ. Phía sau đều là xe của cung quyền, hấn thấy một chiếc xe lớn có màu như màu y phục của cung nhân, không biết là xe của vị phi tần nào. Tuy hấn thấy kỳ lạ nhưng Hoàng đế phái mình qua đây nên đành ghìm cương ngựa, đi bên sườn xe.

Vì thời tiết nắng ấm nên tuyết trên đường đang tan dần, vô cùng khó đi. Dưới bánh xe và vó ngựa đều là tuyết bắn lẫn bùn đất bắn lên. Tuy ngự giá đi chậm nhưng xe la cũng chẳng đi nhanh được. Nạp Lan cầm cương điều

khiến ngựa đi theo, không khỏi có chút thất thần. Đúng lúc này, trên đường có một hố sâu, nó vốn được lấp bởi đất vàng rồi nhưng do đại đội nhân mã giẫm đạp lên cùng với nước tuyết tan, đến khi xe la đi qua thì một bánh xe sà xuống Thái giám điều khiển xe không ngừng quát, con la cố gắng vài lần nhưng chiếc xe vẫn không được kéo lên.

Nạp Lan vội nhảy xuống, gọi thêm mấy binh sĩ hộ tống đẩy xe. Hơn mười người dễ dàng đẩy được chiếc xe kia lên. Hắn thở phào nhẹ nhõm, xoay người định nhảy lên ngựa thì chợt có cơn gió thổi qua, thổi vào tấm màn trướng của xe la. Một hương thơm mong manh phảng phất, nhưng lại là hương thơm hắn mong nhớ, quen thuộc đến mức vĩnh viễn không thể quên. Trong lòng vừa kinh ngạc vừa đau đớn, hắn tức khắc quay lại nhìn chằm chằm vào tấm màn trướng của xe la, dường như muốn nhìn xuyên qua tấm màn bằng vải xanh dày dặn kia.

Chương 23: Lòng biết đã qua

Nam Uyển chật chội, tất nhiên không so được với hoàng cung. Việc canh phòng ở nơi dừng chân là quan trọng hàng đầu, may mà Phong Đài đại doanh ở ngay cạnh, có thân binh ngự doanh theo hộ tống, điều động Bát kỳ Cẩm Lữ của Phong Đài đại doanh ở vòng ngoài. Pha Nhĩ Bồn lĩnh nhiệm vụ lĩnh thị vệ nội đại thân, vừa nhậm chức chưa lâu đã phải lo chuyện như thế này nên khó tránh khỏi không kiểm soát được hết mọi việc. Nạp Lan thường theo hộ tống, biết việc canh phòng tuyến giữa nên cũng đứng một bên giúp đỡ đôi ba việc, cuối cùng thì mọi thứ đều được lo liệu đầu vào đó.

Thời tiết hôm nay âm u. Qua buổi trưa trời đổ tuyết, tuyết như hạt muối, như bột mịn rơi xuống. Pha Nhĩ Bồn đích thân dẫn người đi tuần các tuyến bảo vệ, lúc về tới phòng trực thì đôi giày da hươu của hắn đã ướt đẫm,

khiến bàn chân buốt đến tận xương tủy. Tên hộ vệ hầu hạ hấn vội tiến lên giúp cởi giày, lại bê chậu than tóit, vừa làm vừa nói: “Đại nhân, trong phòng trực không có lò sưởi chân, đại nhân hơ tạm trên cái này vậy!” Đôi tất vải kia bị ướt rồi dính vào da thịt, hấn phải duỗi chân hơ trước than hồng, một lúc sau mới dần cảm nhận được hơi ấm. Bỗng thấy rèm được vén lên, có người đi vào, chính là thống lĩnh ngự tiền thị vệ chính điện hành cung Nam Uyển. Hấn khoác một chiếc áo choàng da dầy cũng đã bị ướt sũng, khuôn mặt do lạnh cóng nên chỗ trắng chỗ hồng, vẻ mặt gấp gáp và hoảng hốt. Hấn phủ hai tay, quỳ sụp xuống rồi nói một cách khó nhọc: “Quan đại nhân, đã xảy ra chuyện rồi!”

Lòng Pha Nhĩ Côn chùng xuống, hỏi ngay lập tức: “Chuyện gì?”

Vị thống lĩnh kia liếc mắt nhìn về phía tên hộ vệ đang đứng sau lưng hấn, Pha Nhĩ Bồn nói: “Không sao, đây là tâm phúc của ta.”

Tên thống lĩnh vẫn do dự, Pha Nhĩ Bồn đành vẫy vẫy tay bảo tên hộ vệ lui xuống. Lúc này, tên thống lĩnh mới mở miệng, trong giọng nói có chút hoảng loạn: “Quan đại nhân, Hoàng thượng mất tích rồi.”

Pha Nhĩ Bồn cảm thấy như sét đánh ngang tai, trong lòng vô cùng hoảng sợ, hấn bật thốt lên câu mắng: “Vớ vẩn! Sao Hoàng thượng lại mất tích được?” Tuy hành cung Nam Uyển không thể so với cấm cung nhưng vẫn là trong ba tầng, ngoài ba lớp, đến một con ruồi cũng không bay ra được. Hơn nữa, ngự giá Hoàng đế, bình thường có mấy chục thái giám, cung nữ vây quanh, chỉ đi lại ở trong cung cũng có tới mười mấy người hầu hạ, sao có thể “mất tích” được?

Vị thống lĩnh kia đáp: “Hoàng thượng muốn ngắm tuyết nên đi khỏi chính điện, đi dạo ở bờ hồ, xong lại bảo chuẩn bị ngựa. Lý công công đã bẩm với người rằng cần phải truyền thị vệ ngự tiền đi theo, nhưng Hoàng thượng nói không cần, rồi còn không cho ai đi theo. Hoàng thượng cười

ngựa dọc theo bờ hồ rồi đi xa hơn, sắp một canh giờ rồi mà chưa thấy trở lại. Bây giờ Lý công công cũng đang lo lắng đến phát điên.”

Pha Nhĩ Bồn vừa vội vừa lo, nói: “Còn không mau phái người đi tìm?”

Vị thống lĩnh kia đáp: “Đã phái hết thị vệ ở hành cung Nam Uyển nhưng lúc này vẫn chưa có tin tức gì, tình hình có vẻ không ổn nên nô tài mới vội vàng chạy về bẩm báo đại nhân.”

Pha Nhĩ Bồn biết hẳn sợ phải gánh trách nhiệm, nhưng cai trách nhiệm này quá lớn, đừng nói bản thân hẳn, chỉ sợ ngay cả đại thần ngự tiền chịu trách nhiệm dẹp đường và phòng ngự, lĩnh thị vệ nội đại thần cũng khó mà gánh nổi. Hẳn nói: “Mau mau đi gọi người của Loan Nghi Vệ, Thượng Ngưu Bị Dung Sở, tất cả cùng đi tìm!” Hẳn cũng vội vã đi ra ngoài, chợt nghe thấy tiếng tên hộ vệ đang đuổi theo mình: “Đại nhân! Đại nhân! Giày!” Lúc này hẳn mới thấy dưới chân lạnh cóng, hóa ra chỉ là mỗi tất mà giẫm lên nền gạch xanh. Hẳn cầm lấy đôi giày rồi đi vào trong lúc tâm trạng nóng như lửa đốt, quay lại dặn dò hộ vệ: “Nhanh đi bẩm báo Sách đại nhân! Nói rằng hành cung có chuyện gấp, mời ngài ấy đến đây ngay!”

Thái giám cận vệ của Hoàng đế đều đang cầm nghi trượng ở bên hồ. Gió bắc thổi mạnh, thổi từ mặt nước hồ lên, mang theo những bông tuyết phủ vào mặt, lạnh tới mức khiến nước mắt chảy ra liên tục. Thị vệ đang được phái đi từng tốp một. Lúc này Pha Nhĩ Bồn mới bình tĩnh lại, an ủi Lý Đức Toàn đang vô cùng sốt ruột: “Lý tổng quản, nơi này là hành cung, bốn mặt đều có tường cung bao quanh, bên ngoài là nơi dừng chân của Tiền Phong doanh, Hộ Quân doanh, Hỏa Khí doanh, bên trong là ngự tiền thị vệ hộ tống, người ngoài không thể vào đây được, nhất định chúng ta sẽ tìm thấy Hoàng thượng thôi.” Tuy nói như vậy nhưng hẳn vẫn cảm thấy có chút bất an, lời nói đó càng như an ủi chính hẳn. “Tuy bốn phía trong rừng đều có người đi tuần tra nhưng sao có thể để Hoàng thượng một mình cưỡi ngựa đi như vậy?” Cuối cùng hẳn đã không giấu được sự tức giận trong lời nói.

Lý Đức Toàn cười khở sở, một lúc lâu sau mới nói nhỏ: “Quan đại nhân, Hoàng thượng không đi một mình... nhưng cũng chẳng khác gì đi một mình.”

Pha Nhĩ Bồn càng cảm thấy khó hiểu, hỏi: “Tức là có người đi cùng?”

Lý Đức Toàn gật đầu nhưng không lên tiếng. Pha Nhĩ Bồn lại thêm mông lung, đang định hỏi cho rõ ràng thì chợt nghe một hồi chuông loáng thoáng vọng từ xa tới. Tiếng vó ngựa lộp cộp, là dấu hiệu sắp trở về. Dưới những bông tuyết đang nhẹ nhàng rơi, con ngựa trắng kia càng hiện lên vẻ thần tuấn, chính là ngựa của Hoàng đế. Dần đến gần, đã nhìn rõ người mặc áo choàng lông chồn đen trên lưng ngựa, gió thổi làm lộ lớp vải vàng lót trong. Từ xa, Pha Nhĩ Cồn đã thấy màu vàng của y phục Hoàng đế, hấn thở phào nhẹ nhõm. Hấn vượt những bông tuyết rơi trên mặt xuống mới nhìn rõ hơn, là hai người cùng cưỡi một con ngựa. Người ngồi trước khoác chiếc áo choàng của Hoàng đế, mũ tránh tuyết bằng lông cáo trắng che mắt hơn nửa khuôn mặt. Hấn nhìn thân hình nhỏ nhắn, yêu kiều kia, hóa ra là nữ tử. Hoàng đế mặc trang phục bán cung màu đỏ thẫm, cổ tay là ống tay áo gấp lên hình móng ngựa màu vàng, trông rất có tinh thần. Tất cả vội vàng hành lễ. Hoàng đế cười, nói: “Cưỡi ngựa hứng lên nên đi xa một chút, nhưng sợ các khanh lo lắng nên đến góc phía nam liền quay lại... Xem điều động thế này, chắc hẳn đã khiến các khanh phải huy động người ngựa, thôi đứng dậy hết cả đi!”

Đã có người giữ chắc hàm thiếc, Hoàng đế xoay người xuống ngựa, sau đó vươn hai cánh tay. Người con gái trên lưng ngựa có dáng người mềm mại, uyển chuyển, dường như Hoàng đế chỉ cần khẽ ôm lấy là đã khiến nàng đứng duyên dáng trên mặt đất. Pha Nhĩ Bồn cùng mọi người tạ ơn đứng lên, hấn thầm đoán người này chắc là phi tần hậu cung, vốn nên tránh gặp nhưng hiện tại đã đối mặt thế này thì không kịp nữa rồi. Hấn không dám ngẩng đầu, vội vàng phủ hai tay áo xuống rồi gặp người quỳ xuống. “Nô tài xin thỉnh an chủ nhân!” Người con gái kia vội tránh sang một bên,

không nhận lễ của hắn mà lùi về sau một bước. Hoàng đế cũng không để ý, ngẩng đầu thấy Nạp Lan đang đứng phía xa, mặt mày trắng nhợt như tuyết đọng trên mái nhà, không còn một giọt máu. Hoàng đế bèn cười một tiếng ra hiệu cho hắn đến gần. “Hôm nay là trẫm sai, các khanh cũng không nên sợ đến mức thế này. Nơi này vẫn ở trong hành cung Nam Uyển, lễ nào trẫm có thể biến mất hay sao?”

Nạp Lan đáp: “Nô tài hộ giá không chu toàn, xin Hoàng thượng trách tội!”

Hoàng đế thấy hắn mặc áo xanh của thị vệ, đứng thông tay theo phép tắc, giọng nói run run, không biết là do thời tiết lạnh giá hay là do vừa rồi quá lo lắng, lúc này nghĩ lại vẫn còn sợ nên thế? Hoàng đế hiện đang vui vẻ, cũng không suy nghĩ quá nhiều, chỉ cười, nói: “Trẫm đã biết là không nên rồi, các khanh còn không tha thứ hay sao?”

Có thái giám bẩm báo: “Hoàng thượng, Sách đại nhân xin yết kiến.”

Hoàng đế hơi chau mày rồi lại dẫn ra, cười một tiếng. “Lần này trẫm thật sự phải nghe dạy bảo rồi. Sách Ngạch Đồ chắc chắn sẽ khuyên răn, gì mà: “Người có tiền không cưỡi ngựa, quân chủ anh minh không trông may trong hiểm.”...”

Nạp Lan nghe loáng thoáng bên tai, là những câu trong cuốn *Sử ký*, rất quen thuộc từ khi còn nhỏ, lúc này Hoàng đế đọc lên, từng câu từng chữ giống như sấm rền giữa đêm hè, nhưng hắn không hề biết những chữ nọ ghép với nhau thì có nghĩa gì. Gió mang theo bông tuyết phủ vào mặt, đau đớn đến tê dại.

Hoàng đế truyền gặp Sách Ngạch Đồ ở ngay chính điện của hành cung Nam Uyển. Sách Ngạch Đồ hành đại lễ, sau đó quả nhiên nói: “Hoàng thượng vạn thừa chi tôn, thân thể liên quan đến an nguy xã tắc. Viên Áng

viết: “Người nhiều của cải không ngồi dưới xà nhà, người có tiền không cưỡi ngựa, quân chủ anh minh không trông may trong hiểm”...”

Hoàng đế thấy mình đoán đúng hết thảy, không nhịn được mà khẽ cười. Tâm trạng hẳn đang vui, cũng đáp lại vị trọng thần kia vài câu cho có lệ. Vì hẳn là trọng thần đang trực nên Hoàng đế hỏi thêm đôi ba câu về kinh thành, các nha môn trong kinh đã đóng cửa không làm việc từ lâu, vì cuối năm cũng không có việc gì quan trọng.

Khi Sách Ngạch Đồ lui xuống thì Hoàng đế cũng đứng dậy đi về tây noãn các. Lâm Lang đang ngồi ở chiếc ghế nhỏ trước giường lò, cầm chỉ kim tuyến tết chiếc túi, vẻ mặt có chút thất thần và bất an, ngay cả khi Hoàng đế đi vào cũng không hay biết. Đột nhiên thấy tay áo gấp màu vàng phát qua chiếc túi, giọng Hoàng đế vui vẻ: “Nàng tết cái này làm gì?”

Nàng giật mình, vội vàng đứng dậy, miệng chào: “Hoàng thượng!”

Hoàng đế nắm tay nàng, hỏi: “Sao lại lạnh thế này? Có phải lúc nãy nhiễm gió lạnh rồi không?”

Nàng khẽ lắc đầu, đáp nhỏ: “Lâm Lang đang hỏi hận...” Giọng nói của nàng thoáng nghẹn ngào, có phần buồn bã. “Không nên xin Hoàng thượng mang theo Lâm Lang cưỡi ngựa, khiến các đại thần lo lắng.”

Hoàng đế “ồ” một tiếng rồi nói: “Là trẫm muốn đưa nàng đi, trẫm không trách nàng. Vừa nãy Sách Ngạch Đồ đã dạy bảo trẫm một lượt, giờ lại đến lượt nàng... “ Quân chủ ba đời yêu chiều nữ nhân, nay ngồi chung, há có gì khác?”, Vương thái hậu nói: “Xưa có Bàn Cơ, nay có Ban Tiệp du^[1]”, trẫm lại thêm một câu: “Ngày nay có Vệ thị Lâm Lang”...”

[1] Ban Tiệp dư: Hán Thành Đế muốn nàng vui nên hạ lệnh làm một kiểu xe đặc biệt, hai người có thể cùng ngồi, thế nhưng Ban Tiệp dư lại từ chối. Nàng nói: “Trong những bức họa lưu lại từ thời cổ, các vị thánh hiền đều có danh thần đứng cạnh. Ba vị Hoàng đế thời Hạ, Thương, Chu yêu chiều

mỹ nữ, nếu như thiếp ngồi cùng Hoàng thượng thì đâu khác gì họ?” Hoàng đế nghe nàng nói có đạo lý, liền bỏ luôn dự định ngồi chung xe.

Phàn Cơ là phi tần của Sở Trang Vương. Sở Trang Vương ham săn bắn mà lơ là việc triều chính. Phàn Cơ khuyên bảo không được, nàng liền không ăn thịt động vật. Cuối cùng Sở Trang Vương cũng cảm động mà thay đổi.

Nụ cười của nàng hiện lên trong giây lát, nàng nói nhỏ: “Hoàng thượng cần đến chính là phúc của Lâm Lang, Lâm Lang đâu thể so sánh với các vị hiền phi nọ, hơn nữa Thành Đế kia sao sánh được một phần vạn của Hoàng thượng?”

Hoàng đế cười, nói: “Tuy là nịnh nọt nhưng thật khiến người ta thấy thoải mái. Trẫm cảm thấy rất lạ, cuối cùng thì nàng che giấu bao nhiêu tài năng, đến kinh, sử, tử, tập nàng đều đã đọc qua. Trước lúc khi quân phạm thượng, trẫm cứ tưởng nàng không biết chữ.”

Mặt ửng hồng, nàng cúi đầu, đáp: “Lâm Lang không dám giấu Hoàng thượng, chỉ là “nữ tử không tài mới là đức”, hơn nữa Thái Tông Hoàng đế đã từng dạy, cung nữ không được biết chữ.”

Hoàng đế im lặng một lúc rồi khẽ thở dài. “Các vị chủ nhân lục cung cũng có nhiều người không biết chữ. Có lần trở về mệt mỏi, trẫm muốn kể chuyện cười thì các nàng ấy cũng chưa hẳn đã hiểu được.”

Lâm Lang thấy ánh mắt dịu dàng của Hoàng đế, đôi con ngươi đen láy, trong suốt như thấy được bóng hình nàng phản chiếu trong đó, như có thể nhìn thấu đến tận tâm can nàng. Lòng nàng rối như tơ vò, như có ngàn vạn nút thắt. Nàng không dám nhìn thẳng vào ánh mắt ấy, quay mặt đi mà tim đập thình thịch. Hoàng đế nắm tay nàng, dần dần nắm chặt hơn, khoảng cách giữa hai người ngày càng gần. Mùi long diên hương xa xôi tỏa ra từ ống tay áo của y khiến nàng cảm thấy choáng váng như không thở được. Khoảng cách gần đến mức khi ngẩng lên, nàng chỉ thấy khuôn mặt thanh tú

của y, trong ánh mắt xuất hiện vẻ phức tạp. Nàng không hiểu, cũng không muốn suy nghĩ thêm.

Vì dựa vào y nên giọng nói của y như phát ra từ sâu thẳm trong lồng ngực: “Lần đầu tiên ta gặp nàng, nàng đang đứng hát trong làn nước. Ánh trăng đêm đó chiếu lên những cây lau sậy bên bờ sông... Đẹp như trong mơ. Ngày trẫm còn rất nhỏ, ma ma cũng hát ru trẫm ngủ, cứ hát mãi rồi trẫm cũng ngủ, vì vậy mới cảm thấy bài hát đó chỉ được nghe thấy trong mơ.” Nàng không nói câu nào, khóe môi hơi run, y lại ôm nàng chặt hơn. “Mấy ngày nay trẫm luôn mong, giá như nàng sinh cho trẫm một đứa con, mỗi ngày hát ru nó ngủ thì nó nhất định sẽ là đứa bé may mắn nhất trên đời.”

Tâm tư của nàng quay cuồng. Nghe y cúi đầu thâm thì, nước mắt nàng như sắp trào ra. Nàng vùi mặt vào vạt áo trước ngực y, trên áo là hoa văn hình rồng thêu bằng chỉ vàng kim. Qua lớp sương mù trong mắt y thấy trên y phục của y có một cái đầu rồng dữ tợn, đôi con ngươi màu đen, tất cả đều hòa lẫn vào giọt nước mắt lạnh giá. Chỉ nghe thấy tiếng trái tim đập trong lồng ngực, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng. Nhất thời nàng có hàng ngàn lời muốn nói, nơi sâu nhất trong trái tim lại dấy lên sự đau xót vô tận. Ruột như quặn thắt, suy nghĩ rối rắm, hận không thể hóa thành bột mịn để khỏi phải chịu đựng nỗi giày vò, đau đớn này.

Hoàng đế cũng không nói gì, thật lâu không động đậy, khuôn mặt áp lên tóc nàng. Hồi lâu sau y mới nói: “Hôm đó nàng vẫn chưa hát xong, hôm nay hát lại từ đầu đi!”

Nàng nghẹn ngào, cố gắng điều chỉnh hơi thở, dần dần, long diên hương trên người Hoàng đế mang theo mùi hơi tanh đặc biệt của chồn đen, rồi cả bách hợp hương đang đốt trong chiếc lò hương phía sau, tất cả trộn lẫn làm người ta dần dần đắm chìm vào. Móng tay ghim chặt vào lòng bàn tay thành những vết hằn, đau lâm râm, nàng từ từ thả lỏng tay, một lúc lâu sau mới mở miệng hát khe khẽ: “À ơi ơi à, sói đến rồi, hổ đến rồi, dường như

nhảy tường tới rồi. À ơi ơi à, tiểu a ca, mau ngủ thôi, a mã xuất mã chinh phạt rồi. Đại lông công, nhị lông công^[2], đều là công lao với a mã và người. Tiểu a ca, mau ngủ thôi, đều là công lao với a mã và người. À ơi ơi à, ồ trong đêm, ôi tháng Giêng sắp qua rồi. À ơi ơi à, tiểu a ca, mau ngủ thôi... À ơi ơi à, tiểu a ca, mau ngủ thôi...”

[2] Lòng công: lòng chim công gắn trên mũ của quan lại thời nhà Thanh để phân biệt cấp bậc, thể hiện công trạng.

Giọng nàng dịu dàng, trong trẻo, vang vọng quanh điện. Gió bắc rít ngoài cửa sổ, bông tuyết bay lả tả. Tuyết rơi ngày càng nhanh, như một chiếc rèm với vô số bông tuyết bao phủ cả đất trời.

Chương 24: Hẹn ước trong đêm

Tuy Hoàng đế đang ở Nam Uyển nhưng mỗi ngày đều phái người hồi cung thỉnh an Thái hoàng thái hậu và Thái hậu. Hôm nay, Triệu Hữu Trung lĩnh việc này. Hắn vừa đi thỉnh an ở Từ Ninh cung ra thì gặp Đoan Tần đến thỉnh an Thái hoàng thái hậu. Đoan Tần đi thẳng về phía trước không chớp mắt nhưng cung nữ tâm phúc Thê Hà đang đỡ nàng lại ra hiệu bằng ánh mắt với hắn.

Triệu Hữu Trung ngẫm hiểu, không vội về Nam Uyển ngay mà đi thẳng tới Hàm Phúc cung rồi vào phòng bên hông. Hắn cùng bọn thái giám quây quanh chậu than khoác lác một lúc lâu mới thấy Đoan Tần hồi cung. Triệu Hữu Trung liền đi đến thỉnh an rồi theo Đoan Tần vào trong noãn các. Đoan Tần ngồi trên giường lò, nói: “Mời Triệu công công ngồi!”

Triệu Hữu Trung luôn miệng đáp: “Nô tài không dám!” Thê Hà đã mang chiếc ghế nhỏ lên, Triệu Hữu Trung tạ ơn rồi mới ngồi xuống chiếc ghế nhỏ.

Đoan Tần cầm tách trà, lấy chiếc nắp nhẹ phẩy qua lá trà, chậm rãi hỏi: “Hoàng thượng vẫn khỏe chứ?”

Triệu Hữu Trung vội đứng dậy, đáp: “Hoàng thượng vẫn khỏe.”

Đoan Tần thở dài một tiếng, nói: “Vậy thì tốt.”

Triệu Hữu Trung không đợi nàng ta hỏi đã nói nhỏ: “Chuyện Đoan chủ nhân dặn nô tài nghe ngóng, trước mắt nô tài cũng không có cách nào. Người bên cạnh Hoàng thượng, ai ai cũng như bị dán kín miệng cả rồi, chỉ sợ khiến Hoàng thượng biết được. Nghe nói đợt trước đến Lý Đức Toàn – Lý công công, Hoàng thượng cũng đã xử lý, là người khác thì không biết có kết cục thế nào.”

Đoan Tần nói: “Đã làm khó công công rồi.” Nói xong, nàng ta ra hiệu cho Thê Hà. Thê Hà liền đi lấy một tờ ngân phiếu đến.

Triệu Hữu Trung liếc mắt thấy thì mở miệng nói: “Nô tài không làm xong việc của Đoan chủ nhân, sao có thể nhận tiền thưởng của chủ nhân được?”

Đoan Tần cười nhẹ. “Con người ta, công công còn không hiểu sao? Chỉ cần công công có lòng thì coi như đã giúp ta rồi.”

Triệu Hữu Trung đành nhận lấy tờ ngân phiếu, nhét vào trong tay áo rồi nói: “Xin chủ nhân bớt buồn phiền, chuyện này về nô tài sẽ nghĩ cách.”

Hắn về đến Nam Uyển thì trời đã tối. Đi bàn giao công việc xong mới về phòng mình, mở ngăn tủ đầu giường lấy ra bình rượu trắng mà hắn giấu bên trong, rồi dùng một tấm vải bọc qua loa. Hắn kẹp bình rượu vào nách, đi tìm tên thái giám Vương Chi Phú của Nội Tấu sự.

Thời tiết mùa đông rét thấu xương. Vương Chi Phú đang ngồi rang lạc một mình trong phòng, vừa nhìn thấy Triệu Hữu Trung thì vô cùng thân thiết chào đón: “Huynh đệ, lần này lại mang cho ta thứ hay ho gì thế?”

Triệu Hữu Trung cười khẽ, quay người chốt cửa rồi mới lấy ra cái bọc hấn kẹp dưới nách. Vương Chi Phú nhìn hấn mở cái bọc ra, vừa thấy rượu đã thềm thường, nuốt nước miếng “ực” một cái. Hấn vội đem tới hai chiếc bát thô kệch, vừa rót rượu vừa kêu lên: “Thơm quá!”

Triệu Hữu Trung cười, nói: “Nói nhỏ thôi kéo người bên ngoài nghe thấy. Rượu này chẳng dễ dàng gì mới có được, người khác mà biết, chỉ e hai chúng ta sẽ phải tới Thận hình ti một chuyến.”

Vương Chi Phú cười hì hì, mang cả số lạc đã bị cháy sém trên chậu than ra. Hai người ăn lạc nhắm rượu. Tuy không thể gây ra tiếng động lớn nhưng cũng được uống cho đỡ thềm. Khi bình rượu vơi đi hơn nửa, cả hai đều đỏ bừng mặt mũi, cũng bắt đầu nói nhiều hơn. Vương Chi Phú uốn đầu lưỡi, nói: “Không có công không thể hưởng lộc. Huynh có chuyện gì cần đến ta mà ta có thể giúp thì huynh cứ nói một tiếng là được. Ta nhận ân huệ của huynh cũng không phải mới ngày một ngày hai.”

Triệu Hữu Trung đáp: “Huynh là người thẳng thắn, ta cũng không vòng vo nữa. Huynh làm việc ở Nội Tấu sự, ngày nào cũng có thể gặp Hoàng thượng, ta có chuyện này muốn nhờ huynh nghe ngóng.”

Vương Chi Phú đã ngà ngà say, nói: “Mỗi ngày ta cũng chỉ là đem tấu sớ vào, dâng lên xong rồi lui xuống luôn. Hoàng thượng cũng chẳng liếc mắt nhìn ta lấy một cái. Dù có thể nhìn thấy Hoàng thượng thật đấy nhưng không được nói câu nào với người.”

Triệu Hữu Trung cười ha ha. “Ta cũng không nhờ huynh tâu lên Hoàng thượng chuyện gì.” Xong hấn ghé vào tai Vương Chi Phú thì thầm một hồi. Vương Chi Phú cười, nói: “Chuyện này còn phải xem có cơ hội hay không. Bây giờ, những người hầu hạ ngự tiền rất kín miệng, cũng chẳng dễ dàng

gì. Nhưng huynh đã lên tiếng nhờ vả thì dù ta có phải lên núi đao hay xuống biển lửa cũng sẽ làm được việc huynh nhờ.”

Triệu Hữu Trung cười, đáp: “Vậy ta cũng xin tạ ơn ngay tại đây.”

Hai người uống hết cả bình rượu rồi mới thỏa mãn giải tán.

Tuy Vương Chi Phú đã vỗ ngực đồng ý nhưng mãi vẫn chưa có cơ hội. Vừa may hôm nay hắn trực ở Nội Tấu sự, trời rét đậm, thời tiết lạnh giá nên hắn nhắm mắt ngủ gà ngủ gật cạnh chậu than. Đã gần tới canh tư, bộ binh ở kinh thành phái người phi ngựa gấp mang tấu sớ “Sáu trăm dặm khẩn” của Phúc Kiến. Vương Chi Phú cũng chẳng dám chậm trễ vì việc chuyển tấu cũng có quy định riêng. Khẩn cấp nhất sẽ dùng cụm từ “Sáu trăm dặm khẩn”, mỗi ngày phi ngựa chạy sáu trăm dặm, ngoài việc tấu trình việc khuyết chức^[1] của quan lớn độc phủ thì loại tấu khẩn này chỉ dùng khi thành trì thất thủ hoặc chiếm được thành. Bản tấu “Sáu trăm dặm khẩn” này là do đề đốc thủy sư Phúc Kiến Vạn Chính Sắc phái người gửi gấp đến, bên ngoài có con dấu lớn màu tím, nhất định là tấu chương quân sự quan trọng về việc Trịnh thị Đài Loan, vì thế Vương Chi Phú vội rời khỏi phòng trực của Nội Tấu sự về hướng chính điện của hành cung Nam Uyển. Gió bắc đang thổi mạnh, rét đến mức răng hắn va vào nhau lập cập. Một tay cầm đèn lồng, một tay cầm cái tráp, cả hai tay hắn đã đông cứng từ lâu, không còn cảm giác. Trên trời không có trăng sao, chỉ là một mảng đen kịt. Nhìn từ xa thấy chính điện âm u, chỉ có ánh đèn le lói ở phòng trực bên hông tả điện.

[1] Chức vụ bị trống do người giữ chức đó từ chức hoặc qua đời.

Vương Chi Phú gọi thái giám trực đêm mở cửa thùy hoa rồi báo từng tầng vào trong. Vào trong tả điện, thái giám đứng đầu ca trực là Trương Tam Đức đích thân cầm đèn ra. Vương Chi Phú nói: “Trương công công, tấu sớ “Sáu trăm dặm khẩn” của Phúc Kiến e là phải trình lên ngay bây giờ mới được.”

Trương Tam Đức “ồ” một tiếng, buột miệng nói: “Người chờ một chút, ta gọi cung nữ gác đêm đi mời Hoàng thượng.”

Vương Chi Phú nghe thấy vậy thì ngẩn ra, bỗng cảm thấy khác thường. Theo lệ thì có thái giám đứng đầu ca trực ở bên trong tấm điện, nếu còn có cung nữ gác đêm thì nhất định là có phi tần thị tẩm. Nhưng Hoàng đế đi Nam Uyển, phi tần lục cung đều ở lại trong cung. Trương Tam Đức cũng tự biết hấn lỗ lời nên thàm hỏi hặn, hấn giơ tay khẽ đập lên cửa noãn các hai cái.

Rèm gấm được vén lên, hơi ẩm phả vào mặt. Cung nữ gác đêm rón rén đi ra ngoài. Trương Tam Đức nói nhỏ: “Có tấu khản cần trình Hoàng thượng.” Cung nữ kia lại nhẹ nhàng đi vào tấm điện, Vương Chi Phú nghe nàng gọi vài lần thì Hoàng đế mới tỉnh rồi truyền lệnh tắt đèn. Đúng lúc này lại nghe thấy một giọng nói dịu dàng, rất nhỏ của nữ tử ở xa xa bên trong điện. Chỉ nghe được tiếng đáp lại vô cùng ấm áp của Hoàng đế: “Không sao đâu, chắc là có tấu khản. Nàng không cần dậy.” Vương Chi Phú đứng ngoài nghe thấy rõ câu này thì không khỏi giật mình.

Hoàng đế chỉ mặc một chiếc áo lụa Giang Ninh đi ra khỏi noãn các. Tuy bên ngoài cũng có chậu than nhưng vẫn lạnh hơn trong noãn các rất nhiều. Hoàng đế bất giác khẽ run, Trương Tam Đức liền đi lấy chiếc áo choàng lông chồn đen rồi khoác lên người y. Cung nữ cầm đèn đến, y nương theo ánh đèn để đọc tấu sớ, trên mặt hiện lên một nụ cười. Lúc này, Vương Chi Phú mới kháu đầu rồi lui ra ngoài.

Hoàng đế quay lại noãn các, chân tay đã hơi lạnh nhưng có chăn ấm đệm êm nên chỉ một lát đã thấy ấm lại. Lâm Lang bị đánh thức, khó ngủ lại, nàng cũng không tiện xoay người, đành nhắm nghiền hai mắt. Thuở nhỏ, Hoàng đế được các ma ma và công công gọi dậy đến thư phòng vào đầu giờ Mão, đến khi đặng cơ, mỗi ngày đều thức giấc vào đầu giờ Mão rồi lên

triều, lúc này y cũng chẳng ngủ được nữa. Nghe thấy tiếng nàng thở, y hỏi: “Nàng ngủ chưa?”

Lâm Lang nhắm mắt, đáp: “Ngủ rồi.” Xong lại không nhìn được phì cười một tiếng, mở mắt ra thấy Hoàng đế dang hai tay, nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Nàng nằm bên ngực y, nghe tiếng trái tim đập ổn định. Mái tóc dài như ngọc đen sáng mượt xõa trên vạt áo y. Y cầm một lọn tóc lên, khẽ nói: “Vón không vón tóc, dài xõa qua vai. Lả lướt bên gối chàng, đáng yêu là đến thế.” Nàng không đáp lời, chỉ lấy một lọn tóc của mình, chậm chậm tết chung với bím tóc đuôi sam của Hoàng đế, tết cẩn thận thành nút thắt đồng tâm. Ở phía xa xa trong điện có thấp một cây nến, tỏa ra ánh sáng vàng mờ ảo, dập dềnh.

Hoàng đế nhìn động tác của nàng thì trong lòng rất vui mừng và xúc động. Tuy trời rét đậm nhưng trong lòng y lúc này giống như tháng Ba mùa xuân, cảnh vật đẹp đẽ vô ngần. Cầm lấy tay nàng đặt lên ngực, y chỉ nguyện thiên trường địa cửu, vĩnh viễn như ngày hôm nay, như lúc này. Bỗng hiểu ra lời thề thốt của người xưa, “trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành. Nguyện làm uyên ương, không ước thành tiên”, hóa ra đúng là vậy.

Những ngày cuối năm dần trôi qua, dù không muốn nhưng vẫn phải về kinh. Quan viên quân thần lục bộ nha môn cũng chẳng có việc gì khi năm hết tết đến, còn Hoàng đế thì lại bận bịu đủ loại lễ mừng, nào là đại lễ Nguyên thần, tế tổ tế trời... thực là rườm rà. Lại thêm thông lệ từ mấy năm gần đây, Hoàng đế sẽ đích thân viết chữ “Phúc” ban cho các cận thần. Hôm nay Hoàng đế vừa đi tế tổ tiên ở Thái miếu về, bỏ chút công sức viết được mấy chục chữ “Phúc”. Lâm Lang từ Ngự Trà phòng đến, thấy các thái giám mang ra hong cho khô mực, nàng đang chăm chú nhìn thì chợt nghe Trương Tam Đức gọi: “Thái hậu sai người tới, chỉ đích danh cô nương đến đó một chuyện.”

Nàng không biết có chuyện gì nhưng là Thái hậu truyền nên vội vã đi. Đi vào noãn các, Thái hậu đang dựa vào chiếc gối lớn trên giường lò. Người mặc một bộ áo gấm màu xanh dương có thêu hoa văn tròn chữ thọ. Một vị phu nhân mặc áo gấm dài màu nhạt thêu hoa và bướm bướm, đang nghiêng người chơi bài cùng Thái hậu. Tuy Lâm Lang không biết nàng ta nhưng nhìn trang phục và trang sức cũng có thể đoán được đây là Đông Quý phi. Nàng quỳ xuống, cung kính hành lễ. “Nô tỳ thỉnh an Thái hậu!” Dập đầu xong, nàng ngừng một lát rồi nói tiếp: “Nô tỳ thỉnh an Quý phi!” Lại dập đầu thêm lần nữa.

Thái hậu liếc nhìn nàng, hỏi: “Người chính là Lâm Lang? Họ gì?” Cũng không cho nàng đứng lên, nên nàng cứ quỳ như vậy mà trả lời: “Bẩm Thái hậu, nô tỳ họ Vệ.”

Thái hậu chậm chậm đẩy một quân bài, nói: “Là Hán quân đây.”

Trong lòng có chút chua xót, nàng đáp: “Nô tỳ là nô bộc Hán quân ạ.”

Thái hậu không thể hiện gì trên mặt, lại liếc nàng lần nữa. “Mấy ngày nay ở Nam Uyển, Hoàng thượng làm gì khi rảnh rỗi?”

Lâm Lang đáp: “Bẩm Thái hậu, nô tỳ hầu hạ trà nước, chỉ biết Hoàng thượng có lúc thì viết chữ, có lúc ngồi đọc sách. Còn những chuyện khác nô tỳ không biết.”

Thái hậu cười lạnh lùng một tiếng. “Vậy Hoàng đế không ra ngoài cưỡi ngựa à?”

Lâm Lang biết có chuyện không ổn từ lâu, giờ thấy Thái hậu hỏi thẳng như vậy thì đành trả lời: “Thi thoảng Hoàng thượng cũng ra ngoài cưỡi

ngựa đi dạo ạ!”

Thái hậu lại cười lạnh lùng, xoay mặt đi gầy gầy quân bài nhưng không lên tiếng nữa. Trong điện vốn yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng quân bài thi thoảng đập vào nhau vang lên tiếng “cách”. Nàng quý ở đó rất lâu, tuy dưới đất cũng có lò sưởi ấm nhưng mặt đá đen rất cứng, quý đến lúc này, hai đầu gối nàng đã hơi tê. Đông Quý phi bắt đầu thấy khó xử, nàng vượt quân bài rồi nói: “Thái hậu, thần thiếp lại thua rồi, đúng là không phải đối thủ của người, hôm nay tất cả số hạt vàng này lại muốn hiếu kính lão nhân gia tiếp. Thần thiếp không có tiền đồ, xin Thái hậu tha cho. Sau này thần thiếp luyện thêm vài lần rồi lại tới chơi với người.”

Thái hậu cười. “Nói nghe mà thương, ta chẳng muốn thắng nữa. Chúng ta chơi tiếp.”

Đông Quý phi chẳng làm gì khác được, chỉ liếc nhìn Lâm Lang một cái. Lâm Lang vẫn quý ở đó, bình thản và điềm tĩnh.

Chương 25: Hạnh phúc là thế

Lại nói tới Đông Quý phi đang cùng Thái hậu tiếp tục chơi bài. Thái hậu thản nhiên nói: “Hiện giờ con là chủ quản lục cung, mặc dù chưa có địa vị hoàng hậu nhưng cũng nên ra uy trước, thế thì bề dưới mới không dám làm trái phép tắc rồi làm mấy chuyện càn rỡ.”

Đông Quý phi vội đứng dậy, cung kính đáp một tiếng “vâng”. Thái hậu lại nói: “Ta chỉ dặn dò vài câu mà thôi, con ngồi đi!” Lúc này Đông Quý phi mới nghiêng người ngồi xuống. Thái hậu lại nói: “Một ngày Hoàng thượng phải xử lý bao công việc, chuyện hậu cung tất nhiên không thể để Hoàng

thượng phải bận tâm thêm. Ta thấy trong mấy chục năm trở lại đây, hậu cung cũng coi như sóng yên biển lặng, không có tai họa gì. Nhưng trước mắt lại khiến người ta lo lắng.”

Đông Quý phi đáp: “Do thần thiếp bất tài, đã khiến Hoàng ngạch nương phải bận lòng.”

Thái hậu nói: “Con ngoan, ta không trách con. Tính tình con mềm yếu, huống hồ con cũng chỉ có một đôi mắt, có thể nhìn thấu được bao nhiêu nơi? Không chừng người ta giờ bao nhiêu thủ đoạn sau lưng con.” Rồi cầm lên một quân bài, đặt “cạch” một tiếng xuống mặt bàn, xong lại chọn một quân khác. Lâm Lang quỳ đã lâu, hai đầu gối hoàn toàn tê dại, nhưng chỉ cúi đầu yên lặng. Một lúc lâu sau, Thái hậu cười lạnh lẽo. “Chẳng qua còn có ngạch nương quan sát thay cho các con, đám hồ ly mới không gây được sóng gió. Hừ, ngày tiên đế vẫn còn, Thái hậu đối xử với chúng ta thế nào thì ngày nay ta cũng đối với các con như vậy, đảm bảo mọi việc yên ổn cho các con.”

Đông Quý phi càng nghe càng ngượng ngùng, đành đáp: “Tạ ơn Hoàng ngạch nương!”

Đúng lúc này, thái giám tiến vào, dập đầu bẩm: “Bẩm Thái hậu, bên Từ Ninh cung phái người tới truyền rằng Thái hoàng thái hậu cho gọi Lâm Lang cô nương sang hỏi chuyện.”

Thái hậu ngăn người, nhìn thấy Lâm Lang vẫn quỳ yên ở đó, ánh mắt như bình thường, nổi bực dọc trong lòng bà cũng không xả ra được. Cảm giác chán ghét mà chẳng làm được gì, Thái hậu đành quay mặt đi, giọng đanh lại: “Thái hoàng thái hậu đã truyền gọi, sao còn không mau đi?”

Lâm Lang dập đầu, cung kính bẩm “vâng”. Nàng định đứng dậy nhưng vì quỳ quá lâu, hai chân mất cảm giác từ bao giờ. Nàng cắn răng, chống tay

xuống nền gạch rồi găng gương đứng dậy. Nàng thỉnh an một cái rồi nói: “Nô tỳ cáo lui!”

Thái hậu đầy bụng giận dữ, chỉ “hừ” một tiếng mà không đáp lời.

Nàng lui ra ngoài, đi lại có chút khó khăn. Vừa đứng lại liền có người đỡ nàng, chính là thái giám tổng quản Thôi Bang Cát của Từ Ninh cung. Nàng nói nhỏ: “Đa tạ Thôi công công!”

Thôi Bang Cát khẽ cười. “Cô nương không cần khách sáo!”

Đi một hồi thì máu mới bắt đầu lưu thông trở lại. Đến Từ Ninh cung, đi vào noãn các, nàng hành lễ. “Nô tỳ thỉnh an Thái hoàng thái hậu!” Ngừng một lát lại nói: “Nô tỳ thỉnh an Hoàng thượng!”

Hoàng thái hậu hiền từ nói: “Đứng dậy đi!”

Nàng tạ ơn rồi đứng dậy, hai đầu gối đau ê ẩm nên không khỏi nhíu mày. Ngược lên thấy Hoàng đế đang nhìn mình, nàng vội nhắm mắt, cúi đầu.

Thái hoàng thái hậu nói: “Vừa rồi ta và Hoàng thượng có nhắc tới chè hạnh nhân. Không biết chè được thêm những thứ gì mà làm người ta thấy thoải mái vô cùng, vì vậy mới gọi người đến hỏi một chút.”

Lâm Lang thấy Thái hoàng thái hậu gọi mình tới để hỏi một chuyện chẳng liên quan gì liền hiểu ra ngọn nguồn, nàng cung kính đáp: “Bẩm Thái hoàng thái hậu, trong chè hạnh nhân đó thêm hơn mười vị: lạc, vừng, hoa hồng, hoa quế, nho khô, củ khởi, hoa anh đào... rồi nghiền với hạnh nhân, sau cùng mới thêm sữa và cho đường vào.”

Thái hoàng thái hậu “ồ” một tiếng rồi nói: “Đúng là một món ăn tinh tế, nhất định phải là người tinh tế, khéo léo mới nghĩ ra được. Đến gần đây để

ta nhìn một chút!”

Nàng đành bước lên vài bước. Thái hoàng thái hậu nắm bàn tay nàng, quan sát nàng cẩn thận rồi nói: “Thật đáng thương, thật là một đứa bé lanh lợi. Lần trước Hoàng thượng sai người đưa chè tới, ta vừa nhìn đã thấy thích, nhưng mà nhớ mãi không ra, cứ cảm thấy như đã từng gặp ở đâu rồi.”

Tô Mạt Nhĩ đứng bên cạnh Thái hoàng thái hậu cười. “Thái hậu nhìn đứa trẻ nào xinh đẹp đều cảm thấy vừa mắt. Hôm trước, trắc phúc tấn mới nạp của Nhị gia tiến cung thỉnh an người, không phải người cũng bảo là vừa mắt đó sao? Có lẽ mỹ nhân trên thế gian này đều khiến người ta có cảm giác quen mắt.”

Hoàng đế cười. “Tô ma ma nói có lý.”

Thái hoàng thái hậu lại chuyện trò vài câu với Hoàng đế, cuối cùng người nói: “Ta mệt rồi, Hoàng thượng cũng bận bịu, mau hồi cung đi!”

Hoàng đế đứng dậy, thỉnh an rồi mỉm cười. “Tạ ơn hoàng tổ mẫu đã yêu thương!” Thái hoàng thái hậu nở nụ cười, nhẹ nhàng gật đầu. Lúc này Hoàng đế mới lui về.

Khi ngự giá trở lại Càn Thanh cung thì trời đã tối đen. Hoàng đế thay y phục, khi chỉ còn Lâm Lang ở trước mặt mới nói: “Không bị thương chứ?”

Nàng khẽ lắc đầu. “Thái hậu chỉ gọi nô tỳ đến hỏi mấy câu, cũng không làm nô tỳ khó xử.”

Hoàng đế thấy nàng không kể khổ, không đành lòng mà khẽ thở dài, một lát sau mới nói: “Mặc dù trăm có cả giang sơn nhưng cũng không thể làm theo cảm tính được.” Hoàng đế tháo dây ngọc bội hoa văn rồng đeo ở thắt lưng ra. “Thứ này tặng nàng.”

Trước mặt nàng là miếng ngọc bội màu xanh ngọc trong suốt, chạm vào liền cảm thấy ấm áp. Trên bề mặt miếng ngọc được khắc tỉ mỉ bốn hàng chữ vàng, chính là: “Tình sâu đậm không dài lâu, tính cách quá mạnh mẽ sẽ rước nhục, quân tử nên khiêm tốn, ấm áp như ngọc.” Hoàng đế nói: “Trẫm phải tính cho sự lâu dài của chúng ta.” Nàng nghe thấy hai chữ “lâu dài”, trong lòng hơi chua xót, gượng cười nói: “Lâm Lang hiểu.”

Hoàng đế thấy nàng hiểu cả thì trong lòng cũng buồn. Đúng lúc này, Kính Sự phòng mang tới những chiếc thẻ có thắt dây màu xanh lục ở đầu. Hoàng đế nhìn nàng chăm chăm, vẫn là nét mặt bình thản. Y thực sự không nữ, cũng chẳng muốn nhìn nên tiện tay lật một cái rồi nói với nàng: “Hôm nay nàng cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi sớm đi, không cần ở lại hầu hạ nữa.”

Nàng đáp “vâng” rồi lui xuống, đi đến cửa noãn các lại nghe thấy Hoàng đế đột nhiên gọi lại: “Đợi một chút!”

Nàng dừng bước. Hoàng đế đi đến trước mặt nàng, chăm chú nhìn nàng một lúc lâu rồi mới nói nhỏ: “Lòng đã quyết, không thay đổi.” Nàng bỗng cảm thấy rung động, trong mắt đã có một màn sương mỏng manh. Trước mặt nàng là một nam nhân cao ráo, áo gấm vàng, áo ngoài là lông chồn đen, trang phục của bậc cửu ngũ chí tôn, lời nói ra chân thành khiến người ta không khỏi cảm động. Tim nàng chột mềm yếu, nàng cố gắng kiềm chế, nghĩ đến con đường dài đằng đẵng đầy đau buồn phía trước bỗng cảm thấy rời rạc. Trên thế gian này, những tình cảm sâu đậm luôn bị con người phụ bạc. Từ lúc bắt đầu đã hối hận, lòng nàng lạnh lẽo, liền nói nhỏ: “Lòng đã quyết, không thay đổi.”

Hoàng đế nhìn thấy nàng như sắp khóc, nét mặt u buồn khiến người ta muốn dỗ dành, yêu thương. Y đã định dang tay ra nhưng chỉ sợ mình mà giờ tay thì sau này sẽ không giữ được nàng nữa, liền thở dài một tiếng nài nỉ, tro mắt nhìn nàng rồi khỏi noãn các.

Ban đầu nàng ở cùng phòng với Họa Châu, bây giờ Lý Đức Toàn quan tâm đến nàng hơn, hẳn đã sai người giúp nàng dọn đến gian phòng mới. Rương hòm đã được chuyển hết đến, còn có cả chăn đệm mới tinh tươm. Nàng có tật lạ giường nên cứ trở mình trần trọc cả đêm, sang ngày hôm sau thì khó tránh có nét tiêu tụy, mệt mỏi trên mặt. Nhưng năm cũ sắp qua, mọi việc trong cung bận bịu, nàng đành cố gắng lên tinh thần để làm việc.

Hôm nay là Giao thừa, Hoàng đế mở gia yến ở Càn Thanh cung. Phi tần hậu cung và chư vị hoàng tử, công chúa đều tham dự. Chưa đến giờ thì tiệc đã được bày lên. Chính giữa Càn Thanh cung là chiếc bàn tiệc rồng vàng của Hoàng đế được bày hướng về phía nam. Phía tây bên trái là bàn của Đông Quý phi. Hai phía trái, phải bên dưới được xếp hai hàng bàn của chư vị chủ nhân các cung. Đầu giờ Thân sẽ có tấu nhạc Thiệu ở hai bên hành lang, Hoàng đế ngồi ghế rồng, phi tần hậu cung sẽ vào chỗ ngồi và yến tiệc bắt đầu. Đầu tiên sẽ dâng thức ăn lên bàn của Hoàng đế, sau đó tới bàn của Đông Quý phi, cuối cùng mới đến các bàn tiệc bên dưới của chư vị chủ nhân các cung. Sau đó dâng lên trà sữa. Phi tần hậu cung, thái giám sẽ dâng trà sữa lên cho Hoàng đế, đợi Hoàng đế uống xong thì trà sữa sẽ được đem đến cho chư vị chủ nhân. Thứ ba là tiệc rượu. Tổng quản thái giám quỳ xuống dâng “rượu của Hoàng đế”. Hoàng đế uống hết mới dâng lên rượu của từng phi tần. Sau cùng là hoa quả, dâng lên bàn của Hoàng đế trước rồi mới chuyển tới bàn của phi tần. Cứ như vậy đến giờ Tuất mới xong, Hoàng đế rời khỏi chỗ ngồi, ca cơ vũ nữ bắt đầu múa hát, phi tần quỳ tiễn Hoàng đế rồi mới về cung của mỗi người.

Phần lễ nghi rườm rà, phức tạp này cũng mất đến hai canh giờ. Dù tinh thần Hoàng đế có tốt thì khi về tới tây noãn các cũng có chút mệt mỏi. Hơn nữa y đã uống rượu, trong noãn các lại có giường lò ấm nóng nên y thấy khó chịu. Y dùng khăn ẩm lau mặt, còn chưa thay y phục thì thấy Lâm Lang bung trà vào. Đã hai, ba ngày rồi, lúc này y mới rảnh rỗi nên không khỏi ngắm kĩ nàng một chút. Vì là cuối năm nên hiếm khi mới thấy nàng mặc bộ áo gấm màu hồng cánh sen, dưới ánh đèn, nó như chuyển thành màu đỏ ánh

bạc. Lòng rung động, y mỉm cười. “Ngày mai là mừng Một, nếu muốn trăm thưởng gì thì nàng cứ nói ra.” Nói xong, y liền đưa tay ra nắm tay nàng, ai ngờ nàng lại lùi một bước, bàn tay của Hoàng đế bị hệt giữa không trung. Y không giận, chỉ chậm chậm thu tay về, vẻ mặt bình thản của nàng khiến lòng y buồn bực, khó chịu.

Lý Đức Toàn thấy tình hình có chút kỳ lạ thì ra hiệu cho hai tên thái giám đứng ở hai bên trái, phải, bọn chúng liền theo hấn lui ra ngoài. Lúc này Lâm Lang mới nói nhỏ: “Nô tỳ không dám được Hoàng thượng ban thưởng.” Giọng nói ảm đạm như mang ý giận.

Hoàng đế nghĩ ngợi một hồi, khóe môi hiện lên nét cười. “Nàng thông minh như vậy, chẳng lẽ còn không hiểu sao?”

Nàng nghe thấy lời này bèn ngẩng đầu, đáp: “Nô tỳ không dám đoán mò tâm tư của Hoàng thượng.”

Hoàng đế vui vẻ, chỉ cười, nói: “Chính vì hai câu nói này của nàng mà nàng phải bị phạt thật nặng. Phạt nàng đón Giao thừa cùng trăm.” Ngừng một lát y lại nói tiếp: “Năm hết Tết đến, người ta đều nghĩ phần thưởng, chỉ có nàng muốn giận dỗi.” Vừa nói tới hai chữ “giận dỗi”, cuối cùng y cũng không kìm được mà bật cười.

Lý Đức Toàn đứng bên ngoài, ban đầu cảm thấy có chút lo lắng, chỉ sợ sang năm mới không được vui vẻ. Nghe giọng nói của hai người trong nội các rất nhỏ, sau đó thì nhỏ tới mức không nghe thấy gì nữa, dăm ba tiếng như nỉ non, lúc này hấn mới yên lòng. Hấn đi ra giao việc cho từng người, hai tay xoa xoa lên mặt, nói: “Tất cả chú ý hầu hạ, sáng sớm ngày mai Hoàng thượng còn phải dậy sớm đây.”

Ngày mai Hoàng đế có đại lễ Nguyên thần, quả nhiên y dậy từ rất sớm. Trời còn chưa sáng y đã ngồi trên kiệu ấm và được vây quanh bởi cả đoàn

người để đi đến Thái Hòa điện nhận những lời chúc mừng của bá quan. Càn Thanh cung cũng náo nhiệt hẳn lên, thái giám, cung nữ bận rộn chuẩn bị chúc mừng chư vị chủ nhân hậu cung nhân dịp năm mới. Lâm Lang sợ có điều gì sơ suất nên đã về phòng mình thay y phục từ sớm. Vừa cài xong nút áo thì có người gõ cửa bên ngoài.

Chương 26: So với ngày nay

Lâm Lang hỏi: “Ai đấy?”

Là tiếng của Họa Châu: “Là tỳ.”

Nàng vội vàng mở cửa cho Họa Châu. Vẻ mặt Họa Châu có chút hoảng sợ. “Có người ở Tây Lục sở truyền tin tới, nói là Vân Sơ phạm phép tắc rồi.”

Lâm Lang kinh hãi, hỏi dồn: “Sao thế được?”

Họa Châu đáp: “Thấy báo là lên truyền đồ ra ngoài qua thị vệ Thần Vũ môn, phạm vào điều đại kỵ trong cung, đã có người đi bẩm cho Đông Quý phi rồi. Vinh chủ nhân cũng hết cách. Mọi người đều nói chuyện này do An chủ nhân đứng đằng sau, cho Vinh chủ nhân, Nghi chủ nhân đẹp mặt.”

Lâm Lang vô cùng lo lắng, hỏi tiếp: “Vậy Vân Sơ sao rồi?”

Họa Châu đáp: “Người báo tin nói là đã bị giam ở Thận hình ti, may mà đang dịp Tết, dù gì cũng mấy ngày nữa mới xử lý.”

Lâm Lang yên tâm hơn một chút. “Còn mấy ngày nữa, mà Vinh chủ nhân ở trong cung lâu năm, nhất định sẽ có cách xoay chuyển tình thế.”

Họa Châu đáp: “Nghe nói Vinh chủ nhân đã đi xin Đông Quý phi. Đúng lúc An Tàn cũng ở đó, nói hai, ba câu đã khiến Vinh chủ nhân bẽ mặt, tức giận vô cùng.”

Lâm Lang rất sốt ruột, nàng biết Đông Quý phi nắm quyền quản lý lục cung, chỉ cần ra ý thì Vân Sơ sẽ bị định tội, thế thì Vinh Tàn cũng hết cách. Hai mắt Họa Châu đỏ hoe, nàng nói: “Ba người chúng ta cùng vào cung, cứ trơ mắt nhìn Vân Sơ...”

Lâm Lang nhớ lại những ngày tháng còn ở phòng Giặt đồ, trong lòng trào lên nỗi xúc động, bỗng nghe tiếng thái giám gõ cửa, hỏi: “Lâm cô nương có đây không?”

Lâm Lang liền đáp: “Có chuyện gì?”

Tiểu thái giám đi vào, thông tay quỳ xuống, bảm nhỏ: “Lâm cô nương, Hiếu Nguyệt tỷ tỷ chỗ Vinh chủ nhân tới, muốn gặp cô nương.”

Lâm Lang nhìn Họa Châu. Họa Châu nói khẽ: “Nhất định là vì Vân Sơ.”

Lâm Lang thở dài một tiếng, nói với thái giám: “Hiếu Nguyệt cô nương hiện đang ở đâu?”

Tiểu thái giám trả lời: “Mời cô nương theo nô tài!”

Lâm Lang bèn theo hẳn đi qua bức tường cung rồi đến chỗ yên tĩnh sau hiên nhà, có hai người đang đứng lặng ở hành lang. Người đứng trước mặc áo dài màu nâu nhạt, sau cổ rũ dây vòng vàng, trang sức quý giá, áo choàng ngắn hoa văn quỳ long, chính là trang phục mặc trong dịp năm mới của phi

tần hậu cung. Nàng vội vàng hành lễ thỉnh an: “Vinh chủ nhân vạn phúc kim an!”

Vinh Tần đỡ nàng. “Muội muội không cần đa lễ!”

Nàng đáp: “Nô tỳ không dám!”

Nàng vẫn hành lễ đúng như quy củ. Vinh Tần thở dài một tiếng. “Muội muội tốt, lý do ta đến chắc muội cũng đã biết rồi. Ngày trước Vân Sơ đối tốt với muội như thế, như tử muội ruột thịt vậy, bây giờ đúng là ta đã hết cách, chỉ cầu muội muội niệm tình xưa mà xin cho Vân Sơ.”

Lâm Lang đáp: “Vinh chủ nhân, nếu Lâm Lang có thể thì sao lại không muốn cứu Vân Sơ. Người là chủ nhân trong hậu cung, lòng có dư mà sức không đủ, huống gì Lâm Lang.”

Ai ngờ Vinh Tần khom hai đầu gối, quỳ xuống. Hiểu Nguyệt thấy nàng ta quỳ cũng vội quỳ theo. Lâm Lang sợ đến mức mặt mày trắng bệch, nhanh chóng quỳ xuống. “Vinh chủ nhân, người thế này là làm khó Lâm Lang rồi. Hiểu Nguyệt tử tử, xin hãy đỡ Vinh chủ nhân đứng dậy!”

Hai mắt Vinh Tần đầy nước mắt. “Muội muội tốt, ta biết nếu muội muốn thì nhất định có thể cứu Vân Sơ, chỉ cầu muội muội đồng ý với ta.”

Lâm Lang nhẹ nhàng nói: “Chủ nhân, Lâm Lang thực sự rất muốn cứu Vân Sơ, chỉ là quy định trong hậu cung này, e là nô tỳ cũng không có cách nào. Nô tỳ nào có tiếng nói bên Đông Quý phi.”

Nàng duỗi tay đỡ Vinh Tần, Vinh Tần lại cố tình không động dậy, chỉ nắm chặt lấy tay nàng. “Muội muội thân, muội là người pha lê ruột thủy tinh, ý của ta nhất định muội đã hiểu từ lâu. Trước mắt cũng không còn cách nào khác, duy chỉ có một cách xử lý triệt để.”

Thấy Vinh Tần đã nói hết, Lâm Lang đành đáp nhỏ: “Chủ nhân được Hoàng thượng yêu thương, vì sao không đích thân xin Hoàng thượng? Hoàng thượng chắc chắn sẽ nể mặt người mà đặc biệt khai ân thả Vân Sơ.”

Vinh Tần đáp: “Tình hình của ta sao muội lại không biết? Đã gần nửa năm nay ta không được gặp Hoàng thượng rồi. Từ hồi xảy ra chuyện của tam a ca, Hoàng thượng giận ta thì ta đã như ốc không mang nổi mình ốc, dù có gặp được Hoàng thượng thì cũng e là chưa nói xong đã khiến người nổi giận. Lâu nay Hoàng thượng ghét việc lén lút chuyền đồ, hơn nữa Vân Sơ là muội muội ruột thịt của ta, nói không chừng sẽ trách ta dạy dỗ không nghiêm, bao che, chiều hư nó.” Vinh Tần nói đến đây thì nước mắt đã rơi đầy.

Lâm Lang nhớ đến tình nghĩa ngày xưa cùng Vân Sơ, thực sự không nỡ, liền đáp khẽ: “Chủ nhân, xin chủ nhân mau đứng dậy, đang Tết mà người như thế này, để người khác thấy sao được.”

Vinh Tần cầm khăn tay lau mặt, đau lòng nức nở. “Hôm nay muội muội không đồng ý thì ta chỉ biết quỳ ở đây thôi.”

Trong lòng Lâm Lang vô cùng khó xử. Giọng nói của Hiếu Nguyệt cũng ghen ngào: “Nô tỳ đi cùng chủ nhân đến gặp Vân Sơ cô nương, chủ nhân an ủi Vân Sơ rằng Lâm Lang có tiếng nói trước mặt Hoàng thượng, nhất định sẽ xin giúp. Vân Sơ còn vui mừng nói rằng không uổng nàng ngày xưa trao khăn kết nghĩa với Lâm Lang cô nương.”

Lâm Lang nghe thấy bốn chữ “trao khăn kết nghĩa” thì nhớ lại lúc trước hai người trao khăn rồi nhận làm tỳ muội. Lúc nàng bị trách tội, Vân Sơ còn mạo hiểm đến thăm nàng, tình nghĩa này không thể coi là bình thường được. Lòng mềm đi, nàng cắn môi rồi nói: “Xin Vinh chủ nhân mau đứng dậy, nô tỳ sẽ cố gắng thử một lần.”

Vinh Tàn thấy nàng đồng ý thì phấn khởi đáp: “Muội muội thân, ân huệ này của muội, ta và Vân Sơ sẽ nhớ suốt đời.” Xong bèn dập đầu một cái.

Lâm Lang vội đỡ nàng ta đứng dậy. “Xin chủ nhân đừng nói vậy, chuyện có thành hay không trong lòng nô tỳ không chắc.”

Vinh Tàn nói: “Muội muội thân, ta hiểu cả. Chỉ là muội đã đồng ý giúp việc này rồi, dù có không được thì ta và Vân Sơ vẫn biết ơn ân huệ này của muội.”

Lâm Lang trả lời: “Chủ nhân đừng nói vậy, ngày xưa Vân Sơ đối với Lâm Lang rất tốt, còn có sự chiếu cố của chủ nhân nữa, Lâm Lang hiểu cả.”

Vinh Tàn nắm chặt tay nàng, mắt hoe đỏ, như có hàng ngàn lời muốn nói nhưng cuối cùng chỉ đáp: “Muội muội tốt, tất cả đều trông cậy ở muội.”

Vì ở gần Càn Thanh cung, nhiều người phức tạp nên Vinh Tàn không tiện ở lại lâu, đang định đi về thì Hiểu Nguyệt cẩn thận nói: “Chủ nhân, rửa mặt đã rồi đi.” Lúc này Vinh Tàn mới nhớ ra, lưỡng lự nói: “Lúc này đi đâu rửa...”

Lâm Lang bèn đáp: “Nếu chủ nhân không chê thì có thể đến phòng nô tỳ.”

Vinh Tàn mỉm cười. “Vậy lại phiền muội muội.”

Lâm Lang trả lời: “Chủ nhân nói gì vậy, chỉ mong chủ nhân không chê là tốt rồi.” Nàng dẫn họ về phòng mình, lấy một chậu nước ấm đến. Hiểu Nguyệt giúp Vinh Tàn rửa mặt rồi chỉnh lại tóc tai. Vinh Tàn ngồi đó, thấy trên hộp gương lược có một cái gương thủy tinh, bên hộp có chiếc túi nhỏ thêu kim tuyến. Tuy chưa thêu xong nhưng đường thêu tinh tế, hình dáng đẹp đẽ. Vinh Tàn không kìm được cầm lên xem, là một chiếc túi được thêu

hoa văn ngọn lửa ở bốn góc, ở giữa là rồng vàng ngũ trảo bằng chỉ vàng. Dù chưa hoàn thành nhưng đôi mắt đen láy bằng chỉ đen vẫn sống động như thật, nàng cười, nói: “Thật là một tác phẩm thêu tinh xảo, thứ này muội làm tặng Hoàng thượng?”

Mặt Lâm Lang hơi đỏ, nàng đáp: “Vâng.”

Vinh Tần cười. “Giờ đã có mấy người làm công việc thêu thùa đó, muội lại còn cố ý tự thêu thứ này.”

Lâm Lang đã xấu hổ sẵn, giờ không đáp lời. Khi Hiểu Nguyệt sửa sang đầu tóc cho Vinh Tần xong xuôi thì Lâm Lang tiến nàng ra cửa.

Sau khi hạ triều ở Thái Hòa điện, Hoàng đế cùng Thái hoàng thái hậu, Thái hậu nhận những lời chúc mừng của phi tần hậu cung ở Từ Ninh cung. Buổi trưa lại mở gia yến ở Từ Ninh cung. Tiệc hôm nay ít nghi lễ rườm rà hơn so với đại yến hôm qua. Để tiệc vui nên Hoàng đế phá lệ lệnh cho hoàng tử còn nhỏ tuổi và công chúa đến chung vui với Thái hoàng thái hậu. Thái hoàng thái hậu được các con cháu vây quanh thì vui mừng khôn xiết. Vài vị thái phi, phúc tấn cũng đang ngồi đó, Hoàng đế lệnh cho Thái tử cầm bình, hoàng trưởng tử dẫn đầu chư vị hoàng tử kính rượu từng người. Bữa cơm này giống như bữa cơm gia đình hòa thuận, ấm cúng. Đến tận lúc mặt trời lặn thì tiệc mới tàn trong bầu không khí vui vẻ.

Hoàng đế đi ra từ Từ Ninh cung rục rỡ, ồn ào tiếng nói cười, về đến trước Càn Thanh cung thì xuống kiệu. Trước mặt là Càn Thanh cung âm u. Trên hành lang được treo đầy đèn lồng lớn, đường kính mấy thước, tỏa ra một dải ánh sáng vàng mờ nhạt. Bốn phía im ắng, tĩnh mịch mà trang nghiêm. Vừa mới nghe tiếng nhạc ồn ã, giờ chỉ còn cơn gió đêm thổi qua khiến y cảm thấy lòng bình lặng lại, con người cũng thanh thản hơn. Thái giám Kính Sự phòng đang định vỗ tay, Hoàng đế ra ý bảo hấn ngừng. Một đoàn người vây quanh Hoàng đế đi tới hành lang, Hoàng đế thấy cửa sổ

phòng trực có ánh nến, nhớ ra hôm nay chính là ngày Lâm Lang trực, bước chân liền hướng đến gian phòng đó.

Ở trước cửa phòng trực vốn có một thái giám. Hắn chưa kịp hô một tiếng “Hoàng thượng” thì đã bị chặn lại bởi cái phát tay của Hoàng đế. Hoàng đế xua tay, lệnh cho thái giám đứng hết bên ngoài. Y đi đôi giày nhung da hươu vàng nên không hề phát ra tiếng động. Lâm Lang đang ngồi tét túi cạnh chậu than, y nhìn thấy chiếc túi bằng chỉ đen phối với chỉ vàng kim thì mặt mày liền sáng bừng. Bên dưới túi có khâu tua rua màu vàng, biết ngay là nạng tét cho mình nên trong lòng không nén nổi sự vui mừng. Nàng vốn sợ lạnh, tuy trong phòng trực có giường lò nhưng nàng vẫn vô thức nghiêng người đến sát chậu than. Hoàng đế cười. “Cẩn thận tia lửa làm cháy y phục.”

Lâm Lang giật mình, quả nhiên nàng kéo vội vạt áo lên, thấy than trong chậu vẫn chưa sém vào y phục thì mới ngẩng đầu rồi vội vàng đứng lên hành lễ. Nàng cười dịu dàng: “Hoàng thượng đi vào lạng lẽ như vậy thật là đã dọa Lâm Lang sợ.”

Hoàng đế nói: “Chỗ này lạnh lẽo thế, thảo nào nàng cứ ngồi sát chậu than. Cẩn thận khói than đầy, lát nữa cổ họng lại đau. Mau về noãn các với trẫm đi!”

Giường lò trong tây noãn các cực kỳ ấm áp. Cả người Lâm Lang toát mồ hôi. Lâu nay Hoàng đế không quen ngủ cùng với người khác nên luôn nghiêng người hướng ra ngoài. Đường nét tám lưng kia rắn chắc, dây thắt áo ngủ màu vàng hơi lỏng làm lộ một vết thương ở bả vai. Tuy vết thương đã lành từ lâu nhưng đến giờ nó vẫn để lại một vết sẹo dài, có thể đoán được năm đó nó sâu đến mức nào. Nàng không cảm lòng được, duỗi tay ra, nhẹ nhàng chạm vào vết thương đó. Không ngờ Hoàng đế vẫn chưa ngủ say, nắm lấy tay nàng, mắt vẫn lim dim. “Không ngủ được sao?”

Nàng khẽ đáp: “Thiếp đã khiến Hoàng thượng tỉnh rồi.”

Hoàng đế vô thức vươn tay sờ vết thương cũ. “Đây là vết thương khi dẹp phản năm Khang Hy thứ tám. May mà Tào Dần nhanh nhẹn đẩy trẫm một cái nên mới không bị thương đến chỗ hiểm. Lúc đó mọi người ai cũng sợ đến mức hồn bay phách lạc.” Y kể lại một cách thản nhiên khiến tay nàng hơi run, rồi khẽ cười. “Nàng sợ à? Chẳng phải bây giờ trẫm vẫn sống sờ sờ ra đây thôi?”

Trong lòng nàng đầy những suy nghĩ hỗn độn, nàng ngẩn ra một lúc mới trả lời: “Thảo nào Hoàng thượng lại coi trọng Tào đại nhân như vậy.”

Hoàng đế khẽ thở dài. “Cũng không phải chỉ vì công này... Từ nhỏ hẳn đã theo trẫm, tình cảm không thể coi là bình thường.”

Nàng nói nhỏ: “Hôm qua Hoàng thượng hỏi Lâm Lang là cuối năm muốn được thưởng gì, Lâm Lang vốn không dám... Hoàng thượng luôn nhớ đến tình nghĩa xưa, là người trọng tình nên Lâm Lang có một mong muốn hơi quá này...” Nàng nói đến đây thì dừng lại.

Hoàng đế chỉ đáp: “Xưa nay nàng luôn biết rõ phép tắc, vì vậy dù có hơi quá thì nhất định là có lý do của nàng, cứ nói ra xem! Chỉ có điều là hậu cung không được can thiệp vào chuyện triều chính.”

“Lâm Lang không dám!” Nàng đáp, rồi kể tóm tắt chuyện của Vân Sơ: “Chỉ xin Hoàng thượng nể mặt Vinh chủ nhân, tuy Vân Sơ lên chuyên đồ nhưng cũng chỉ là tích góp lương tháng và phần thưởng chủ nhân ban cho, nhờ thị vệ chuyên về nhà để hiếu kính với mẫu thân mà thôi. Hoàng thượng lấy thành, hiếu trị thiên hạ, nể tình tỷ ấy phạm lỗi lần đầu, mà cũng đang dịp lễ Tết...”

Hoàng đế đã gần chìm vào giấc ngủ, nói: “Đây là việc của hậu cung, cứ theo sự xử lý của Đông Quý phi. Nàng đừng dính vào chuyện này.”

Nàng nghe thấy tiếng y nhỏ dần thì không dám nói nữa, chỉ khẽ thở dài một tiếng rồi quay người vào trong.

Chương 27: Bị người hãm hại

Vì mấy ngày nay các mệnh phụ vào triều nên trong cung náo nhiệt hẳn lên. Hôm nay là mừng Năm, Đông Quý phi bận rộn đủ việc suốt mấy ngày liên tục mới rảnh rỗi một chút. Cung nữ đang hầu hạ nàng ăn cháo tổ yến, chợt thấy tên tiêu thái giám hơn hờ chạy vào bẩm báo: “Chủ nhân, Hoàng thượng đến thăm chủ nhân ạ!”

Hoàng đế mặc y phục của ngày Tết, phía sau có thái giám đi theo hầu hạ. Y đi vào trong noãn các, thấy Đông Quý phi định xuống giường lò hành lễ, liền nói: “Trẫm qua thăm nàng một lát thôi, nàng cứ ngồi đó, mấy ngày nay nàng đã mệt mỏi rồi.”

Cuối cùng Đông Quý phi vẫn hành lễ tiếp giá rồi mới cười, nói: “Tạ ơn Hoàng thượng lo lắng, thần thiếp đã khỏe lên nhiều rồi.”

Hoàng đế ngồi lên giường lò, lại lệnh cho Đông Quý phi ngồi xuống. Vì thấy Tiêu hàn đồ dán trên tường quanh giường nên nói: “Nay là nhóm chín ngày thứ bảy rồi, hết nhóm thứ chín thì thời tiết âm áp, nhất định nàng sẽ khỏe hẳn.”

Đông Quý phi đáp: “Hoàng thượng đều nói lời vàng ý ngọc, thần thiếp...” Nói đến đây thì nàng vội vàng quay mặt đi khẽ ho. Cung nữ đứng

bên nhanh chóng đi tới, vỗ nhẹ vào lưng nàng.

Hoàng đế nghe tiếng ho của nàng thì cảm thấy thương xót, nói: “Nàng nên nghỉ ngơi cho tốt. Chuyện lục cung có thể gọi Huệ Tàn, Đức Tàn đến giúp một tay.” Nói rồi y tiện tay cầm lấy tách trà cung nữ dâng lên. Đông Quý phi cũng uống một ít sữa, bấy giờ cơn ho mới dần hết. Hoàng đế nói: “Trẫm nghĩ rồi, cung nữ, thái giám đang bị giam ở Thận hình ti cũng nên thả hết. Đang là Tết, tuy bọn họ phạm tội nhưng chỉ cần không phải là đại nghịch bất đạo thì phạt họ tiền lương mấy tháng là được rồi. Coi như tích phúc cho Thái hoàng thái hậu, Thái hậu và cả nàng nữa.”

Đông Quý phi vội đáp: “Tạ ơn Hoàng thượng!” Nàng ngập ngừng rồi nói tiếp: “Có một việc này, thần thiếp vốn định qua năm mới mới bẩm lên Hoàng thượng, giờ đã nhắc đến chuyện thả cung nữ, thái giám... Một cung nữ ở cung của Nghi chủ nhân lên gửi đồ qua thị vệ Thần Vũ môn, cũng không phải việc gì to tát nhưng vì liên quan tới người của ngự tiền nên thần thiếp không dám tự ý xử lý.”

Hoàng đế hỏi: “Liên quan tới ai của ngự tiền?”

Đông Quý phi đáp: “Cung nữ muốn nhờ người gửi đồ cho một vị nhị đẳng hà.” Nhị đẳng hà chính là thị vệ nhị đẳng. Xưa nay Hoàng đế vốn ghét việc lên gửi đồ, y nói: “Đã là thị vệ nhị đẳng còn lộn xộn như vậy, uổng công ngày thường trăm coi trọng bọn họ đến thế. Là ai hồ đồ đến vậy?”

Đông Quý phi hơi ngần người, khẽ đáp: “Là đại công tử của Minh Châu đại nhân – Nạp Lan đại nhân.”

Hoàng đế không ngờ lại là Nạp Lan Dung Nhược. Trong lòng buồn bã, cảm thấy Nạp Lan đã làm uổng công y hậu đãi, không khỏi vô cùng thất vọng. Đông Quý phi nói: “Lâu nay thần thiếp nghe nói Nạp Lan đại nhân có

phong thái hơn người, là thiếu niên tài cao, chắc được nhiều cung nữ hậu cung ngưỡng mộ nên mới xảy ra chuyện này.”

Hoàng đế nhớ lại đợt xuất cung đến Bảo Định đi săn vào mùa xuân năm ngoái. Ban đêm nghe thấy tiếng tiêu, tuy Nạp Lan cố kiềm chế nhưng sắc mặt vẫn lộ vẻ chờ mong, xem ra người này tuy học rộng nhưng tình cũng rộng. Y lạnh nhạt nói: “Tuổi còn trẻ, phong lưu cũng khó tránh.” Ngừng một lát lại nói: “Trẫm nghe Vinh Tần nói, cung nữ kia đưa bạc ra khỏi cung, không ngờ còn có tư tình.”

Đông Quý phi có chút ngạc nhiên. “Cung nữ kia...” Nàng ta muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Hoàng đế nói: “Lẽ nào còn có gì nữa? Nàng cứ nói ra đi!”

Đông Quý phi đáp: “Vâng, cung nữ kia khai rằng không phải nàng ta, mà là có người nhờ vả. Còn về việc ai là người nhờ thì vẫn cần rằng không chịu nói. Ngày Tết không tiện dùng cực hình, ban đầu thần thiếp định đợi sau khi thăm vấn cho ra ngọn nguồn mới bẩm lên Hoàng thượng.”

Hoàng đế thấy Đông Quý phi úp úp mở mở thì cảm thấy nghi ngờ, hỏi: “Nàng ta được người khác nhờ chuyện thứ gì ra ngoài cung?”

Đông Quý phi thấy cuối cùng y cũng hỏi đến, đành đáp: “Ai nhờ vả nàng ta, thần thiếp vẫn chưa hỏi ra được. Còn về thứ chuyện ra ngoài... Hoàng thượng nhìn sẽ hiểu ngay.” Sau đó nàng sai cung nữ ở bên cạnh đi lấy.

Hóa ra là một chiếc khăn và một đôi bạch ngọc lồng vào nhau. Đôi bạch ngọc kia thì rất tầm thường, không nói lên được điều gì, còn chiếc khăn tay màu trắng, tuy chỉ là một mảnh lụa trắng thông thường nhưng được vắt chỉ xanh màu lam nhạt ở viền, đường may cẩn thận, tỉ mỉ, những sợi chỉ màu vàng nhạt thêu hoa văn đám mây tứ hợp như ý. Đông Quý phi thấy trên mặt Hoàng đế không có biểu hiện gì, y cũng chẳng nói lời nào, đôi mắt chỉ nhìn

chằm chằm vào chiếc khăn. Khoảng cách giữa nàng và Hoàng đế rất gần, có thể nhìn thấy gân xanh chỗ huyết thái dương của hắn giật liên tục. Nàng sợ hãi, gọi một tiếng: “Hoàng thượng!”

Hoàng đế nhìn nàng, ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết. Lòng nàng cũng lạnh theo, nàng gượng cười. “Xin Hoàng thượng chỉ bảo!” Một lúc lâu không có tiếng trả lời, Đông Quý phi khó xử, ngập ngừng nói: “Thần thiếp...”

Cuối cùng y cũng lên tiếng, giọng nói vẫn ôn hòa như thường lệ: “Hai thứ này cứ giao cho trẫm. Việc này trẫm sẽ đích thân giải quyết. Tinh thần nàng không tốt lắm, nghỉ ngơi đi !” Nói xong bèn đứng dậy. Đông Quý phi vội vàng hành lễ tiễn giá.

Hoàng đế về tới Càn Thanh cung. Họa Châu đến hầu hạ thay y phục, thấy bàn tay y lạnh lẽo, nàng nói: “Có phải Hoàng thượng thấy lạnh không? Hay là mặc chiếc áo lông chồn đen kia?”

Y lắc đầu, hỏi nàng: “Lâm Lang đâu?”

Lý Đức Toàn lo lắng cả đường về, lúc này lại càng sợ hãi, vội nói: “Nô tài bảo người đi gọi!”

Hóa ra Lâm Lang đã tới rồi, nàng dâng trà lên, thấy Hoàng đế có vẻ không vui. Y vẫy vẫy tay, ý lệnh cho mọi người lui xuống. Lý Đức Toàn nháy mắt với nàng, nàng lại không hiểu ý hắn. Nàng hơi chần chừ, quả nhiên nghe Hoàng đế nói: “Nàng ở lại.”

Nàng bèn đứng đó, buông thõng tay im lặng. Hoàng đế ngồi ngay ngắn ở sau bàn, nhìn nàng chằm chằm. Nàng cảm thấy không được tự nhiên, hỏi nhỏ: “Hoàng thượng đi thăm Đông chủ nhân, Đông chủ nhân có khỏe không ạ?”

Hoàng đế không đáp. Nàng cảm thấy giữa trán hấn là một sự cô đơn, buồn bã vô tận. Trong lòng nàng có chút sợ hãi. Hoàng đế bình thản nói: “Trẫm có tâm sự, nàng bảo bọn họ cho gọi giáo sĩ truyền giáo phương Tây đến nói chuyện với trẫm.”

Nàng không đoán ra ngọn nguồn của chuyện này, đáp: “Bây giờ cửa cung đã khóa rồi, chẳng phải lần trước Hoàng thượng nói âm nhạc có thể khiến an thần sao? Nếu Hoàng thượng không chê, nô tỳ thối tiêu một đoạn cho người nghe.”

Hoàng đế cảm thấy có chút choáng váng, khuôn mặt xinh đẹp gần ngay trước mắt, thế nhưng không thể nhìn thêm lần nữa. Ban đầu chỉ là nửa tin nửa ngờ, nay nghe thấy câu này thì đã phần nào đoán ra. Giọng y lạnh lùng: “Nàng biết thối tiêu?”

Nàng đáp: “Ngày trước có được học một chút ạ!”

Hoàng đế gật đầu, thản nhiên nói: “Được, nàng đi lấy tiêu thối cho trẫm nghe.”

Lâm Lang chỉ biết hôm nay Hoàng đế không vui. Y mới từ chỗ của Đông Quý phi về nên nàng cho rằng sức khỏe của Đông Quý phi rất tệ. Nàng cũng không nghĩ nhiều, chỉ mong y được khuây khỏa, liền về phòng lấy chiếc tiêu tới ngự tiền. Hoàng đế vẫn ngồi nghiêm chỉnh ở chỗ cũ, thấy nàng đến thì cười với nàng một cái. Nàng mỉm cười, hỏi: “Hoàng thượng muốn nghe bài gì?”

Hoàng đế hơi nhíu mày rồi nói nhanh: “*Tiểu trùng sơn.*”

Ban đầu nàng nghĩ đang là dịp Tết, bài này không may mắn, nhưng thấy vẻ mặt Hoàng đế lạnh lẽo nên không dám nói nhiều, chỉ cố cầm tiêu thổi bài

Tiểu trùng sơn: “Xuân đến Trường Môn tươi cỏ cây. Cây mai hoang nhú nụ, hãy chưa đơm. Âm xanh xanh còn hãm này trà, cho một chén, tỉnh bừng từ trong mơ. Hoa ngả bóng cửa sau. Trăng thanh soi rèm thưa, ráng chiều xinh. Hai năm ba bận phụ xuân tình. Đương trở lại, tất phải hưởng xuân nay.”

Tỉnh bừng từ trong mơ... Tỉnh bừng từ trong mơ... Lòng Hoàng đế có đủ các cung bậc cảm xúc. Ban đầu y còn có chút nghi hoặc, bây giờ đã tan biến hết cả. Trong lòng chỉ nói: “Hóa ra là thế, hóa ra là thế!” Bốn chữ này đảo qua đảo lại trước mắt, nặng như ngàn cân đè lên trái tim y. Ánh mắt y đảo qua ngự án trước mặt, trên bàn có bày bút mực giấy nghiên, trên giá bút treo từng chiếc bút lông nhỏ, thân bút được tráng men, phần đầu cán được nạm vàng, khắc chữ bằng vàng. Bên ngoài hộp đựng mực được phủ vàng. Trên xấp giấy có đặt cái chặn giấy làm từ ngọc bích bởi Lục Tử Cương, danh gia khắc ngọc triều trước. Nghiên mực bằng gỗ tử đàn khắc vàng... Là bậc cửu ngũ chí tôn đứng trên muôn người, nhưng trong lòng lại chỉ nghĩ đi nghĩ lại một câu: “Hóa ra là thế, hóa ra là thế...”

Lâm Lang thôi xong khúc này thì ngừng lại nhìn Hoàng đế. Y cũng đang nhìn nàng, ánh mắt trống rỗng, dường như xuyên qua nàng mà nhìn về một nơi xa xăm nào đó. Nàng chưa từng thấy Hoàng đế có vẻ mặt này bao giờ, trong lòng cảm thấy bất an. Hoàng đế chợt lên tiếng: “Đem chiếc tiêu của nàng đến cho trẫm xem một chút.”

Nàng đành đi tới trước ngự án, dâng chiếc tiêu lên cho y. Chỉ là một chiếc tiêu bình thường nhưng y lại nắm chặt trong tay, ngây người đến thất thần. Một lúc lâu sau mới hỏi: “Lần trước nàng nói phụ thân nàng là A Bố Nãi?” Thấy nàng đáp “vâng”, y lại hỏi: “Nếu trẫm không nhớ nhầm thì nàng và Minh Châu gia là họ hàng thân thích?”

Lâm Lang không hiểu tại sao y lại hỏi những việc này, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn đáp: “Mẫu thân nô tỳ là đường muội của Minh đại

nhân.”

Hoàng đế “ồ” một tiếng rồi nói: “Vậy nàng từng nói nàng ở nhờ nhà người khác từ bé, chính là lớn lên trong Minh Châu phủ?”

Lâm Lang ngày càng thấy ngờ vực, chỉ đáp: “Đúng là nô tỳ lớn lên ở nhà ngoại tổ.”

Trong lòng y giờ là một mảng băng lạnh lẽo, câu cuối cùng thật ra cũng chẳng cần thiết phải hỏi nữa. Cảm giác hối hận, thống khổ đó như hàng vạn mũi tên cùng đâm vào, ghim ở lục phủ ngũ tạng của y. Một lúc lâu sau y mới cất giọng lạnh lùng: “Chuyện nàng cầu xin trăm hôm trước, nếu trăm không đồng ý thì nàng định làm thế nào?”

Trong lòng Lâm Lang rối như tơ vò, không đoán ra được điều gì. Mấy ngày nay Hoàng đế không nhắc đến, nàng cũng từ bỏ ý định đó rồi. Bây giờ y bỗng nhiên hỏi tới, nàng không biết ý y thế nào nhưng việc này liên quan tới Vân Sơ, nàng nghĩ lại rồi to gan đáp: “Áo mới mới tốt, người cũ mới quý. Nô tỳ đã cố hết sức rồi, nếu cầu không được thánh ân bao la thì cũng không còn cách nào.”

Hoàng đế lại trầm mặc hồi lâu rồi chột bật cười. “Áo mới mới tốt, người cũ mới quý. Hay... Câu nói này... rất hay...” Tuy y cười nhưng không hề có chút vui vẻ trong ánh mắt, trong lòng nàng không khỏi lo lắng. Đúng lúc này, Lý Tứ Bảo đập đầu ở bên ngoài, hô: “Xin Hoàng thượng sai bảo!”

Hoàng đế “ừ” một tiếng, Lý Tứ Bảo đem một chiếc mâm bạc vào. Y quay đầu nhìn qua, ngón tay mon trón từ đầu xanh của chiếc thẻ. Mỗi thẻ đều được sơn màu xanh lục thẫm, dường như được làm từ ngọc bích thượng hạng, rồi dùng mực sơn lên danh hiệu của phi tần các cung, xếp ngay ngắn thành hàng trên chiếc mâm bạc lớn. Đài nền đỏ có cửu long uốn quanh bên cạnh y đang cháy sáng rực, bỗng có một cây bùng cháy, “tách” một tiếng rồi

ánh lửa nhảy nhót, tiếng động đó có thể nghe thấy rõ ràng trong cung điện tĩnh mịch này.

Đột nhiên hần vươn tay lật chiếc mâm rơi “choang” một tiếng, thê tên rơi lộn xộn đầy đất. Lý Tứ Bảo sợ đến mức cả người run rẩy, liên tục dập đầu mà không dám lên tiếng. Thái giám, cung nữ bên ngoài noãn các thấy tình hình này cũng quỳ rạp xuống.

Nàng cũng vội vàng quỳ xuống. Mọi người không ai dám thở mạnh, trong điện là một mảng yên ắng, chỉ nghe tiếng chiếc mâm bạc lớn kia rơi trên nền đất vang lên tiếng “ong ong ong”, càng lặn càng chậm, âm thanh nhỏ dần, cuối cùng chiếc mâm nhẹ nhàng lặn đến chỗ nàng. Nàng lặng lẽ nhặt lên, không ngờ lại có một cánh tay giơ ngang qua bắt lấy cổ tay nàng. Trên cổ tay kia là tay áo hoa văn tròn chữ phúc màu vàng. Nàng bỗng thấy thân mình nhẹ bẫng, không tự chủ được mà đứng dậy. Ánh mắt chỉ nhìn vào chiếc thắt lưng màu vàng của y, vòng tròn vàng khảm đá san hô, dây rủ với đá quý xanh lơ khảm vàng, vỏ đao tráng men, cái đánh lửa, hà bao có thêu hoa văn bằng kim tuyến... Trên chiếc tua rua của hà bao còn gắn một chiếc chuông nhỏ tinh xảo... Y ép nàng ngẩng lên, ánh mắt nhìn thẳng vào nàng, trong mắt là một sự bình tĩnh vô cùng nhưng nơi đáy mắt lại thoáng hiện lên sự đau đớn. “Chẳng qua là nàng ý vào việc trẫm yêu nàng!”

Chương 28: Làm sao nói rõ

Hai tay nàng bị tay y siết chặt. Xương cổ tay dường như đã vỡ vụn. Ánh mắt y tối tăm nhưng hiện rõ hình bóng nàng. Y chột buông tay, lạnh lùng gọi: “Lý Đức Toàn!”

Lý Đức Toàn đi vào dập đầu, nói nhỏ: “Có nô tài.”

Hoàng đế khẽ hát mặt, Lý Đức Toàn hiểu ý, hấn khẽ vỗ tay. Tất cả cung nữ, thái giám ở ngoài ngoài các đều nhanh chóng lui hết xuống. Lý Đức Toàn cũng buông thông tay rồi dần lui về sau. Hoàng đế lại gọi hấn, giọng vẫn thản nhiên: “Đem đến đây!”

Lý Đức Toàn thấy không thể lờ đi được, đành đem đôi bạch ngọc và chiếc khăn tời, lại dập đầu, lúc này mới lui ra ngoài ngoài các.

“Choang” một tiếng, đôi bạch ngọc bị ném đến trước mặt nàng vỡ thành bốn, năm mảnh. Chiếc khăn kia là lụa mỏng, vốn nhẹ nên chầm chầm rơi xuống đất. Ánh mắt Hoàng đế dường như có chút lạnh lẽo. “Trẫm đối đãi với nàng bằng tấm lòng chân thành, vậy mà nàng lại đối với trẫm như thế này!”

Bấy giờ nàng mới trấn tĩnh lại, khẽ đáp: “Lâm Lang không hiểu.”

Hoàng đế nói: “Nàng một mực cầu xin cho cung nữ, thảo nào nàng ta không chịu khai ra nàng. Tuy vật chứng đầy đủ nhưng đến nay vẫn không chịu nhận tội là thay nàng đưa đồ!”

Lâm Lang nhìn thấy chiếc khăn kia thì trong lòng hoảng loạn. “Chiếc khăn này đúng là của Lâm Lang, nhưng Lâm Lang không hề nhờ tử ấy chuyển cho người nào cả. Còn về đôi bạch ngọc này thì Lâm Lang chưa nhìn thấy bao giờ. Tuy Lâm Lang ngu dốt nhưng tuyệt đối không dám phạm phép tắc trong cung, xin Hoàng thượng minh giám!” Nàng ngược lên nhìn Hoàng đế. Hoàng đế thấy cặp mắt nàng trong veo như nước, như thể nhìn thấu tận đáy lòng nàng, sự nóng nảy trong lòng dần biến mất, y lạnh lùng nói: “Nàng đứng dậy rồi nói, nguyên do thì đợi tra hỏi cung nữ kia xong nhất định sẽ rõ ràng.” Y ngừng một lát rồi nói: “Trẫm cũng biết rằng “miệng nhiều người chảy sắt, góp lời xấu tan xương”.”

Nàng vẫn quỳ ở đó, đáp: “Lâm Lang và cung nữ đó tình như tỷ muội, còn chiếc khăn này Lâm Lang đưa cho nàng ấy lúc kết giao, hai người trao đổi khăn cho nhau. Lâm Lang nhất thời niệm tình cũ nên mới to gan cầu xin Hoàng thượng giúp nàng ấy, không ngờ lại bị người ta hãm hại. Việc đã đến nước này lại không thể để Lâm Lang cùng Vân Sơ đổi chất, chỉ xin Hoàng thượng minh xét.”

Hoàng đế chậm rãi nói: “Trẫm tin nàng sẽ không hồ đồ đến vậy. Tất nhiên trẫm sẽ làm rõ việc này.”

Nàng nhìn thấy sự lạnh lẽo chợt hiện lên trong mắt y. “Ngoài quan hệ họ hàng thì nàng còn nhớ tới Dung Nhược không?”

Lâm Lang hoàn toàn không ngờ lúc này Hoàng đế lại đột ngột nhắc đến Nạp Lan, trong lòng hoảng hốt, nàng không tự chủ được, hơi thay đổi sắc mặt. Hoàng đế nhìn thấy rõ tất cả dưới ánh đèn. Lâm Lang thấy ánh mắt y lạnh lẽo như băng tuyết thì cảm thấy lo lắng, bất an. Trong lòng là một mảng hỗn độn, chớp mắt đã có hàng trăm ngàn ý nghĩ lướt qua, nhưng nàng không nắm bắt được gì cả, chỉ biết mở mắt nhìn y chăm chăm.

Rất lâu sau y không nói gì, trong cung điện vốn đã yên tĩnh, giờ lại càng tĩnh lặng hơn, đến mức như nghe thấy tiếng thở của y... Y bỗng chậm rãi lên tiếng: “Nàng không thể giấu trẫm... Mà cũng không giấu nổi trẫm.”

Lòng nàng đã rối bời nhưng vẫn cố gắng không rơi nước mắt, chỉ khẽ đáp: “Nô tỳ không dám!”

Trong lòng Hoàng đế như dầu sôi lửa bỏng nhưng ngoài miệng vẫn nói những lời bình thản: “Bây giờ trẫm chỉ hỏi nàng, nàng với Nạp Lan Tính Đức thực sự là có tình?” Ánh mắt y nhìn nàng chăm chăm, dưới ánh đèn, bông hoa tai lan châu in bóng trên chiếc cổ trắng mịn của nàng, hai chấm đen nhỏ bé không chuyển động và nàng cũng quỳ ở đó như tượng đá. Ngoài

cửa sổ có tiếng gió thổi. Chiếc đồng hồ phương Tây phát ra tiếng tích tắc tích tắc. Âm thanh rất nhỏ nhưng khi vọng vào tai y lại vô cùng chấn động. Mỗi tiếng tích tắc vang lên là tâm trạng y lại chìm xuống một chút, cứ chìm xuống, chìm xuống, như rơi xuống vực sâu hun hút vạn trượng, mãi mãi cũng không rơi đến đáy vực.

Giọng nàng nhỏ nhẹ: “Từ khi vào cung thì Lâm Lang và người đó chưa từng gặp riêng.”

Cuối cùng y cũng quay mặt đi, giống như bị mũi đao nhọn khoét vào tim. Lần đi săn từ thời niên thiếu đó, y lỡ tay bị thương bởi bội đao của chính mình. Đao sắc vô cùng nên mới đầu còn chưa có cảm giác đau, dần dần cơn đau mới kéo tới, chỉ trong nháy mắt mà đến thờ cũng thấy đau đến tận xương tủy. Y cảm thấy hối hận, thà rằng đừng hỏi, đừng hỏi... Tận tai nghe thấy, vẫn thà đừng hỏi còn hơn, “chưa từng gặp riêng...” Vậy cả quá khứ kia cũng không cần hỏi thêm nữa... Hóa ra là sai lầm, ngay từ đầu đã sai rồi. “Tình ta quyến luyến” là nàng và người khác, là thanh mai trúc mã, “áo mới mới tốt, người cũ mới quý”... Hóa ra là sai rồi, bản thân đã sai lầm ngay từ khi mới bắt đầu rồi.

Nàng vẫn quỳ ở đó. Hoàng đế chỉ nhìn nàng, cứ như chưa từng quen biết, lại như không nhìn nàng mà đang cố nhìn vào một thứ gì đó khác trên người nàng. Trong ánh mắt đó có sự đau đớn khôn cùng. Nàng biết không giấu được y, cuối cùng cũng kết thúc rồi. Tất cả đã kết thúc rồi. Tám tuổi y đã đăng cơ, mười sáu tuổi diệt trừ quan lớn lạm quyền, đôi mươi xuất binh đi bình định, chưa đến bảy, tám năm, Tam phiên đã bị tiêu diệt... Làm sao nàng có thể giấu y, trong lòng nàng chỉ còn lại sự lạnh lẽo. Y là minh quân, với thân phận của y thì sẽ không làm khó nàng, cũng sẽ không làm khó Nạp Lan. Cuối cùng nàng vẫn không giấu được, y vẫn biết tất cả. Câu hỏi đầu tiên của y, nàng không nhận ra ẩn ý trong đó, nhưng chỉ mấy câu hỏi thôi, y đã biết hết chân tướng. Lâu nay y luôn như thế, lâm triều đầy cơ trí, quần thần thần phục, huống hồ nàng chỉ là một nữ tử yếu ớt.

Một lúc lâu sau, chiếc đồng hồ phương Tây điểm chín giờ, Hoàng đế mới chợt giật mình, thì thầm như nói mơ: “Đã là như thế...” Mới nói bốn chữ này, khóe miệng y lại hơi cong lên. Nàng chỉ nói: “Lâm Lang đã phụ thánh ân, xin Hoàng thượng xử tội!”

Hoàng đế nhìn nàng lần nữa, trong mắt là sự tỉnh mịch khôn cùng, cuối cùng y gọi Lý Đức Toàn vào, giọng nói bình thản, không còn chút tức giận: “Truyền chỉ, con gái A Bố Nãi Vệ thị hiền đức, lương thiện, sắc phong đáp ứng.”

Lý Đức Toàn hơi ngần người rồi nhanh chóng trả lời: “Vâng. Cửa cung đã khóa rồi, ngày mai nô tài sẽ đến Nội vụ phủ truyền ý chỉ của Hoàng thượng.” Hắn thấy Lâm Lang vẫn đang quỳ thì kinh ngạc, liền nói nhỏ: “Vệ đáp ứng, ân chỉ của Hoàng thượng phải tạ ơn!”

Lúc này nàng mới lấy lại tinh thần, đờ đẫn đập đầu một cái. “Lâm Lang tạ ơn thánh ân của Hoàng thượng!” Rồi hành lễ theo quy củ ba quỳ chín đập đầu. Trong tầm mắt của nàng là một góc áo bào màu vàng phủ trên chiếc ghế, đôi giày da hươu được tô điểm bởi những viên ngọc nhỏ và đá san hô, hoa văn chữ vạn, hàm ý may mắn, vạn thọ vô cương. Hoa văn chữ vạn... Từng hoa văn xoay tròn khiến người ta hoa mắt không thể nhìn thêm lần nữa.

Hoàng đế không nhìn nàng thêm lần nào, chỉ hờ hững nhìn chiếc lò sưởi bằng đồng đỏ nạm vàng khắc bạc, giọng nói lộ sự mệt mỏi không thể kìm nén: “Trẫm mệt rồi, mệt quá rồi, nàng lui xuống đi! Ngày mai cũng không cần tới tạ ơn.” Nàng thỉnh an thêm lần nữa trong yên lặng rồi mới đi lùi ra. Hoàng đế vẫn ngồi im ở đó. Tính tình y vốn điềm tĩnh, bình thường nghe chính sự hay phê tấu sớ, đọc sách cũng ngồi ngay ngắn, nghiêm chỉnh như thế cả mấy canh giờ. Khóe mắt thấy tiêu thái giám vén rèm, bóng dáng xanh nhạt của nàng thoáng cái đã không thấy nữa.

Lý Đức Toàn làm việc rất chu đáo, ngày hôm sau truyền chỉ về đến cung liền dẫn người tới giúp Lâm Lang thu dọn đồ đạc chuyên về tây lục cung. Cung nữ, thái giám của Càn Thanh cung đều chúc mừng nàng. Họa Châu cười tươi như hoa, nói: “Hôm qua Hoàng thượng còn tức giận như thế, vậy mà không ngờ hôm nay lại có chỉ truyền xuống.” Rồi lại luôn miệng chúc mừng. Trên mặt Lâm Lang là nụ cười nhưng ánh mắt lại có sự bất an, nàng nhìn những cung nữ, thái giám đang giúp mình thu dọn đồ đạc. Đúng lúc này thì nghe thấy một tiếng vỗ tay từ xa, là báo hiệu ngự giá đã hồi cung. Cung nữ, thái giám đang trực vội vàng tản đi, Họa Châu cũng đang trực nên nhanh chóng đi mất, nhất thời ở trong phòng chỉ còn Lý Đức Toàn cùng hai tên tiểu thái giám hẩn sai tới. Lâm Lang thấy đồ đạc đã thu dọn gần xong liền kiểm tra lại lần cuối cùng. Hai tên thái giám ôm các rương hòm rồi chặn đệm, theo Lâm Lang đi ra từ cửa ngạch phía tây. Vừa ra khỏi cửa liền loáng thoáng nghe thấy tiếng hô hào của thái giám Kính Sự phòng vọng tới: “Uông... Uông!” Dõi mắt theo bức tường dài đằng đằng của cung cấm, xa xa có chiếc kiệu ấm màu vàng của Hoàng đế được một đám người vây quanh, tất cả đang đi về hướng cửa thùy hoa. Nàng đã lĩnh chỉ hôm nay không cần gặp Hoàng đế tạ ơn nên bây giờ chỉ ngóng nhìn ngự giá từ xa. Nàng thở dài một cái. Hai tên thái giám đã đi trước vài trượng rồi đứng đợi ở đó, nàng quay đầu, cúi mặt rồi lặng lẽ bước nhanh về phía trước.

Vào tháng Giêng, việc triều chính rất ít, chỉ có việc dùng binh ở Tứ Xuyên là quan trọng, Hoàng đế xem tấu sớ của Triệu Lương Đống tấu bẩm kế sách bố trí quân binh tại Tứ Xuyên dài cả vạn chữ. Cúi đầu đã lâu, y cảm thấy có chút khó chịu, buột miệng gọi: “Lâm Lang!”

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Không ngờ là Phương Cảnh trả lời: “Hoàng thượng cần gì ạ?”

Y hơi ngần người rồi đáp: “Dâng tách trà đặc lên.”

Phương Cảnh đáp “vâng” rồi lui xuống. Ánh mắt Hoàng đế vô tình nhìn xuống, chiếc dây rủ đính đá xanh khảm vàng có buộc một chiếc túi đen bằng chỉ kim tuyến, chính là chiếc túi Lâm Lang tết ngày đó, có đến cả ngàn sợi chỉ cùng tết lại. Bốn bề yên tĩnh, trong noãn các đường như vẫn vương một hương thơm quen thuộc. Y bỗng thấy bực bội, tiện tay tháo chiếc túi xuống đưa cho Lý Đức Toàn. “Thưởng cho người.”

Lý Đức Toàn vô cùng lo sợ, thỉnh an. “Tạ ơn Hoàng thượng ban thưởng, nô tài không có công không dám nhận.”

Hoàng đế đã không còn kiên nhẫn, liền quăng chiếc túi về phía ngực Lý Đức Toàn. Lý Đức Toàn nhanh tay đỡ lấy. Hoàng đế nói: “Không khí trong noãn các không tốt, gọi người đốt hương một lúc đi. Khởi giá, trẫm đi thăm Đông Quý phi.”

Chương 29: Tình nguyện xa cách

Do phải lo liệu đủ thứ việc cho dịp Tết nên Đông Quý phi không chú ý tới việc nghỉ ngơi. Gắng gượng qua Tết nguyên tiêu thì không cố được nữa, vì thế chuyện lục cung chỉ còn cách giao cho An Tàn và Đức Tàn. Đức Tàn tương đối nhàn hạ, hơn nữa việc ở hậu cung đều do An Tàn nắm quyền quyết định.

Hôm nay An Tàn cùng Đức Tàn ở Thừa Càn cung nghe các tổng quản bẩm báo, nghe bẩm xong chuyện công thì An Tàn gọi cung nữ: “Đem lá trà mà Vinh chủ nhân tặng lên đây, mời Đức chủ nhân dùng thử.”

Đức Tàn cười, nói: “Trà và điềm tâm ở chỗ tử tử thật tinh tế.”

An Tàn đáp: “Mấy thứ này đều do Đông Quý phi sai người mang tới, tỳ cố ý để lại cho muội muội ném thử đây.”

Khi mọi người đang uống trà rồi thử điểm tâm, nói dăm ba câu về lục cung thì Đức Tàn chợt nhớ đến một chuyện. “Hôm qua muội đi thỉnh an Thái hậu, tình cờ gặp một người, nghe nói là vị Đạp ứng mới được sắc phong, nàng ta cũng rất xinh đẹp, chỉ là không biết vì sao mà chọc giận đến Thái hậu, bị người phạt quỳ ở hành lang. Đang giữa tháng Giêng, tiết trời lạnh giá, còn có gió bắc thổi, đến lúc muội thỉnh an xong đi ra vẫn thấy nàng ta quỳ ở đó.”

An Tàn không khỏi bĩu môi. “Còn có thể là ai chứ! Chính là đứa tên Lâm Lang làm loạn đến trời long đất lở kia. Hoàng thượng vì nó mà tức giận bưng bưng, nghe nói đến thẻ tên cũng quăng hết xuống đất. May mà đến giờ đã bỏ được rồi.”

Đức Tàn không hiểu gì, nói: “Muội không hiểu, nếu đã cho nàng ta địa vị thì tại sao lại nói là bỏ được rồi?”

An Tàn nghĩ đến chuyện này lại thấy vô cùng thoải mái, cười nói: “Thì nó có địa vị đáp ứng rồi đấy, nhưng mấy ngày gần đây Hoàng thượng không lật thẻ tên nó lần nào, còn không phải đã bỏ được rồi hay sao? Cũng chỉ trách nó hồ đồ ngay từ đầu, Thái hậu thấy nó ngứa mắt, không thích nó.”

Đức Tàn than thở: “Cũng thật đáng thương.”

An Tàn đáp: “Trái tim muội muội quá mềm yếu nên mới thấy người ta đáng thương. Nó như thế là đáng đời, trước kia làm mọi chuyện để quấy rối người ta, bây giờ có kết cục như vậy là còn may đấy.”

Đức Tàn là người nhân hậu, nghe An Tàn nói những lời cay nghiệt như vậy thì trong lòng không đồng ý nên chuyển sang tán gẫu những chuyện

khác, một lúc lâu sau mới đứng dậy đi về cung của mình.

An Tần tiễn nàng đi khỏi thì quay lại nói với cung nữ bên cạnh: “Đúng là một người thật thà. Hoàng thượng vẫn luôn khen nàng ta thuần hậu, xứng đáng với chữ “đức”.”

Cung nữ kia cười, đáp: “Trong cung này chẳng có ai thông minh hơn chủ nhân. Lúc trước người có nói, đũa Lâm Lang này là chưa đến lúc thôi, sẽ có lúc có người trừng trị nó, quả nhiên là như vậy!”

An Tần đáp: “Hoàng thượng chỉ lặng lẽ cho thả Vân Sơ đi, coi như cho qua. Theo ta thấy, chiêu cờ này tuy nguy hiểm nhưng cuối cùng vẫn thành công, người đứng đằng sau mới là lợi hại.”

Cung nữ kia cười, nói: “Không biết là ai đã thay chủ nhân xả nổi bực này?”

An Tần cười. “Là ai cũng được, dù gì lần này ai cũng vui vẻ, hưởng hò chẳng dính dáng gì đến chúng ta, không như chuyện ban chỉ đợt trước khiến chúng ta bỗng dưng chịu tiếng xấu thay người khác. Bây giờ nhắc đến ta còn thấy bực mình, đều do đũa nha đầu đó hại cả. Bây giờ thì hay rồi, cuối cùng cũng hạ được đũa nha đầu kia. Đợi vài ngày nữa Hoàng thượng xuất cung đi Cung Hoa, kịch hay còn ở phía trước.”

Ngày Nhâm Tý, ngự giá rời kinh, dừng chân ở cung điện thành Cung Hoa, phái nội đại thần đi tế mộ Chiêu Huân Công Đồ Lại. Hôm đó thời tiết nắng ấm, Hoàng đế ăn xong bữa chiều ở hành cung thì dẫn theo thái giám thân cận đi dạo bên ngoài điện. Đến chân tường phía nam chợt nghe thấy tiếng reo hò ồn ào, y không khỏi dừng bước, hỏi: “Ồ đó đang làm gì thế?”

Lý Đức Toàn liền sai người đi hỏi, xong bẩm: “Bẩm Hoàng thượng, là các thị vệ ngự tiền đang so tài bắn cung.”

Hoàng đế nghe xong liền đi về phía trường bắn, các thị vệ ngự tiền nhìn thấy ngự giá từ xa liền đồng loạt quỳ xuống. Hoàng đế nhìn người đang quỳ ở hàng đầu, là trang phục thị vệ nhị đẳng, dưới mũ giáp sắt là một khuôn mặt vô cùng tuấn tú, chính là Nạp Lan Dung Nhược. Y bỗng thấy khó chịu, lạnh nhạt nói: “Tất cả đứng lên đi!”

Mọi người tạ ơn rồi đứng dậy. Hoàng đế nhìn những chiếc bia bắn tên cách đó mấy chục bước chân, nói: “Dung Nhược, Khanh bắn cho trẫm xem!”

Dung Nhược đáp một tiếng “vâng”, cầm mũi tên lấp vào cung, hít một hơi sâu, giương cung bắn trúng hồng tâm. Cả đám người không ngừng hô: “Hay!”

Trên mặt Hoàng đế không có chút cảm xúc, chỉ sai bảo: “Đem cung tên của trẫm đến đây!”

Ngự cung của Hoàng đế có chỉ vàng quấn trên cán sơn màu đỏ, hai đầu làm từ sừng tê giác trắng. Dây cung được bôi keo trong, mềm mại và dẻo dai. Cây cung này nặng hơn so với những cây cung bình thường. Hoàng đế cầm mũi tên gắn lông trắng mà Lý Đức Toàn dâng lên, đặt lên cung, kéo dây cung rồi nhắm trúng hồng tâm. Mọi người đều nín thở. Bờ môi y thoáng hiện một nụ cười lạnh lẽo khó phát hiện, chỉ trong giây lát liền biến mất, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn vào cung tên nên chẳng ai để tâm tới. Dây cung phát ra tiếng “phựt”, mũi tên của Hoàng đế đã rời khỏi cung.

Nghe tiếng rít của mũi tên xé gió trong không trung, sau đó là một tiếng “cách”, và nói tiếp là hai tiếng nứt lách tách. Hóa ra mũi tên của Hoàng đế đã tách đuôi mũi tên của Nạp Lan, thuận thế xuyên qua thân mũi tên, chẻ dọc nó ra làm vô số mảnh nhỏ rồi cắm sâu vào hồng tâm. Tất cả mọi người

đều ngạc nhiên đến ngẩn người, một lúc sau mới vang lên những tràng reo hò như sấm.

Nạp Lan cũng thốt lên: “Hay!” Đúng lúc Hoàng đế nhìn hấn, ánh mắt lạnh lẽo như băng khiến hấn chột giật mình. Lúc ngẩng đầu nhìn lại, hấn có chút nghi ngờ liệu có phải mình vừa hoa mắt chẳng? Về mặt Hoàng đế vẫn như ngày thường, y nói: “Mấy ngày nay không đặng tới cung tên, may mà cũng không quá tệ. Đại Thanh chúng ta vốn giành được giang sơn vạn lý từ trên lưng ngựa, xưa nay coi trọng cưỡi ngựa, bắn cung.” Y lạnh nhạt nhìn Nạp Lan. “Dung Nhược, khanh thay trăm quản lý Tứ viện.” Nạp Lan ngẩn người, cuối cùng đành dập đầu đáp một tiếng “vâng”. Từ thị vệ lên chức quản lý Tứ viện, tuy trên danh nghĩa là được thăng chức nhưng từ nay lại phải ra ngoại thành nuôi thả ngựa, cách xa cung cấm ngự tiền. Xưa nay Hoàng đế đối đãi với hấn rất tốt nên lúc này Nạp Lan cũng không nghĩ nhiều.

Đúng lúc này, từ phía xa xa có một con ngựa phi tới, phóng vào từ cửa bên hông. Từ xa đã nhìn thấy chiếc ô lớn chín khúc cán vàng của ngự giá, người trên ngựa vội vàng ghì cương ngựa, nhảy xuống, chạy một mạch đến cách ngự giá vài trượng thì quỳ xuống hành đại lễ, vừa thở hổn hển vừa nói: “Nô tài thỉnh an Hoàng thượng!”

Bấy giờ Hoàng đế mới nhận ra đây là tổng quản thái giám của Thái hoàng thái hậu – Thôi Bang Cát. Lúc này đang là tháng Giêng, thời tiết lạnh giá mà trán hấn lại đầy mồ hôi, có lẽ là do phi ngựa một mạch từ kinh thành đến đây. Lòng Hoàng đế bỗng chùng xuống, hỏi: “Thái hoàng thái hậu vẫn khỏe chứ?”

Thôi Bang Cát đáp: “Thái hoàng thái hậu vẫn khỏe ạ!” Bấy giờ Hoàng đế mới bắt giác thở phào nhẹ nhõm, chỉ nghe tên Thôi Bang Cát kia nói tiếp: “Thái hoàng thái hậu phái nô tài đến đây bẩm báo với Hoàng thượng, Vệ chủ nhân xảy ra chuyện rồi!”

Hoàng đế ngăn người rồi mới phản ứng lại, là đang nhắc đến Lâm Lang, giọng nói của y chuyển thành thản nhiên: “Nàng ta thì có thể xảy ra chuyện gì? Một vị đáp ứng nhỏ bé cũng phiền đến Thái hoàng thái hậu phải phái người đến.”

Thôi Bang Cát đập đầu thật mạnh, đáp rằng: “Bẩm Hoàng thượng, Vệ chủ nhân sảy thai rồi.”

Lời như chưa nói hết đã nghe “phịch” một tiếng, là ngựa cung của Hoàng đế rơi trên nền đất. Dường như y chưa nghe thấy gì, hỏi lại: “Người nói gì?” Thôi Bang Cát đành nhắc lại một lần nữa, chỉ thấy vẻ mặt Hoàng đế dần thay đổi, trở thành trắng xanh như không còn giọt máu. Hoàng đế bỗng quay đầu, hỏi: “Ngựa của trẫm đâu?” Lý Đức Toàn thấy mắt Hoàng đế nổi lên đầy tơ máu thì trong lòng hoảng loạn, vội vàng sai người dắt ngựa đến. Lúc Hoàng đế nhảy lên ngựa, hắn mới sợ hãi ôm chặt lấy chân y. “Hoàng thượng, nhất định không được! Nhất định phải thông báo cho đại doanh hộ tống canh phòng dọc đường mới có thể khởi giá!”

Hoàng đế chỉ quát một tiếng: “Cút ra!” Thấy Lý Đức Toàn đến chết cũng không buông, Hoàng đế ngoảnh đầu, vụt một roi thật mạnh lên tay hắn. Lý Đức Toàn đau đớn, theo bản năng thả lỏng tay, Hoàng đế liền phóng ngựa lao vút đi.

Lý Đức Toàn vừa kinh ngạc vừa sợ hãi. Hắn quát to, sai người đi bẩm báo lĩnh thị vệ nội đại thần thống lĩnh hộ giá. Tổng quản thị vệ ngự tiền nghe ngóng thấy có biến đã chạy đến đúng lúc, vội vàng dẫn người lên ngựa, đích thân đuổi theo. Khuyên can Hoàng đế không được, mấy chục người ngựa đành cấp tốc đuổi theo hộ giá, phi thẳng một mạch về kinh.

Đến kinh thành, chín cổng ngoài thành đều đã đóng, tổng quản ngự tiền thị vệ xuất trình con dấu, lệnh mở cổng thành. Lúc này đại đội người ngựa Kiêu Kỳ doanh, Tiên Phong doanh hộ tống mới đuổi đến nơi, vây quanh

ngựa mã của Hoàng đế cùng phi vào trong thành. Tiếng vó ngựa rầm rập, vang dội như sấm rền, nhưng trong lòng Hoàng đế lại là một mảng trống rỗng. Đường sá bị phong tỏa một cách vội vàng, hai bên đường vang lên tiếng “lạch cạch” phát ra từ những tấm ván cửa của các cửa hiệu đang vội đóng. Ngựa phi như bay, mới đó đã trông thấy bức tường màu đỏ của cung cấm cao ngất, xa xa là ánh đèn trên thành lầu Thần Vũ môn.

Đại giá hồi cung từ Thần Vũ môn, tuy là không đúng phép tắc nhưng lĩnh thị vệ nội đại thần cũng chỉ biết tuân lệnh. Đến khi ngựa giá vào nội thành, hấn mới dần bình tĩnh lại. Quan lại không thể vào nội cung nên đều quỳ xuống rồi xin lui ở Thuận Trinh môn, Hoàng đế chỉ mang theo vài cận vệ vào cung, ngồi lên kiệu rồi đi về hướng Từ Ninh cung.

Thái hoàng thái hậu nghe nói Hoàng đế hồi cung thì có chút ngạc nhiên, ngẩn người một lúc mới thở dài một hơi. Người nói với người hầu ở bên cạnh: “Tô Mạt Nhĩ, mấy năm nay thái bình vô sự, cuối cùng thì chuyện chúng ta lo lắng đã tới rồi.”

Tô Mạt Nhĩ im lặng không đáp. Giọng nói của Thái hoàng thái hậu bỗng có chút lạnh lẽo: “Thuận Trị năm thứ mười bốn, Đông Ngạc thị sinh hoàng tử thứ tư, thế tử tự nhận là hoàng thái tử, chưa được bao ngày đã chết non, cuối cùng lại truy phong Hòa Thạc Vinh thân vương.”

Tô Mạt Nhĩ đáp: “Xin Thái hoàng thái hậu yên lòng! Hoàng thượng anh minh, quyết đoán, nhất định sẽ không như thế.”

Thái hoàng thái hậu yên lặng hồi lâu rồi thở dài, nói: “Cũng chỉ hy vọng như vậy.”

Ngoài cửa có tiếng vỗ tay vọng tới, thái giám đi vào bẩm: “Bẩm Thái hoàng thái hậu, Hoàng thượng đã trở về.”

Chương 30: Nước mắt tuôn rơi

Hoàng đế chưa kịp thay y phục, vẫn mặc chiếc áo vạt ngắn có hoa văn chữ phúc màu xanh lam, trên cổ áo và tay áo lộ ra lớp lông chồn đen mềm mại, sáng bóng. Tuy có vẻ mệt mỏi nhưng trên mặt vẫn là sự trấn tĩnh như thường lệ, y hành lễ: “Thỉnh an Thái hoàng thái hậu!”

Thái hoàng thái hậu đích thân đỡ y dậy, nắm tay y, nhìn chăm chú, một lúc sau mới nói với vẻ đau lòng: “Nhìn mồ hôi trên trán Hoàng thượng kia, lát gặp gió nhất định sẽ bị lạnh.”

Tô Mạt Nhĩ dâng lên khăn ẩm, Thái hoàng thái hậu nhìn Hoàng đế lau những giọt mồ hôi rịn trên trán, lúc này mới lãnh đạm hỏi: “Nghe nói Hoàng thượng cười ngựa về?”

Hoàng đế có chút mệt mỏi, đáp: “Hoàng tử mẫu!”

Trong mắt Thái hoàng thái hậu chỉ có sự lạnh lùng, đanh thép. “Ngày đó ở Phụng Tiên điện, trước mặt liệt tổ liệt tông, Hoàng thượng đã thề như thế nào trước mặt ta, xem ra đã quên sạch rồi!” Giọng nói vẫn lạnh thấu xương: “Đã bỏ đại giá, lại còn xem nhẹ vị trí Hoàng đế mà cười ngựa gần mấy chục dặm quay về. Nếu trên đường có điều gì bất trắc thì sao? Hoàng thượng đặt bản thân mình ở đâu? Đặt sự nghiệp của tổ tông ở đâu rồi? Lẽ nào vì một nữ nhân mà ngay cả giang sơn xã tắc, liệt tổ liệt tông, thiên hạ Đại Thanh này cũng không cần nữa sao?”

Hoàng đế quỳ xuống, cúi đầu im lặng. Tô Mạt Nhĩ khẽ nói: “Thái hoàng thái hậu, người hãy bỏ qua cho Hoàng thượng lần này đi! Hoàng thượng

cũng chỉ là nhất thời gấp quá nên mới không suy nghĩ chu đáo. Người cũng nên để cho Hoàng thượng chút thể diện.”

Thái hoàng thái hậu thở dài một tiếng. “Làm việc sao lại sơ suất như vậy? Nếu để các quan lại biết được, dâng tấu lên, ta xem Hoàng thượng xử lý êm thấm ra sao?”

Hoàng đế nghe giọng tỏ mẫu dân ấm áp trở lại, khẽ đáp: “Huyền Diệp biết sai rồi.”

Thái hoàng thái hậu lại thở dài. Tô Mạt Nhĩ liền nói: “Bên ngoài lạnh như thế, Hoàng thượng cười ngửa mấy chục dặm đường, lại còn quỳ như thế này...”

Thái hoàng thái hậu nói: “Người thôi nói đỡ cho Hoàng thượng đi! Hôm nay Hoàng thượng hành động tùy tiện như vậy, theo ta thì nên phạt quỳ một đêm trước liệt tổ liệt tông ở Phụng Tiên điện.”

Tô Mạt Nhĩ cười, nói: “Người phạt Hoàng thượng đến quỳ ở Phụng Tiên điện cũng được, chỉ là sau này để các vị tiểu a ca biết được thì Hoàng thượng còn dạy dỗ các vị a ca thế nào đây?”

Vừa nhắc đến con cháu, Thái hoàng thái hậu quả nhiên dần vui lên, nói: “Đứng dậy đi! Bình thường chỉ thấy Hoàng thượng dạy dỗ nhi tử, mấy vị a ca thấy Hoàng thượng cứ như chuột thấy mèo vậy.” Nụ cười chỉ xuất hiện thoáng qua, giọng nói của người bắt chợt lại ảm đạm: “Đứa bé Lâm Lang này thật là... đáng thương. Ngự y nói mới được hai tháng. Ôi...” Hoàng đế vừa đứng dậy, ánh đèn chiếu lên khuôn mặt trắng bệch không còn giọt máu. Thái hoàng thái hậu nói: “Cũng phải trách a đầu Lâm Lang này hồ đồ, có thai mà cũng không biết, còn giúp đỡ Thái hậu bưng bê đồ nặng, cuối cùng đụng phải eo... Lúc này hoàng ngạch nương của Hoàng thượng cũng đang vô cùng xót xa, ân hận, vừa mới thỉnh tội với ta, ta còn phải khuyên đi về.

Hoàng thượng đừng khiến hoàng ngạch nương của người đau lòng thêm nữa.”

Hoàng đế khẽ nghiêng răng, một lúc sau mới đáp: “Vâng.”

Thái hoàng thái hậu gật gật đầu, hiền từ nói: “Lâm Lang vẫn còn trẻ, ngày tháng của hai đứa còn dài. Ta thấy a đầu Lâm Lang này có phúc, sau này nhất định sẽ có nhiều con nhiều cháu. Chuyện lần này Hoàng thượng cũng đừng quá đau buồn.” Bà tháo chuỗi tràng hạt đang đeo ở cổ tay ra. “Thứ này đưa cho Lâm Lang, bảo nó nghỉ ngơi dưỡng bệnh cho tốt, đừng nghĩ ngợi lung tung, Phật tử nhất định sẽ phù hộ cho nó.”

Từ trước đến nay, chuỗi tràng hạt này là vật mà Thái hoàng thái hậu luôn mang theo bên mình. Hoàng đế xúc động, nhận lấy rồi hành lễ. “Tạ ơn hoàng tổ mẫu! Đêm đã khuya rồi, xin hoàng tổ mẫu nghỉ ngơi sớm một chút!”

Thái hoàng thái hậu biết lúc này y chỉ mong đi nhanh nhất có thể, vì vậy gật đầu. “Hoàng thượng đi đi, cũng phải nghỉ ngơi sớm đây, Hoàng thượng giữ gìn sức khỏe cũng chính là đã hiếu thuận với hoàng tổ mẫu này rồi.”

Hoàng đế rời khỏi Từ Ninh cung, bảy giờ Lý Đức Toàn mới dẫn theo thái giám cận vệ chạy đến. Hơn mười người đều thở hên hển. Hoàng đế thấy Lý Đức Toàn, chỉ hỏi: “Là chuyện gì?”

Lý Đức Toàn đã dự liệu được câu hỏi này của Hoàng đế nên vừa bước vào Thuận Trinh môn liền sai người đi tìm người nào biết rõ sự tình để hỏi. Lúc này hắn trả lời nhỏ: “Bẩm Hoàng thượng, chuyện là Vệ chủ nhân đi thỉnh an Thái hậu, đúng lúc Ngụy tổng quản của Kinh Sự phòng dâng lên Thái hậu một con chó xù của phương Tây. Thái hậu vô cùng yêu thích nó. Con chó sợ người lạ nên chạy ra khỏi noãn các, Vệ chủ nhân đi vào không chú ý nên đá phải nó. Thái hậu tức giận, cho rằng Vệ chủ nhân cố ý bèn cho phạt trọng vào chân. May mà Đức chủ nhân đang ở bên cạnh vội vàng cầu xin đôi câu nên Thái hậu chỉ phạt Vệ chủ nhân quỳ ở hành lang. Sau khi

quỳ hai canh giờ thì Vệ chủ nhân ngất xỉu, thân dưới không ngừng chảy máu, lúc này Thái hậu mới sai người đi truyền ngự y.”

Lý Đức Toàn nói xong, lén nhìn về mặt Hoàng đế. Trong bóng đêm mờ mịt, hắn không nhìn rõ, chỉ thấy trong đôi mắt y dường như có hai ngọn lửa u ám. Lý Đức Toàn hầu hạ ngự tiền đã lâu nhưng trước nay chưa từng thấy Hoàng đế có vẻ mặt thế này. Trong lòng hắn bỗng cảm thấy run rẩy. Một lúc sau mới nghe thấy hai chữ bật ra khỏi kẽ răng của Hoàng đế: “Khởi giá!” Một đoàn người vây quanh kiệu ấm của Hoàng đế, đi về phía tây lục cung.

Suốt quãng đường, Hoàng đế chỉ im lặng, tới tận lúc xuống kiệu. Lý Đức Toàn bước lên một bước, nói nhỏ: “Hoàng thượng, nô tài cầu xin Hoàng thượng... Có lời nào chỉ cần phái nô tài đi truyền là được.”

Hoàng đế không để ý tới hắn, vẫn bước vào cửa thùy hoa. Lý Đức Toàn bước thấp bước cao vội vã đi theo, luôn miệng cầu khẩn: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, quy củ của tổ tông: Thánh giá kiêng kỵ. Người đến viện này, Vệ chủ nhân biết được cũng đã hiểu rõ tấm lòng của Hoàng thượng rồi.” Thấy Hoàng đế vẫn không dừng bước, trong lòng hắn không ngừng kêu khổ. Hai ngự y, tổng quản và cung nữ, thái giám của Kính Sự phòng đã ra nghênh đón từ lâu, cả đám người cùng quỳ xuống. Thấy Hoàng đế bước gập gập lên bậc thang, tổng quản Ngụy Trường An của Kính Sự phòng đành dập đầu một cái, kiên trì nói: “Hoàng thượng, phép tắc của tổ tông, người không thể vào bây giờ.”

Ánh mắt Hoàng đế lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng chặt kia, nói: “Tránh ra!”

Ngụy Trường An dập đầu thật mạnh. “Hoàng thượng, nô tài không dám! Nếu lúc này chỉ cần người đi vào thì Thái hậu nhất định sẽ chém cái đầu này của nô tài. Xin Hoàng thượng tha cho cái mạng chó này của nô tài!”

Hoàng đế không nhìn hấn, giơ chân đạp thật mạnh vào ngực Ngụy Trường An. Hấn kêu lên một tiếng đau đớn, người bật ngã về phía sau. Gáy đạp vào bậc thềm, máu tươi từ từ chảy ra đầm đìa cả cổ, một lúc lâu sau vẫn không ngưng chảy được. Những người khác đã sợ đến ngậy người. Hoàng đế giơ tay đẩy cửa, Lý Đức Toàn sợ tới mức mắt hôn mắt vía, xông lên ôm lấy chân y. “Hoàng thượng, Hoàng thượng, nô tài cầu xin Hoàng thượng hãy nghĩ cho Vệ chủ nhân... Nô tài cầu xin Hoàng thượng nghĩ lại. Bây giờ phá quy củ là chuyện nhỏ nhưng nếu để người ta biết được, không phải sẽ càng muốn trừng phạt Vệ chủ nhân hay sao?” Trước tình thế cấp bách, Lý Đức Toàn đành nói toẹt cả ra, Hoàng đế giật mình, cuối cùng tay cũng từ từ buông thõng xuống. Lý Đức Toàn nói nhỏ: “Hoàng thượng có lời gì muốn nói, bảo nô tài đi truyền vào là được.”

Hoàng đế hơi ngần người, lại lặ một lần: “Trẫm có điều gì muốn nói...” Mắt nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng chặt, hoa văn điêu khắc sơn đỏ mạ vàng vốn là màu sắc của sự náo nhiệt và diễm lệ, giờ lại u ám, đỏ thẫm ánh tím trong đêm đen nặng nề. Dường như có ngấm máu tươi trên đó, đập thẳng vào mắt, đâm thẳng vào tim. Chỉ cách nhau một cánh cửa nhưng bên trong lại yên tĩnh, tịch mịch đến mức khiến người ta hốt hoảng, lo sợ bên trong chẳng có ai. Trong lòng y dâng lên một nỗi sợ hãi tuyệt vọng, chỉ nghĩ đi nghĩ lại, có gì muốn nói... Phải nói gì với nàng... Bản thân y có điều gì muốn nói... Giống như bị dao đâm liên tiếp vào lục phủ ngũ tạng, đau đớn tới mức khó có thể chịu nổi. Trên hết là một cảm giác hoảng loạn trước nay chưa từng có, sau lưng y dần đổ mồ hôi lạnh.

Phòng không hề rộng, vốn là ở chung với một vị đáp ứng khác. Lúc này xảy ra chuyện, cũng đã vội chuyển người kia đi nơi khác. Những người bên cạnh đều đã ra ngoài tiếp giá, chỉ còn lại một cung nữ của Từ Ninh cung được phái tới đang ở lại chăm sóc nàng. Lúc đầu, cung nữ đó nghe thấy tiếng dập đầu cùng tiếng nói không ngừng ở bên ngoài, bây giờ bỗng nhiên tất cả đều yên tĩnh, đang không hiểu vì sao thì nghe Lâm Lang khẽ rên rỉ một tiếng trên giường, nàng ta vội đến gần, hỏi nhỏ: “Chủ nhân cần gì ạ?”

Lâm Lang đang mê man trong đau đớn, lại vô thức rên một tiếng. Một giọt nước mắt trào ra khỏi khóe mắt, lẫn vào tóc nàng. Trong tay cung nữ kia là một chiếc khăn, vẫn luôn lau mồ hôi và nước mắt cho nàng, khăn cũng ướt sũng từ lâu. Nàng ta không khỏi thương cảm, nhẹ giọng nói: “Chủ nhân, Hoàng thượng đến thăm chủ nhân rồi... Theo quy củ thì Hoàng thượng không được vào, lúc này người đang ở bên ngoài.”

Lâm Lang chỉ nhíu mày, cũng không biết là có nghe thấy hay không, nước mắt vẫn không ngừng trào ra, như một chuỗi vòng ngọc bị đứt.

Lý Đức Toàn thấy Hoàng đế vẫn đứng lặng lẽ ở đó như người mất hồn, trong lòng hắn vừa hoang mang vừa hoảng sợ. Thật lâu sau, Hoàng đế mới nói nhỏ với hắn: “Người vào, chỉ nói cho nàng biết là trẫm đã tới.” Ngừng lại một lát, y lại nói tiếp: “Còn nữa, Thái hoàng thái hậu ban thưởng cho nàng thứ này.” Y đưa chuỗi tràng hạt kia cho Lý Đức Toàn, hắn vái đầu rồi đẩy cửa đi vào trong. Không lâu sau hắn đã đi ra, bẩm: “Bẩm Hoàng thượng, hiện giờ Vệ chủ nhân vẫn chưa tỉnh lại, nô tài đã truyền lại ý chỉ của Thái hoàng thái hậu và Hoàng thượng, cũng không biết chủ nhân có nghe thấy không. Chủ nhân cứ nằm trên giường khóc mãi.”

Hoàng đế nghe xong câu cuối cùng, tim như bị dao cứa, trong lòng nóng như lửa đốt. Y nóng nảy cưỡi ngựa phi như bay về, trong cơn thịnh nộ là sự hối hận hòa cùng căm phẫn. Dưới chân lúc này như hư không, y vịn vào cột hành lang, lấy lại tinh thần. Người trong viện đều đang quỳ ngay ngắn. Xung quanh là một mảng yên tĩnh, chỉ có gió đêm thổi qua mang theo âm thanh như tiếng khóc. Tên Ngụy Trường An kia rên rỉ hai tiếng, Hoàng đế đột nhiên quay lại, giọng nói vô cùng lạnh lẽo: “Người đâu, đem cái loại lòng lang dạ sói đó ra đánh cho ta! Đánh mạnh vào!”

Có người đi lên dắt Ngụy Trường An xuống, thái giám Thận hình ti không hiểu rõ, đi lên hỏi nhỏ Lý Đức Toàn: “Lý công công, Hoàng thượng nói như vậy... cuối cùng là đánh mấy trượng?”

Lý Đức Toàn giậm chân một cái, nhỏ giọng quát: “Vớ vẩn! Đã không nói là bao nhiêu trọng thì đánh chết rồi tính!”

Chương 31: Lệ nào khó ngừng

Đến trưa hôm sau, Lâm Lang mới dần tỉnh lại. Thân thể yếu ớt, nàng nhìn thấy có người đi qua đi lại nhưng chỉ là bóng dáng mơ hồ, cố gắng thì thào hỏi khẽ: “Ai đó?”

Cung nữ đó nhún gối thỉnh an, khẽ đáp: “Bẩm chủ nhân, nô tỳ tên là Bích Lạc, là người của cung Thái hoàng thái hậu.” Giọng nói mềm mại khẽ khàng hỏi: “Bây giờ đã quá trưa rồi, chủ nhân ăn ít cháo nhé? Là Đông Quý phi sai người mang tới, còn nói nếu chủ nhân muốn ăn gì thì chỉ cần phái người đến phòng bếp của Đông chủ nhân nói là được.”

Lâm Lang khẽ lắc đầu, giãy giụa muốn ngồi dậy. Một cung nữ khác vội vàng đến đỡ nàng, lúc này Lâm Lang mới nhận ra là Cẩm Thu của Càn Thanh cung. Cẩm Thu cảm đến một cái gối to để nàng tựa vào, xong lại vén chăn cẩn thận cho nàng. Lâm Lang mất máu nhiều, môi trắng bệch, hơi run rẩy hỏi: “Sao người lại đến đây?”

Cẩm Thu đáp: “Hoàng thượng phái nô tỳ tới, nói là nơi này ít người, sợ chăm sóc không đến nơi đến chốn.”

Lâm Lang nghe nói đến Hoàng đế, cả người bất giác run lên. “Hoàng thượng về rồi sao?”

Cẩm Thu trả lời: “Hoàng thượng về tối hôm qua, vừa về đã đến đây thăm chủ nhân, còn đứng ở ngoài viện rất lâu.” Nói đến đây thì nhớ ra một

chuyện, Cẩm Thu liền đi ra cửa, khẽ vỗ tay gọi tiểu thái giám vào: “Đi bẩm với Hoàng thượng, nói là chủ nhân đã tỉnh lại rồi.”

Bích Lạc cầm chuỗi tràng hạt tới: “Chủ nhân, người nhìn xem, thứ này là Thái hoàng thái hậu ban thưởng ạ. Thái hoàng thái hậu nói, chủ nhân phải dưỡng bệnh cho tốt, đừng nghĩ ngợi nhiều, Phật tổ nhất định sẽ phù hộ cho người.”

Tay Lâm Lang chẳng còn chút sức lực, Bích Lạc đem chuỗi tràng hạt đặt bên cạnh gối. Có cung nữ bên ngoài gọi nhỏ: “Cô cô!”

Cẩm Thu liền đi ra ngoài. Cung nữ kia nói: “Thê Hà tử tử ở cung của Đaoan chủ nhân đến ạ!”

Thê Hà vào thấy Bích Lạc thì nói: “Thứ này là của Đaoan chủ nhân tặng cho Vệ chủ nhân.”

Bích Lạc mở tráp ra, thấy một miếng ngọc như ý màu tím khảm bát bảo, màu sắc đẹp đẽ, sáng lấp lánh, liền thốt lên: “Ôi chao, sao Đaoan chủ nhân lại khách sáo như vậy chứ!”

Thê Hà đáp: “Ban đầu Đaoan chủ nhân định đích thân đến thăm Vệ chủ nhân, nhưng nghe ngự y nói mấy ngày nay Vệ chủ nhân cần yên tĩnh dưỡng bệnh, không nên đến. Đaoan chủ nhân nói, xảy ra chuyện như vậy chắc chắn Vệ chủ nhân rất đau lòng, nhất định sẽ khó được yên giấc. Miếng ngọc như ý này để chủ nhân đặt bên gối.” Xong lại nhét vào tay Cẩm Thu. “Phiền tử tử dâng lên cho Vệ chủ nhân, muội không vào làm phiền chủ nhân nữa.”

Cẩm Thu mỉm cười. “Lúc này chủ nhân đang uống thuốc, ta phải vào với chủ nhân.”

Thê Hà vội nói: “Phiền tử tử rồi. Tử bận rộn, muội xin phép về trước!”

Bích Lạc hầu hạ Lâm Lang uống thuốc xong, Cẩm Thu liền nói lại từng từ của Thê Hà cho Lâm Lang nghe. Lâm Lang vốn đã yếu, nói chuyện mất nhiều sức, chỉ nói đứt quãng: “Đã phiền... Đoan chủ nhân lo lắng.”

Cẩm Thu cười, đáp: “Bây giờ bao nhiêu người nhớ đến chủ nhân, ai bảo Hoàng thượng luôn thương nhớ chủ nhân chứ!”

Lâm Lang nghe xong câu này, lại ngẩn ngơ rơi hai hàng lệ, lặng lẽ ngả người xuống. Bích Lạc vội khuyên: “Chủ nhân đừng khóc, bây giờ không thể khóc được, không thì sau mấy chục năm nữa ra gió dễ chảy nước mắt lắm.”

Lâm Lang chẳng còn sức lực, thì thào: “Mấy chục năm nữa...”

Bích Lạc vừa lau nước mắt cho nàng vừa nhẹ nhàng khuyên: “Chủ nhân còn trẻ, nên nghĩ thoáng một chút. Những ngày sau này còn rất dài.”

Một lát sau Lý Đức Toàn tới, vừa đi vào liền thỉnh an rồi nói: “Hoàng thượng biết chủ nhân đã tỉnh nên phái nô tài tới.” Hắn dùng cả hai tay dâng lên một bức thư bằng giấy phù dung. Lâm Lang yếu ớt, Bích Lạc vội giúp nàng nhận lấy, mở ra cho nàng đọc. Trên giấy chính là nét bút của Hoàng đế, chỉ viết vài chữ, chính là câu: “Lòng đã quyết, không thay đổi.” Mục đen nhánh đọng lại, tôn lên kiểu chữ Đồng Kỳ Xương, nét chữ đẹp đẽ, thoát tục. Nàng thần thờ nhìn, một giọt nước mắt to tròn rơi xuống giấy làm mực bị loang ra, ngay sau đó lại thêm một giọt nữa rơi chồng lên giọt lệ kia.

Bích Lạc không biết chữ, cho rằng trên giấy viết chữ gì đó không hay, chỉ biết ra hiệu với Lý Đức Toàn. Lý Đức Toàn vốn muốn nói rất nhiều, thấy tình hình này đành buồn bã đứng lặng ở đó, một lúc sau mới nói: “Hoàng thượng thật sự rất thương nhớ chủ nhân, chỉ vì phép tắc trong cung nên mới không thể tới thăm chủ nhân được. Tối hôm qua nô tài trực, nghe

Hoàng thượng trở mình liên tục, cả đêm không yên giấc. Sáng hôm nay thì mắt thâm quầng.” Vẫn thấy nàng không ngừng rơi nước mắt, hấn chẳng dám nói nữa, chỉ khuyên: “Chủ nhân là người có phúc lớn, đừng vì chuyện này mà đau lòng quá.”

Bích Lạc cũng khuyên: “Nếu Hoàng thượng biết chủ nhân cứ thế này thì chắc chắn sẽ càng thêm buồn. Vì Hoàng thượng, chủ nhân nên thương lấy bản thân mình mới được.”

Lâm Lang chậm rãi vuốt mái tóc dài, cuối cùng vẫn là không có sức, đành thở dài một hơi, xong lại miết mái tóc đã rối bung đó được vài sợi tóc, vôn vê vo tròn lại, kẹp vào bức thư. Nàng khẽ nói: “Lý công công, phiền công công đưa thư về.” Nàng lại dựa vào gối, người vẫn run rẩy.

Lý công công về đến Càn Thanh cung, trình bức thư giấy phù dung lên cho Hoàng đế. Hoàng đế mở ra, thấy trên bức thư có vệt như nước mắt, ở giữa có vài sợi tóc được vo tròn. Y nhớ lại đêm “kết tóc” ở Nam Uyển ngày nào, trái tim như bị dao đâm, một lúc lâu sau vẫn chẳng nói nên lời. Cuối cùng y hỏi: “Còn nói gì không?”

Lý Đức Toàn nghĩ ngợi rồi đáp: “Bẩm Hoàng thượng, thân thể Vệ chủ nhân quá yếu, nô tài thấy chủ nhân dường như có rất nhiều điều muốn nói nhưng không nói nên lời.”

Những sợi tóc đen mềm mại, nhẹ nhàng nằm trong lòng bàn tay y, dường như biến thành một hình bóng. Y cố gắng nắm chặt lại nhưng vì tóc quá mềm nên vẫn như chẳng có gì trong tay.

Buổi tối, Hoàng đế đi thỉnh an Thái hoàng thái hậu, đúng lúc gặp Thái hậu cũng đang ở Từ Ninh cung. Nhìn thấy Hoàng đế, Thái hậu có chút mất tự nhiên. Hoàng đế vẫn hành lễ như thường lệ. “Thỉnh an Thái hậu!”

Thái hoàng thái hậu cười, nói: “Ngạch nương của Hoàng thượng rất thương người. Nghe nói bữa tối hôm nay người ăn không ngon, ta bảo chắc là do hôm qua phi ngựa về vẫn còn mệt nên mới chẳng muốn ăn.”

Hoàng đế đáp: “Tạ ơn Thái hậu quan tâm.”

Thái hoàng thái hậu lại nói: “Mau ngồi đi, tổ tôn ba người chúng ta cùng nói chuyện một lát.”

Hoàng đế tạ ơn rồi ngồi xuống ở đầu giường lò. Thái hoàng thái hậu nói tiếp: “Vừa rồi Thái hậu có nói, a đầu Lâm Lang này thật đáng thương.”

Lúc này Thái hậu mới lên tiếng: “Đúng vậy, cũng nên cất nhắc nàng ta.”

Hoàng đế lạnh nhạt đáp: “Theo quy củ trong cung, cung nữ phong làm chủ nhân không thể vượt cấp.”

Thái hoàng thái hậu cười, nói: “Không vượt cấp thì không vượt, bây giờ nó chẳng phải là đáp ứng rồi sao? Phong lên thường tại là được. Tuy địa vị vẫn còn thấp nhưng đến Tết Vạn thọ hai tháng sau thì lại ban thêm ân điển nữa.”

Lúc này Hoàng đế mới đáp: “Tạ ơn hoàng tổ mẫu!”

Thái hậu cười. “Đúng là tình cảm phu thê sâu đậm, phong địa vị cho nàng ta nhưng lại là Hoàng thượng thay nàng ta tạ ơn.”

Thái hoàng thái hậu liền nói với Tô Mạt Nhĩ: “Ngươi đi thăm Lâm Lang, nói là ân chỉ của Thái hậu, phong nó làm thường tại. Bảo nó dưỡng bệnh cho tốt, đợi khỏe rồi thì tạ ơn Thái hậu sau.”

Lâm Lang vốn ngủ rồi, Bích Lạc và Cẩm Thu nghe thấy Tô Mạt Nhĩ đến thì vội vàng ra nghênh đón. Cẩm Thu khẽ cười. “Sao lại phiền người tới đây, bây giờ chủ nhân đang ngủ, nô tỳ đi gọi chủ nhân dậy.”

Tô Mạt Nhĩ liền đáp: “Chủ nhân đang ốm, đã ngủ rồi thì ta ở đây chờ là được.”

Cẩm Thu đáp: “Vậy mời ma ma vào trong ngôi, bên trong ấm áp hơn.” Nàng ta vừa nói vừa vén rèm, Tô Mạt Nhĩ đi vào trong phòng. Phòng chỉ thấp một chiếc đèn ở xa xa, ánh sáng vàng mờ lung hắt lên chiếc rèm màu xanh lục nhạt. Tô Mạt Nhĩ chột ngẩn người, Cẩm Thu hỏi nhỏ: “Ma ma, sao thế ạ?”

Lúc này Tô Mạt Nhĩ mới lấy lại tinh thần, đáp: “Không sao” rồi ngồi xuống cuối giường lò. Thấy trên bàn có một bát cháo nhỏ, dường như mới ăn được một, hai thìa, bà ta không kìm được, hỏi: “Vệ chủ nhân chưa ăn tối sao?”

Cẩm Thu đáp: “Chủ nhân không muốn ăn. Đây là do Hoàng thượng sai người mang tới nên mới cố gắng ăn được hai thìa. Cả ngày nay ngoài uống thuốc thì chẳng ăn được thứ gì.”

Tô Mạt Nhĩ không nén được thở dài. “Đúng là tai họa.” Rồi lại thở dài lần nữa. “Đông Ngạc Quý phi ngày đó cũng do quá thương Vinh thân vương...” Biết mình lỡ lời, bà ta lại thở dài, quay mặt nhìn ánh nến lập lòe ở trên bàn.

Khi Tô Mạt Nhĩ về đến Từ Ninh cung thì trời đã tối đen. Bà ta vừa tháo trang sức cho Thái hoàng thái hậu vừa kể lại tình hình của Lâm Lang: “Nô tỳ thấy a đầu đó quá đau lòng, nếu cứ như thế này thì e là không chịu nổi.”

Thái hoàng thái hậu đáp: “Những chuyện chúng ta có thể làm đều đã làm rồi, biết làm sao được nữa!”

Tô Mạt Nhĩ nói: “Hôm nay, nô tỳ vừa bước vào liền rừng mình, nhớ lại lúc người phái nô tỳ đi thăm Đổng Ngạc Quý phi năm Vinh thân vương chết non...”

Thái hoàng thái hậu im lặng một lúc rồi lên tiếng: “Người muốn nói...”

Tô Mạt Nhĩ đáp: “Giống hay không không quan trọng, chỉ là năm đó Đổng Ngạc Quý phi quá đau lòng vì Vinh thân vương, tiên đế lại cũng vì Đổng Ngạc Quý phi mà... Người xem Hoàng thượng cứ như bây giờ, nếu như Lâm Lang có chuyện gì bất trắc...”

Thái hoàng thái hậu thở dài. “Phong địa vị cho nó, cho nó thể diện, thưởng đồ cho nó... có thể làm gì ta cũng làm rồi. Chỉ là chuyện này cũng khó trách nó đau lòng.”

Tô Mạt Nhĩ nói: “Vẫn nên sai người đến khuyên nàng ta mới được, nếu không thì cứ để Hoàng thượng đến thăm nàng ta.”

Thái hoàng thái hậu lại im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Nếu Huyền Diệp muốn gặp nó thì ai ngăn được?”

“Nô tỳ cũng không hiểu.” Tô Mạt Nhĩ đáp.

Thái hoàng thái hậu nói: “Người nhìn Huyền Diệp lớn lên mà còn không rõ tính tình của nó hay sao? Mấy ngày liền không quan tâm đến Lâm Lang, đến lúc biết chuyện mới vội vã chạy về. Chắc chắn có điều gì mà chúng ta không biết. Dù là gì đi nữa thì giờ nó như chim sợ cành cong, e là sẽ không dễ gì mà đi thăm nó.”

Tô Mạt Nhĩ nghĩ ngợi rồi đáp: “Nô tỳ có ý này, chi bằng Thái hoàng thái hậu ban ân điển, cho nữ quyến nhà nàng ta tới gặp, không chừng có thể khuyên được nàng ta.”

Thái hoàng thái hậu nói: “Cũng được, nó vào cung đã mấy năm rồi, giờ gặp được người thân chắc sẽ vui vẻ hơn một chút.” Lại cười, nói: “Người suy nghĩ cũng thật chu đáo.”

Tô Mạt Nhĩ đáp: “Nô tỳ thấy nàng ta thật sự rất đau lòng, hướng hồ phần lớn cũng vì Hoàng thượng.”

Thái hoàng thái hậu gật gật đầu. “Đúng vậy, sách của người Hán có viết: “Lấy bài học từ vết xe đổ”, còn viết, “Mất bò mới lo làm chuồng cũng chưa phải quá muộn”.”

Chương 32: Không thể quay lại

Hôm nay tiết trời âm u, đến chiều thì có tuyết nhỏ. Nạp Lan rời nha môn về phủ thì thấy cửa chính mở rộng, cửa này nối tiếp cửa kia mở đến thẳng phòng khách, hắn biết ngay là có ý chỉ tới. Hắn vẫn đi vào từ cổng phụ ở phía tây đến phòng khách, gặp một a hoàn liền hỏi: “Có chỉ dụ tới lão gia à?”

A hoàn đáp: “Là người của Nội vụ phủ tới truyền chỉ, hình như là nương nương nhà chúng ta bị ốm nên cho truyền nữ quyến vào cung.”

Nạp Lan bèn đi đến gian phòng của Lão thái thái, từ xa đã nghe thấy tiếng cười của Tứ thái thái: “Người không nghe vị Vương công công đó nói

sao, là chính miệng chủ nhân nói muốn gặp người, không uổng công lâu nay người yêu thương chủ nhân như thế.”

Ngay sau đó là giọng của Nhị thái thái: “Dù gì thì đứa bé này cũng đi ra từ phủ chúng ta, cho nên mới không quên gốc rễ. Không ngờ trong phủ chúng ta lại có đến hai vị chủ nhân.”

Lão thái thái nói: “Chỉ nói là bị ốm, không nói ốm nặng không, lòng ta cứ bồn chồn không yên.”

Tứ thái thái cười, đáp: “Con đoán chắc là không nặng lắm, nhìn sắc mặt Vương công công là biết. Vừa rồi không phải người cũng nói rồi sao, đứa bé Lâm Lang này từ nhỏ đã có phúc...”

Còn chưa nói xong thì nghe tiếng a hoàn vén rèm. “Lão thái thái, đại gia về rồi ạ!”

Mọi người trong phòng không khỏi giật mình. Thấy Nạp Lan đi vào, Lão thái thái nói: “Ngoài trời nhất định là rất lạnh, thấy mặt con cũng bị lạnh đến trắng xanh rồi.”

Lúc này Nạp Lan mới lấy lại tinh thần, hành lễ thỉnh an Lão thái thái. Lão thái thái cười cười. “Đến đây ngồi với ta. Đúng lúc chúng ta đang nhắc đến Lâm muội muội của con đấy.”

Nạp Lan phu nhân không khỏi lo lắng. Lão thái thái lại nói tiếp: “Vừa rồi người của Nội vụ phủ đến, nói rằng Lâm Lang nhà chúng ta đã được phong làm chủ nhân ở hậu cung rồi. Vì người không khỏe nên cho truyền chúng ta vào cung. Chuyện đại hỷ thế này chắc con cũng rất vui.”

Một lúc lâu sau Nạp Lan mới khẽ đáp: “Vâng.”

Lão thái thái cười, nói: “Chúng ta cũng coi như có gắm thêm hoa. Không ngờ ngoài Huệ chủ nhân, trong phủ còn có thêm một vị chủ nhân nữa. Năm đó Lâm Lang đến tuổi, không thể không đi ứng tuyển, ta thật sự không nỡ xa nó. Ngạch nương con còn khuyên ta, nói là không chừng như thế nó càng gặp nhiều phúc, đến nay mới thấy đúng thế thật.”

Bấy giờ Nạp Lan phu nhân mới cười, nói: “Cũng là do Lão thái thái nhiều phúc, tôn nữ đã có phúc phận, đến ngoại tôn nữ cũng có phúc như thế.”

Nhị thái thái, Tứ thái thái đều gật đầu đồng ý, chẳng bao lâu đã ồn ào hẳn lên. Lão thái thái lặng lẽ nhìn bộ dạng mặt hờn của Nạp Lan, cuối cùng không nỡ nên một lúc sau nói: “Chắc con mệt rồi, về phòng nghỉ ngơi đi! Lát nữa ăn cơm ta sẽ cho người đi gọi.”

Nạp Lan đã cố hết sức kiềm chế mới không thất thố, lúc này nói một tiếng “vâng” rồi rời đi. Trong phòng bỗng yên tĩnh hẳn, Lão thái thái nói: “Các con đừng có trách ta tàn nhẫn, dù gì cũng không thể giấu được, chỉ bằng nói hết ra luôn, đây gọi là “lấy độc trị độc”.” Mọi người yên lặng, Lão thái thái lại thở dài. “Chỉ hy vọng từ giờ nó nghĩ thông.”

Nạp Lan về đến phòng mình, Hà Bảo thấy sắc mặt hần không tốt, nghĩ là do trên đường về lạnh quá, liền sai người đi lấy bếp lò nhỏ đến rồi đích thân hâm nóng bình rượu hoa mai. Rượu nóng rồi liền bung vào phòng trong. Nạp Lan đang đứng khoanh tay trước cửa sổ. Tất cả mai đỏ trong đình đều đang nở đẹp vô cùng, từng cành từng cành đan xen nhau, cánh hoa đỏ thắm, hương thơm thoang thoang, hương hoa lạnh lẽo như thấm vào tận xương tủy. Hà Bảo nhỏ giọng khuyên: “Đại gia, mở cửa sổ như vậy thì gió lùa vào lạnh lắm.” Nạp Lan hình như không nghe thấy, Hà Bảo bèn đi tới đóng cửa sổ lại. Nạp Lan quay người, cầm bình rượu hoa mai bằng bạc lên, từ từ rót đầy chiếc chén đá lạnh, uống một hơi cạn sạch, xong lại tiếp tục rót đầy chén, rót rất chậm nhưng uống lại vô cùng nhanh. Uống hết bảy, tám chén

thì cảm thấy mặt nóng tai đỏ. Hấn lấy thanh kiếm đang treo trên tường xuống, mở cửa rồi đi ra giữa đình.

Hà Bảo vội theo ra ngoài. Nạp Lan rút kiếm, ném vỏ kiếm về phía nàng, nàng liền giơ tay đỡ lấy. Thanh kiếm lóe lên ánh bạc, hấn múa kiếm, miệng ngâm: “Lý tưởng không thành, thói đời bất công. Nhờ sông Ngân gột rửa tất cả. Kỳ Lân các còn ghi tên tuổi, cười lớn rồi phát áo ra đi. Người như vậy, cớ kim có mấy?” Tiếng kiếm xé gió vun vút, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, giọng hấn vô cùng đau đớn: “Xuân đẹp hữu hạn, lòng vô hạn hận. Quyết không để nhục chí anh hùng. Đành tạm quy ẩn nơi thôn dã.” Lúc đó tuyết rơi đầy trời như cuốn theo mũi kiếm. “Xuân vừa đến xuân lại đi. Ngày tháng ưu sầu người khôn khổ. Hai cánh buồm trắng chẳng ra khơi, thời gian chẳng đợi. Mặc sức buông xuôi từ đây.” Nói đến chữ “buông xuôi” thì cổ tay hấn xoay một cái, mũi kiếm đâm nghiêng, cắt vào những bông hoa mai. Hoa mai tung bay, đẹp vô cùng, mai lẫn vào màu trắng của tuyết nổi lên màu đỏ thắm như máu. Hương mai lạnh buốt như thấm vào tận xương cốt, phả thẳng vào người.

Hấn ngửa mặt lên trời, đọc to: “Uyển chuyên bóng ai yêu kiều, rượu ngon hoa đẹp nguyện trầm mê. Chuyện thiên hạ, lòng chẳng màng.” Ngâm xong liền cầm thanh kiếm vào đóng tuyết đọng dưới gốc mai, thân kiếm vẫn rung rung không ngừng. Chung quanh yên lặng, chỉ còn những bông tuyết lạng lẽ rơi giữa đất trời, rơi mãi, rơi mãi không thôi.

Lúc đó gió thổi đến. Hà Bảo chợt thấy lạnh nên không khỏi giật mình, nhưng Nạp Lan vẫn đứng lặng buồn bã giữa màn gió tuyết. Tuyết rơi trên vai áo hấn, cảnh tượng tiêu điều vô hạn, như giữa trời đất này chỉ còn tro trọi một mình hấn.

Năm nay mùa xuân trời lại rét, qua ngày “Rồng ngẩng đầu” vào mừng Hai tháng Hai, trời vẫn còn rắc xuống những bông tuyết nhỏ. Lương Cửu Công đi về từ phía tây lục cung, đứng phúi phúi tuyết vương trên y phục ở

hành lang. Đến nay, mỗi ngày hắn đều nhận việc đi đến tây lục cung, lúc về sẽ bẩm báo tình hình với Hoàng đế, có ngày thì tốt, có ngày thì xấu. Hắn phải hết tuyết trên người rồi lại chùi để giầy vào tấm thảm dày, xong xuôi đầu đó mới đi vào noãn các, khấu đầu với người ở trước mặt. Hoàng đế đang phê tấu, ngừng viết rồi hỏi hắn. “Sao rồi?”

Lương Cửu Công đáp: “Bẩm Hoàng thượng, sáng hôm nay tinh thần của Vệ chủ nhân vẫn rất tốt, sau đó lại gặp người nhà nói chuyện hồi lâu, có vẻ vui lắm. Đến trưa ăn xong bát cháo, chủ nhân còn ăn được hơn nửa số chả giò mà Thái hoàng thái hậu ban thưởng. Một lúc sau thì thấy trong người khó chịu, liền nôn hết số thuốc đã uống ra.”

[©DTV](#)

Hoàng đế buông bút, hỏi hắn: “Ngự y đâu? Ngự y nói sao?”

Lương Cửu Công đáp: “Đã truyền hai vị đại nhân là Lý Vọng Tổ và Triệu Vĩnh Đức của Thái y viện đang trực lúc đó rồi ạ. Hai vị đại nhân đều nói với nô tài rằng tinh thần của chủ nhân không tốt, lại thêm đau lòng tích tụ nên mới ảnh hưởng xấu đến gan và dạ dày, đã không thể dùng thức ăn để vực lại nữa rồi. Tinh thần không tốt dẫn đến tổn thương gan, gan có vấn đề thì càng không thể ăn uống, vì vậy mới luôn buồn nôn. Lời của hai vị đại nhân quanh co, nô tài ít học, không hiểu được hết.”

Hoàng đế đã ra ý chỉ, tất cả đơn thuốc được dùng đều phải trình lên cho y xem qua. Lương Cửu Công bèn dâng bản sao của đơn thuốc lên. Hoàng đế xem xong liền đứng dậy khoanh tay, đi đi lại lại trong điện. Chiếc đồng hồ phương Tây phát ra những tiếng tích tắc tích tắc, Lý Đức Toàn đứng hầu hạ một bên cũng thấy sốt ruột theo.

Hoàng đế thở dài một hơi, sai bảo: “Khởi giá, trẫm đi xem sao.”

Lý Đức Toàn gọi một tiếng: “Hoàng thượng...”

Hoàng đế lạnh lùng quát: “Im miệng! Ngươi còn dài dòng là trẫm cho ngươi đến Bắc Ngũ sở dọn phân đấy!”

Về mặt Lý Đức Toàn như đưa đám, hắn nói: “Hoàng thượng, nếu để người ta biết được thì nô tài chắc chắn phải đi rửa tội, đến lúc đó dù Hoàng thượng có muốn nghe nô tài dài dòng thì cũng không thể nữa rồi.”

Hoàng đế nôn nóng, cũng chẳng có tâm trạng mà để ý đến câu nói đùa của hắn. “Vậy thì đừng để người ta biết, ngươi và Lương Cửu Công đi với trẫm.”

Lý Đức Toàn thấy khuyên can không được, đành đáp: “Bên ngoài tuyết rơi nhiều, Hoàng thượng nên mặc thêm áo vào.” Nói xong thì đi gọi Họa Châu lấy chiếc áo choàng lông màu đen đến. Lương Cửu Công cầm chiếc ô lớn bằng lụa xanh, Lý Đức Toàn đi theo phía sau, ba người rời khỏi Càn Thanh cung trong yên lặng. Vừa ra khỏi cửa thùy hoa thì gặp gió to tuyết lớn, gió mang theo tuyết phủ vào mặt. Hoàng đế rùng mình một cái, Lý Đức Toàn vội thắt chặt dải lụa của mũ che gió cho y, ba người xông vào giữa trận gió tuyết, đi về hướng tây lục cung.

Ngày có tuyết trời âm u, tối sớm. Đến lúc tới cổng Trữ Tú cung thì các cung đều đã thấp đèn. Xưa nay Trữ Tú cung vẫn là nơi rất yên tĩnh. Hoàng đế ngẩng đầu thấy tên tiểu thái giám đang thấp nển. Phòng bên hông có tiếng hai, ba người nói chuyện, tiếng nói mơ hồ. Từ xa đã ngửi thấy mùi thuốc. Chẳng có ai để ý đến ba người họ đang đi vào, vì hai ngày nay người làm của các cung ra vào thường xuyên, tên tiểu thái giám nhìn thấy họ cũng tưởng là cung nào đó phái người tới tặng thứ này thứ nọ. Thấy bọn họ đi thẳng tới, hắn bèn ngăn lại: “Mấy vị thuộc cung nào? Hiện tại chủ nhân đã đi nghỉ rồi.”

Hoàng đế nghe xong câu cuối thì hơi ngẩn người. Lý Đức Toàn lại quát lớn: “Thằng nhãi con nhà ngươi dám lừa ta! Ta biết thừa bọn ngươi, cứ có người đến là nói chủ nhân đi nghỉ rồi.”

Lúc này tên tiểu thái giám mới nhận ra Lý Đức Toàn, vội vàng phủ hai tay áo rồi khom người hành lễ. “Lý công công, trời tối nên nô tài nhất thời không nhận ra người. Hai ngày nay nhiều người đến, ngự y đã dặn rằng chủ nhân cần tĩnh dưỡng nên đành phải nói đã đi nghỉ rồi.” Cứ tưởng Lý Đức Toàn phụng chỉ tới nên hẳn không nhìn kỹ xem hai người đi cùng là ai thì đã vén rèm lên. Lý Đức Toàn thấy Hoàng đế có chút chần chừ, hẳn cũng không lên tiếng mà tự đi lên vén rèm, rồi lắc lắc đầu ý bảo tên tiểu thái giám kia lui xuống. Lúc này Hoàng đế đã bước vào bên trong.

Theo lệ thì qua mừng Hai tháng Hai, các cung đều che lò sưởi dưới đất. Chỉ có cung này do ý chỉ của Thái hoàng thái hậu nên vẫn mở lò sưởi. Trong phòng ấm áp vô cùng, Hoàng đế vừa vào đã cảm nhận được luồng khí nóng phả vào mặt, vẫn có mùi thuốc sắc. Gian phòng ngoài chẳng có ai, chỉ thấy có một chiếc siêu bằng bạc đặt trên lò, đang đun tổ yến sồi sùng sục. Hoàng đế tháo dải lụa thắt trên cổ ra, Lương Cửu Công liền thay y cầm lấy chiếc áo choàng. Y ngẩn ngơ, thần người nhìn chiếc rèm đỏ thẫm trước mặt.

Lý Đức Toàn bước lên một bước, vén cao tấm rèm đỏ lên. Hoàng đế đi vào trong phòng. Dưới nền mới được trải một tấm thảm rất dày, giày da hươu của y giẫm lên thấy thật êm và mềm mại. Chung quanh vốn rất yên tĩnh nhưng chẳng hiểu sao trái tim y đập thành thịch liên hồi.

Chương 33: Tuyệt động lập lãnh

Tuyết dần ngừng rơi, gió đêm thổi vào mặt sắc như dao cắt. Lương Cửu Công đứng dưới mái hiên, lạnh tới mức không ngừng xoa hai bàn tay. Hắn nhìn thấy ánh sáng từ một chiếc đèn lồng xuất hiện từ xa đang tiến vào cửa viện. Đợi đến khi người kia lại gần, mượn ánh sáng mờ mờ từ ngọn đèn hành lang mới thấy một cung nữ đang đỡ một người mặc áo choàng lông màu đỏ thẫm, mặt bị che mắt một nửa bởi chiếc mũ tránh tuyết. Lương Cửu Công ngẩn ra một lúc mới nhận ra người đó, vội hành lễ. “Thỉnh an Huệ chủ nhân!”

Huệ Tàn thấy hắn thì tưởng Hoàng đế sai hắn tới, gật gật đầu rồi có ý đi tiếp vào trong điện. Lương Cửu Công không đứng dậy, chỉ quỳ gối ở đó, hô một tiếng: “Huệ chủ nhân!”

Lúc này Huệ Tàn mới cảm thấy nghi ngờ. Lý Đức Toàn đi ra từ bên trong, chỉ lặng lẽ thỉnh an. Huệ Tàn nhìn thấy hắn thì càng kinh ngạc, giật mình hỏi: “Hoàng thượng ở bên trong sao?”

Lý Đức Toàn không đáp, chỉ khẽ cười. “Nếu chủ nhân có việc gấp, nô tài sẽ vào bẩm một tiếng với Vệ chủ nhân.”

Huệ Tàn đáp: “Ta làm gì có việc gấp, chỉ là đến thăm muội ấy... Ngày mai ta lại tới vậy.” Nàng dựa vào cánh tay cung nữ rồi chậm chậm bước xuống bậc thềm.

Lý Đức Toàn thấy người đã đi xa rồi mới quay người đi vào trong điện, đứng đợi ở gian ngoài một lát thì Hoàng đế đi ra. Về mặt Hoàng đế thản nhiên, không rõ là buồn hay vui, trong lòng hắn luôn cảm thấy nghi hoặc, vội vàng theo Hoàng đế đi ra ngoài. Đến trước cổng điện, hắn trở mắt nhìn Hoàng đế bước đi như người mất hồn, vội vàng hô: “Hoàng thượng! Bậc cửa!” May mà hắn kịp kêu lên, Hoàng đế mới không bị vấp vào bậc cửa. Hắn bước lên trước đỡ lấy tay Hoàng đế, nói nhỏ: “Hoàng thượng, người sao thế?”

Hoàng đế lấy lại tinh thần, giọng vẫn như bình thường: “Trẫm không sao.” Ánh mắt y nhìn vào chiếc bóng lắc lư của bức tường bình phong ngoài hành lang. Đèn treo ở hành lang không sáng lắm, Lý Đức Toàn chỉ thoáng nhận ra khoe miệng Hoàng đế hơi trễ xuống rồi về mặt lại nhanh chóng trở về bình thường.

Lương Cửu Công thấy hai người đi ra thì bước đến giúp Hoàng đế đội lại chiếc mũ chắn gió. Qua cửa thùy hoa, men theo con đường thật dài, hấn mới cảm nhận được có điều bất thường. Bước chân của Hoàng đế ngày càng nhanh, hấn với Lý Đức Toàn vừa chạy theo vừa thở hổn hển. Gió đêm lạnh căm căm tấp thẳng vào mặt, cổ họng đau như có con dao cùn đang mài ở đó. Lý Đức Toàn thấy Hoàng đế rẽ theo hướng bắc thì kinh hãi, gấp gấp chạy lên vài bước, vừa thở vừa nhỏ giọng thưa: “Hoàng thượng, cửa cung đã khóa rồi.” Hoàng đế vẫn im lặng, bước chân cũng không dừng lại, dưới ánh trăng mờ ảo, không nhìn rõ sắc mặt y. Hai người bọn họ đều là người hầu hạ ngự tiền lâu năm, trong lòng thấy bất an, nhìn nhau một cái rồi đành theo sát Hoàng đế.

Qua hoa viên rồi đi thẳng đến Thuận Trinh môn, đúng lúc Thuận Trinh môn đang khóa cửa. Binh sĩ trực đêm nhìn thấy ba người từ xa, quát lớn: “Ai đó? Cửa cung đóng rồi, cung nhân không được phép đi lại.”

Lý Đức Toàn vội mắng lớn: “To gan, ngự giá ở đây!”

Lúc này tên lính kia mới nhận ra là Hoàng đế, hấn sợ hãi, vội quỳ xuống hành lễ. Hoàng đế chỉ bình thản nói hai chữ: “Mở cổng!” Tên lính trực đêm đáp “vâng” rồi lệnh cho mấy người hợp sức, đẩy cánh cổng nặng nề ra. Lý Đức Toàn mơ hồ đoán ra được, biết rõ tuyệt không thể khuyên, đành theo Hoàng đế ra khỏi Thuận Trinh môn. Thống lĩnh đang trực ở Thành Vũ môn nhìn thấy Hoàng đế thì vội vàng dẫn theo thị vệ đang trực cùng chạy như bay đến nghênh đón. Vị thống lĩnh kia không ngừng dập đầu, bẩm: “Nô tài to gan, xin Hoàng đế khởi giá hồi cung.”

Hoàng đế hờ hững đáp: “Trẫm ra ngoài đi dạo rồi sẽ về, đừng làm to chuyện.”

Vị thống lĩnh tuân mệnh, dẫn người vây quanh Hoàng đế cùng bước lên thành lầu.

Tuy tuyết đã ngừng rơi nhưng trên thành lầu vẫn có gió bắc rít gào, mạnh đến mức chiếc áo choàng trên người Hoàng đế không ngừng tung bay. Lương Cửu Công chỉ cảm thấy gió thổi lạnh đến tận xương tủy, hần mở miệng khuyên: “Hoàng thượng, đêm có tuyết thì gió rất lạnh, Hoàng thượng thánh thể ngàn vàng, lỡ như nhiễm gió lạnh... Vẫn nên khởi giá hồi cung thôi ạ!”

Ánh mắt Hoàng đế chỉ nhìn về một mảng đen kịt phía xa, một lúc lâu sau mới nói: “Trẫm đi dạo một lát rồi sẽ về.”

Lý Đức Toàn chẳng biết làm thế nào, đành nháy mắt với Lương Cửu Công. Lương Cửu Công nói: “Vậy nô tài giúp Hoàng thượng cầm đèn soi đường.”

Hoàng đế chẳng đáp lời, chỉ giơ một tay ra, Lương Cửu Công miễn cưỡng đưa chiếc đèn thủy tinh khắc bạc cho Hoàng đế. Thấy Hoàng đế cầm đèn, chậm chậm đi vào màn đêm đen kịt, hần dường như vẫn chưa từ bỏ ý định, chân vẫn bước theo vài bước. Hoàng đế bất chợt quay đầu, đôi mắt như bắn ra những tia sáng nhỏ lạnh lẽo như ngôi sao cô độc trên bầu trời, ánh mắt lạnh lẽo còn hơn cả gió tuyết trong đêm. Hần rùng mình một cái, lập tức đứng lại, mắt nhìn chăm chăm vào ánh sáng mờ ảo ngày càng xa của chiếc đèn thủy tinh.

Mọi người đứng lạng lẽ trên thành lầu, gió lạnh thấu xương, đến mức cả người gần như tê dại. Lý Đức Toàn sốt ruột vô cùng, hai mắt dán chặt vào ánh sáng le lói ở đằng xa. Lương Cửu Công cũng nhìn không chớp mắt.

Chiếc đèn đó như ẩn như hiện trong làn gió đêm. Chẳng ai dám thổi mạnh, chỉ nghe tiếng gió bắc thổi như tiếng khóc nức nở, thổi qua chiếc chuông đồng treo dưới mái hiên thành lều khiến nó phát ra tiếng leng keng. Cuối cùng thì ánh đèn đã đứng im ở chỗ xa xa kia, im ắng hồi lâu.

Lý Đức Toàn thấy toàn thân tê dại, gió lạnh như xộc thẳng vào trong lồng ngực. Lúc trước còn thấy lạnh, giờ thì đến lạnh cũng chẳng cảm nhận được nữa. Đúng lúc này, chiếc đèn kia bỗng bay vào giữa màn đêm, giống như một ngôi sao băng vút qua. Chỉ trong chớp mắt nó đã rơi xuống dưới bức tường thành. Lý Đức Toàn sợ đến mất hồn vía, kêu lên thất thanh: “Hoàng thượng!” rồi chạy vội về phía trước.

Cả đám người mặt cắt không còn giọt máu. Vị thống lĩnh kia dẫn theo thị vệ, gấp gáp chạy về phía tường thành, chạy một mạch những bước dài mới thấy Hoàng đế đang đứng trước gờ thành, lúc này mới hết lo lắng. Phần lưng áo của Lý Đức Toàn đã ướt đầm mồ hôi, hấn liên tục dập đầu. “Hoàng thượng, người dọa chết nô tài rồi... Nô tài xin Hoàng thượng bảo trọng thánh thể.”

Hoàng đế cười cười. Thị vệ cầm theo đèn lồng đứng vây quanh y, dưới ánh sáng mờ nhạt, vẻ mặt Hoàng đế vẫn ung dung, bình thản. “Không phải trẫm vẫn đứng ở đây sao?” Y dõi mắt nhìn ra xa, đêm đen nặng nề, những ngọn đèn lác đác ở chín thành đều nằm trong tầm mắt. Y cười, nụ cười vô cùng thoải mái. “Người nhìn xem, thiên hạ này đều là của trẫm, vì sao trẫm không trân trọng bản thân chứ?”

Lý Đức Toàn nghe giọng nói của y thì không nhận ra là y đang vui hay buồn, vì vậy trong lòng vô cùng hoảng sợ, chỉ dập đầu một cái. Hoàng đế lại nói: “Khởi giá hồi cung!”

Lâm Lang dưỡng bệnh hơn một tháng mới dần khỏe lại. Cuối cùng thì đến hôm nay nàng đã có thể rời giường đi lại được. Nàng vừa uống thuốc

thì thấy Bích Lạc đi vào, vẻ mặt không giống ngày thường nên hỏi: “Sao thế?”

Bích Lạc định nói lại thôi, nhưng theo phép tắc thì khi chủ nhân hỏi không thể không trả lời, nàng ngẫm nghĩ rồi nói: “Nô tỳ về từ Từ Ninh cung, nghe Thôi công công nói Hoàng thượng...” Nàng ấp a ấp úng.

Lâm Lang hỏi: “Hoàng thượng làm sao?”

Bích Lạc đáp: “Bẩm chủ nhân, nghe nói là Hoàng thượng không khỏe.”

Lâm Lang ngẩn ra, một lúc sau mới hỏi: “Không khỏe... Vậy thái y nói thế nào?”

Hoàng thượng không khỏe đã chẳng phải ngày một ngày hai. Theo kết luận sau khi bắt mạch của Viện phán Lưu Thăng Phương của Thái y viện thì mới đầu chỉ là mạch đập nhanh, là bị nhiễm gió lạnh, không nặng lắm. Uống hai thang thuốc đã thấy ra mồ hôi. Hoàng đế lại xuất cung đi Nam Uyển, trên đường không ngồi kiệu mà cười ngượng, đến Nam Uyển thì bệnh cảm lại tái phát, hơn nữa Hoàng đế không nghe lời khuyên can của ngự y, ngày Bính Tý bị bệnh nhẹ nhưng vẫn đi duyệt tam quân, cuối cùng kiệt sức, đến tối sốt cao, mấy ngày rồi không giảm. Nghiêm trọng đến mức Thái hoàng thái hậu phái cả hai vị Lý Dĩnh Tư, Tôn Chi Đình vội vàng đến Nam Uyển. Ba vị viện sử Thái y viện cùng bàn bạc rồi kê đơn thuốc. Theo quy củ, ngoài Thái hoàng thái hậu và Thái hậu ra thì khi bắt mạch xong chỉ được thông báo cho các đại thần các bộ là thánh thể không khỏe. Ngoài việc mạch vẫn đập nhanh và người lạnh không ra được mồ hôi thì còn xuất hiện thêm ho khan, đờm ít nhưng đặc, mặt đỏ, cổ họng khô, lưỡi vàng, ít nước bọt, gan nóng...

Bích Lạc truyền lại những lời từ miệng Thôi Bang Cát, vốn hiểu câu được câu chăng, Lâm Lang lại nghe nàng kể lại nên chỉ biết sơ sơ là bị cảm

mà không chịu dưỡng bệnh cho tốt. Bệnh đã đến mức này thì nhẹ cũng có thể coi là nặng. Nhưng đã thông báo đến quần thần thì chắc chắn là ốm đến mức không thể xử lý chính sự. Nàng lặng lẽ ngồi đó, trong lòng rối như tơ vò, trong đầu có hàng ngàn suy nghĩ mà chẳng thể nắm lấy một ý nghĩ nào.

Bích Lạc chỉ biết khuyên: “Chủ nhân cũng mới khỏe lên một chút, tuyệt đối không được quá lo lắng. Hoàng thượng là bậc cửu ngũ chí tôn, tất được trăm thần bảo vệ. Huống hồ mấy viện sử, ngự y của Thái y viện túc trực tại Nam Uyển không rời một bước, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.” Thấy Lâm Lang vẫn có vẻ sốt ruột, bất an nên nàng ta chỉ biết nói vài lời an ủi.

Lâm Lang ngồi đó, sau một hồi thất thần thì nói: “Ta đi thỉnh an Thái hoàng thái hậu.”

Bích Lạc đáp: “Tuy thời tiết âm áp nhưng chủ nhân mới khỏe hơn một chút, vài ngày nữa đi cũng được mà.”

Lâm Lang khẽ lắc đầu. “Cầm áo choàng đến đi!”

Nàng vẫn còn yếu, đến bên ngoài Từ Ninh cung thì cả người mướt mồ hôi, sau khi chỉnh lại y phục thì mới bước vào hành lễ. Thái hoàng thái hậu đang ngồi ngay ngắn trên giường lò, vẫn hiền hậu, hòa nhã như xưa, người sai bảo a hoàn: “Mau đỡ dậy!” Lại quay sang hỏi nàng: “Đã khỏe hẳn chưa? Vẫn nên dưỡng bệnh thêm vài ngày mới được. Lúc con nói chuyện, hơi thở vẫn chưa đều đâu.”

Lâm Lang tạ ơn. Thái hoàng thái hậu ban cho ngồi. Lúc này nàng mới thấy Đông Quý phi đang ngồi ở đầu phía tây giường lò, mắt đỏ hoe như vừa khóc.

Chương 34: Đau buồn khó nói

Thái hoàng thái hậu đặt tách trà xuống rồi nói với Lâm Lang: “Thấy con khỏe thì ta yên tâm rồi.”

Chợt có thái giám vào bẩm báo: “Khởi bẩm Thái hoàng thái hậu, Thái tử đến.”

Thái tử năm nay mới bảy tuổi, trông chín chắn hơn những đứa trẻ khác. Cậu bé kính cẩn hành lễ với Thái hoàng thái hậu rồi đến Đông Quý phi. Nhìn thấy Lâm Lang thì hơi chần chừ, đôi mắt đen láy, sáng ngời hiện lên một chút nghi ngờ. Thái hoàng thái hậu chìa tay ra, nói. “Bảo Thành, đến đây ngồi với ta.”

Thái tử đến ngồi dưới gối. Thái hoàng thái hậu mở lời: “Nghe nói Thái tử muốn đến Nam Uyển? Thái tử có hiếu như vậy thật là điều hiếm có. Hoàng a mã của con không khỏe, ở Nam Uyển vốn không được đầy đủ như ở trong cung.”

Thái tử đáp: “Thái hoàng thái hậu, người cho phép con đi đi! Con đi hầu hạ hoàng a mã uống thuốc, nhất định sẽ không gây phiền hà cho hoàng a mã.”

Thái hoàng thái hậu không nhịn được cười. “Con ngoan, thật hiếm có một tấm lòng như thế. Hoàng a mã của con mà biết, nhất định sẽ rất vui.”

Thái tử nghe thấy ả ý cho phép trong lời của Thái hoàng thái hậu nên rất vui mừng, đứng dậy vái lạy. “Tạ ơn Thái hoàng thái hậu!”

Thái hoàng thái hậu bèn dặn dò Tô Mạt Nhĩ: “Nói với người đi theo Thái tử là phải hầu hạ cho tốt. Còn nữa, xe kiệu của Thái tử phải che kín. Tuy

thời tiết ẩm áp nhưng trên đường sẽ có gió mạnh. Nói với bọn chúng, phòng vệ trên đường phải cẩn thận, kỹ càng, nếu có chuyện gì xảy ra thì ta không tha một ai trong số họ!”

Tô Mạt Nhĩ đáp “vâng”. Thái hoàng thái hậu lại hỏi Thái tử: “Bảo Thành, một mình con đi cả quãng đường xa như vậy có sợ không?”

Thái tử lắc đầu, đáp: “Không sợ, có công công, ma ma đi cùng, còn có các sư phó nữa.”

Thái hoàng thái hậu gật gù. “Thật là một đứa bé ngoan.” Rồi lại nói với Lâm Lang: “Thật ra ở Nam Uyển rất yên tĩnh, là nơi rất tốt để dưỡng bệnh. Con mới khỏe lại, qua đó nghỉ ngơi hai ngày, ở đó tự tại hơn trong cung. Vậy lát nữa đi cùng với Thái tử luôn đi, trên đường cũng tiện chăm sóc nhau.”

Lâm Lang đứng dậy, đáp một tiếng “vâng”.

Lại nói đến Đông Quý phi, khi về đến cung của mình, đúng lúc gặp Huệ Tàn đến nói chuyện. Huệ Tàn thấy nàng có chút buồn rầu, chỉ nói: “Cũng không biết bây giờ Hoàng thượng thế nào rồi? Thư từ Nam Uyển truyền tới, lúc thì nói thế này, lúc lại nói thế kia, làm mọi người ở đây cũng thấy bất an.”

Đông Quý phi đáp: “Hôm nay thấy Thái hoàng thái hậu đồng ý cho phép Thái tử đi thỉnh an Hoàng thượng.”

Huệ Tàn nói: “Thật làm khó cho Thái tử! Tuy tuổi còn nhỏ mà hiểu chuyện đến vậy.” Nàng ta ngừng một lát rồi nói tiếp: “Sao tử tử không xin Thái hoàng thái hậu truyền chỉ cho phép đi thăm Hoàng thượng? Cũng tiện chăm sóc Thái tử, dù gì người cũng chỉ là một đứa trẻ. Nam Uyển tuy gần nhưng đi đường cũng chẳng an tâm được.”

Đông Quý phi khẽ thờ dài, nói: “Ý của Thái hoàng thái hậu tất nhiên là chu đáo.”

Huệ Tồn nghe lời nàng nói, thấy ý ẩn trong ý, nhưng biết xưa nay vị quý phi này rất thận trọng trong lời nói nên không tiện hỏi thêm. Về đến cung của mình, nàng ta sai người đi nghe ngóng mới biết Thái hoàng thái hậu lệnh cho Lâm Lang đi Nam Uyển.

Huệ Tồn đứng ngồi không yên. Thừa Hương thấy nàng ta như vậy bèn đích thân dâng lên một tách trà rồi lặng lẽ bảo bọn người hầu lui xuống, lúc này mới nói nhỏ: “Chủ nhân đừng quá lo lắng!”

Huệ Tồn đáp: “Người bảo ta không lo sao được? Xem tình hình hôm đó chúng ta đến Trữ Tú cung đấy, nhất định là Hoàng thượng đang ở trong phòng... Ngay cả quy củ, kiêng kỵ cũng chẳng thềm để ý nữa rồi. Đứa Lâm Lang này...” Khi nàng ta nhắc đến cái tên này thì khẽ nghiêng răng. “Hiện giờ Hoàng thượng ốm như thế còn không phải là vì...” Nói tới đây thì nàng ta kìm lại được, chỉ nói: “Đến giờ lại tới Thái hoàng thái hậu đứng ra lo liệu.”

Thừa Hương khuyên nhủ: “Chủ nhân đừng quá buồn, nàng ta dù thế nào cũng không thể vượt chủ nhân được.”

Huệ Tồn đáp: “Người biết rõ là ta không phải lo chuyện này, chỉ sợ lỡ như... chỉ sợ lỡ như... Nếu nó biết chuyện ngày đó Vệ gia làm sao mà tan cửa nát nhà, nhất định sẽ sinh ác cảm. Bây giờ nó là người trong lòng Hoàng thượng, lỡ như nó thủ thỉ hai, ba câu chằm ngồi trước mặt Hoàng thượng, ngày tháng sau này của chúng ta sẽ khổ sở.”

Thừa Hương hỏi: “Không phải chủ nhân thường nói, xưa nay Hoàng thượng luôn phân rõ chuyện triều chính và chuyện hậu cung, sẽ không thiên về tình hay sao?”

Huệ Tàn đáp: “Ý của a mã ngày đó, cứ tưởng nó nhất định được tuyền, rồi lúc xuất cung cũng đã trở thành một nữ nhân hơn hai mươi tuổi thì chẳng gả được vào nhà nào tốt. Ai ngờ lại là chữa lợn lành thành lợn què.”

Thừa Hương ngẫm nghĩ rồi nói: “Hôm nọ không phải Lão thái thái cũng vào cung sao... Thật tiếc là Tứ thái thái không tới, không thì cũng có thể bàn bạc một chút.”

Huệ Tàn thất thần hồi lâu mới nói: “Lâu nay Lão thái thái chẳng hay biết gì. Những chuyện như thế này tốt nhất không nên để người biết.” Duỗi tay cầm lấy tách trà, nàng ta khẽ thổi một hơi. “Đi một bước rồi tính một bước vậy. Giờ nó đang ở thế có lợi, chúng ta cũng không có cách nào cả. Nhưng nếu Hoàng thượng coi trọng nó như vậy, tất sẽ có người hận đến tận xương tủy. Sau này chúng ta chỉ cần cẩn thận nhìn trước nhìn sau, đến lúc đó lại biết thời thế thì đỡ tốn công tốn sức.”

Thời tiết ấm áp, liễu phát phơ hai bên đường, rủ xuống như trang sức ngọc bích đang bay trong gió. Trong làn gió ấm áp có lẫn mùi hương thơm mát của hoa cỏ dại khiến tâm trạng người ta vui vẻ. Thái tử chỉ dùng một nửa nghi trượng, cũng là có ý muốn đơn giản hóa. Kiệu của Lâm Lang theo phía sau, nghe tiếng bánh xe ngựa hộ tống lăn lộc cộc trên đường, trong lòng nàng cũng như đang quay vòng, chẳng có chút yên tâm.

Cẩm Thu đã mấy năm không ra khỏi cung nên chuyến đi này rất vui vẻ. Tuy ngại quy củ nên không dám nói cười nhưng thi thoảng sẽ bắt gặp sự vui mừng trong ánh mắt mỗi khi nàng ta liếc nhìn cảnh vật bên ngoài qua cửa sổ, khi thấy những mái nhà trên đường đi hay thấy ruộng lúa, nương dâu... Lâm Lang nhìn Cẩm Thu như vậy thì trong lòng lại thấy hơi buồn, nàng dịu dàng hỏi: “Cẩm Thu, người sắp xuất cung rồi đúng không?”

Cẩm Thu đáp: “Bẩm chủ nhân, năm nay nô tỳ sẽ được xuất cung.”

Lâm Lang khẽ thở dài một hơi, nói nhỏ: “Năm nay được xuất cung rồi... có thể được gả đi rồi.” Gió thổi vào tấm rèm khiến nó khẽ lay động. Nàng nhìn qua khung cửa sổ, bầu trời xanh thẳm không một gợn mây. Nàng ngắm thật lâu, lâu đến mức chỉ ước có đôi cánh để bay vào bầu trời quang đãng đó.

Thời tiết nắng đẹp, đường rộng thẳng tắp. Những người đi đường cùng xe ngựa đã bị phong tỏa cách vài dặm, vì thế nên tốc độ đi rất nhanh, chưa đến buổi trưa đã đến Nam Uyển. Lâm Lang mới khỏe lại sau đợt ốm nặng, lại vất vả ngồi kiệu cả nửa ngày nên khó tránh khỏi có chút mệt mỏi. Tổng quản Nam Uyển đã sai người dọn dẹp, quét tước cung điện sạch sẽ, Thái tử đi vào điện liền thay y phục. Lâm Lang cũng đi tới chỗ nghỉ tạm để thay đồ, tất nhiên đã có người đi báo Lý Đức Toàn.

Hoàng đế đã sốt cao mấy ngày, hôm đó mới khỏe hơn một chút đã cố gắng ngồi dậy gặp Sách Ngạch Đồ cùng Minh Châu để hỏi về chiến sự ở Tứ Xuyên. Từ Trị Đô đánh bại phản tướng Dương Lai Gia, lấy lại Vu Sơn, tiến lên đoạt Quý Châu, Dương Mậu Huân lấy được Đại Xương, Đại Ninh. Hoàng đế nghe xong thì trong lòng thoải mái hơn. Minh Châu lại trình lên bản tấu báo tin thắng trận của đề đốc thủy sư Phúc Kiến Vạn Chính Sắc đánh bại quân địch trên biển ở Hải Đàn. Hoàng đế nói: “Vạn Chính Sắc này cuối cùng cũng không phụ lòng trẫm.”

Minh Châu đáp: “Hoàng thượng dùng người như thần. Ngày đó Vạn Chính Sắc được phái đi, Hoàng thượng từng nói người này có tài dụng binh tuyệt vời, tính tình cương quyết, có thể dùng để phòng họa phía Trịnh. Bây giờ xem ra Hoàng thượng thật có mắt nhìn xa trông rộng.”

Hoàng đế đang muốn nói thì bỗng ho dữ dội. Lý Đức Toàn vội chạy lên hầu hạ. Ban đầu Minh Châu cùng Sách Ngạch Đồ được ban cho ngồi, lúc này không tự chủ được đứng bật dậy. Cung nữ đứng bên luống cuống dâng lên sữa nóng. Hoàng đế lại cố vẫy tay ra ý không cần, một lúc sau mới dần

bình phục, giọng nói đã có chút khàn khàn: “Trẫm biết rồi, các khanh lui xuống làm việc đi!”

Minh Châu cùng Sách Ngạch Đồ quỳ xuống dập đầu, cùng nói: “Xin Hoàng thượng bảo trọng thánh thể!” rồi đi lùi về sau.

Hoàng đế chợt gọi: “Minh Châu, khanh ở lại!”

Minh Châu vội đáp “vâng” một tiếng rồi đứng buông thõng tay.

Rất lâu sau Hoàng đế vẫn không mở lời. Thái giám, cung nữ đều đi lại nhẹ nhàng, trong điện thi thoảng nghe thấy tiếng Hoàng đế ho khù khụ. Trong lòng Minh Châu buồn bực. Hoàng đế cầm thanh bạch ngọc như ý ở bên gối ngắm nghía rồi nói: “Hôm qua khanh dâng lên thanh như ý này, trẫm vừa nhìn đã thấy rất thích.” Y lại ho vài tiếng, xong nói tiếp: “Trẫm nhớ là từng nhìn thấy thanh ngọc như ý màu tím rồi, có phải Dung Nhược đã tặng cho ai không?”

Minh Châu không biết rõ đầu đuôi, chỉ đáp: “Thần sẽ đi hỏi... Chắc là tặng cho bằng hữu.”

Hoàng đế nói: “Trẫm chỉ hỏi vậy thôi. Lần này về khanh lại nhắc đến, nếu như người khác biết chẳng phải sẽ tưởng trẫm muốn đồ vật này nọ của bề tôi hay sao?”

Minh Châu sợ hãi đến toát mồ hôi, lạy đi lạy lại: “Vâng, vâng, là thần ngu dốt!”

Hoàng đế lại ho, gắng giọng vẫy tay, Minh Châu vội dập đầu rồi lui xuống.

Lý Đức Toàn đỡ Hoàng đế ngồi tựa trên tràng kỷ, lén nhìn sắc mặt Hoàng đế thấy ôn mới bảm: “Thái tử đã xin ý chỉ của Thái hoàng thái hậu đến thỉnh an Hoàng thượng.”

Quả nhiên Hoàng đế vui vẻ hơn. “Thật là đã làm khó nó... Máy vị sư phó của nó đã dạy dỗ rất tốt.” Y lại ho liên tục, xong nói tiếp: “Nó đã đến rồi thì bảo vào đây đi!”

Hoàng đế gặp Thái tử thì hỏi tình hình của Thái hoàng thái hậu và Thái hậu trước rồi mới hỏi đến việc học tập. Thái tử trả lời từng câu. Hoàng đế vốn đang ốm, chỉ thấy cả người nóng rục và đau đớn, xương cốt như bị nung nóng, y biết mình lại bị sốt, liền gắng gượng hỏi thêm vài câu rồi bảo Thái tử lui xuống.

Thái giám tiến tới hầu hạ Hoàng đế uống thuốc. Lý Đức Toàn dẫn đo suy nghĩ, cuối cùng vẫn nói: “Hoàng thượng, Vệ chủ nhân cũng đến.”

Hoàng đế uống hết bát thuốc, có lẽ do quá đặng nên hơi nhúu mày. Súc miệng xong lại bắt đầu ho liên tục, ho đến mức như muốn rách phổi, cả người run rẩy. Nửa người y dựa vào tràng kỷ, Lý Đức Toàn vội vỗ nhẹ vào lưng y, cuối cùng y cũng bớt ho, chỉ nói: “Bảo nàng về đi, trẫm...” Y lại ho vài tiếng. “Trẫm không gặp nàng.”

Lý Đức Toàn chỉ biết cười cười. “Có lẽ Vệ chủ nhân đã khỏe rồi nên mới có ý xin ý chỉ đến thỉnh an Hoàng thượng. Hoàng thượng hãy nể chủ nhân đi đường xá xa xôi đến đây...” Chưa nói xong thì Hoàng đế đã cảm thanh ngọc như ý bên gối lên, sau đó là một tiếng “choang”, thanh như ý bị y đập vào tràng kỷ, mảnh vỡ văng ra bốn phía. Thái giám, cung nữ sợ quá liền quỳ xuống, Lý Đức Toàn cũng run rẩy quỳ xuống. Hoàng đế nói: “Trẫm nói không gặp...” Y chưa nói hết đã ho gập cả người, đến mức tưởng như không thở nổi.

Chương 35: Lãnh cung lạnh lẽo

Vì thời tiết ẩm áp nên hoa hải đường trước điện nở rộ, đỏ như chu sa, như ráng chiều, đỏ như lửa... Cảnh hoa khẽ lay động trong làn gió nhẹ. Nó ngả bóng lên lớp giấy trắng dán trên cửa sổ, bóng hoa như một bức tranh thêu tuyệt đẹp.

Lý Đức Toàn khẽ ho một tiếng. “Hoàng thượng đã có ý chỉ như vậy thì ngày mai chủ nhân hồi cung thôi. Người mới khỏe lại, về dưỡng bệnh cũng tốt.”

Lâm Lang nhìn bóng hoa hải đường in trên giấy, chậm rãi hỏi: “Hoàng thượng còn nói gì nữa?”

Lý Đức Toàn đáp: “Hoàng thượng không nói gì thêm.” Nghĩ ngợi một chút hắn lại nói: “Theo lý thì phạm nô tài như tiểu nhân không nên lăm lòi, nhưng lần Hoàng thượng đi thăm chủ nhân đó...” Hắn lại khẽ ho một tiếng, không biết nên nói như thế nào.

Lâm Lang khẽ hát đầu, Cẩm Thu nhún gối hành lễ rồi lui xuống.

Trong lòng Lâm Lang có chút buồn rầu, nàng nói: “Lý công công, lần trước Hoàng thượng đến thăm ta đúng lúc ta vừa uống thuốc rồi ngủ, thật sự thất lễ. Lúc dậy thì Hoàng thượng đã đi mất rồi. Ta đã hỏi Cẩm Thu, Cẩm Thu nói là do Hoàng thượng không cho đánh thức dậy. Không biết có phải do ta trong lúc nằm mơ đã thất lễ trước Hoàng thượng hay không?”

Ban đầu Lý Đức Toàn lo rằng vì quá đau đớn khi mất con mà nàng đã nói lời đoạn tuyệt với Hoàng đế, mới tạo thành kết cục như hiện tại, giờ

nghe nàng nói vậy thì hấn thở phào nhẹ nhõm. “Chủ nhân nghĩ kĩ lại việc hôm đó xem, nô tài cũng chỉ có thể nói như vậy thôi.”

Lâm Lang đáp: “Công công vẫn luôn chiếu cố, trong lòng ta luôn biết, nhưng mà việc lần này đúng là ta không biết ngọn nguồn.”

Lý Đức Toàn là ai chứ, nhưng vì liên quan đến nhiều người nên hấn có chút chân chừ. Lâm Lang đã đứng dậy khỏi tràng kỷ, nhìn hấn rồi chậm rãi nói: “Toàn bộ câu chuyện công công đều biết cả. Công công vẫn luôn toàn tâm toàn ý đối với Hoàng thượng, Hoàng thượng đã phái công công đến bảo ta hồi cung thì chắc chắn là có ý bên trong. Lâm Lang vốn không nên hỏi nhưng thật sự là ta không biết nên mới xin công công chỉ bảo.”

Lý Đức Toàn nghe nàng nói xuôi tai, giọng nói rất chân thành, trong lòng hấn cũng biết rõ tuy hôm nay Hoàng đế giận nàng nhưng tận sâu nơi đáy lòng thì vẫn rất coi trọng nàng. Chuyện trong tương lai hấn cũng không nói được chính xác, lúc này bèn nói: “Tính tình của Hoàng thượng, chủ nhân còn không rõ hay sao? Nô tài là kẻ thấp hèn, không dám đoán bừa tâm tư của Hoàng thượng.” Hấn ngừng một lát rồi nói tiếp: “Từ ngày Hoàng thượng đi thăm chủ nhân thì vẫn không nói gì cả. Hôm nay đúng là có một việc, không biết có liên quan gì không... Hoàng thượng đột nhiên hỏi về thanh ngọc như ý của Nạp Lan đại nhân.”

Lâm Lang thấy Lý Đức Toàn nhắc đến Dung Nhược thì giật mình, suy nghĩ trở nên hỗn loạn. Nàng biết từ trước tới nay Hoàng đế không mấy chú ý đến châu ngọc, trong lòng suy nghĩ, chỉ là nghĩ mãi mà không biết nguyên do. Sau khi Lý Đức Toàn đi, nàng ngẩn người một lát rồi gọi Cẩm Thu đến, hỏi: “Hôm đó, Đaoan chủ nhân sai người mang thanh ngọc như ý màu tím đó tới, còn nói thêm gì không?”

Cẩm Thu không ngờ nàng lại hỏi chuyện này, đáp: “Đaoan chủ nhân chỉ nói tặng cho chủ nhân để dễ ngủ, cũng không nói thêm gì nữa.”

Lâm Lang nghĩ ngợi một lát lại hỏi: “Ngày Hoàng thượng đến thăm ta đã nói những gì?”

Hôm đó Cẩm Thu đã từng trả lời nàng một lần, giờ thấy nàng hỏi lại, đành kể lại từ đầu: “Hôm đó Hoàng thượng đi vào thì thấy chủ nhân đang ngủ. Nô tỳ định gọi chủ nhân dậy nhưng Hoàng thượng bảo không cần nên nô tỳ mới lui xuống. Sau đó không lâu thì Hoàng thượng cũng ra ngoài, không nói lời nào.”

Lâm Lang hỏi: “Lúc Hoàng thượng đến thì thanh như ý được đặt ở bên gối?”

Trong lòng Cẩm Thu cũng loạn lên. “Vẫn luôn đặt ở bên gối của chủ nhân.”

Trong lòng dần cảm thấy lạnh lẽo, nàng khẽ rùng mình. Cẩm Thu thấy khóe môi nàng dần hiện lên một nụ cười, nhưng nụ cười mang theo sự buồn bã bi thương. Cẩm Thu có chút sợ hãi, khẽ hỏi: “Chủ nhân, người sao vậy?”

Lâm Lang khẽ lắc đầu. “Ta không sao, bỗng dưng thấy cái lạnh thấm vào người.”

Cẩm Thu vội nói: “Tuy trời nắng to nhưng vẫn có gió thổi vào qua tấm bình phong đó. Chủ nhân mới khỏe lại, nên mặc thêm y phục.” Rồi nàng ta đi lấy thêm một chiếc áo đến cho nàng mặc. Lâm Lang ngẫm nghĩ rồi nói: “Ta tới chính điện.”

Cẩm Thu nghe nàng nói vậy thì đành theo nàng đi thẳng tới chính điện. Lúc đi qua dãy nhà chính điện thì thấy ở phía xa xa, ngựa đang tung vó bụi mù mịt, nàng bèn dừng bước. Tưởng là có tấu khải, lúc đến gần hơn mới thấy mấy con ngựa cao lớn bị ghìm cương dừng lại ngay trước cửa thùy hoa. Con ngựa dẫn đầu có lông màu đỏ thẫm, vừa phi như bay nên còn đang

hăng, hí vang liên hồi. Lúc này nàng mới nhìn rõ người cưỡi ngựa, áo choàng màu đỏ sẫm tung bay, vén chiếc mũ tránh gió ra, hóa ra là một nữ tử còn trẻ tuổi, vô cùng thanh tú. Tiểu thái giám vội tiến đến kéo con ngựa, cung kính hành lễ. “Thỉnh an Nghi chủ nhân!”

Nghi Tần xuống ngựa, vừa đi vừa tháo hai dải lụa thêu mây màu vàng kim buộc ở cổ, nói: “Đứng dậy hết đi!” Nàng ta cởi xong áo choàng thì tiện tay quăng về phía sau, có một cung nữ khom người đỡ lấy rồi lui xuống.

Lâm Lang đi dưới mái hiên, hỏi Cẩm Thu: “Vị đó có phải là Nghi chủ nhân không?”

Cẩm Thu cười, đáp: “Còn không phải sao, ngoài vị ấy ra thì trong hậu cung còn ai có thể cưỡi ngựa? Hoàng thượng từng nói, chỉ có Nghi chủ nhân mới là Mãn Châu cách cách thật sự. Mấy năm trước, Hoàng thượng còn đích thân đến Tây Uyển dạy Nghi chủ nhân cưỡi ngựa, bắn cung nữa.” Nói đến đây, nàng ta tự biết mình lỡ lời nên lén nhìn sắc mặt Lâm Lang, thấy không có gì khác thường mới thầm tự trách mình. Tới trước chính điện, tiểu thái giám đã đi vào bẩm báo. Đúng lúc này lại nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn, một đoàn mấy người cùng đi tới, người đi đầu chính là vị Nghi Tần vừa gặp. Nàng ta đã thay y phục, là một bộ y phục gọn gàng màu đỏ tươi. Tuy là nữ tử nhưng lại rất có khí khái anh hùng, nhìn thấy Lâm Lang thì nàng ta hơi hắt cằm, sai tên tiểu thái giám: “Vào bẩm với Hoàng thượng rằng Thái hậu phái ta đến thỉnh an Hoàng thượng.”

Tiểu thái giám vâng lời rồi rời đi. Nghi Tần vốn đứng ở nơi cuối gió nhưng vẫn ngửi thấy một mùi hương xa thẳm, không phải hương hoa lan cũng chẳng phải xạ hương, càng không phải mùi son phấn tầm thường, không tìm được mà xoay người nhìn, chỉ thấy ánh mắt Lâm Lang đang nhìn chăm chú vào cây bích đào trước điện. Đúng độ hoa nở rộ, màu đậm tươi đẹp, đỏ như ánh hoàng hôn xán lạn, làm cho hành lang được phủ một lớp hoa màu đỏ. Cả khuôn mặt nàng giống như bạch ngọc, không hồng hào

nhưng lại khiến người ta xúc động, khiến hoa đào rơi sau lưng nàng cũng nhạt màu, âm đạm.

Lý Đức Toàn đích thân ra đón, hấn phủi phủi hai tay áo rồi quỳ xuống trước Nghi Tàn. “Hoàng thượng cho gọi chủ nhân vào.”

Nghi Tàn đáp một tiếng. Đã có người vén rèm lên, nàng ta đã đi đến bên cửa, không kịp được mà quay đầu nhìn lại lần nữa. Lâm Lang vẫn đứng ở chỗ cũ, ánh mắt vẫn nhìn vào cây hoa đào không chớp lấy một lần. Gió thổi qua những bông hoa rụng rã trên nền đất làm chúng bay tán loạn. Một vài bông rơi vào tay áo nàng, rơi trên búi tóc đen nhánh, mượt mà của nàng, chúng khẽ lay động rồi cuối cùng vẫn rơi hết xuống.

Nghi Tàn đi vào trong điện. Lý Đức Toàn lại không theo vào. Hấn quay đầu, thấy Lâm Lang đang từ từ phủi đi những bông hoa rơi trên y phục. Lại một trận gió nữa thổi đến khiến thêm nhiều bông hoa đỏ tươi rơi xuống. Nàng bèn buông thõng tay không phủi nữa, mặc kệ trận mưa hoa rơi hết lên người. Lý Đức Toàn muốn nói gì đó lại thôi, cuối cùng mở miệng: “Chủ nhân vẫn nên hồi cung đi thôi!”

Lâm Lang gật gật đầu, bước đi được vài bước bỗng dừng chân. Nàng lấy ra một miếng ngọc bội buộc ở đai lưng. “Lý công công, phiền người đưa thứ này cho Hoàng thượng.”

Lý Đức Toàn đành nhận lấy bằng hai tay, là một miếng ngọc như ý hoa văn rồng trong suốt, chạm vào có cảm giác ấm áp. Trên bề mặt có khắc bốn hàng chữ vàng là: “Tình sâu đậm không dài lâu, tính cách quá mạnh mẽ sẽ rước nhục, quân tử nên khiêm tốn, ôn hòa như ngọc”, ở phía dưới kết tua rua màu vàng, biết ngay là đồ vật của Hoàng đế. Cầm thứ này trên tay thật khiến hấn tiến thoái lưỡng nan, đành cười cười. “Chủ nhân, ngày tháng vẫn còn dài, đợi mấy ngày sau Hoàng thượng khỏe hẳn, người hãy đích thân đến gặp rồi giao lại cho Hoàng thượng.”

Lâm Lang thấy hấn không nhận thì khẽ mỉm cười. “Cũng được.” Nàng cầm lấy miếng ngọc rồi quay lại nói với Cẩm Thu: “Chúng ta về thôi!”

Nghi Tần đi vào trong điện, bên trong rộng rãi, sáng sủa vô cùng. Rèm cửa sổ mới thay sáng trong hiện lên bóng hoa bích đào dưới mái hiên. Gió thổi làm rèm cửa lay động, mang đến một hương thơm như có như không. Nghi Tần đi đôi giày nhỏ bằng da hoẵng, bước đi rất nhẹ. Hoàng đế đang tựa vào một chiếc gối lớn, trong tay có cầm một bản tấu, ánh mắt dường như nhìn xuyên qua bản tấu tới một nơi nào đó không xa trước mặt. Nàng ta thấy trên tròng kỷ cũng đang chắt đóng tấu chương của mấy ngày tích lại, đoán là Hoàng đế lại lo lắng chuyện chính sự, liền nhẹ nhàng thỉnh an, mỉm cười rồi gọi một tiếng: “Hoàng thượng!”

Lúc này Hoàng đế như mới lấy lại tinh thần, nhồm người dậy. Trên mặt y là nụ cười có chút hoảng hốt. “Nàng tới rồi?” Y ngừng một lát rồi hỏi tiếp: “Sao nàng lại tới?”

Nghi Tần đáp: “Thái hậu phái thần thiếp đến.”

Vẻ mặt Hoàng đế bình thản, sắc mặt đã dần hồi phục bình thường nhưng một lúc sau lại bắt đầu ho, Nghi Tần vội vàng bước lên, vỗ nhẹ vào lưng y. Bàn tay y lạnh lạnh đặt lên mu bàn tay nàng. Trong lòng nàng chợt dâng lên một nỗi lo lắng, lại gọi một tiếng: “Hoàng thượng!”

Hoàng đế có vẻ rất mệt mỏi, nói: “Trẫm vẫn còn vài bản tấu, nàng ngồi đây với trẫm... Bảo bọn họ thay hương đi! Loại hương này không tốt, mùi hắc cả người.”

Trong cái đình lớn trên nền đang đốt long diên hương. Nghi Tần đích thân đi lấy hương Tô Hợp vốn dùng để an thần đến thấp. Hoàng đế tập trung xem tấu sớ, thi thoảng ho một, hai tiếng. Gió thổi qua, hoa đào ngoài

hiên rụng đầy trên đất, lại bị gió cuốn một vòng rồi dán lên cửa sổ, bay bay rồi nhẹ nhàng rơi xuống...

Nghi Tàn nhớ lại ngày xưa Hoàng đế từng dạy nàng một câu thơ: “Một cánh hoa rơi giảm sắc xuân, gió thổi cánh rụng khiến người sầu.” Lúc đó là ở Tây Uyển, đúng mùa hoa đào nở rộ. Nàng cười ngựa giữa rừng hoa đào đỏ rực rỡ như ráng chiều, Hoàng đế mỉm cười từ phía xa, đợi nàng thở hồn hên, xoay người xuống ngựa liền đọc câu thơ này cho nàng nghe. Nàng cười rạng rỡ. “Thần thiếp không hiểu.”

Hoàng đế cười, nói: “Trẫm biết nàng không hiểu, trẫm cũng không hy vọng nàng hiểu. Hiểu rồi lại sinh buồn phiền.”

Nhưng hôm nay, lúc nàng đứng dưới mái hiên, nhìn nữ tử được cả hậu cung bàn tán đó, lại vô tình nhớ tới câu thơ kia. Không biết trong lòng có cảm xúc gì, chỉ thấy buồn bã đến khó chịu. Nàng ngồi trên một chiếc ghế nhỏ, ngẩng mặt lên, Hoàng đế hình như vừa quay mặt đi trong vô thức, nhìn lên cây bích đào ở ngoài hiên rồi lại lập tức cúi đầu xem tấu sớ. Trong điện chỉ có mùi hương Tô Hợp vây quanh, lặng lẽ tỏa ra bốn phía.

Chương 36: Hương thơm vắng lặng

Vừa vào tháng Ba là đến thời điểm của hoa y^[1]. Vì Tết Vạn thọ sắp đến nên người người trong cung đều phải thay sang y phục măng bào. Đông Quý phi bị ho từ đầu xuân, tinh thần không tốt nên chỉ hơi nghiêng người nhìn các cung nữ kiểm lại y phục mới mà Nội vụ phủ mới trình lên. Ai ai cũng vui mừng, mồm năm miệng mười ồn ã: “Chủ nhân, người xem, mấy cuộn này đều là hàng dệt Tô Châu mới công năm nay, thêu tinh tế và sống động hơn hẳn hàng thêu Hồ Nam, Tứ Xuyên.”

[1] Hoa y hay còn gọi là áo măng bào, chỉ y phục có thêu hình măng xà.

Đang lúc cười nói náo nhiệt thì Đức Tần và Đoan Tần tới. Đoan Tần vừa vào cửa đã cười, nói: “Tỷ tỷ đã khỏe rồi sao? Hôm nay trông sắc mặt tỷ rất tốt.” Nhìn thấy gấm lụa có màu sắc rực rỡ, muôn màu muôn vẻ bày la liệt trên tràng kỷ, nàng ta bèn cười. “Nhìn số gấm vóc này, muội tưởng là tỷ sắp mở cửa hàng tơ lụa ấy chứ!”

Đông Quý phi hơi rướn người lên, bình thản đáp: “Đã phiền muội muội phải lo lắng rồi. Đồ này đều là do Nội vụ phủ dâng lên, Hoàng thượng phái người đem đến để tỷ chiếu theo lệ mà chia cho lục cung. Các muội đến rất đúng lúc, chọn trước đi!”

Đoan Tần cười, đáp: “Sao Quý phi tỷ tỷ lại nói như vậy chứ? Tỷ quản lý lục cung, làm gì có chuyện chúng muội kén cá chọn canh? Tỷ chỉ bộ nào muội sẽ lấy bộ đó.”

Đông Quý phi đang định đáp lời, không ngờ lại ho một trận. Cung nữ vội đi lên cầm khăn hầu hạ. Đức Tần thấy nàng ho đến mức mặt mày đỏ bừng thì khuyên: “Tỷ tỷ phải giữ gìn sức khỏe. Thời tiết bây giờ lúc nóng lúc lạnh, rất dễ bị ốm.”

Đông Quý phi uống trà xong mới đỡ hơn một chút, chỉ tay về phía tràng kỷ. “Theo quy định xưa nay, vị trí tần được một cuộn hoa văn măng xà, vãi dệt kim, lụa Đoan Khố mỗi loại hai cuộn. Các muội thích hoa văn gì thì tự tới chọn đi!”

Đúng lúc nói chuyện thì có cung nữ bước vào bẩm báo: “Nghị chủ nhân đến thỉnh an chủ nhân ạ!”

Đức Tần cảm thán: “Hôm nay đúng là trùng hợp, cứ như đã hẹn trước vậy.”

Nghi Tàn đã bước vào phòng. Thời tiết ấm áp, nàng mặc một bộ áo kếp dài bằng gấm màu xanh hoa văn phức tạp, bên ngoài mặc một chiếc áo không tay màu nâu nhạt. Đoan Tàn cười. “Mọi người nhìn thấy muội ấy cũng sẽ muốn ăn mặc đẹp như muội ấy vậy.”

Nghi Tàn cung kính thỉnh an Đông Quý phi. Đông Quý phi sai người đỡ nàng đứng dậy, ban cho ngồi. Vì thấy trên chiếc áo ngoài màu nâu nhạt của Nghi Tàn có một hàng khuy bằng trân châu, từng viên, từng viên tròn trịa lấp lánh, Đoan Tàn than lên một tiếng “ôi”. “Mấy hạt trân châu Đông Bắc trên áo của muội muội thật là đẹp, là Hoàng thượng mới ban thưởng sao?”

Vừa nhắc tới, Đông Quý phi liền ngẩng lên nhìn. Nghi Tàn đáp: “Đây đâu phải trân châu Đông Bắc. Nếu là trân châu Đông Bắc thật thì dù muội có mượn gan hùm cũng chẳng dám dùng làm khuy áo.”

Đoan Tàn cười khẽ. “Hóa ra là kiến thức của ta nông cạn, cũng không tinh mắt nên nhìn nhầm rồi.”

Nghi Tàn vốn chẳng ưa gì Đoan Tàn nên cũng không đáp lời.

Đông Quý phi lệnh cho ba người chọn vải. Hai vị Đức Tàn, Nghi Tàn đều không quan tâm nhiều đến chuyện này, chỉ có Đoan Tàn là chọn tỉ mỉ, kĩ càng. Nghi Tàn chợt bật cười một tiếng. Đức Tàn bèn hỏi: “Muội muội cười gì vậy?”

Nghi Tàn đáp: “Muội cười Đoan tử tử vừa nói là không tinh mắt, đúng như vậy thật. Có chỗ này thôi mà nâng lên đặt xuống một hồi vẫn chưa chọn xong.”

Đoan Tàn không khỏi tức giận nhưng lại e ngại Nghi Tàn mới sinh được một vị a ca, hơn nữa gần đây ngày nào Hoàng đế cũng lật thẻ tên nàng ta, có thể thấy nàng ta đang được Hoàng đế vô cùng sủng ái. Đoan Tàn không

dám làm gì, đành miễn cưỡng cười cười. “Nghĩ muội muội thật là khéo miệng.”

Biết Đông Quý phi bận bịu nhiều việc nên ba người ngồi thêm một lát rồi đứng dậy cáo từ. Đông Quý phi bỗng gọi: “Nghĩ muội muội đợi đã, tở vẫn còn việc cần phiền muội.”

Nghi Tàn đành ở lại. Đông Quý phi cân nhắc một hồi rồi nói: “Mấy ngày nữa là Tết Vạn thọ rồi, vị chủ nhân ở Trữ Tú cung rất đáng thương. Người của Nội vụ phủ đều là kẻ xu nịnh, chưa hẳn không dám bắt nạt người ta. Nếu như tở gọi muội ấy đến hoặc là phái người đưa tới thì lại quá rõ ràng, khiến người ta sinh ghét. Phiền muội muội vậy, muội tiện đường ghé qua đưa cho nàng ta vài cuộn.”

Nghi Tàn nghĩ một lát mới hiểu Đông Quý phi đang nhắc đến Lâm Lang. Tuy chỉ gặp qua ở Nam Uyển nhưng khi Đông Quý phi vừa nhắc đến, nàng đã nhớ ngay người có khuôn mặt như ngọc bên cây bích đào hôm đó, bóng dáng thướt tha mà hờ hững, lạnh nhạt ấy khắc sâu vào lòng người. Nàng đáp “vâng”, sai người cầm mấy cuộn gấm rồi xin cáo từ.

Nàng ở Trường Xuân cung, cách Trữ Tú cung không xa nên đi thẳng đến đó. Ban đầu Lâm Lang ở góc phía đông nhưng vì nơi đó chật chội nên mới đổi sang phía tây noãn các. Cẩm Thu đang ngồi thêu thùa ở hành lang, thấy Nghi Tàn thì vội bỏ xuống, tới thỉnh an. Nghi Tàn hỏi: “Chủ nhân của ngơoi đâu?”

Cẩm Thu không biết có chuyện gì nên trong lòng có chút bất an, đáp: “Chủ nhân đang đọc sách ở trong phòng ạ.” Nàng ta vừa nói vừa vén rèm.

Nghi Tàn thấy trong phòng rộng rãi, sáng sủa, rất sạch sẽ. Cuối giường có đặt một chiếc bàn hoa lê lớn, Lâm Lang mặc áo kép bằng gấm màu xanh ngọc, hoa văn lá trúc ẩn hiện, trên đầu chỉ cài một chiếc trâm bằng ngọc

bích để vấn gọn mái tóc đen nhánh, mượt mà. Nàng đang cúi đầu viết chữ, nghe tiếng bước chân thì ngẩng mặt lên. Lâm Lang thấy Nghi Tàn tới thì không hề ngạc nhiên, chỉ thong thả buông bút xuống.

Nghi Tàn sai người đem cuộn gấm lên. Lâm Lang cảm tạ một tiếng rồi sai Cẩm Thu nhận lấy, cũng không có vẻ khác thường, dường như mấy cuộn gấm vóc này cũng chỉ là vải trắng đơn thuần trong mắt nàng vậy. Nghi Tàn nghe người ta bàn tán sau lưng rằng nàng được sủng ái đã lâu, châu báu quý hiếm cài trên đầu, đeo trên tay nhiều không đếm xuể, giờ nhìn thấy nàng như thế này, dường như không hề quan tâm đến những thứ như vậy, trong lòng Nghi Tàn không khỏi kinh ngạc.

Nghi Tàn nhìn thấy trên giấy viết dày đặc chữ, không biết là chữ gì, càng không hiểu thế nào là kiểu chữ Khải nhỏ nhắn, mềm mại, chỉ thấy chữ nào chữ nấy ngay ngắn đẹp đẽ, liền hỏi: “Muội viết gì vậy?”

Lâm Lang đáp: “Là bài *Xuân phú* của Dữu Tử Sơn.” Biết Nghi Tàn không hiểu nên nàng dừng một chút rồi nói: “Chính là bài thơ về mùa xuân.”

Nghi Tàn thấy chiếc lư hương trên bàn đang đỏ lửa, khói lặng lẽ bay lên, luẩn quẩn, vấn vít. Vẻ mặt Lâm Lang bình thản, mờ ảo ẩn hiện như làn khói từ lư hương kia. Tay áo có một mùi hương xa lạ, âm thầm nhưng như muốn thấm vào tận xương tủy.

“Muội đốt hương gì vậy? Thơm quá!” Nghi Tàn hỏi.

“Chỉ là hương Trầm Thủy bình thường thôi.” Ánh mắt nàng nhìn ra xa, thấy trăm hoa đua nở phía ngoài rèm thì bất giác thở dài một hơi, khẽ đọc: “Hò trong hơn gương, hương thơm chẳng bằng hoa.” Thấy Nghi Tàn chăm chú nhìn mình, Lâm Lang cười cười, giải thích: “Câu này chỉ là tả cảnh thôi, không có ý gì.”

Nghi Tàn cảm thấy Lâm Lang là người nhẹ nhàng, nhã nhặn. Dường như cảnh xuân tươi đẹp và muôn hoa cùng đủ loại chim muông đằng sau tấm rèm kia đều là vô hình. Xưa nay Nghi Tàn là người cởi mở, thẳng tính, bây giờ đứng đối diện với Lâm Lang như đứng trước hồ nước mùa thu, yên lặng gợn sóng. Không hiểu sao nàng bỗng thấy không vui.

Từ Trữ Tú cung trở về Trường Xuân cung, sau một giấc ngủ trưa, Nghi Tàn thấy trời nắng đẹp nên sai người phơi áo lông để chuẩn bị cất vào rương hòm, đợi đến ngày hạ chí lại đem ra phơi lần nữa. Đang lúc soát đồ thì cung nữ chợt vui mừng bẩm: “Chủ nhân, Hoàng thượng đến.”

Hoàng đế đã đi qua cửa thùy hoa, xung quanh có hơn chục thái giám cận vệ. Nghi Tàn vội tới tiếp giá. Lễ nghi ngày thường chỉ là thỉnh an một cái, nàng nói: “Thỉnh an Hoàng thượng!”

Hoàng đế đích thân đỡ nàng đứng dậy, miệng cười, nói: “Ngày dài hơn, trưa vừa ngủ dậy nên ra ngoài đi dạo một lát.”

Nghi Tàn đi theo Hoàng đế vào trong điện. Hoàng đế ngồi lên tràng kỷ, đã có cung nữ dâng trà lên. Nàng thấy trong điện đều là mùi tanh của y phục từ da nên ra lệnh: “Đốt đàn hương đi!”

Hoàng đế bèn cười, nói: “Xưa nay nàng không thích mấy loại hương đấy, sao hôm nay lại dùng đến vậy?”

Nghi Tàn đáp: “Vừa rồi mới thu dọn lại y phục lông, thần thiếp chỉ sợ trong phòng có mùi.”

Qua rèm cửa, Hoàng đế thấy cây đỗ quyên, sơn trà ở hành lang đang nở hoa rất đẹp, màu sắc rực rỡ, sáng bừng một khoảng, liền mở miệng ngâm: “Hồ trong hơn gương, hương thơm chẳng bằng hoa.”

Nghi Tàn liền đáp: “Câu này thần thiếp biết, là bài *Xuân phú* của Dữu gì đó Sơn.”

Hoàng đế ngạc nhiên. “Dữu Tử Sơn – Dữu Tín, tự Tử Sơn.” Lại hỏi: “Nàng đọc *Xuân phú* của ông ấy sao?”

Nghi Tàn cười rất tươi. “Thần thiếp đâu có đọc mấy câu thơ nho nhã như vậy, chẳng qua là vừa nãy có đến Trữ Tú cung, trùng hợp được nghe Vệ Thường tại đọc câu này...” Tuy nàng thẳng tính nhưng cũng rất nhanh nhẹn, chưa nói xong đã biết mình lỡ miệng. Lén nhìn sắc mặt Hoàng đế, thấy không có gì khác lạ nên nàng cười cười, nói tiếp: “Hoàng thượng từng đồng ý với thần thiếp là sẽ cùng thần thiếp đi thả diều. Hoàng thượng nói lời vàng ý ngọc thế mà lại chẳng cho phép.”

Hoàng đế cười, hỏi: “Trẫm không cho phép lúc nào?”

[©STE.NT](#)

Nghi Tần bèn sai người đem điều tới. Tiểu thái giám hiêm hoi lắm mới nhận được ý chỉ như thế này, có thể cười nói tùy thích, vừa chạy vừa reo hò, bắt đầu thả điều từ trong viện. Hoàng đế cho phép kẻ trên người dưới trong Trường Xuân cung được xem thỏa thích nên nhất thời có cả đám cung nữ vây quanh y cùng Nghi Tần ở hành lang. Từng con điều bay lên, dần dần bay lên cao mãi. Một con điều có cánh như một con ngỗng trời bay cao nhất, xa nhất, nhìn lên trông giống hệt một con ngỗng trời thật.

Hoàng đế đứng khoanh tay ở đó, ngẩng lên nhìn con điều. Trời nắng đẹp, bầu trời chỉ có vài gợn mây. Nghi Tần vốn là người hay nói cười, lúc này cũng reo hò âm ỉ, giọng nói líu lo như những hạt trân châu rơi xuống khay ngọc. Mấy cung nữ, thái giám chẳng ai không ham vui, người một câu ta một câu, người này bảo chiếc kia bay cao, người kia nói chiếc này bay xa, tranh nhau nói cười ồn ã. Nghi Tần càng lúc càng cảm thấy vui vẻ, chỉ chỉ mấy con điều đang bay trên trời cho Hoàng đế xem. Hoàng đế cũng thuận miệng đáp lại vài tiếng, ánh mắt vẫn không chớp, luôn nhìn chăm chú vào con điều đang bay xa nhất kia.

Trên trời chỉ có vài gợn mây, gió vừa thổi vào khiến nó gần tan hết. Ngẩng đầu đã lâu nên có chút chóng mặt. “Tầng mây vạn dặm, núi tuyết phủ dày, bên ba lẻ bóng vì ai?” Vào mùa này, làm sao có ngỗng trời được chứ? Một chú ngỗng đơn độc lẻ loi. “Trời nam đất bắc, sát cánh bao mùa ấm lạnh?” Nhìn kĩ lại mới nhận ra là con điều. Điều bay cao như vậy, xa như vậy nhưng cũng bị giữ bởi một sợi dây. “Niềm vui hoan lạc, nỗi khổ chia lìa, cũng bởi si tình nam nữ.” Đến một vật vô tri cũng muốn bay theo tiếng gọi của tự do.

Cẩm Thu thấy nàng đứng nơi đầu gió thì khuyên: “Chủ nhân đứng lâu rồi, nên quay về phòng nghỉ ngơi thôi.”

Lâm Lang lắc đầu. “Ta không mệt.”

Cẩm Thu ngẩng đầu, thấy trên trời cao có mấy con diều đang bay thì cười vui vẻ. “Nếu chủ nhân thích thì chúng ta cũng làm vài chiếc rồi thả... Tiểu Đặng làm diều giỏi nhất, dù là hình người hay chim muông cũng có thể làm giống y như thật vậy. Nô tỳ đi gọi hắn tới làm cho chủ nhân một chiếc.”

Lâm Lang khẽ thở dài. “Không cần đâu.”

Chương 37: Bức thư gửi gắm

Lâu nay, Tết Vạn thọ không được tổ chức như lễ mừng thọ vì Hoàng đế còn trẻ, và mấy năm nay triều đình bận điều binh dẹp loạn tam phiên, chi tiêu trong cung đình được cắt giảm tuyệt đối. Tuy là không có quy tắc rõ ràng nhưng trong hậu cung, tất sẽ có quà mừng thọ từ các cung. Có cung tiến cống đồ dùng thư phòng, có cung tiến cống vật dụng hàng ngày, cũng có y phục được đích thân may cho Hoàng đế, muôn hình muôn vẻ...

Bích Lạc thấy mấy ngày nay Lâm Lang chỉ viết chữ, đọc sách, hoặc là ngồi nhàn rỗi, hoặc đi bộ thong dong trong đình nên cũng dần cảm thấy lo lắng. Hôm nay trời nắng đẹp, ngày xuân ấm áp, hoa thược dược trong đình mới nở, Lâm Lang ngắm hoa một hồi rồi đi vào phòng, thấy đồ thêu thùa được đặt trên bàn, nàng đứng lại, hỏi: "Lúc này đem thứ đó ra làm gì?"

Bích Lạc cười, đáp: "Các cung đều bận rộn chuẩn bị quà mừng Tết Vạn thọ, nếu chủ nhân không chuẩn bị gì thì e là sẽ khiến người ta cho rằng thất lễ."

Lâm Lang tiện tay cầm một chiếc túi nhỏ thêu hoa văn bằng kim tuyến lên, mới thêu được một nửa, bốn góc của chiếc túi được dùng chỉ đỏ thêu ngọn lửa, ở giữa túi có thêu rồng vàng và năm móng vuốt bằng sợi kim tuyến. Tuy chưa thêu xong nhưng đôi mắt rồng bằng chỉ đen đã sáng rực, sống động. Nàng lại tiện tay đặt xuống, Bích Lạc nói: "Chỉ một chiếc túi này cũng tốt lắm rồi, đừng thêu tinh tế đến vậy, dù chủ nhân chưa thêu xong nhưng dù gì cũng là tấm lòng của người." Lâm Lang lắc lắc đầu. "Nếu đã sợ thất lễ thì người đem chữ mà ta viết mấy ngày trước đến đây, ta chọn lấy một bản, người đem tới Càn Thanh cung tặng là được."

Bích Lạc cười, nói: "Tết Vạn thọ ai lại chỉ tặng một trang chữ cho Hoàng thượng..."

Lâm Lang liếc nhìn nàng một cái, nàng biết vị chủ nhân này tuy ôn hoà, lạng lẽ nhưng một khi đã quyết định thì rất khó khuyên nhủ, liền không nói nữa mà đi lấy tất cả số tranh chữ viết từ mấy ngày nay đến.

Đúng lúc Lâm Lang đang nhìn ngắm thì Cẩm Thu bước vào, thấy vẻ mặt nàng ta khác lạ, Lâm Lang chỉ hỏi: "Sao thế?"

Cẩm Thu đáp: "Nghe nói Hoàng thượng lệnh cho Nội vụ phủ ban chiếu, sắc phong Hoạ Châu làm Ninh Quý nhân."

Vừa nói xong thì Bích Lạc ngạc nhiên hỏi lại: "Hoạ Châu nào? Hoạ Châu của Càn Thanh cung á?"

Cẩm Thu đáp: "Còn không phải người đó chắc? Ai ngờ được chứ, phong làm quý nhân cơ đấy." Nói xong câu này thì mới nghĩ ra những chuyện như

thế không thích hợp để bàn luận, đành liếc nhìn Lâm Lang một cái. Theo phép tắc, cung nữ được phong làm phi tần chỉ có thể phong từ đáp ứng, thường tãi lên. Hoạ Châu vốn chỉ là một cung nữ ngự tiền, lúc này được sắc phong làm quý nhân đã là vượt quy củ.

Lâm Lang dường như chẳng để ý, chỉ đóng ống đựng giấy lại rồi nói: "Mấy chữ này đều không đẹp, ngày mai ta viết lại sau."

Sự sùng ái của Hoàng đế đối với Hoạ Châu ngày càng rõ ràng. Đầu tiên là ban chỉ dụ vượt quy củ sắc phong lên quý nhân, sau đó là thưởng cho nàng ta được ở trong Diên Hy cung. Đây là đặc quyền từ vị trí tần trở lên. Sự sùng ái như vậy khiến cả lục cung tròn mắt ngạc nhiên, đến Đông Quý phi cũng phải đặc biệt để mắt tới, tự điều hai cung nữ trong cung đến làm việc ở Diên Hy cung.

Hôm nay cách Tết Vạn thọ không đến mười ngày nữa. Trong cung trên dưới đều đang chuẩn bị cho đại tiệc. Lâm Lang đi thỉnh an Đông Quý phi, mới đi vào cửa điện đã nghe tiếng Nghi Tần cười nói lạnh lạnh: "Ý này của Quý phi tỷ tỷ thật là hay! Món ăn nhà bếp chúng ta làm ngon hơn gấp ngàn lần so với Ngự Thiện phòng. Đến lúc đó chúng ta sẽ tự lo liệu món ăn, vừa ngon vừa vui vẻ, náo nhiệt."

Đông Quý phi dịu dàng cười, thấy Lâm Lang vào hành lễ thì sai người: "Mời Vệ chủ nhân ngồi!"

Lâm Lang tạ ơn rồi mới ngồi xuống, chợt nghe người hầu bẩm: "Chủ nhân, Ninh Quý nhân của Diên Hy cung và Đoan chủ nhân sắp đến ạ."

Đoan Tần một thân đồ son hoạ tiết dơi còn Hoạ Châu thì mặc một bộ áo dài dệt kim trăm bướm màu xanh ngọc, trên đầu cài chiếc trâm phượng bằng vàng ròng, phần đuôi có đính ngọc, phi thuyê buông xuống, đúng là châu báu đầy đủ. Vì thân phận của hai người cao nên Lâm Lang đứng dậy.

Hoạ Châu cùng Đoan Tần thỉnh an Đông Quý phi, xong đến Nghi Tần, Đức Tần rồi mới ngồi xuống.

Vì Hoạ Châu khen y phục của Đông Quý phi, Đức Tần là người thành thật bèn nói: "Tỷ thấy bộ y phục này của muội hình như là hàng dệt kim Giang Ninh mới công thì phải."

Hoạ Châu đáp: "Là hôm kia mới được Hoàng thượng ban thưởng ạ! Muội sai người may gấp. Vì may gấp quá nên đường may không được tỉ mỉ lắm."

Đoan Tần liền nói: "Bộ của muội còn đẹp đấy! Muội nhìn bộ của ta đây này, cũng là may vội nhưng cầu thả hơn đường may của muội nhiều." Nói xong thì nàng ta kéo ống tay áo ra cho mọi người cùng nhìn. Đúng lúc nói chuyện thì bà vú bé Ngũ a ca đến. Đông Quý phi khẽ cười: "Nào, đến đây cho ta bế một lát." Nàng đỡ lấy đứa bé, Nghi Tần liền đến gần mấy bước ngắm đứa bé, Đức Tần là người thích trẻ con nên cũng đến chơi với nó.

Dận Kỳ mới được trăm ngày, đang ngủ say trong chiếc chăn gấm màu nâu nhạt. Lâm Lang không kìm được nở nụ cười dịu dàng. Bên cạnh Hoạ Châu nói: "Nghi tỷ tỷ thật có phúc, Ngũ a ca sinh ra tròn trịa thế này, lớn lên chắc chắn rất có tiền đồ."

Đoan Tần cũng cười nói: "Muội cũng không cần sốt ruột, đến mùa xuân sang năm, muội sinh ra một vị tiểu a ca cho Hoàng thượng là được rồi."

Khuôn mặt xinh đẹp của Hoạ Châu bỗng ửng hồng, nàng khẽ bĩu môi với Đoan Tần.

Mọi người ngồi thêm một lát, do Tết Vạn thọ gần tới, trong cung nhiều việc, các vị tổng quản các nơi liên tục đến xin ý chỉ của Đông Quý phi, vì vậy các nàng bèn đứng dậy cáo từ. Lâm Lang đi sau cùng, Hoạ Châu dừng

bước đợi ở phía xa xa, cười nói với nàng. "Đã lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau, cùng đi dạo hoa viên một lát đi!"

Lâm Lang đáp: "Lâm Lang ở xa, lại không tiện đường nên lần khác sẽ đi dạo cùng Quý nhân tử tử."

Mắt Hoạ Châu đỏ lên, hỏi: "Lâm Lang, muội đang trách tử?"

Lâm Lang khẽ lắc đầu. Hoạ Châu nhìn vào mắt nàng, ánh mắt hơi xao động, có vẻ muốn cười. Nàng đáp: "Sao muội có thể trách tử được."

Hoạ Châu vội vàng nói: "Năm đó chúng ta tiến cung cùng lúc, sau này Hoàng thượng đối xử với muội như vậy, thật sự tử không có ý nghĩ nào khác. Thật đấy! Bây giờ... bây giờ muội lại coi tử như người xa lạ sao?"

Lâm Lang không khỏi thở dài. "Bây giờ muội phải về rồi."

Hoạ Châu chẳng biết làm sao, đành nhìn theo bóng nàng càng lúc càng xa. Nắng xuân tươi đẹp, bóng bức tường đỏ của cung cấm đỏ dài, gió nhẹ phả vào mặt từ tứ phía nhưng chẳng hề thấy lạnh.

Nghi Tàn đi từ phía sau đến, thấy Lâm Lang liền cười, nói: "Sao giờ muội mới đi đến đây? Tử và Đức tử tử nói chuyện được một lúc lâu rồi đấy."

Mấy ngày nay Nghi Tàn thường tới Trữ Tú cung nói chuyện phiếm. Lâm Lang cũng biết tính tình nàng cởi mở nên cũng đối xử với nàng không giống với người khác. Hai người cùng đi về, vừa đi vừa nói vài chuyện trong cung, tất nhiên chủ đề của Nghi Tàn luôn xoay quanh Ngũ a ca. Cả quãng đường về Lâm Lang chỉ yên lặng nghe nàng nói, miệng khẽ cười.

Bích Lạc thấy Lâm Lang về, cơm nước xong thì hầu hạ nàng ngủ trưa. Thấy nàng đã nhắm mắt ngủ nên vén góc chăn cho nàng, đang định lui ra thì bỗng nghe Lâm Lang nói một câu khe khẽ: "Ta muốn có một đứa con."

Bích Lạc giật mình, Lâm Lang nhẹ nhàng mở mắt, dưới hàng lông mi như cánh bướm là đôi mắt sâu thẳm như hồ nước. Bích Lạc đáp: "Chủ nhân vẫn còn trẻ, ngày tháng còn dài, nhất định sẽ sinh cho Hoàng thượng nhiều vị a ca, cách cách."

Nàng "ừ" một tiếng, dường như đang tự nói với mình: "Ngày tháng còn dài..." rồi lại nhắm mắt. Rất lâu sau đó Bích Lạc không thấy nàng nói gì nữa, tưởng nàng ngủ rồi nên mới lặng lẽ đứng dậy, lại nghe giọng nàng khe khẽ: "Ta biết hy vọng đó quá xa vời, cứ coi như là đang mơ đi."

Trong lòng Bích Lạc chợt thấy chua xót, chỉ biết khuyên nàng vài câu.

Lâm Lang ngủ trưa dậy thì sai Cẩm Thu mang bút mực tới, tỉ mỉ viết một trang giấy, sau đó đặt gần cửa sổ để gió thổi cho khô mực rồi tự tay cuộn lại. Bích Lạc thấy Lâm Lang cuộn gọn ghẽ xong thì ngần ngợ một hồi rồi mới quay người đặt vào tay nàng nói: "Đem thứ này đến Càn Thanh cung, nói với Lý công công đây là quà mừng cho Hoàng thượng, xin hấn nhất định phải trình lên." Nghĩ ngợi một lúc nàng lại mở ngăn tủ, Bích Lạc nhìn thấy một chiếc túi nhỏ màu vàng có thêu hoa sen, biết ngay là vật dụng của Hoàng đế. Lâm Lang cầm một nắm hạt vàng từ trong túi đưa cho Bích Lạc. "Chỉ sợ khó mà gặp được Lý công công. Người cầm chỗ vàng này đưa cho Tiểu Phong Tử ở Càn Thanh cung, bảo hấn đi gọi Lý công công đến." Rồi đưa luôn chiếc túi nhỏ cho Bích Lạc. "Túi này người đưa cho Lý công công xem, cứ bảo là ta xin hấn giúp lần này." Trên môi nàng dần xuất hiện một nụ cười thê lương.

Bích Lạc vâng lời rời đi, quả nhiên gặp được Lý Đức Toàn. Lý Đức Toàn nhận lấy bức tranh chữ, không biết bên trong viết gì nên cảm thấy có chút

bất an, chỉ ngẫm nghĩ một hồi. Buổi tối, liếc trộm thấy Hoàng đế đang rảnh, hần liền nói: "Chủ nhân các cung đều tặng quà tới, Hoàng thượng có muốn xem qua không ạ?"

Hoàng đế lắc lắc đầu. "Trẫm mệt rồi, không xem."

Lý Đức Toàn ngẫm nghĩ trong chốc lát, cười giả lả. "Thứ Nghi chủ nhân tặng Hoàng thượng rất mới lạ, độc đáo, là một chiếc đàn nhỏ của phương Tây."

Hoàng đế thuận miệng đáp: "VẬY ĐƯA ĐẾN ĐÂY CHO TRẫm XEM."

Lý Đức Toàn vỗ nhẹ hai tay, tiểu thái giám dâng lên mấy chiếc khay vuông lớn. Hoàng đế thờ ơ lướt qua, đều thấy là đồ dùng, y phục... bỗng thấy một cuộn giấy cao nhất ở giữa khay. Y bèn hỏi Lý Đức Toàn: "Chẳng lẽ lại có người tặng trẫm tranh chữ sao? Là ai tặng thế?"

Lý Đức Toàn cười cười. "Chủ nhân các cung hết người này đến người kia phái người mang đến tặng, nô tài cũng không nhớ rõ thứ này là của vị chủ nhân nào tặng nữa. Xin Hoàng thượng trách tội!"

Hoàng đế "ò" một tiếng. "Người càng ngày càng vô pháp vô thiên rồi đấy!"

Lý Đức Toàn sợ hãi, vội vàng nói: "Nô tài không dám!"

Hoàng đế cũng không nghĩ ngợi nhiều, liền ra hiệu cho tiểu thái giám mở ra. Bức tranh chữ vừa được mở ra, Hoàng đế lập tức ngăn người. Lý Đức Toàn lén dò xét sắc mặt y nhưng không đoán ra được gì. Về mặt Hoàng đế vô cùng bình tĩnh, hần hầu hạ ngự tiền nhiều năm, biết rõ đằng sau cái vẻ bình tĩnh ấy e là mưa gió bão bùng. Trong lòng sợ hãi đến run rẩy, hần không khỏi thềm hồi hận. Ánh mắt Hoàng đế vẫn dán chặt vào những dòng

chữ nọ, như muốn xuyên thủng lớp giấy kia, lại như có một ngọn lửa trong đáy mắt, có thể đốt trang giấy thành tro bụi.

Hoàng đế từ từ ngồi xuống tràng kỷ, ra ý bảo thái giám cuộn tờ giấy lại cất đi, rồi chậm chậm vẫy tay bảo bọn họ lui hết xuống, từ đầu đến cuối chẳng nói câu nào. Lý Đức Toàn ra ngoài sắp xếp công việc, hôm nay là ngày hấn phải trực nên lúc này đứng lạng lẽ cách rèm trướng giường của Hoàng đế vài trượng.

Đến nửa đêm thì hấn vô cùng buồn ngủ nhưng vì đang trong lúc làm việc nên chỉ tập trung nghe ngóng tiếng động từ bên trong rèm. Chiếc đồng hồ phương Tây ở gian ngoài vừa báo đã tới mười hai giờ. Bỗng nghe thấy tiếng Hoàng đế trở mình, hỏi hấn: "Nàng phái ai đem tới?" Lý Đức Toàn giật mình, cứ tưởng Hoàng đế đang nói mơ. Sau một lúc mới nhận ra là đang hỏi mình, bèn đáp: "Là sai Bích Lạc mang đến ạ!"

Hoàng đế lại hỏi: "Bích Lạc nói gì?"

Lý Đức Toàn đáp: "Bích Lạc không nói gì, chỉ nói là Vệ chủ nhân sai nàng mang đến, là lễ mừng thọ tặng Hoàng thượng."

Trong lòng chất đầy tâm sự, Hoàng đế lại trở mình. Phía ngoài rèm có đốt một cây nến, ánh sáng chiếu qua chiếc rèm tạo thành một quang sáng màu vàng. Y thấy khó chịu, cổ họng khát khô, bèn ngồi dậy sai Lý Đức Toàn mang trà tới. Uống cả một tách trà nóng, y lại nằm xuống, vẫn chẳng thấy buồn ngủ chút nào. Những nét chữ thanh lệ của nàng dường như vẫn hiện rõ tàng trước mắt.

Chương 38: Gió đông tháng ba

Bước rồi lại bước, xót xa đường trước cổng. Bước rồi lại bước, trần trở với ân tình. Mỗi lần quay lại, thấy liễu bên cửa sổ ta. Lầu cao ở phía bắc, rèm che vén nửa. Hôm qua còn ở trên lầu, buông màn dạy chú vệt. Nay thành người ngoài cửa, nước mắt rơi ướt khăn. Ngoài cửa với trên lầu, chẳng cách quá mùi hương. Sao gần ngay trước mắt, mà như cách ngàn sơn? Dứt khoát đoạn tuyệt, từ nay ly biệt. Như chú chim bồ hôi, ai để ý tiếng hót đau thương? Ngày quanh quẩn sắp tới, quyết định quay người về. Cẩn tay, xé vạt váy, gửi gắm một bức thư. Một tác lựa đáng thương, từng chữ thấm màu máu. Chữ chữ ý xót xa, một lòng luôn không đổi. Phu quân nếu nhận thiệp, thiệp cam chịu trăm roi. Nếu không xin nguyện chết, để chôn trên đất quân. Hoá thành đoạn trường hoa, cũng sẽ mọc đất này.

Tuy chữ của nàng có phong cách khuê các nhưng phỏng theo danh gia nên đôi phần ung dung. Còn bức tranh chữ này trông yếu ớt vô cùng, vài chỗ còn có nét đứt quãng. Y tự hỏi không biết lúc nàng viết những chữ này thì đau lòng đến mức nào mà tới việc cầm bút cũng không còn sức lực. Tại nơi đáy lòng y cuộn trào cảm xúc, chợt tỉnh ngộ, hoá ra y đã hiểu lầm nàng... Suy nghĩ này vừa xuất hiện thì không kìm nén được nữa, giống như vừa thở dài một hơi nhẹ nhõm cả người. Nàng nên như thế, nàng chưa từng phụ y. Y biết rõ là khác thường nhưng không muốn gỡ cái nút thắt này, chỉ sợ đáp án khiến y không chịu đựng nổi. Đến nay, cuối cùng thì nàng cũng thổ lộ tình cảm trong lòng, tình cảm của nàng đối với y cũng giống như tình cảm của y đối với nàng.

Vốn dĩ nơi mềm yếu nhất trong tim y là một khoảng tối tăm thì giờ bất chợt bốc cháy sáng rực như một ngọn đuốc, giống như năm đó đi săn ở Tây Uyển, bất chợt có bão tuyết, chỉ có ngựa tiền thị vệ theo hộ tống, lác đác mấy chục con ngựa đi giữa rừng rậm trong đêm rất lâu, rất lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy ánh lửa trong cung điện... Cũng giống như năm đó bắt được Ngao Bái, y đi thỉnh an Thái hoàng thái hậu, từ xa nhìn thấy nụ cười hiền hoà quen thuộc của Tô ma ma đứng trước Từ Ninh cung, liền cảm thấy như

chẳng muốn lo nghĩ chuyện gì nữa, tất cả đều trở nên dễ dàng, đều có thể buông xuôi được rồi...

Mỗi ngày Lâm Lang đều đến Từ Ninh cung thỉnh an Thái hoàng thái hậu. Thái hoàng thái hậu đang lệnh cho Tô Mạt Nhĩ kiểm lại cống phẩm ngày xuân, thấy nàng tới liền cười, nói: "Ta đang muốn ăn nên sai người mang lên vài món điểm tâm, con đến đây thử giúp ta xem món nào ngon."

Lâm Lang nghe Thái hoàng thái hậu nói như thế thì tạ ơn trước, sau đó mới thử mỗi món một chút. Thái hoàng thái hậu lại thưởng trà, rồi cho phép nàng ngồi xuống chép danh sách vật cống giúp người.

Lâm Lang mới cầm bút chép được mấy hàng thì có cung nữ vào bẩm báo: "Thái hoàng thái hậu, Hoàng thượng đến ạ!"

Nàng hơi run khiến nét mặt kia quá mềm mại. Nàng buông bút, đứng lên theo quy củ. Thái giám cận vệ theo sau Hoàng đế đi vào. Vì thời tiết ẩm áp nên Hoàng đế chỉ mặc một áo lụa màu xanh lam ngọc, trên đầu đội chiếc mũ gấm cũng màu xanh ngọc, trên đỉnh có núp nhung đỏ. Y thỉnh an Thái hoàng thái hậu xong mới đứng lên. Lâm Lang khom gối thỉnh an, khẽ nói: "Lâm Lang thỉnh an Hoàng thượng!" Nghe y "ừ" một tiếng nàng mới từ từ đứng dậy, ngẩng lên. Đã mấy tháng liền nàng không gặp Hoàng đế, lúc này tình cờ gặp nhau, chỉ thấy hình như y đã gầy hơn một chút, hoặc có thể vì thời tiết ẩm áp, mặc ít y phục nên mới lộ rõ dáng người cao ráo.

Thái hoàng thái hậu cười, nói: "Nhìn mồ hôi trên trán Hoàng thượng liền biết ngay ngoài trời nắng to." Người lại gọi Lâm Lang: "Đi vắt một cái khăn ấm cho Hoàng thượng." Lâm Lang vâng lời đi. Thái hoàng thái hậu lại hỏi Hoàng đế: "Sao hôm nay đến sớm vậy?"

Hoàng đế đáp: "Bài giảng hôm nay xong sớm hơn nên tôn nhi tới thỉnh an hoàng tổ mẫu."

Thái hoàng thái hậu cười. "Con cũng thật biết chọn giờ." Ngừng một lát rồi nói: "Vừa hay ta mới truyền điếm tâm, có cả món chả thịt ngan rán xốp giòn mà Hoàng thượng thích nhất đây."

"Tạ ơn Thái hoàng thái hậu!" Hoàng đế đáp xong thì lựa lấy một món chả thịt ngan.

Thái hoàng thái hậu khẽ cười. "Không phải hôm trước Hoàng thượng ăn ngấy rồi sao?"

Hoàng đế điếm nhiên đáp: "Bây giờ tôn nhi lại muốn ăn."

Thái hoàng thái hậu cười, nói: "Ta biết ngay là con không bỏ được mà."

Lâm Lang vắt khăn ẩm mang lên, hầu hạ Hoàng đế lau mặt. Lúc này y mới liếc nhìn nàng một cái, chỉ thấy nàng còn gầy hơn lúc bị ốm. Mặt nàng vẫn trắng như ngọc, chỉ có điều eo càng nhỏ, không vừa một vòng ôm. Y nhớ lại những chuyện quá khứ, trong lòng đủ vị đắng cay mặn ngon đan xen.

Hoàng đế nói chuyện với Thái hoàng thái hậu một lúc lâu mới đứng dậy cáo từ. Lâm Lang lại ngồi xuống chép danh sách vật cống. Thái hoàng thái hậu như chợt nhớ ra chuyện gì, nói với nàng: "Đi nói với Hoàng thượng, ngày kia là Tết Vạn thọ rồi, hôm đó có đại lễ rồi tiệc mừng, nhất định sẽ rất bận rộn, bảo Hoàng thượng không cần tới thỉnh an vào buổi sáng nữa." Lâm Lang đáp một tiếng "vâng". Thái hoàng thái hậu lại nói: "Lúc này ngự giá nhất định chưa đi xa, con mau đi đi!"

Lâm Lang bèn hành lễ rồi lui xuống, quả nhiên thấy ngự giá được vây quanh bởi thái giám mới vừa ra khỏi cửa thùy hoa. Nàng nhẹ nhàng bước lên trước, truyền ý chỉ của Thái hoàng thái hậu. Hoàng đế quay sang nói với

Lý Đức Toàn: "Người đi bầm với Thái hoàng thái hậu, bảo là trăm tạ ơn hoàng tổ mẫu quan tâm." Lý Đức Toàn vâng lệnh rời đi, Hoàng đế vẫn thong dong đi về phía trước. Mấy cung nữ, thái giám ngự tiền cầm khăn, lò hương, phát trần... đủ loại đồ đạc theo sau. Không lâu sau đó thì Lý Đức Toàn quay lại. Hoàng đế như đang lững thững đi dạo, theo con đường này rẽ về phía đông cũng chính là đường về Càn Thanh cung. Vừa đến Dưỡng Tâm điện thì y chợt dừng lại, nói: "Trăm mệt rồi, vào đây nghỉ một lúc."

Dưỡng Tâm điện vốn là cung điện để trống, không có phi tần nào ở. Ngày thường chỉ dùng làm nơi chứa các vật dụng của Hoàng đế. Trong điện được quét dọn rất sạch sẽ. Hoàng đế bước qua cửa điện, quay đầu nhìn Lý Đức Toàn một cái, Lý Đức Toàn liền vỗ nhẹ hai tay, lệnh cho tất cả lui ra đợi ngoài cửa viện, còn Hoàng đế thì ngồi xuống ngay tại bậc thềm.

Lâm Lang chần chừ một lát rồi chậm rãi bước qua ngưỡng cửa. Trong điện tối tăm, rèm cửa đều được buông xuống. Nàng đi đến gần mới nhìn thấy Hoàng đế vươn tay ra. Nàng nhẹ nhàng đưa tay đặt vào bàn tay ấy. Vừa chạm vào đã bị y nắm chặt lấy, nghe y khẽ hỏi: "Thanh như ý..."

"Thanh như ý là do Đao chủ nhân tặng cho thân thiếp." Mắt nàng long lanh lệ dưới ánh sáng âm u. Giọt nước mắt lăn qua gò má.

Hoàng đế nói nhỏ: "Nàng đừng khóc, chỉ cần nàng nói thì trăm sẽ tin nàng."

Y nói như thế càng làm nước mắt nàng rơi nhiều hơn. Y lặng lẽ ôm nàng vào lòng, chỉ thấy nàng khẽ nức nở, từng giọt, từng giọt nước mắt thấm dần vào vạt áo y. Lòng y chợt thông suốt, giống như người ngạt thở đã lâu bỗng hít được một luồng không khí trong lành. Trong lòng y, ngoài sự vui mừng còn có chút đau buồn dần hiện lên nhưng y cũng chẳng muốn nghĩ nữa.

Lễ nghi Tết Vạn thọ rườm rà, Hoàng đế thưởng tiệc quần thần đến đầu giờ Tuất mới về nội đình. Nội đình có gia yên, Đông Quý phi lo liệu đầu vào đây, không dùng tiệc của Ngự Thiện phòng mà bảo phòng bếp các cung nấu những món sở trường của mình, cơm canh tinh tế, thịt rượu phong phú. Tuy Hoàng đế đã mệt cả ngày nhưng tinh thần vẫn rất tốt, uống rượu của các cung dâng lên xong, nhị công chúa lại dẫn các vị cách cách dâng rượu rồi quỳ xuống. Hoàng đế cười, nói: "Trẫm chỉ uống chén này thôi, tính là tất cả các con cùng kính đi!" Tuy nhị công chúa mới tám tuổi nhưng rất có chí khí, đôi lông mày thanh tú nhướn lên, cất cao giọng: "Xin hỏi hoàng a mã, vừa nãy bên ngoài triều khi các hoàng tử dâng rượu, hoàng a mã cũng chỉ uống một chén sao?" Ma ma dày dặn kinh nghiệm theo hầu công chúa sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, Hoàng đế không coi đó là ngang bướng, khen: "Con ngoan, đúng là nữ nhi của hoàng a mã, tuổi còn nhỏ mà đã biết không được nhường mày râu." Y cầm lấy chén rượu rồi uống hết một hơi, mấy vị cách cách vui mừng, từng người lên dâng rượu.

Hoàng đế vốn không giỏi uống rượu, cố gắng chịu đựng đến lúc tiệc tàn rồi về Càn Thanh cung uống canh giải rượu thì mới thấy khá hơn. Tổng quản Cố Vấn Hành của Kính Sự phòng dâng lên mâm bạc, Hoàng đế tiện tay lật thẻ của Hoạ Châu. Lý Đức Toàn buồn bực trong lòng, nói nhỏ: "Hoàng thượng..."

Dường như Hoàng đế vẫn còn hơi say, nói khẽ: "Người ở đây canh, trăm tới Trữ Tú cung."

Y nói xong câu này thì Lý Đức Toàn sợ quá, quỳ sụp xuống đất, mặt mày đau khổ: "Hoàng thượng, hôm nay là ngày Tết Vạn thọ, là ngày cả thiên hạ cùng chúc mừng, người không thể lấy cái đầu này của nô tài được!"

Hoàng đế vừa tức vừa buồn cười: "Xem cái đồ nhát gan nhà ngươi kia, đúng là làm trăm mất mặt."

Lý Đức Toàn đáp: "Hoàng thượng, chuyện này không thể được, để người ta biết thì nô tài không gánh nổi trách nhiệm."

Hoàng đế nói: "Làm sao mà có người biết được! Kính Sự phòng ghi lại là triệu Ninh quý nhân, lát nữa nàng ta tới thì người sai người để nàng ta ngủ trong phòng một đêm. Nàng ta sẽ không dám làm âm lên đâu, mà dù ngày mai nàng ta nói ra thì cũng có ai tin chứ?"

Lý Đức Toàn hết cách, theo quy củ thì Hoàng đế đến ngủ tại cung điện nơi ở của phi tần chẳng phải là không thể nhưng cần có con dấu của hoàng hậu ghi lại. Hiện tại vị trí hoàng hậu còn trống nên cũng không cần quan tâm tới. Hắn vẫn không từ bỏ, tiếp tục khuyên: "Nô tài hiểu ý của Hoàng thượng, nhưng nếu để người ta biết thì khó tránh sẽ chỉ trích Vệ chủ nhân."

Hoàng đế "ồ" một tiếng, giọng nói thoải mái: "Lỡ như có người biết thật thì trẫm sẽ nói là đi gặp Vinh Tần." Vinh Tần là chủ nhân Trữ Tú cung, đã vào cung nhiều năm. Lý Đức Toàn suy tính, nếu Hoàng đế nói đi gặp Vinh Tần thì người ở lục cung cũng không dám nhiều lời. Tuy trong lòng vẫn bất an nhưng Hoàng đế đã muốn đi một mình thì hắn cũng hết cách. May mà chuyện này có thể giấu được, trước mắt cứ cố gắng giấu nhẹm đi.

Sau khi tiệc tàn thì Lâm Lang đi về. Nàng thay y phục và tháo trang sức, phấn son trên mặt được gột rửa sạch sẽ. Gương mặt nàng trắng sáng như ngọc, vì uống chút rượu nên hai gò má ửng hồng. Cẩm Thu cười nói: "Chủ nhân không dùng son phấn vẫn là đẹp nhất."

Lâm Lang sờ sờ khuôn mặt, miệng hỏi: "Mặt ta đỏ lắm à?" Nàng mở cửa sổ ra, thấy trăng đẹp vô cùng, trăng Mười tám tuy không tròn nhưng treo cao trên bầu trời đen kịt. Ánh trăng sáng ngời, mượt mà như nước, chiếu lên mái tóc dài của nàng làm nó bóng lên như một tấm lụa đen. Bỗng nghe tiếng bước chân, tưởng là Bích Lạc nên nàng quay đầu lại, gió đêm thổi vào

mái tóc dài khiến nó bay lên như cánh bướm, nàng nói: "Đóng cửa rồi chúng ta đi ngủ..." Chưa nói hết nàng đã ngẩn người.

Hoàng đế mỉm cười, nói với Cẩm Thu: "Không nghe thấy chủ nhân sai bảo sao? Lui xuống đi!"

Mặt nàng nóng bừng, không biết là do hơi rượu bốc lên hay là do nguyên nhân nào khác. Nàng đứng lên thình an trong yên lặng, nói nhỏ: "Hoàng thượng quay về đi, Lâm Lang không dám..."

Giọng Hoàng đế rất khẽ, như thăm thì: "Nàng không phải sợ, cửa cung khoá rồi, Lưu Cửu Công đang đứng canh bên ngoài, sẽ không ai biết trẫm tới. " Y tiện tay đóng cửa sỏ lại, ngăn ánh trăng sáng rọi khắp đất trời kia ở bên ngoài.

Chương 39: Hứa rằng kiếp này

Cung của Thái hậu trồng nhiều tùng, bách, đình viện có đủ loại hoa lá, cây cối. Vì tiết trời ấm áp nên đồ quỳên, thực dược đua nhau đơm bông, đình viện ngập tràn màu sắc rực rỡ. Đaoan Tàn và Huệ Tàn đang cùng Thái hậu ngắm hoa trong vườn. Đang lúc nói chuyện vui vẻ thì cung nữ vào báo Ninh Quý nhân đến. Đaoan Tàn không khỏi nhìn Huệ Tàn một cái, Hoạ Châu đã đi vào thình an Thái hậu. Lâu nay Thái hậu rất thân thiết với nàng, lúc này chỉ lạnh nhạt nói: "Đứng lên đi!"

Huệ Tàn cười duyên dáng. "Hôm nay sắc mặt của muội muội thật tốt, như hoa thực dược trong vườn vậy, vừa trắng mịn vừa hồng hào."

Đoan Tàn cũng nói: "Sắc mặt của Châu muội muội tất nhiên là phải tốt rồi, đâu có già nua như chúng ta.."

Hoạ Châu đáp: "Các vị tỷ tỷ đều trẻ trung, rạng rỡ, Thái hậu lại càng trẻ đẹp, đẹp hơn cả hoa đỗ quyên đang nở. Mấy loại hoa khác làm sao sánh được chứ?"

Lúc này Thái hậu mới bật cười: "Già cũng già rồi, còn đem ta so với hoa cỏ gì chứ!"

Đoan Tàn cười, nói: "Cái miệng này của muội thật khiến người ta yêu mến, khó trách Hoàng thượng lại coi trọng muội đến vậy, đến Tết Vạn thọ cũng lật thẻ tên của muội. Có thể thấy trong lòng Hoàng thượng, muội muội mới là người gần gũi nhất."

Hoạ Châu định đáp lời nhưng cuối cùng vẫn kìm nén, im lặng. Huệ Tàn cười với Thái hậu. "Người xem Đoan muội muội kia, cứ ỷ vào việc Thái hậu luôn thương muội ấy mà đến mấy lời đó cũng nói ra trước mặt người được."

Đoan Tàn đỏ mặt, sắc giọng đáp: "Thái hậu biết xưa nay muội nghĩ gì nói vậy, chẳng giữ nổi miệng mà."

Thái hậu nói: "Đây mới là đứa con ngoan của hoàng ngạch nương, trong lòng nghĩ gì cũng không giấu ta."

Huệ Tàn lại cùng Thái hậu ngắm hoa. Đoan Tàn cũng làm như không có chuyện gì, tiếp tục bàn luận về hoa cùng Thái hậu, lúc khen bông này đẹp, lúc khen bông kia rực rỡ. Sau một lúc thì Thái hậu lộ vẻ mệt mỏi, nói: "Hôm nay ta mệt rồi, các con về đi! Ngày mai lại đến đây nói chuyện với ta."

Ba người cùng đứng dậy xin cáo lui. Huệ Tàn ở xa nhất nên đi trước. Doan Tàn cười với Hoạ Châu. "Còn chưa chúc mừng muội muội nữa."

Hoạ Châu đã sẵn tức giận, mặt lộ vẻ khó chịu, hỏi: "Chúc mừng chuyện gì?"

Doan Tàn cười, nói: "Hoàng thượng lại thưởng cho muội muội bao nhiêu thứ, lẽ nào không nên chúc mừng muội hay sao?"

Hoạ Châu đáp: "Hôm nay Hoàng thượng ban thưởng, ngày mai Hoàng thượng cũng ban thưởng cho nên muội chẳng thấy có gì to tát cả."

Doan Tàn nghe xong, tự nhiên bùi ngùi, không nén được nói: "Muội muội à, mọi người đều thấy Hoàng thượng đối xử với muội rất tốt, nhưng mà trong cung này, xưa nay hoa nở đều có ngày tàn."

Hoạ Châu nghe giọng nàng ta không vui thì bật cười một tiếng. "Lâu nay tỷ cũng hiểu muội muội mà. Cũng vì tỷ luôn quan tâm tới Hoạ Châu muội nên muội rất cảm kích. Hoạ Châu được sủng ái thật ra cũng giống như tỷ tỷ được vẻ vang vậy. Chúng ta ngồi chung một chiếc thuyền, nếu tỷ còn coi muội như người ngoài thì Hoạ Châu thật không dám san sẻ khó khăn với tỷ nữa."

Doan Tàn khẽ cắn chặt hai hàm răng, một lúc sau mới cười. "Muội muội thân, tỷ đùa muội thôi. Muội biết là tỷ không có ý gì đâu."

Hoạ Châu cũng cười rạng rỡ. "Tỷ tỷ, muội muội cũng chỉ đùa thôi mà."

Doan Tàn về đến Hàm Phúc thì chỉ ngồi ngẩn người. Thê Hà thấy nàng ta như vậy thì nói nhỏ: "Xin chủ nhân đừng quá buồn, chuyện đến bước này thì chỉ cần đề phòng nàng ta một chút là được. Bây giờ Hoàng thượng sủng ái nàng ta, chủ nhân tạm thời nhẫn nhịn rồi tính."

Đoan Tần “hừ” một tiếng rồi nói: “Người không thấy cái dáng vẻ của nó, thật là điên khùng. Còn dám nói lời uy hiếp ta, suýt nữa thì trèo cả lên đầu ta rồi.”

Thê Hà cười lấy lòng. “Có vậy cũng hết cách, hôm trước nàng ta có công lớn.”

Đoan Tần cười lạnh lùng. “Bây giờ Hoàng thượng đối xử với nó tốt đấy, nhưng cũng được một ngày hai ngày thôi. Ta chẳng tin Hoàng thượng sẽ sung ái nó cả đời. Đến ngày đó cũng đừng trách ta độc ác, nếu không giải quyết tận gốc thì chỉ sợ nó lại ra tay trước.”

Mấy ngày nay Hoàng đế đều dùng bữa ở Từ Ninh cung. Hôm nay vẫn còn sớm, y chăm chỉ đọc sách, có thái giám chuyên bê sẵn những sách y đọc thường ngày. Lúc này y chọn lấy một quyển để đọc, được hơn nửa canh giờ thì ngẩng đầu lên do thấy khát và muốn uống trà. Cung nữ của Từ Ninh cung mới thay hết sang y phục bằng lụa xanh. Lâm Lang cũng đang mặc một bộ bằng lụa Hồ Châu xanh ngọc bích nhạt, có thêu mấy đóa hoa mai thưa thớt bằng chỉ bạc. Hoàng đế vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy màu xanh ngọc bích đó giữa đám người, nàng vốn đang cúi đầu cắt vải, chiếc trâm ngọc bích rủ dây trên mái tóc. Tô Mạt Nhĩ đi đến nói chuyện với nàng, nàng khẽ cười rồi xoay mặt sang, thấy y đang nhìn mình. Chiếc trâm kia hơi đứng đưa, nụ cười ngày càng rõ, má trái xuất hiện một lúm đồng tiền nhỏ. Phía sau lưng nàng chính là giá hoa, từng đóa mẫu đơn đẹp như gấm lụa, nàng chỉ cười một cái mà như trăng tròn sáng trong, chiếu lên những bông hoa kia khiến chúng càng thêm rực rỡ.

Tô Mạt Nhĩ nhìn thấy thì nhanh chóng đến hỏi: “Hoàng thượng cần gì ạ?” Lúc này Hoàng đế mới lấy lại tinh thần, đáp: “Ừ, Tô ma ma, trẫm khát rồi.”

Thái hoàng thái hậu ngồi ở đầu tràng kỷ, thấy Lâm Lang đang cắt may thì sai bảo Tô Mạt Nhĩ: “Đi lấy trà ngon của chúng ta lên để Hoàng thượng nếm thử!”

Lúc dâng trà lên thì Thái hoàng thái hậu nói với Lâm Lang: “Con cũng thử đi, là bễ tôi ở phương Nam biểu tặng ta, nói là trà Động Đình mới hái. Ta thấy tuy nó thơm nhưng vị lại nhạt.”

Hoàng đế vừa nếm một ngụm trà thì bỗng nhớ ra một chuyện, nói với Lương Cửu Công: “Người đem tấu sớ Cận Phụ tổng đốc đường thủy báo lũ lụt trong hai năm đến đây, trăm cần xem.”

Lương Cửu Công đáp vâng lời rồi rời đi. Thái hoàng thái hậu đặt chén trà trong tay xuống, thấy cung nữ hai bên đều đã lui hết mới hỏi hoàng thượng: “Hoàng thượng định đi trị thủy?”

Hoàng đế mỉm cười. “Hoàng tử mẫu anh minh!”

Thái hoàng thái hậu đáp: “Ngày đó con viết ba chuyện lớn trên cột trong Càn Thanh cung: tam phiên, trị thủy, vận chuyển đường thủy. Trị thủy và vận chuyển đường thủy liên quan đến nhau, đến nay đã dẹp được tam phiên, thiên hạ thái bình, nếu trị thủy được thì đương nhiên vận chuyển bằng đường thủy cũng sẽ thuận lợi.”

Hoàng đế nói: “Theo tôn nhi nhớ thì năm Khang Hy thứ nhất đến năm Khang Hy thứ mười lăm, Hoàng Hà làm vỡ đê đến bốn mươi lăm lần, hậu quả nghiêm trọng hơn so với trước đây. Năm Khang Hy thứ mười lăm, Hoàng Hà chảy ngược về hồ Hồng Trạch, đập nước cao và đê lớn không chịu nổi sức nước, lại cộng thêm lũ lụt từ sông Hoài nên bị vỡ hơn ba mươi chỗ, cả con đê lớn bị vỡ khiến huyện Hoài Dương bị lụt, đường đi bị cắt gây trở ngại cho việc vận chuyển.”

Hàng năm triều đình cần sáu, bảy nghìn thuyền vận chuyển hơn trăm vạn tạ lương thực về kinh làm bổng lộc cho quan lại, binh lính và lương thực cho bách tính. Nhắc đến chuyện này trên mặt Hoàng đế hiện vẻ ưu sầu.

Thái hoàng thái hậu hỏi: “Con định đi trị thủy Hoàng Hà?”

Hoàng đế ngẫm nghĩ rồi đáp: “Tôn nhi muốn đi khảo sát sông Hoàng Hà và sông Hoài, tất nhiên sông Vĩnh Định gần kinh thành càng phải đi xem.”

Thái hậu cầm tách trà, chậm rãi nói: “Tam thiên mới yên, mọi việc không nên nóng vội, nếu như đại giá rời kinh đi tuần hương thì đây không phải chuyện nhỏ.”

Hoàng đế trầm ngâm một lát rồi đáp: “Vậy tôn nhi đi khảo sát sông Vĩnh Định trước, sẽ không ra chỉ dụ, khỏi phải điều binh.” Hoàng đế đi tuần có nghi lễ rườm rà, nghi trượng và xe giá đều như đại lễ, nơi nghỉ chân dọc đường cũng phải theo quy củ. Ý nói như vậy là đã thể hiện rõ rằng muốn vi hành.

Thái hoàng thái hậu mỉm cười. “Hoàng tổ mẫu không cản con, nhưng con phải đồng ý với hoàng tổ mẫu rằng phải trở về bình an.”

Quả nhiên Hoàng đế vui vẻ hẳn lên, đứng dậy thỉnh an rồi nói: “Tạ ơn hoàng tổ mẫu!”

Thái hoàng thái hậu trầm ngâm rồi chợt hỏi: “Con định không thông báo cho nha môn mà đi thẳng từ sông Vĩnh Định đến Thuận Thiên phủ, rồi đi Hà Giang phủ?”

Hoàng đế ung dung đáp: “Trước mắt tôn nhi dự tính để lĩnh thị vệ nội đại thần Sách Ngạch Đồ dẫn đầu ngự tiền thị vệ, chắc không có vấn đề gì. Nếu

chẳng may giữa đường có chuyện thì tôn nhi sẽ lệnh Sách Ngạch Đồ thông báo cho Phong Đài đại doanh và các nha môn dọc đường là được.”

Nguồn ebooks: <http://www.dtv-ebook.com>

Thái hoàng thái hậu thấy Hoàng đế đã nghĩ chu đáo thì gật đầu. Hoàng đế cười, nói: “Hoàng tổ mẫu trong kịch lúc nào cũng hát chuyện khâm sai đại thần cải trang vi hành, tất cả những chuyện mắt thấy tai nghe trong lần tôn nhi vi hành này nhất định sẽ hơn trong kịch gấp chục lần.”

Thái hoàng thái hậu thấy Hoàng đế hứng khởi thì cũng cười, nói: “Con trông giống nhân vật trong kịch đấy, đóng giả người đi dự thi hoặc thương nhân đi về hướng nam.”

Hoàng đế bỗng trở nên trẻ con, cười đáp: “Năm nay không phải năm mở kỳ thi, không đóng giả thành người đi thi được, giả làm người buôn thì chỉ sợ tôn nhi trông không có vẻ hám tiền, trong lúc diễn sẽ bị lộ mất, chi bằng cải trang thành sư gia mộ phủ đi tìm bạn để nhờ cậy, vậy chẳng càng phải thú vị sao?”

Quả nhiên Thái hoàng thái hậu không nhịn được cười. “Đứa con này...”

Tô Mạt Nhĩ thấy hai bà cháu nói cười thì nói chen vào: “Nô tài nhìn Hoàng thượng bây giờ thế nào cũng không thấy giống sư gia.”

Hoàng đế cúi xuống nhìn bộ y phục cửu long chữ phúc rồi nói: “Lúc đó trẫm thay chiếc áo dài xanh, mặc thêm, cái áo không tay bên ngoài, đội mũ xanh chóp đỉnh khuy ngọc. Thay mũ áo xong nhất định sẽ có đôi phần giống.”

Thái hoàng thái hậu cười, nói: “Hoàng thượng có cải trang thế nào cũng không giống. Trên thế gian này làm gì có vị sư gia nào dẫn theo đại thần thủ

phụ đi tuần?”

Hoàng đế nhớ ra Sách Ngạch Đồ giữ chức thủ phụ, quan viên lớn nhỏ trong nha môn kinh thành và vùng phụ cận tất sẽ biết hẳn, đành cười, nói: “Vậy thì hết cách, đành lệnh cho Sách Ngạch Đồ ngồi trong xe ngựa, không có chuyện thì không được ra ngoài.”

Lâm Lang chỉ ngồi lặng lẽ một bên nhưng Hoàng đế vẫn để ý đến vẻ mặt của nàng, chỉ là không có cơ hội để nói chuyện. Ăn xong bữa trưa, trời nóng dần, Hoàng đế thay y phục. Do không có Lý Đức Toàn ở đây, Hoàng đế chê tiểu thái giám vụng về tay chân nên Lâm Lang đành phải đến giúp, lúc này Hoàng đế nói nhỏ: “Mấy ngày trăm phải lên đường rồi.”

Khóe miệng Lâm Lang khẽ chuyển động như muốn nói lại thôi, nàng chỉ cúi đầu cài khuy áo. Hoàng đế ra hiệu, các thái giám đều lui xuống. Khuy của chiếc áo không tay đều là vàng ròng, trên tay nàng có chút mồ hôi nên hơi trơn, cài mãi không được, một lúc sau vẫn không xong. Khó khăn lắm cuối cùng cũng cài được, nàng dừng tay, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hàng khuy tròn quanh chữ phúc. Hoàng đế hỏi: “Nàng sao thế? Sao trong mặt có vẻ hoảng hốt?”

Nàng như sợ hãi mà giật mình, trong ánh mắt vẫn có nỗi sợ, song chỉ nói: “Hoàng thượng nói phải.”

Hoàng đế cho rằng nàng lo lắng cho y nên cười khẽ. “Nói là vi hành nhưng có rất nhiều người đi theo, nhất định sẽ không sao. Hơn nữa tới Hà Gian thì sẽ trở về, cả đi cả về chẳng quá mười ngày nửa tháng.”

Nàng khẽ cười. Hoàng đế ở rất gần nàng, chỉ cảm thấy nụ cười của nàng tươi đẹp nhưng trong ánh mắt không hề có sự vui vẻ, y không nở. “Lúc đó, nàng thường xuyên đến nói với Thái hoàng thái hậu thì mỗi ngày sẽ trôi qua

rất nhanh. Trẫm sai người về thỉnh an hoàng tổ mẫu hằng ngày nên nàng sẽ biết trẫm đi đến đâu, làm những gì.”

Đáy lòng nàng chợt xúc động, ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, y cũng đang nhìn nàng chăm chú. Đôi mắt đen láy, vừa ngời sáng vừa sâu lắng, nàng không khỏi quay mặt đi, nhỏ giọng nói: “Thần thiếp sợ...”

Hoàng đế nghe thấy trong giọng nàng có chút sợ hãi, hơi run rẩy, thật là đáng thương. Y bất giác ôm nàng vào lòng. “Đừng sợ, trẫm đã sắp xếp cả rồi. Bọn họ đến thân mình còn chưa lo xong, chắc chắn không thể để ý đến nàng được. Còn nữa, có hoàng tổ mẫu, người đã đồng ý với trẫm sẽ bảo vệ nàng chu đáo.”

Giữa làn tóc mai của nàng có hương thơm dịu dàng, thanh khiết. Không ngờ nàng lại thở dài một tiếng. “Lam Lang không sợ chuyện đó.”

Hoàng đế khẽ “ồ” một tiếng, hỏi nàng: “Thế nàng sợ chuyện gì?”

Chương 40: Khi đó chỉ biết

Giọng nàng lại càng nhỏ, gần như không thể nghe thấy: “Thiếp không biết.” Giọng nói mang theo sự bất lực cùng bi ai, bản thân y chưa từng thấy nàng như vậy, trong lòng đầy yêu thương. “Có trẫm ở đây, nàng không phải sợ gì cả.” Y siết chặt cánh tay, nói nhỏ bên tai nàng: “Chẳng qua chỉ là mười ngày nửa tháng thôi, trẫm sẽ về rất nhanh, nàng yên tâm.”

Hoàng đế thay y phục xong thì ra ngoài, thấy Thái hoàng thái hậu đã lệnh cho Tô Mạt Nhĩ dẫn người kiểm tra lại y phục. Lúc Hoàng đế đến gần

mới thấy hóa ra đều là y phục bình thường còn mới, liền hỏi: “Giờ này Thái hoàng thái hậu lấy tìm đâu ra những thứ này?”

Thái hoàng thái hậu đáp: “Chỗ này đều là do cung nữ của Từ Ninh cung may lúc rảnh, ban đầu định sai người mang ra ngoài cung phát cho dân nghèo. Hoàng thượng muốn đi nên ta bảo bọn họ chọn mấy bộ hợp mùa, đỡ phải đi chuẩn bị. Trên đường cũng không tiện dẫn theo thái giám, cử chỉ, giọng nói của bọn họ dễ lộ. Mấy ngự tiền thị vệ phải hộ giá chu đáo, cả chuyện ngủ nghỉ trên đường cũng phải bảo người của Sách Ngạch Đồ quan tâm tới.” Nói đến đây thì bà để ý thấy Hoàng đế đã thay y phục, trên mặt có chút ngẩn ngơ, ánh mắt bà lại nhìn Lâm Lang, cũng đoán được phần nào, liền nói: “Bên ngoài chắc chắn không thể so với trong cung được, bên người không có người đắc lực e là không xong. Giày, y phục, điểm tâm, trà bánh rồi đồ ăn... mấy người đàn ông làm sao mà lo được.” Bà quay sang nói với Lâm Lang: “Con đi cùng Hoàng thượng đi, tiện chăm sóc cho người.”

Hoàng đế nghe thấy vậy thì vừa bất ngờ vừa vui mừng, quay sang nhìn Lâm Lang. Nàng đang hành lễ theo quy củ, chỉ đáp nhỏ một tiếng “vâng”. Thái hoàng thái hậu lại nói: “Tuy triều ta không nhiều lễ nghi phức tạp như triều Minh nhưng lần này vì hành không để người khác biết thì tốt. Tô Mạt Nhĩ, người đi báo một tiếng, bảo là hơn mười ngày nữa ta sai Lâm Lang ở lại Từ Ninh cung cắt vải, hằng ngày không về Trứ Tú cung nữa.”

Hoàng đế vừa ý, thông tay thỉnh an: “Tạ ơn hoàng tổ mẫu.”

Thái hoàng thái hậu thấy mặt y tràn đầy vui vẻ thì cũng không nén được nụ cười. “Trên đường con phải cẩn thận, phải trở về bình an, như vậy là đã tạ ơn rồi.”

Hoàng đế đáp “vâng” liên tục. Thái hoàng thái hậu lại dặn dò thêm mấy câu rồi y mới khởi giá đi nghe bài giảng mà mỗi buổi chiều đều có.

Hoàng đế nghe giảng xong ở Hoàng Đức điện thì lại về Từ Ninh cung. Thái hoàng thái hậu có tuổi, ngủ trưa còn chưa dậy. Tô Mạt Nhĩ đang trực trong phòng ngủ, gian ngoài điện chỉ có hai cung nữ làm bạn với Lâm Lang. Thấy Hoàng đế đi vào thì sợ làm ồn tới Thái hoàng thái hậu nên chỉ lặng lẽ hành lễ. Hoàng đế thấy y phục, đồ lật vặt đặt đầy trên tràng kỷ nên khẽ cười, hỏi rằng: “Vẫn chưa chọn xong à?”

Lâm Lang đáp nhỏ: “Tuy giờ đã là tháng Ba, tháng Tư ấm nhưng vẫn lạnh, Hoàng thượng mang thêm nhiều y phục là được, nhưng phải chọn bộ nào bình thường, còn phải cắt cho vừa người. Trên vải cũng không thể có hoa văn cao quý hoặc của quan lại, vì vậy thần thiếp chọn một hồi mới chỉ được mấy bộ.”

Hoàng đế duỗi tay nắm lấy tay nàng: “Vây y phục của nàng đã chọn xong chưa?”

Hai cung nữ thấy Hoàng đế như vậy thì lặng lẽ lui xuống. Lâm Lang đáp: “Thần thiếp đã chọn xong rồi.” Nàng đứng dậy lấy cho Hoàng đế xem, vài bộ áo kếp, áo lụa, đúng như dự đoán đều là màu xanh.”

Hoàng đế nói: “Nàng cứ thích màu này, giản dị quá! Tuy trang phục bên ngoài không giống trong cung nhưng trầm nghĩ, nữ nhân còn trẻ nên mặc màu hồng chứ.”

Lâm Lang đáp: “Thái hoàng thái hậu sai thần thiếp đi hầu hạ ăn mặc cho Hoàng thượng, thần thiếp chính là tiểu a hoàn của Hoàng thượng.” Chợt nàng có chút trêu chọc: “Không, phải là a hoàn của sư gia mộ phủ mới đúng.”

Hoàng thượng thấy nàng nói cười nhẹ nhàng, con người đảo qua đảo lại, y nói nhỏ: “Sư gia này đã phải đi xa tìm bằng hữu để nhờ cậy thì tất phải

dẫn theo gia quyến. Nàng không phải là a hoàn của ta, nàng là phu nhân của ta.”

Lòng nàng rung động, ngừng một lát, đang định nói thì xa xa nghe thấy tiếng Tô Mạt Nhĩ cho truyền cung nữ, biết là Thái hoàng thái hậu đã ngủ dậy, bèn cười với Hoàng đế một cái rồi đi giúp Tô Mạt Nhĩ hầu hạ Thái hoàng thái hậu rửa mặt.

Vì Hoàng đế vi hành nên lộ trình rất cẩn thận. Sau khi ra khỏi cung thì đến Sách phủ trước, thay y phục xong xuôi thì xe ngựa đã đợi sẵn, được ngự tiền thị vệ đã cải trang vây quanh, đi ra khỏi Triều Dương môn. Trên đường đá xanh đều là xe to vận chuyển lương thực từ Thông Châu đến kinh thành, mười xe một nhóm lăn bánh đều đặn, thật đúng với câu “ngựa xe như nước chảy”. Cả con đường chỉ nghe tiếng xe ngựa lộc cộc, ngựa hí, vô cùng náo nhiệt.

Hoàng đế sợ lộ nên nghe lời Sách Ngạch Đồ ngồi xe tới tận Thông Châu rồi mới dừng lại nghỉ chân. Lâm Lang chưa từng đi đường xa như vậy nên cảm thấy rất mới mẻ. Nàng nhìn xư ngựa qua lại rồi lại nhìn những người đi đường... Do cách kinh thành không xa nên Hoàng đế lo có người nhận ra, không dùng ngựa mà ngồi xe cùng nàng. Đội hình người ngựa của họ không phải quan cũng chẳng phải dân, dĩ nhiên khiến người ta chú ý. Sách Ngạch Đồ làm việc rất cẩn thận, hẳn đem theo cả mấy xe ngựa chất đầy lương hòm, giả làm một nhà giàu có đang đi về hướng nam. Đến Thông Châu, ngự tiền thị vệ dẫn đầu đã đi bao sẵn hai gian trong khách điểm lớn nhất huyện. Sách Ngạch Đồ đích thân dẫn người đi canh phòng kỹ càng rồi mới mời Hoàng Đế xuống xe.

Hoàng đế vốn không mệt, thay y phục xong liền gọi Sách Ngạch Đồ vào hỏi tình hình trên đường. Do vi hành cũng giảm bớt lễ nghi, Sách Ngạch Đồ chỉ vái một cái. Cả người hắn là bộ áo lụa dài màu xanh, bên ngoài là áo không tay màu xanh dương, trông có vẻ hơi mệt, khác hẳn vẻ oai phong,

nghiêm nghị khi mặc áo quan. Sách Ngạch Đồ cung kính thưa: “Nhờ phúc của chủ nhân mà cả đường đi bình an. Cộng thêm mấy ngày nay thời tiết đẹp, cứ đi như thế này thì chỉ mấy ngày nữa sẽ đến Hà Gian. Nô tài tự ý quyết định, xin chủ nhân dùng cơm rồi nghỉ ngơi sớm.”

Hoàng đế cười, đáp: “Khanh mệt mỗi cả quãng đường rồi, cũng nghỉ ngơi sớm đi!”

Sách Ngạch Đồ lui ra ngoài, bọn họ dẫn theo đầu bếp nên mượn bếp làm cơm, đồ dùng làm bếp và thức ăn đều mang đầy đủ. Không lâu sau thì bữa tối đã sẵn sàng. Tổng quản ngự tiền thị vệ đích thân thử từng món rồi mới dâng lên phòng Hoàng đế. Đúng lúc Lâm Lang thay y phục đi đến, thấy Hoàng đế đang dùng bữa thì vái chào một cái rồi lui xuống. Hoàng đế vội gọi nàng lại: “Đừng đi, chúng ta cùng ăn.” Y vừa nói vừa hơi hắt mặt lên, những người hầu hạ y dùng bữa đều lui ra ngoài. Lâm Lang đành bước vào, cầm chiếc khăn trắng lau đĩa cho Hoàng đế rồi lùi một bước. Hoàng đế nói: “Giờ đang ở ngoài, nàng còn để ý đến quy củ làm gì, ngồi xuống đi!”

Nàng hơi chần chừ. Hoàng đế duỗi tay cầm bình rượu, rót ra hai chén, nói nhỏ: “Phu nhân, mời!”

Mắt nàng chợt nóng lên, như ngưng đọng một làn sương, chỉ thấy đường nét khuôn mặt Hoàng đế mờ mờ. Không biết vì sao nước mắt nàng lại trào ra, không kim lại được. Gió đêm lạnh lẽo, thổi vào cánh cửa sổ làm vang lên tiếng lạch cạch. Chung quanh yên tĩnh, xa xa có tiếng ngựa hí trên đường, dường như nghe thấy cả tiếng cười của vị khách nữa phòng bên cạnh. Hoàng đế không ngờ nàng sẽ khóc, y hơi ngẩn người rồi mới chậm chậm cầm lấy tay nàng, lặng lẽ đặt vào lòng bàn tay.

Ánh nến trên bàn đang nhảy múa, lúc sáng ngời, chớp một cái lại thành âm đạm, rồi lại bùng lên sáng rõ. Nàng nói khẽ: “Người nhìn ngọn nến này xem, cháy lên sáng ngời như vậy rồi mà suýt thì tắt ngấm.” Hoàng đế nghe

giọng nàng như có chút buồn bã. Y nhớ lại tất cả những khổ đau mà nàng phải chịu, lòng trở nên buồn rầu. Thuận tay rút chiếc trâm bạch ngọc trên tóc nàng ra, y gầy gầy ánh nến. “Trên thế gian này, nàng không phải sợ gì cả. Tất cả trâm đều gánh vác thay nàng.”

Mắt nàng như có một làn sương, giọng dần nhỏ đi: “Hồng nhan còn đó ân đã hết...”

Y có vô số lời định nói, giờ không khỏi nghẹn lại trong cổ họng, một lúc sau mới lên tiếng: “Hóa ra nàng luôn tưởng như vậy, tưởng rằng ta đối xử với nàng...”

Cuối cùng nàng cũng ngẩn lên, trán y đang nhăn lại, nàng từ từ nói: “Lâm Lang cũng giống như các chủ nhân hậu cung khác, thiếp sợ thất sủng, sợ Hoàng thượng không để ý đến thiếp nữa, sợ người lạnh nhạt, sợ người không vui, sợ tuổi già, sợ bệnh tật, sợ cái chết... Sợ... không gặp được Hoàng thượng nữa.”

Trán hần dần dần ra, bờ môi hiện lên một nụ cười. Hai người lại tựa vào nhau một lúc lâu, nàng nói nhỏ: “Hai chúng ta ở đây giống như đang mơ vậy.”

Không hiểu sao trong lòng hần lại thấy chua xót, miệng đáp: “Sao lại là mơ được? Trẫm tính rồi, đợi đến lúc thiên hạ ổn định, trẫm sẽ ghép Tây Uyển, Nam Uyển, Bắc Hải Tử vào nhau, sửa thành một khu vườn thật rộng. Chúng ta ở đó, không cần quan tâm tới quy củ trong cung nữa. Chỉ có hai chúng ta ở bên nhau.” Nàng “ừ” một tiếng, Hoàng đế lại nói: “Thời tiết trong kinh nóng bức, xưa nay nàng sợ nóng, đến lúc đó ta chọn một chỗ ở quan ngoại, cũng xây vườn. Đến tháng Sáu hằng năm, trẫm sẽ đưa nàng đi tránh nóng, săn bắn muông thú... Ngày tháng của chúng ta còn rất dài.”

Nàng nở nụ cười rạng rỡ, Hoàng đế càng vui vẻ, cầm lấy tay nàng, nói khẽ: “Món ngon nhắm rượu, bạch đầu giai lão.”

Nơi mềm yếu nhất trong trái tim nàng chợt rung động, thấy trong ánh mắt y là sự dịu dàng vô hạn, tất cả suy nghĩ nặng nề trong lòng nàng dường như biến mất. Nàng đỡ lấy chén rượu, vì không uống được rượu nên sau khi nhấp một ngụm thì lập tức bị sặc mà ho. Hoàng đế khẽ vỗ lưng cho nàng, nàng mới dần ổn định lại hơi thở rồi cười, đáp: “Đánh cầm gảy sắt, hòa thuận yên ổn.”

Hoàng đế nghe tiếng nàng đáp dịu dàng, ánh nến chập chờn như chiếu sáng hồ nước mùa thu lặng lẽ, khiến người ta lún vào mà không thoát ra được, cuối cùng không còn mở được mắt nữa.

Hoàng đế nói nhỏ: “Câu này hợp tình nhưng không hợp cảnh, phật nàng phải làm sao để hợp tình hợp cảnh.”

Nàng cười xinh đẹp. “Bây giờ ra ngoài cũng không có đàn cầm cũng không có đàn sắt, Hoàng thượng nói vậy khác nào cố ý làm khó thân thiếp?”

Hoàng đế cũng cười, nói: “Nàng giỏi giang, trẫm muốn xem xem nàng làm thế nào biến không ra có để qua được ải này.”

Nàng khẽ cắn môi, cố gắng nghĩ cách. Hoàng đế thấy vẻ mặt lúng túng của nàng thì cảm thấy buồn cười, nói: “Ăn cơm đã, chúng ta ăn cơm rồi tính sau.”

Lúc này nàng mới hiểu ra, không nén được lườm ý một cái vẻ giận dữ. Lòng y rung động, ánh trăng sáng tỏ, cảnh đẹp để vô cùng.

Chương 41: Trăng tròn trăng khuyết

Hằng ngày Hoàng thượng đều phái người về kinh thỉnh an Thái hoàng thái hậu và Thái hậu. Người hôm nay được phái về là ngự tiền thị vệ A Tề. Hắn trình sớ thỉnh an của Hoàng đế lên Thái hoàng thái hậu trước rồi mới đi đến chỗ Thái hậu. Nhưng thấy con đường ngoài cửa thùy hoa có cung nữ, thái giám đang đứng, hắn mang chức thị vệ không thể vào nội cung. Sau một hồi truyền vào thì mới thấy Anh ma ma bên cạnh Thái hậu đi ra nhận tấu sớ. Hắn dập đầu rồi lui ra ngoài cửa thùy hoa. Từ xa nhìn thấy mấy người vây quanh một chiếc kiệu, đang đi về phía này, hắn nhanh chóng tránh sang một bên, thông tay, đợi kiệu đi qua rồi mới trở về.

Đông Quý phi được cung nữ đỡ xuống kiệu. Đã có người nâng rèm lên trên, được biết Thái hậu rảnh rồi thì thường ở trong noãn các nghỉ ngơi, vì vậy nàng vịn vào tay cung nữ, chậm chậm bước vào trong noãn các. Quả nhiên, Thái hậu đang ngồi trên tràng kỷ hút thuốc lão. Nàng thỉnh an, Thái hậu thở dài, nói: "Đứng lên đi!" Nàng chưa kịp tạ ơn thì đã ho một trận. Thái hậu vội sai người ban cho ngồi. Đông Quý phi biết rõ Thái hậu gọi mình đến vì chuyện gì, đợi cơn ho giãn ra, nàng cất giọng: "Vì mấy hôm nay thân thể con không khoẻ nên không đến đây thỉnh an hoàng ngạch nương được. Xin hoàng ngạch nương tha thứ!"

Thái hậu buông tấu thuốc xuống, có cung nữ dâng trà lên ngay. Bà không cầm lấy, chỉ cau mày. "Ta biết. Con cứ ốm suốt. Việc hậu cung thì lại nhiều, ngạch nương biết con có lòng nhưng không có sức." Ngừng một chút rồi hỏi: "Chuyện Hoạ Châu là sao thế?"

Đông Quý phi thấy Thái hậu hỏi tới thì đáp: "Chuyện này do An muội muội xử lý, con cũng chỉ biết là cung nữ bên người Ninh Quý nhân đã nhận tội rồi."

Thái hậu thấy nàng cũng chẳng biết rõ đầu đuôi thì quay sang nói với Anh ma ma: "Sai người truyền An Tàn đến."

Đông Quý phi ôm dai dẳng, mỗi ngày An Tàn và Đức Tàn xử lý chuyện lục cung ở Vĩnh Hoà cung. Nghe Thái hậu truyền gọi thì cả An Tàn và Đức Tàn đều tới. Thái hậu đợi hai người hành lễ xong mới hỏi An Tàn: "Nghe nói Ninh Quý nhân bị con giam lại rồi, cuối cùng là có chuyện gì?"

An Tàn cung kính đáp: "Bẩm Thái hậu, sáng sớm hôm nay cung nữ Tiểu Cát Nhi cung Ninh Quý nhân cầm một chiếc hộp đến gặp thần thiếp. Lúc đó thần thiếp sợ hết hồn, mời Thái hậu xem."

Nàng ta đã chuẩn bị trước khi đến, giờ ra hiệu, cung nữ bên người bèn dâng lên một chiếc hộp gỗ đào. Anh ma ma nhận lấy mở ra xem, bên trong là một hình nhân hung dữ bằng giấy, ngoài ra còn có một hình nhân bằng gỗ đào, trên mình bị cắm mấy cây kim sáng loáng. Chỗ miệng của hình nhân bằng gỗ có viết tám chữ ngày sinh tháng đẻ bằng mực đỏ, chính là "Giáp Ngọ, Mậu Thân, Mậu Ngọ".

Thái hậu cảm thấy hai bên thái dương giật liên hồi, một lúc lâu sau vẫn không thốt nên lời.

An Tàn nói: "Xưa nay Thái hoàng thái hậu và Thái hậu ghét nhất là chuyện yểm bùa ma quái như thế này. Ninh Quý nhân trước nay được sủng ái, không lại dám yểm bùa Hoàng thượng, đúng là tội ác tày trời. Thần thiếp không dám tự quyết định mà cùng bàn luận với mấy tỷ muội Vinh Tàn, Đức Tàn, Nghi Tàn, Đoan Tàn, sau đó bẩm lên Quý phi rồi mới sai người tạm giam Ninh Quý nhân. Phải xử lý như thế nào, xin Thái hậu quyết định."

Trong cơn các vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe tiếng nước tí tách nhỏ xuống từ chiếc đồng hồ nước. Đông Quý phi ngồi gần Thái hậu, nghe tiếng hít thở

của người dồn dập, hai mắt nhìn chăm chăm vào nàng. Nàng vội nói: "Hoàng ngạch nương đừng tức giận, thân thể người mới là quan trọng."

An Tần cũng nói: "Thái hậu đừng vì kẻ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa mà làm ảnh hưởng đến sức khỏe."

Im lặng hồi lâu, cuối cùng Thái hậu cũng hỏi: "Các con định xử lý thế nào?"

An Tần đáp: "Chuyện này là chuyện lớn, vẫn cần Thái hậu quyết định. Nhưng gia pháp tổ tông, dùng thuật yểm bùa gây loạn hậu cung..." Thoáng ngừng một lát, nàng ta nói tiếp: "Là không thể sống. Có liên lụy tới gia tộc không thì còn phải xem ân điển của Thái hậu."

Yểm bùa Hoàng đế là tội ác tày trời không thể tham theo luật lệ thì phải dùng cực hình và chu di cửu tộc. Thái hậu bất giác thấy khó chịu, liền nói: "Mạng người quan trọng, chuyện này chờ Hoàng thượng hỏi cung rồi nói."

Đức Tần nghe thấy phải mất mạng thì trong lòng khiếp sợ, nói: "Hoàng ngạch nương nói rất đúng, chuyện này là chuyện lớn, vẫn phải đợi Hoàng thượng hỏi cung, xin thánh chỉ thì mới xử lý được."

An Tần liếc Đức Tần một cái, cười nói: "Đức muội muội có tâm lòng nhân hậu, nhưng Ninh Quý nhân đã dám yểm bùa Hoàng thượng, là hành động vô cùng độc ác, không thể tha. Muội muội nói như vậy khác nào có ý bao che?"

Thái hậu lạnh lùng nói: "Xưa nay Hoàng thượng yêu thương Ninh Quý nhân, đợi tới lúc làm rõ chân tướng rồi các người tội gia pháp tổ tông ra cũng không muộn."

An Tàn đáp: "Từ trước đến nay Hoàng thượng xử sự nghiêm minh, chưa từng thiên về tình cảm riêng tư. Theo ý kiến ngu dốt của thần thiếp, Hoàng thượng nhất định sẽ làm theo gia pháp tổ tông."

Vừa dứt lời thì nghe "cách" một cái, chén trà trong tay Thái hậu đã đập mạnh xuống bàn. Đông Quý phi sợ hãi đứng bật dậy. Anh ma ma liền nói: "Thái hậu, Ninh Quý nhân phụ ân điển của Hoàng thượng, thật đáng giận. Nhưng người đừng tức giận quá mà làm ảnh hưởng tới sức khoẻ."

Thái hậu nghe An ma ma nhắc nhở thì từ tốn nói: "Vậy chuyện này đợi Hoàng thượng quyết định đi!"

Đông Quý phi kính cẩn đáp "vâng". Nàng có thân phận phó hậu, địa vị cao nhất. Tuy đang ốm nhưng trên danh nghĩa thì mọi việc ở lục cung đều do nàng xử lý, nàng đã tuân chỉ thì An Tàn và Đức Tàn tất nhiên cũng đành im miệng.

Sau nửa tháng Hoàng đế mới hồi cung. Y cho gọi triều thần, xử lý công việc, trong triều tạm ổn rồi mới đến Từ Ninh cung thỉnh an Thái hoàng thái hậu, rồi lại dùng bữa chiều ở Từ Ninh cung, sau đó mới đi thỉnh an Thái hậu. Mới tới cửa cung thì Anh ma ma đã dẫn người ra đón. Anh ma ma đã ở trong cung lâu năm, thấy Hoàng đế thì chỉ thỉnh an, nói nhỏ: "Hoàng thượng, Thái hậu cứ than đau ngực, lúc này đang nằm nghỉ ạ."

Hoàng đế có chút chần chừ. "Vậy ngày mai ta lại tới thỉnh an Thái hậu."

Chợt nghe tiếng Thái hậu hỏi vọng ra từ trong noãn các: "Hoàng thượng ở bên ngoài hả? Mau vào đi!"

Hoàng đế bèn đáp: "Là nhi tử" rồi bước vào noãn các.

Thái hậu đang nghiêng người dựa vào chiếc gối to, sắc mặt không hề có vẻ bị ốm, nhìn thấy Hoàng thượng thì mỉm cười, nói: "Hoàng thượng đến rồi?"

Hoàng đế thỉnh an theo quy củ, Thái hậu ban cho ngồi. Hoàng đế nói: "Thái hậu đang không khoẻ, nhi tử sẽ cho truyền thái y đến."

Thái hậu đáp: "Chỉ là có chút khó chịu trong người thôi, lát nữa sẽ khoẻ ngay. Có chuyện này ta cứ nghĩ tới lại bực... Chính là chuyện của người mà con yêu thương."

Hoàng thượng nghe Thái hậu nhắc đến người y yêu thương thì khó tránh khỏi có chút giật mình, cười cười, đáp: "Hoàng ngạch nương, trong lục cung, nhi tử luôn đối xử như nhau, không hề thiên vị."

Thái hậu bất giác có vẻ thất vọng. "Đến con cũng nói như vậy? Vậy đứa Hoạ Châu này không thể cứu được sao?"

Hoàng đế nghe nhắc đến chuyện Hoạ Châu mới biết mình nghĩ nhầm, lúc này mới yên tâm, hỏi: "Ninh Quý nhân có chuyện gì ạ?"

Thái hậu sai bảo Anh ma ma: "Kể cho Hoàng thượng nghe."

Anh ma ma bèn kể lại đầu đuôi câu chuyện, vẻ mặt Hoàng đế dần trở nên nghiêm trọng, cuối cùng y nói: "Cho dù là ai làm chuyện yểm bùa này cũng phải chém. Trẫm tự thấy mình đối đãi với lục cung không tệ, không bàn đến quần thần, chỉ bàn thế thiếp thì ở đâu có chuyện thế thiếp yểm bùa chính trượng phụ của mình? Tất có điều gì đằng sau chuyện này."

Thái hậu không hề nghĩ đến chuyện này, nghe y nói vậy thì mới ngăn người. Hoàng thượng đáp: "Nhi tử sẽ lệnh cho Đông Giai thị điều tra rõ ràng, sau đó sẽ bẩm báo với Thái hậu."

Hoàng đế làm việc luôn nhanh nhẹn, rõ ràng. Sau khi ra khỏi cung của Thái hậu thì y khởi giá tới Cảnh Nhân cung. Đông Quý phi ôm nặng, gắng gượng đi ra tiếp giá. Hoàng đế thấy nàng mong manh yếu đuối thì cảm thấy đáng thương, nói: "Nàng nên vào nghỉ ngơi đi, không cần câu nệ lễ nghi." Đông Quý phi tạ ơn, cuối cùng nửa nằm nửa ngồi nói chuyện với Hoàng thượng dăm ba câu. Nói chuyện vui vẻ, cuối cùng Đông Quý phi không kìm được mà dè dặt bảm chuyện yểm bùa. "Xử lý thế nào, xin Hoàng thượng chỉ bảo!" Chần chừ một lát rồi nói tiếp: "Ý của Thái hậu là xưa nay Ninh Quý nhân được Hoàng thượng thương yêu..."

Hoàng đế đáp: "Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Trong lục cung, các nàng có ai mà trẫm không thương yêu?" Giọng điệu y chợt thay đổi: "Chỉ là trẫm thấy chuyện này kỳ lạ. Trẫm tự thấy mình đối xử với nàng ấy không bạc, nàng ấy không nên có lòng oán hận, làm sao mà lại yểm bùa được?"

Đông Quý phi biết Hoàng đế luôn suy nghĩ kỹ càng, nhất định sẽ nghi ngờ, lúc này nàng đáp: "Thần thiếp cũng nghĩ vậy. Hoàng thượng đối với Ninh Quý nhân tình nghĩa sâu đậm, nàng ấy lại phụ thiên ân, làm chuyện đại nghịch bất đạo này, thật khiến cho người ta khó hiểu."

Hoàng đế nói: "Nàng cho tra hỏi kỹ cung nữ tố cáo kia là biết."

Đông Quý phi sợ Hoàng đế nghi ngờ nên lập tức sai người truyền cung nữ Tiểu Cát Nhi đến. Nàng cất giọng nghiêm nghị dặn ma ma hầu cận: "Chuyện này liên quan đến đại sự, các người phải thẩm vấn cho kỹ. Nếu nàng ta dấu giếm điều gì thì dùng trượng ngay. Nếu các người không hỏi rõ ràng cho ta thì cũng không cần đến gặp ta nữa." Trước nay nàng đối xử khoan dung với người hầu, những lời cảnh cáo nghiêm khắc như vậy chưa từng xảy ra. Mấy vị ma ma đều vô vùng sợ hãi, liên tục đáp "vâng".

Mấy vị ma ma được chọn đó, ngày thường chuyên xử lý việc vặt trong lục cung, rất khôn khéo, giỏi giang, cũng không thua kém hình danh ngoài triều. Đã có ý chỉ của Đông Quý phi cho phép dùng hình nên họ càng hăng hái. Cả đêm thăm tra nghiêm ngặt, đến buổi trưa ngày hôm sau mới hỏi ra được manh mối. Đông Quý phi nhìn khẩu cung nhận tội mà không thể thở nổi, nàng ho liên tục. Cung nữ vội lên hầu hạ, khó khăn lắm mới thở bình thường lại được, nàng khẽ thở hổn hển. "Ta... ta tới Càn Thanh cung gặp Hoàng thượng!"

Hoàng đế không có ở Càn Thanh cung, sau khi bãi triều thì đã tới Từ Ninh cung. Đông Quý phi đành đi tới đó, vừa xuống kiệu thì Thôi Bang Cát đã dẫn người ra đón. Hắn thỉnh an Đông Quý phi rồi khẽ bẩm: "Quý phi chủ nhân đến không đúng lúc rồi, Thái hoàng thái hậu đang ngủ trưa ạ!"

Đông Quý phi ngừng bước, hỏi: "Thế còn Hoàng thượng?"

Thôi Bang Cát giật mình, vội cười. "Hoàng thượng ở đông noãn các, đang xem tấu sớ."

Đông Quý phi liền đi về đông noãn các, Thôi Bang Cát lại bước nhanh lên phía trước, cất cao giọng: "Hoàng thượng, Quý phi chủ nhân đến thỉnh an người ạ!" Nói xong mới vén rèm lên.

Lâm Lang đang đứng trước bàn chép lại *Kim Cương kinh*, nghe thấy tiếng Thôi Bang Cát thì vội vàng buông bút, tiến lên đón. Nàng thỉnh an Đông Quý phi. Đông Quý phi không ngờ sẽ gặp nàng ở đây, vì không ngờ nên cũng chẳng kịp nghĩ nhiều. Hoàng đế đang ngồi ở đầu bên trái tròng kỷ xem tấu sớ, thấy nàng đến thì đứng dậy, đi đến đỡ nàng. "Nàng đang ốm, có việc thì sai người đến bẩm một câu là được, việc gì phải gắng gượng đến đây chứ!"

Đông Quý phi vừa vào noãn các đã thấy cảnh này. Tuy Hoàng đế cách Lâm Lang mười mấy trượng nhưng hai người giống như một đôi phu thê bình thường vậy, khiến người ta cảm thấy như không có khoảng cách quân thần. Lòng nàng đan xen nhiều loại cảm xúc, lại nghe Hoàng đế nói vậy thì vành mắt liền nóng lên. Nàng nhớ tới địa vị của mình, cố gắng bình tĩnh trả lời: "Chuyện yểm bùa có chuyển biến mới, thần thiếp không dám tự ý quyết định nên tới đây bả lên Hoàng thượng." Lại liếc nhìn Lâm Lang, nàng đứng đó, hơi cúi đầu, đứng bên cửa sổ. Nắng xuân tươi đẹp qua cửa sổ chiếu vào khuôn mặt nàng, tuy không diễm lệ nhưng lại có cảm giác dịu dàng, trầm tĩnh, mờ ảo như ánh sáng lấp lánh tỏa ra từ ngọc.

Hoàng đế nói: "Nàng ngồi xuống rồi nói!" Y lại quay sang nói với Lâm Lang: "Đi đem trà lên."

Đông Quý phi có quan hệ họ hàng với Hoàng đế. Vị trí còn trống trong hậu cung hiện nay, tuy Hoàng đế chưa có ý định lập hoàng hậu nhưng lâu nay vẫn rất quan tâm đến nàng, hằng ngày vẫn luôn tôn trọng nàng. Đến lúc này nàng mới mơ hồ cảm nhận được rằng tuy y đối với nàng có sự tôn trọng, nhưng sự tôn trọng này lại khiến giữa hai người có một khoảng cách. Nghe y tùy ý gọi Lâm Lang đi chuẩn bị trà như thế, nàng chợt cảm thấy trong noãn các, vị Thường tại bé nhỏ kia dường như còn thân thiết với Hoàng đế hơn vị Quý phi là nàng. Bản thân nàng như một người khách vậy, trong lòng bỗng thấy buồn bã như mất đi một thứ gì đó.

Chương 42: Tà dương gọi tình

Lâm Lang đáp "vâng" rồi lui xuống. Đông Quý phi lấy lại tinh thần rồi nói: "Sự tình đúng như lời Hoàng thượng, đã có phát hiện mới. Cung nữ đã nhận tội, khai là do Đao Tần sai bảo nàng ta đổ tội cho Ninh Quý nhân.

Mấy vật yếm bùa đó cũng là Doan Tần sai người mang vào cung để làm chứng cứ giả. Thần thiếp đã cho người giam hết thái giám, cung nữ lên chuyển đồ yếm bùa vào cung rồi. Bọn họ đều đã nhận tội. Thần thiếp sợ xảy ra rắc rối khác nên phái hai ma ma đến chỗ Doan Tần. Phải xử lý thế nào xin Hoàng thượng quyết định.”

Hoàng đế im lặng hồi lâu. Đông Quý phi thấy đầu lông mày y hơi nhíu lại, trên mặt có chút mệt mỏi cùng uể oải. Nàng vào cung từ năm mười bốn tuổi, ở bên Hoàng đế nhiều năm như vậy nhưng rất ít khi thấy y có vẻ mệt mỏi như thế này, trong lòng mờ mịt không biết phải làm sao. Giọng Hoàng đế vẫn bình thản: “Xét hỏi. Nhất định phải tra cho rõ ràng. Nàng sai người đi thăm vấn Doan Tần. Trăm bạc đãi nàng ta chỗ nào mà khiến nàng ta có hành động đại nghịch bất đạo như vậy? Nàng lui đi, trăm mệt rồi.”

Lâm Lang bê khay trà lên, Đông Quý phi đã lui xuống rồi. Hoàng đế dựa người trên tràng kỷ, mắt nhìn chằm chằm vào bản tấu. Mục đỏ trên đầu chiếc bút lông nhỏ trên gác bút đã dần khô. Nàng gọi khẽ: “Hoàng thượng!”

Hoàng đế duỗi tay nắm tay nàng, khẽ thở dài: “Các nàng ấy cả ngày tính kế, tính làm sao được vinh hoa, sủng ái, tính kế với ta, tính kế với người khác. Cung này chẳng có một ngày thanh tịnh.”

Nàng nửa quỳ nửa ngồi ở bậc đế chân, nói nhỏ: “Đó là vì các nàng ấy đều coi trọng Hoàng thượng, trong lòng nhớ nhung Hoàng thượng nên mới phải tính kế với người ta.”

Hoàng đế “ừ” một tiếng, hỏi: “Vậy còn nàng, nếu nàng coi trọng trăm, trong lòng nhớ nhung trăm, vậy nàng cũng sẽ tính kế với trăm sao?”

Nàng chợt thấy trong lòng lạnh lẽo. Ánh mắt y lạnh lạnh, chăm chú nhìn nàng. Đôi mắt đen, sâu như không thấy đáy. Tim nàng đập thành thịch, thốt lên theo bản năng: “Lâm Lang không dám!”

Hoàng đế rời ánh mắt, vươn cánh tay ôm lấy nàng, thì thầm: “Trẫm tin nàng sẽ không tính kế với trẫm. Trẫm tin nàng.”

Đáy lòng nàng có một nỗi đau đớn không nói nên lời. Tay Hoàng đế lạnh dần, hơi thở nhẹ nhàng mà thừa thớt phủ vào tóc nàng. Tóc nàng đen nhánh mà dày, vài sợi bị rối, buông lơ lửng bên tai. Nàng nhớ lại lúc nàng còn nhỏ, ma ma chải đầu cho nàng, trong lúc vô ý thì nói rằng: “Tóc đứa bé này sao lại mảnh thế?” Sau này mới nghe người ta nói tóc mảnh là người không có nhiều phúc, thật là đúng. Đòi này của nàng không có mấy phúc phận, đến bây giờ, thân thể đã ở vực sâu vạn trượng, ngẩng đầu lên không có lấy một đường sống, tiến thoái lưỡng nan. Chỉ có thể đi bước nào tính bước đó. Trong lòng nàng thâm lương, chẳng buồn ngẩng đầu lên nữa, bậc đế chân từ gỗ từ đàn vốn là chất gỗ rất chắc, nàng quý ở đó chẳng nhúc nhích. Chân co lại lâu nên thấy lâm râm tê dại. Hoàng đế cũng không cử động. Chiếc túi nhỏ y thất bên thắt lưng màu vàng đang buông thõng xuống mép tràng kỷ, đồ vật của Hoàng đế được thêu hoa văn rồng, hàng ngàn hàng vạn mũi kim tạo thành nên hình ảnh dữ tợn mà sống động. Không biết vì sao nàng thấy có chút buồn bã, giống như đánh mất một thứ gì rất quan trọng nhưng lại không nhớ ra là mất gì, trong lòng là một sự khổ đau, trống trải.

Thái hoàng thái hậu ngủ trưa dậy thì Hoàng đế đã tới Hoảng Đức điện. Sau khi ngủ dậy thì truyền trà bánh lên. Lâm Lang hầu hạ người dùng trà theo thường lệ. Thái hoàng thái hậu nói chuyện trà bánh một hồi, lại nói thêm vài chuyện khác, sau đó chợt hỏi: “Lâm Lang, chuyện yểm bùa lần này con nghĩ thế nào?”

Lâm Lang có chút kinh ngạc, vội trả lời: “Thân phận Lâm Lang thấp kém, không dám bàn chuyện lục cung.”

Thái hoàng thái hậu cười mỉm, nói: “Về thân phận của con ta đã nói với Hoàng thượng từ lâu. Vốn định phong con lên quý nhân vào Tết Vạn thọ, ai

dè con lại ôm suốt. Mai này chọn một ngày đẹp, báo bên Nội vụ phủ ghi lại.”

Lâm Lang thấy Thái hoàng thái hậu hiểu lầm thì càng sợ hãi, nói: “Thái hoàng thái hậu, Lâm Lang không hề có ý này! Thái hoàng thái hậu và Hoàng thượng đối xử với Lâm Lang rất tốt, Lâm Lang đều hiểu, Lâm Lang không dám cầu những thứ khác.”

Thái hoàng thái hậu đáp: “Con ngoan, ta biết con không để ý những cái hư danh chức vị đó, nhưng người ta lại coi trọng mấy thứ này. Chúng ta không thể để họ xem thường con được. Hoàng đế là vua của một nước, trong lục cung, người muốn cất nhắc ai thì sẽ cất nhắc người đó. Thiên tử Đại Thanh chúng ta thích một người trong lòng chẳng lẽ lại phải lén lút sao?”

Trong lòng Lâm Lang một mảng hỗn loạn. Thái hoàng thái hậu nhìn nàng, cười, khóe mắt lơ mơ có nếp nhăn thể hiện sự thay đổi của năm tháng, nhưng đôi mắt người vẫn chưa hề già, ánh mắt dầy sóng như hồ nước sâu ngàn thước, dường như có thể nhìn thấu tận đáy lòng người ta. Nàng cảm thấy sợ hãi, cố gắng bình tĩnh lại, cười đáp: “Tạ ân điển của Thái hoàng thái hậu. Lâm Lang biết người vẫn luôn thương Lâm Lang, chỉ là Lâm Lang xuất thân thấp hèn, Hoàng thượng chiếu cố tới Lâm Lang như vậy đã là phúc lớn không ngờ của Lâm Lang rồi. Thái hoàng thái hậu lại ban thưởng ân điển như thế thì Lâm Lang thật sự không dám nhận. Xin Thái hoàng thái hậu thương cảm!”

Thái hoàng thái hậu cười với Tô Mạt Nhĩ. “Người xem đứa trẻ này đi, địa vị quý nhân người ta có muốn cũng chẳng được, thế mà có mình nó lại như tránh không kịp.” Người lại quay sang nói với Lâm Lang: “Hôm trước con làm chè hoa gì ấy nhỉ, bây giờ ta rất muốn ăn.”

Lâm Lang đáp: “Không biết chè mà Thái hoàng thái hậu nhắc tới có phải là chè chung sương thực được?”

Thái hoàng thái hậu gật đầu. “Đúng là nó.”

Lâm Lang mỉm cười. “Vậy con sẽ đi chuẩn bị cho người ngay.” Nàng cúi chào rồi mới lui ra ngoài.

Thái hoàng thái hậu chăm chú nhìn theo dáng đi uyển chuyển của nàng. Sau đó người thu lại ánh mắt, nụ cười trên mặt dần dần biến mất, nói chậm rãi với Tô Mạt Nhĩ: “Ít ra nó vẫn còn hiểu chuyện.” Tô Mạt Nhĩ im lặng không đáp lời. Thái hoàng thái hậu lại thở dài một hơi. “Người còn nhớ không, năm đó Phúc Lâm muốn phế truất Hoàng hậu, lập Đồng Ngạc thị lên làm hậu, câu Đồng Ngạc đã nói là gì?”

Tô Mạt Nhĩ đáp: “Tất nhiên nô tỳ còn nhớ. Năm đó người từng nói rằng có thể mở miệng nói ra câu đó đúng là một người thông minh, nhanh nhẹn. Tiên đế muốn lập Đồng Ngạc Hoàng Quý phi lên làm hậu, Hoàng Quý phi đã đáp: “Hoàng thượng muốn đặt thiệp lên than đó sao?””

Thái hoàng thái hậu khẽ cười. “Chúng nó tính toán đủ cách, đâu biết rằng trong hậu cung này, tất cả súng ai đều rơi vào một người. Thật ra cũng tốt nếu so với việc bị thương trên đồng lửa cháy hừng hực. Địa vị càng cao thì người ghen ghét càng nhiều, tất sẽ dẫn tới tai họa.” Ngừng một lát, người nói tiếp: “Hoàng đế biết rõ điều này nên mới dùng kế “gấp lửa bỏ tay người”. Đưa Ninh Quý nhân lên vị trí cao vờ vờ kia, khiến người ta tập trung hết vào nó.”

Tô Mạt Nhĩ nói: “Hoàng thượng sáng suốt hơn người.”

Thái hoàng thái hậu lại thở dài, lạnh nhạt nói: “Sáng suốt cái nổi gì? Đã phải dùng tới chiêu thức của đế vương dùng điều khiển quần thần để đối

phó với hậu cung, thật là đáng thương, đáng giận.”

Tô Mạt Nhĩ im lặng một lúc lâu sau, sau đó mới cất giọng: “Hoàng thượng chỉ là bất đắc dĩ nên mới phải dùng tới hạ sách này.”

Thái hoàng thái hậu nói: “Dạy bảo chúng nó một chút cũng tốt, cho chúng nó đỡ cho là mình thông minh, tránh cho lục cung lộn xộn.” Về mặt người hiện lên vẻ buồn bã. “Hiện giờ điều ta lo lắng chính là Huyền Diệp quá si mê rồi. Có lần ta thấu, rõ ràng nó nhận ra Lâm Lang giả vờ thuận theo hần, thế mà lại cứ điềm nhiên giả vờ như không hay biết gì. Bây giờ nó cứ lừa chính bản thân như vậy, có thể thấy đã ép mình tới bước nào.”

Tô Mạt Nhĩ đáp nhỏ: “Vị Vệ chủ nhân này đã không muốn chức vị, cũng không cần vinh hoa, sung ái, nàng ta việc gì phải khổ vậy?”

Thái hoàng thái hậu nói: “Ta thấy chắc chắn có gì đó mà chúng ta không biết. Nhưng mà theo ta, nó như vậy giống như muốn tự bảo vệ mình. Trong cung này, nếu muốn đứng vững cũng chẳng dễ dàng gì, người không đụng tới người ta thì người ta cũng tìm người gây chuyện. Nhất là Hoàng thượng lại không bỏ được nó, nó biết không tránh được những mưu đồ dù ngầm ngầm hay công khai, cho nên mới muốn tự bảo vệ mình.” Người lại thở dài một hơi. “Tuy cũng chẳng phải chuyện gì xấu, nhưng sớm muộn gì thì đưa tôn nhi si tình này của ta cũng sẽ hiểu ra thôi. Đến lúc đó mà nó không lừa được chính mình nữa thì không biết còn ra cái dạng gì.”

Tô Mạt Nhĩ hiểu rõ ý của Thái hoàng thái hậu, vội nói: “Xưa nay Hoàng thượng luôn quyết đoán, nhất định sẽ không u mê, không chịu tình ngộ giống tiên đế.”

Thái hoàng thái hậu chợt khẽ cười. “Ta biết nó sẽ không giống Phúc Lâm.” Sau lưng người, nắng xuân tươi đẹp chiếu qua khung cửa sổ vào chiếc áo gấm màu xanh ngọc có hoa văn chữ phúc, thọ, thêu hình cây tùng,

chim hạc, những sợi kim tuyến trên áo lấp lánh chói mắt. Thái hoàng thái hậu nhìn những tia sáng lấp lánh đó, thông thả duỗi tay vuốt tua rua trên vạt áo trước: “Chúng ta cũng không thể để nó giống Phúc Lâm.”

Gần đây, sau khi nghe xong bài giảng thì Hoàng đế đều tới Từ Ninh cung cùng Thái hoàng thái hậu ăn uống, xong mới quay về Càn Thanh cung. Hôm nay mãi chưa thấy tới, Thái hoàng thái hậu lo lắng nên phái người đi hỏi. Một lúc lâu sau người hầu mới trở về, bẩm: “Hoàng thượng đi gặp Đoan chủ nhân ạ!”

Thái hoàng thái hậu “ồ” một tiếng, như có chút bùi ngùi xúc động. “Một ngày làm phu thê, nghìn năm ân nghĩa, đi gặp nó cũng là chuyện nên làm.” Người hơi giơ tay lên, Lâm Lang vội dâng trà tới. Ánh tà dương lặng lẽ bên ngoài cửa sổ chiếu vào sâu trong cung điện rộng lớn. Càng vào sâu, ánh sáng càng âm đạm. Hoàng hôn từ từ bao phủ bốn bề. Cung điện phía xa như ẩn trong làn sương khói. Sắc trời ngày một tối. Hơi ẩm mỏng manh như không còn, hơi lạnh dần dâng lên như tiết mùa thu. Lâm Lang nhớ đến một câu thơ: “Gió đông vào đêm lạnh hơn mùa thu”, thì ra lời của người xưa, quả nhiên luôn đúng.

Thật ra Hoàng đế cũng không muốn đi gặp Đoan Tần chỉ là Đông Quý phi đích thân đến gặp y, nói rằng: “Đến giờ Đoan Tần vẫn không chịu nhận tội, ngày nào cũng gào khóc kêu oan. Thần thiếp sai người đi hỏi thì nàng ấy chẳng nói gì, chỉ bảo muốn phúc thăm trước Hoàng thượng nên thần thiếp mới đến xin Hoàng thượng quyết định.”

Hoàng đế vốn rất ghét hành động ác độc của Đoan Tần, nghe Đông Quý phi nói vậy, lại nghĩ hay là có điều gì oan uổng thật, cuối cùng vẫn đi thăm.

Đoan Tần ở Hàm Phúc cung, có hai vị ma ma thạo việc làm bạn, đồng thời giam lỏng. Ngự giá tới, tự có người truyền đến Hàm Phúc cung từ lâu. Đoan Tần đang trông mòn con mắt, trong lòng nôn nóng như có lửa đốt.

Ánh hoàng hôn ngập tràn trong viện, tia nắng màu vàng kim chiếu vào bức tường bình phong lưu ly khiến nó tỏa ra tia sáng chói mắt. Nàng ta đứng trước cửa sổ ngóng chờ một lúc mới nghe thái giám Kính Sự phồng vỗ tay “bốp bốp”. Cung nữ, thái giám bên ngoài đã quỳ xuống hết, nàng ta cuống quýt bước xuống bậc thềm. Hai vị ma ma kia tất nhiên theo sát nàng ta từng bước. Hoàng đế thong thả bước tới, Đoan Tần cố gắng hành lễ theo quy củ. “Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng!” Mới nói được hai chữ “thần thiếp” thì giọng nói đã đan xen tiếng nức nở. Hoàng đế vào điện rồi ngồi xuống, nàng ta đến quỳ trước tròng kỷ, nước mắt không ngừng rơi. Hoàng đế cho rằng nàng ta sẽ gào khóc nức nở hoặc dây dưa phiền phức, không ngờ nàng ta chỉ ôm mặt, lặng lẽ khóc. Y hờ hững nói: “Trẫm đến rồi, nàng có chỗ nào oan ức thì cứ nói, không cần phải làm bộ làm tịch như vậy.”

Đoan Tần vừa khóc vừa nói: “Việc đã tới nước này, thần thiếp cũng hết đường biện bạch, nhưng thần thiếp dù có hô đồ thế nào cũng không dám yểm bùa Hoàng thượng.”

Hoàng đế chán nản, nói: “Mấy cung nữ, thái giám đều nhận tội rồi, nàng cũng không cần nói gì nữa. Trẫm nghĩ đến tình cảm lâu nay nên sẽ không truy cứu đến người nhà của nàng.”

Đoan Tần sợ hãi, mặt mày trắng bệch, quỳ ở đó mà cả người run rẩy. “Hoàng thượng, thật sự thần thiếp bị oan. Đồ yểm bùa đó là thần thiếp nhất thời bị ma quỷ xúi giục nên mới sai người đưa vào cung, nhưng tám chữ ngày sinh của Hoàng thượng... Tám chữ trên người gỗ đó không phải do thần thiếp viết. Không, không, ban đầu trên người gỗ đó thần thiếp viết ngày sinh tháng đẻ của Nghi Tần. Thần thiếp nhất thời hồ đồ, chỉ nghĩ muốn giá họa cho Ninh Quý nhân, mong Hoàng thượng tức giận mà không để ý tới nàng ta nữa. Nhưng mà thần thiếp đúng là bị người ta hại. Hoàng thượng, thần thiếp dù tan xương nát thịt cũng không thể nào đi nguyên rửa Hoàng thượng.”

Chương 43: Tiếng giữa vườn hoa

Hoàng đế nghe nàng ta khóc lóc kể lể, nhất thời thấy khó phân biệt thật giả, liền trầm ngâm không nói gì. Đoan Tần nghẹn ngào nói: “Thần thiếp đáng chết vạn lần... Bây giờ thần thiếp đã nắm toàn bộ sự thật rồi, xin Hoàng thượng minh giám! Bản thân thần thiếp cũng biết mình tội ác tà trời, nhưng thần thiếp thật sự bị oan. Hơn nữa không bàn đến quần thần, xét về đạo lý làm người thì sao thần thiếp có thể nguyên rửa Hoàng thượng được?”

Hoàng đế lạnh nhạt đáp: “Tất nhiên trẫm sẽ điều tra rõ ràng. Trẫm muốn xem xem, cuối cùng thì kẻ dùng thuật yểm bùa để vu oan giá họa là ai.”

Xưa nay Hoàng đế làm việc quyết đoán, lập tức sai người truyền tất cả các cung nữ, thái giám và những người có liên quan tới việc chuyên đồ yểm bùa vào cung đến, thẩm vấn nghiêm ngặt tại Thận hình ti. Ai ngờ đúng nửa đêm hôm đó, cung nữ tố cáo Tiểu Cát Nhi treo cổ tự vẫn. Sau khi Hoàng đế bãi triều mới biết tin này, vô cùng tức giận, đúng lúc đó có cung nữ dâng trà lên, y cầm lấy chén trà, định quăng luôn xuống đất. Sau đó lại từ từ đặt chén trà xuống. Lâm Lang thấy cánh mũi y phập phồng, biết y đang hết sức phẫn nộ, nàng không dám lên tiếng, chỉ lặng lẽ quỳ ở đó, bóp chân cho Thái hoàng thái hậu.

Về mặt Hoàng đế vẫn bình tĩnh. “Theo tôn nhi thì có lẽ vì bản thân nàng ta nhất gan nên mới tự vẫn. Thật đáng thương cho một a đầu mới mười bốn, mười lăm tuổi, còn chưa từng bị đánh. Chịu không nổi cực hình hoặc là nhất thời nghĩ quẩn nên mới vậy.” Hoàng đế trấn tĩnh lại, đuổi tay cầm chén trà, từ từ uống.

Thái hoàng thái hậu lại nói: “Theo ta thấy, chuyện đã đến nước này, chi bằng tạm bỏ qua đi. Sau một thời gian nữa thì sự thật sẽ tự lộ ra. Còn về cung nữ kia, dù gì cũng rất đáng thương, vì vậy sẽ không truy cứu đến người nhà nàng ta nữa là được.” Cung nhân tự vẫn trong cung chính là đại nghịch bất đạo, ắt liên lụy cả người thân. Hoàng đế hiểu ý Thái hoàng thái hậu, cúi người đáp: “vâng”. Thái hoàng thái hậu liếc nhìn Lâm Lang rồi sai bảo: “Đi xem có gì ăn được không, chắc bây giờ Hoàng thượng đói rồi.”

Lâm Lang tuân lệnh lui xuống. Thái hoàng thái hậu thấy nàng đã ra khỏi noãn các thì mới nói: “Hôm nay con làm sao thế, không giữ nổi bình tĩnh.”

Hoàng đế đáp: “Tôn nhi không hiểu, vì sao hoàng tử mẫu phải làm vậy?”

Thái hoàng thái hậu khẽ cười, nói: “Thật ra chuyện này, trong lòng con cũng đoán được phần nào, chính là Ninh Quý nhân tương kế tựu kế, hại Đoan Tần bởi chính kế của mình. Cũng không trách con tức giận được, bọn

họ đã làm quá đáng. Nhưng Họa Châu là người mà hoàng ngạch nương của con ban thưởng. Có câu nói của người xưa rất hay: “Đánh chuột sợ võ bình.” Nguyễn rửa Hoàng thượng là chuyện lớn, nếu chuyện này truy đến cùng thì người liên lụy càng nhiều, càng khiến người đời cười chê. Hoàng tổ mẫu của con đành làm người ác một lần vậy.”

Hoàng đế nghe Thái hoàng thái hậu giải thích cặn kẽ như vậy thì một bụng nh lời định nói đành nuốt xuống. Thái hoàng thái hậu lại nói tiếp: “Ta biết trong lòng con không thoải mái, để người không quản tới tam cương ngũ thường này ở lại trong cung quả là tai họa.” Trầm ngâm một lát, bà vỗ hai bàn tay vào nhau.

Thôi Bang Cát thông tay đi vào. Thái hoàng thái hậu nói: “Người đi truyền chỉ tới Diên Hy cung, thưởng cho Ninh Quý nhân một bình rượu Hùng Hoàng, không cần đến tạ ơn.”

Thôi Bang Cát ngăn người, cười đáp: “Bẩm Thái hoàng thái hậu, bây giờ cũng còn lâu mới đến Tết Đoan ngọ, sợ là chưa chuẩn bị rượu này.”

Nguồn ebook: <https://www.dtv-ebook.com>

Thái hoàng thái hậu cũng không ngăn lên, chỉ lấy nắp tách trà chậm rãi gạt lá trà, trầm giọng: “Vớ vẩn!”

Lúc này Thôi Bang Cát mới hiểu ra, trong lòng sợ hãi, hần lạng lẽ đập đầu một cái rồi lui xuống.

Lâm Lang sai người đưa điếm tâm lên rồi trở lại, đúng lúc gặp Thôi Bang Cát đưa rượu đi. Trong lúc vội vã suýt đụng phải nhau, Thôi Bang Cát vội vàng thỉnh an: “Nô tài đáng chết, đã mạo phạm chủ nhân.”

Xưa nay Lâm Lang luôn hòa nhã với người dưới, hơn nữa đây là tổng quản thái giám của Thái hoàng thái hậu nên nàng khẽ cười. “Công công nói gì vậy? Là ta hơi vội, không để ý công công đang đi ra.”

Thôi Bang Cát đáp: “Nô tài còn có việc, chủ nhân thứ lỗi, nô tài xin cáo lui!”

Lâm Lang cảm thấy hơi kỳ lạ, thấy hấn đi xa rồi mới nghe Cẩm Thu nói: “Nghe nói lại ban thưởng cho Ninh chủ nhân. Vị chủ nhân này đúng là có phúc, đến Thái hoàng thái hậu cũng đối xử với nàng ta như vậy.”

Lâm Lang cũng không để ý. Hằng ngày nàng đều dùng bữa chiều với Thái hoàng thái hậu và Hoàng đế. Hôm nay Thái hoàng thái hậu ngủ trưa nhưng chưa muốn dậy, Hoàng đế khởi giá tới Hoàng Đức điện, nàng bèn ngồi thêu khăn tay cho Thái hoàng thái hậu. Không hiểu sao hôm nay nàng luôn cảm thấy bất an, lại thêm việc ngồi thêu lâu nên đầu vầng mắt hoa, đành đặt đồ thêu xuống, gọi Cẩm Thu: “Đi dạo trong vườn một lát.”

Thời tiết nóng dần, trong vườn có liễu xanh và trăm hoa. Hoa nở qua lúc đẹp nhất rồi, giờ đang dần héo rũ. Cẩm Thu đi dùng nàng ngắm hoa một vòng, rồi lại lắng nghe tiếng chim hót, bất giác đã đi rất xa. Từ xa nhìn thấy ba, bốn thái giám khiêng mấy rương hòm chặn đẽm, đến gần mới nhận ra người dẫn đầu là thái giám Diên Hy cung. Hấn thấy nàng thì vội vàng cúi người hành lễ. Lâm Lang chợt thấy trong số những đồ mà họ khiêng, có một hộp nữ trang khảm ngọc rất quen mắt, không khỏi kinh ngạc hỏi: “Đây là đồ của Ninh Quý nhân... Các người định mang đi đâu?”

Tiểu Lâm dập đầu, đáp qua loa: “Bẩm chủ nhân, Ninh Quý nhân mất rồi.”

Lâm Lang kinh hãi, một lúc lâu không nói nên lời, cuối cùng mới thì thào hỏi lại: “Mất rồi?”

Tiểu Lâm đáp: “Trưa hôm qua, Ninh Quý nhân ngủ dậy bỗng lâm bệnh nặng, chưa kịp truyền thái y thì đã qua đời. Vừa rồi nô tài đã bẩm báo Quý chủ nhân, Quý chủ nhân nghe nói là bị đau bụng thì thở dài mấy lần. Theo quy định thì số đồ này đều không thể giữ lại, vì vậy chúng nô tài khiêng tới sân phía tây để đốt.”

Lâm Lang bỗng thấy sợ hãi một cách khó hiểu, buột miệng hỏi: “”Vậy Hoàng thượng nói sao?”

Tiểu Lâm đáp: “Vấn chưa phải người đi bẩm Hoàng thượng ạ!”

Lúc này Lâm Lang mới biết mình lỡ lời, miễn cưỡng cười nói: “”Vậy các người đi đi!”

Tiểu Lâm đáp “vâng” rồi dẫn người rời đi. Nàng đứng đó, từ xa nhìn bóng dáng họ khuất dần sau hàng liễu xanh. Mặt trời buổi chiều nóng rực, sau lưng nàng đã tóa mồ hôi. Từng trận gió nhẹ thổi tới, như mang theo hương thơm thanh khiết của hoa cỏ, lại khiến người ta cảm thấy lạnh đến thấu xương.

Vì lo liệu chuyện hỷ nên Minh Châu phủ vô cùng náo nhiệt. Minh Châu phủ vốn là thủ phủ, lại được Hoàng đế trọng dụng nên khách khứa ra vào nườm nượp. Đến Sách Ngạch Đồ cũng đích thân đến chúc mừng. Hắn không phải là người thường nên tuy Minh Châu tránh tiếp khách cũng không thể tránh người này, đích thân ra mái hiên nghênh đón. Chủ và khách nói chuyện phiếm đôi ba câu. Sách Ngạch Đồ khen ngợi Dung Nhược một hồi, hắn nói: “”Công tử văn võ song toàn, hơn nữa còn được Hoàng thượng coi trọng, tương lai nhất định vô cùng xán lạn.”

Xưa nay Minh Châu có chút kiêng kị với hắn, chỉ cười ha ha rồi nói vài câu khiêm tốn, xong đáp: “”Giờ này phu phụ tiểu nhi đã vào cung tạ ơn rồi,

nếu không thì nhất định phải lệnh tiểu nhi tới dập đầu trước Sách đại nhân, tạ ơn đại nhân đã chiếu cố lâu nay.”

Nạp Lan cùng tân nương Quan thị vào cung tạ ơn. Đến cửa cung thì Quan thị gặp Đông Quý phi, còn Nạp Lan được thái giám dẫn đi gặp Hoàng đế. Tên thái giám đó đưa hấn đi qua một con đường nhỏ, lại qua đường lớn, cuối cùng dừng lại một nơi trước điện, rồi cất giọng the thé: “Đại nhân chờ chút, bài giảng kết thúc thì ngự giá sẽ đến.”

Nạp Lan làm việc trong cung đã lâu, thấy nơi này là Kính Tư điện, rất gần với hậu cung nên hấn không dám đi lại loanh quanh. Vừa đợi được một lúc thì chợt thấy một tên thái giám từ hành lang đi đến, nhanh chóng thỉnh an trước mặt hấn, nói nhỏ: “Mời Nạp Lan đại nhân đi theo nô tài qua bên này.” Nạp Lan tưởng là thái giám ngự tiền, mà nơi gặp Hoàng thượng đột nhiên thay đổi cũng là chuyện thường gặp, vì vậy hấn không hỏi nhiều mà đi theo luôn.

Lúc này lại đi một hồi lâu, cả quãng đường đều là những nơi yên tĩnh, hấn có chút nghi ngờ. Tên thái giám bỗng dừng bước, nói rằng: “Đến rồi, xin đại nhân chờ ở đây một lát!”

Nạp Lan nhìn xung quanh, khắp nơi đều là liễu rủ xanh rì, hoa nở chim ca, vô cùng thanh tịnh. Cách đó không xa là tường cung màu đỏ, bốn bề tịch mịch không một tiếng động. Hấn chưa từng tới nơi này nên lên tiếng hỏi: “Xin hỏi công công, đây là nơi nào?”

Tên thái giám lại không trả lời, chỉ cười khẽ, cúi người chào rồi đi mất. Nạp Lan càng nghi ngờ, chợt nghe thấy một giọng nói hiền hòa từ phía xa: “Ta thấy hơi lạnh rồi, hay là chúng ta quay về đi.”

Một câu này lọt vào tai hấn như sấm đánh âm âm, tim đập thình thịch, chỉ nghĩ là nàng sao? Lẽ nào lại là nàng? Đúng là nàng ư? Là nàng thật

sao?... Hấn đưa mắt nhìn xung quanh theo bản năng, chỉ bực bội cây cối sum xuê, tươi tốt che mắt tầm mắt, khiến hấn nhìn không rõ. Thấy thấp thoáng có hai bóng người, hấn ngỡ ngàng và lúng túng. Đúng lúc có cơn gió thổi qua, khẽ thổi một vài cành liễu, chỉ trong khoảnh khắc đó thôi, hấn đã thấy nữ tử mặc áo màu xanh nhạt, dáng người thướt tha, tuy không nhìn rõ mặt mày nhưng hấn lại rất quen thuộc. “Àm” một tiếng, dường như có thứ gì nổ tung trong đầu hấn, trái tim như ngừng đập, hít thở cũng khó khăn.

Lâm Lang vén tóc ra sau tai, đầu ngón tay chạm lên mặt lạnh lạnh. Bích Lạc nói: “Vừa nãy chẳng phải chúng ta nghe nói bài giảng vẫn chưa xong, chắc phải đợi thêm một lúc.”

Lâm Lang định đáp lời, lúc ngẩng lên vô tình thấy dưới tàng cây liễu có người đang ngẩn ngơ nhìn nàng. Nàng xoay mặt lại nhìn hấn rồi cũng ngẩn người. Trong vườn vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe những tiếng cành liễu chạm vào nhau soàn soạt. Gió thổi làm tay áo nàng bay bay, còn trái tim nàng thì đập thình thịch, thình thịch.

Bích Lạc cũng nhìn thấy dưới gốc cây có một người đàn ông xa lạ, trong lòng kinh sợ, quát hỏi: “Là ai?”

Nạp Lan bất ngờ, nhất thời không nghĩ được nhiều. Tình hình trước mắt đã là thất lễ rồi, vậy thì không thể thất nghĩa luôn được. Trong lòng có muôn vàn suy nghĩ, hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, hấn đỡ dẫn hành lễ theo bản năng. Thân thể như bị hàng vạn mũi tên đâm vào, vô cùng đau đớn, cuối cùng thì từng chữ, từng chữ cũng thoát ra khỏi miệng: “Thần... Nạp Lan Tịch Đức thỉnh an Vệ chủ nhân!”

Chương 44: Không thể không đau

Cùng lúc này Dụ thân vương Phúc Toàn cũng tiến cung thỉnh an Thái hoàng thái hậu, hẳn qua nghe bài giảng cùng Hoàng đế trước. Từ năm ngoái, khi Hoàng đế mở khoa Bác học hồng nho, tuyển chọn danh sĩ tài cao nhiệm các chức quan chuyên đọc sách, giảng giải, biên tập, nghiên cứu... thì mỗi ngày đều nghe giảng ở Hoàng Đức điện. Xưa nay Hoàng đế ham học hỏi, bài giảng hôm nay chưa bị ngắt quãng lần nào. Vị hàn lâm giảng Trương Anh mới nhiệm chức đang giảng *Thượng thư*, ước chừng đã giảng hơn một canh giờ. Hoàng đế vẫn nghe chăm chú, Phúc Toàn vẫn phải nhẫn nại chờ đợi. Đến khi bào giảng kết thúc, Lý Đức Toàn tiến lên, nói: “Xin Hoàng thượng ra chỉ, bây giờ khởi giá đến Từ Ninh cung hay là dùng bữa trước?”

Hoàng đế nhìn đồng hồ phương Tây đang đặt trên bàn, nói: “Giờ hoàng tử mẫu đang nghỉ trưa, chúng ta đừng tới làm phiền người.”

Lý Đức Toàn sai người truyền điếm tâm lên. Hoàng đế nhìn vẻ cố gắng lên tinh thần của Phúc Toàn thì thầm buồn cười, nói: “Ngày nhỏ lúc chúng ta học thuộc lòng, khanh cũng y như thế này. Bây giờ chẳng tiến bộ được chút nào.”

Phúc Toàn cười, đáp: “Từ trước đến nay, Hoàng thượng ham học không biết mệt mỏi, thần thấy mà chùn bước.”

Hoàng đế hứng khởi nói: “Ngày đó trăm cũng bướng bỉnh, ngày ngày đều mong đến lúc tan học để tới Bồ Khố phòng đùa nghịch.”

Phúc Toàn đáp: “Tất nhiên Phúc Toàn còn nhớ. Vì Hoàng thượng còn nhỏ nên thắng không nhiều.”

Hoàng đế hiểu Phúc Toàn cố ý khích y, mà y cũng đang vui nên cười, nói: “Rõ ràng là khanh thua nhiều.”

Phúc Toàn trả lời: “Hoàng thượng thua còn phải cho thần một con dê đầu xanh to mà, sao giờ lại không nhận?”

Hoàng đế nói: “Vốn dĩ là khanh thua, trẫm thấy khanh buồn bã nên mới cho khanh con dê đầu xanh đó.”

Phúc Toàn cười, nói: “Lần đấy rõ ràng là thần thắng, Hoàng thượng nhớ nhầm rồi.”

Nhắc tới nợ cũ thuở nhỏ, Hoàng đế liền phá lên cười. “Vậy hôm nay chúng ta lại thi, xem ai thắng ai thua.”

Phúc Toàn chỉ mong có thể, hấn nói: “Vậy hôm nay thần tiếp tục đấu với Hoàng thượng.”

Tâm trạng Hoàng đế rất vui, y thay áo, cùng Phúc Toàn đi tới Bộ Khô phòng. Lại chợt nhớ ra một chuyện nên y căn dặn Lý Đức Toàn: “Vừa nãy nghe Dung Nhược xin thỉnh an, người đi truyền hấn đến Bộ Khô phòng gặp trẫm.”

Lý Đức Toàn “vâng” một tiếng, quay đầu lệnh cho tên tiểu thái giám đi, còn mình vẫn ở lại hầu hạ, đi theo sau Hoàng đế không quá xa cũng không quá gần.

Hoàng đế ngày càng hào hứng, thay một chiếc áo mỏng, giày nhẹ, cùng đi với Phúc Toàn. Hai người lại những chuyện thú vị thời thơ ấu, cười nói vui vẻ. Đến Bộ Khô phòng, tiểu thái giám đi truyền Dung Nhược đã trở về, hấn thở hắt hắt, ghé vào tai Lý Đức Toàn nói mấy câu. Hoàng đế bất ngờ nhìn thấy. Y vốn nghiêm khắc với người hầu cận, giờ quát lớn: “Chuyện gì mà lén la lén lút thế hả?”

Tên tiểu thái giám sợ hãi quỳ sụp xuống, đập đầu một cái nhưng không dám lên tiếng, mắt liếc trộm về phía Lý Đức Toàn. Lý Đức Toàn biết là không giấu được, đành tiến lên một bước, khẽ bấm báo: “Hoàng thượng bớt giận... Lát nữa nô tài sẽ bẩm rõ ràng lại cho người.”

Phúc Toàn vô cùng nhanh nhẹn, thấy việc có chút khó nói, trong lúc cấp bách liền nảy ra một ý, liền nói với Hoàng đế: “Hoàng thượng, thần xin phép ra ngoài một lát. Thần xin đi vệ sinh... Thần thật sự là... không nhịn được nữa rồi.”

Theo quy tắc khi gặp Hoàng đế, Hoàng đế không cho phép bề tôi lui xuống thì bề tôi không thể tự ý lui. Phúc Toàn ở bên Hoàng đế đã lâu, Hoàng đế nghĩ hẳn không nhịn được thật nên không nén được cười. “Đừng có cố nhịn mà sinh bệnh, mau đi đi!” Có tên thái giám lên dẫn Phúc Toàn rời đi. Nụ cười trên mặt Hoàng đế dần nhạt đi, y hỏi Lý Đức Toàn: “Chuyện gì?”

Lý Đức Toàn thấy chung quanh đều là cung nữ, thái giám, mà chuyện này hẳn không dám qua loa, vì vậy hẳn ghé vào tai Hoàng đế nói nhỏ vài câu. Hắn ở rất gần Hoàng đế, có thể nghe rõ ràng tiếng hít thở ngày càng hỗn loạn của y. Hoàng đế cố gắng kiềm chế, điều chỉnh lại nhịp thở, trên mặt không lộ ra vẻ vui buồn, một lúc lâu sau mới nói: “Chuyện này không được để bất kì ai biết.”

Phúc Toàn về tới Bồ Khố phòng. Bồ Khố phòng vốn là một gian phòng vô cùng rộng rãi, thông thoáng, ở giữa trải thảm rất dày. Chung quanh đang có bốn, năm cặp đang đấu vật, vô cùng náo nhiệt. Hoàng đế ngồi bên trên, Lý Đức Toàn đứng bên cạnh, thấy hắn tiến vào thì ra hiệu, ngón giữa tay phải của hắn nhẹ đặt lên cổ tay trái, đây là ám hiệu cho biết Hoàng đế đang tức giận. Phúc Toàn thấy vẻ mặt Hoàng đế bình thản, ngồi nghiêm không nhúc nhích, ánh mắt đang xem đấu vật, không thể hiện chút buồn vui. Hắn hồi hộp, biết từ trước tới nay Hoàng đế hỷ nộ không thể hiện ra ngoài, còn

nếu đã dăm chiêu thì chắc chắn là đang vô cùng tức giận. Hấn bần khoản không biết là vì chuyện gì.

Hấn lại nhìn Lý Đức Toàn. Lý Đức Toàn lắc đầu, ra ý không liên quan tới hấn, hấn mới yên tâm đôi chút. Lúc này, có tên thái giám vào bẩm báo: “Bẩm Hoàng thượng, Nạp Lan đại nhân đã tới.”

Lông mày Hoàng đế hơi cau lại, chợt nói: “Bảo hấn vào đi!”

Nạp Lan cung kính hành đại lễ gặp Hoàng đế. Hoàng đế lạnh nhạt nói: “Đứng dậy đi!” rồi chợt cười một cái, hỏi hấn: “Hôm nay là ngày đại hỷ của khanh, khanh nên đập đầu với Dụ thân vương một cái, đó là người mai mối cho khanh đấy!”

Nạp Lan bèn đến hành lễ trước Phúc Toàn. Phúc Toàn đang lo lắng thấp thỏm, vội đỡ hấn dậy. Chợt nghe Hoàng đế nói: “Trẫm không có gì hay ho để thưởng cho khanh. Chúng ta cũng đấu một ván, khanh thắng thù trẫm thưởng cho khanh danh hiệu dũng tướng, khanh thua thì đêm nay không được động phòng, phạt khanh ở đây chép *Tứ thư* thấu đêm cho trẫm.”

Phúc Toàn thấy Hoàng đế tuy là đang cười nhưng trong mắt lại chẳng hề có ý cười. Trong lòng càng căng thẳng, hấn nháy mắt với Nạp Lan một cái. Nạp Lan hơi ngần người, liền cung kính đáp: “Vi thần tuân chỉ!”

Lúc đó Mãn Châu nhập quan chưa lâu, hoàng tộc vương công rèn luyện đấu vật để giải trí. Con cháu Bát kỳ, chẳng ai là chưa từng luyện đấu vật từ nhỏ, trong tiếng Mãn, đấu vật gọi là “bố khó”. Triều đình lập ra Thiện Phúc doanh chuyên về môn này, vốn là những người giỏi đấu vật của Ngao Bái năm xưa. Thuở thiếu niên, Hoàng đế rất thích môn đấu vật, gần như ngày nào cũng luyện, nhưng mấy năm gần đây phải bình định tam phiên, việc chính sự, quân sự ngày càng nhiều nên dần giảm xuống từ ba tới năm ngày mới luyện một lần, khả năng thì vẫn không hề giảm sút. Nạp Lan cũng biết

Hoàng đế rất giỏi đấu vật, tuy hẳn cũng luyện tập nhiều nhưng chưa từng so đấu với Hoàng đế nên tất nhiên có chút bất an.

Hoàng đế vỗ tay, mấy người đang vật nhau giữa sân đều ngừng lại, cung kính thông tay lui xuống. Phúc Toàn cứ định nói lại thôi, cuối cùng vẫn mở miệng: “Hoàng thượng...”

Hoàng đế khẽ cười. “Đợi trăm đây với Nạp Lan đã, chúng ta sẽ so tài sau.” Lý Đức Toàn vội cầm lấy chiếc áo choàng của Hoàng đế, để lộ ra bên trong là bộ y phục bó ngấn màu đen. Nạp Lan cũng đành thay ra áo ngấn, nói: “Thần thất lễ!” Nói xong mới đi lên sân.

Hoàng đế không hề nương tay, không đợi Nạp Lan đi bước tiếp theo đã giơ chân ngáng hẳn. Nạp Lan bị bất ngờ, chưa kịp phòng bị thì đã bị Hoàng đế đánh ngã “phịch” xuống trên nền đất. Đấu sĩ bốn phía thấy một chiêu này của Hoàng đế vừa gọn gàng, linh hoạt lại nhanh nhẹn mà đẹp mắt thì không khỏi ủng hộ rầm rầm. Nạp Lan đứng dậy. “Thần thua rồi.”

Hoàng đế nói: “Lần này là trăm tấn công bất ngờ, không tính. Chúng ta đấu lại.”

Nạp Lan cũng luyện tập đấu vật, kỹ thuật rất khá nhưng đối mặt với chiêu vật của Hoàng đế, ắt phải phòng thủ nghiêm ngặt. Hai người đấu một lúc, cuối cùng Hoàng đế cũng nhìn ra sơ hở của hẳn, giơ chân, Nạp Lan lại ngã “phịch” xuống đất. Đầu óc choáng váng, mắt hoa, bốn bề là âm thanh âm âm như tiếng sấm rền, hẳn đứng dậy, nói: “Vi thần lại thua rồi.”

“Khanh khi quân phạm thượng!” Sắc mặt Hoàng đế như phủ sương, gằn từng chữ: “Hôm nay khanh không dốc hết sức, trăm phạt khanh tội bất kính!”

Nạp Lan vừa sợ hãi vừa kinh ngạc. Thấy ánh mắt Hoàng đế như có tia lửa, lạnh lẽo như muốn xuyên qua thân thể hắn, hắn không kịp được mà giật mình. Hai bên lại bắt đầu lần nữa, lần này phòng thủ nghiêm ngặt hơn. Tiếng bước chân của hắn và Hoàng đế giẫm lên tấm thảm dày phát ra những âm thanh nặng nề. Tim đập vừa nhanh vừa mạnh. Thời tiết tháng Tư đã có chút ẩm áp, sau một hồi hoạt động như vậy thì mồ hôi túa ra, theo sườn mặt mà rơi xuống. Giống như khi nãy ở trong vườn, mấy cành liễu phất vào mặt hắn, ngứa ngứa mà nóng rục. Gió mang hương thơm thanh khiết, thoang thoang. Hắn vừa mất tập trung thì đột nhiên bị ngáng, lại ngã ụch xuống đất như trời long đất lở. Lần này ngã đau hơn cả hai lần trước, đầu cũng tê rần, cơn đau như lan ra khắp toàn thân. Khuỷu tay Hoàng đế quàng ở cổ hắn, dùng lực mạnh. Hắn lập tức cảm thấy hít thở khó khăn. Hoàng đế không hề nhẹ tay mà ngày càng siết chặt. Hắn không thở được liền giãy giụa theo bản năng, trước mắt mơ hồ thấy đôi mắt đen láy của Hoàng đế đang nhìn chăm chăm vào hắn một cách dữ tợn, như có thể bắn ra lửa. Trong lòng hắn có một sự sợ hãi mơ hồ... Chẳng lẽ Hoàng đế muốn siết cổ hắn đến chết?

Hắn cố gắng muốn giãy ra nhưng khuỷu tay Hoàng đế như nặng ngàn cân, dù hắn có giãy giụa thế nào cũng vẫn bị đè chặt ở đó, không xô dịch được một phân. Hắn chỉ cảm thấy máu đang dồn hết lên não, trước mắt dần tối sầm, hai tai nghe thấy tiếng ù ù, vẫn không thể hít thở. Hắn quơ tay loạn xạ nhưng chỉ túm được tấm thảm dày. Đúng khoảnh khắc sắp lâm vào sự u ám tuyệt vọng đó, bỗng như nghe thấy tiếng Phúc Toàn kêu to: “Hoàng thượng!”

Hoàng đế lấy lại tinh thần, lập tức buông lỏng cánh tay. Nạp Lan bắt chợt hít thở được liền ho liên tục. Hắn há miệng hớp lấy từng ngụm không khí, đầu vô cùng đau đớn, nơi cổ nóng hừng hực như mới nuốt phải than hồng. Tay hắn bất giác đưa lên chạm vào cổ, da thịt đau đớn như bị cháy sém, có lẽ đã thâm tím một mảng. Sau một lúc lâu mới trở lại bình thường, hắn

đứng dậy hành lễ, gắng gượng nở nụ cười. “Thần đã cố gắng hết sức nhưng vẫn thua, xin Hoàng thượng trách phạt!”

Trán Hoàng đế rịn mồ hôi, cầm lấy chiếc khăn ẩm từ Lý Đức Toàn, lau qua mồ hôi trên mặt, bờ môi hiện lên một nụ cười khẽ. “Trẫm hơi nặng tay, không làm khanh bị thương chứ?”

Nạp Lan đáp: “Hoàng thượng đã nương tay với thần rồi, trong lòng thần hiểu, vẫn xin Hoàng thượng trách phạt!”

Hoàng đế mỉm cười cười. “Hôm nay là ngày vui của khanh, vì sao trẫm phải phạt khanh? Khanh phải về bên tân phu nhân của khanh mới được.” Y cũng không nhìn hắn một cái, chỉ nói: “Trẫm mệt rồi, khanh lui đi!”

Chương 45: Thân này thật khổ

Phúc Toàn đi cùng Hoàng đế đến Từ Ninh cung. Thái hoàng thái hậu vừa ngủ trưa dậy. Tổ tôn ba người cùng dùng điểm tâm, lại nói chuyện một hồi thì Phúc Toàn mới lui xuống. Hoàng đế cũng đứng dậy định cáo từ, Thái hoàng thái hậu chợt nói: “Con từ từ hãy đi, ta có chuyện cần hỏi.”

Hoàng đế thoáng giật mình, đáp “vâng” một tiếng. Thái hoàng thái hậu ra hiệu, thái giám, cung nữ trong noãn các đều lui xuống, đến Thôi Bang Cát cũng lui ra ngoài. Tô Mạt Nhĩ đóng cửa lại rồi quay người đi đến đứng sau Thái hoàng thái hậu như trước.

Trong noãn các vốn có một cửa sổ thủy tinh vừa lớn vừa trong suốt ở hướng nam. Thái hoàng thái hậu ngồi trên tràng kỷ, ánh sáng chiếu vào, chiếc trâm cài đầu màu xanh và chuỗi châu ngọc tỏa ánh sáng lấp lánh. Thái

hoàng thái hậu nhìn y chăm chăm, ánh mắt ấy khiến y phải quay mặt đi, được biết vì sao chợt thấy bất an.

Thái hoàng thái hậu hỏi: “Bài giảng chiều hôm nay giảng về sách gì?”

Hoàng đế đáp: “Hôm nay Trương anh giảng *Thượng thư*.”

Thái hoàng thái hậu nói: “Năm tuổi con bắt đầu học tập, trong số các tôn nhi của hoàng tổ mẫu thì con chăm chỉ đọc sách nhất. Sau này sư phó dạy *Đại học* ở thư phòng, ngày nào con cũng ghi hết bài được sót một chữ, hoàng tổ mẫu rất vui mừng, ta chọn chính bài này bắt con đọc mỗi ngày, con còn nhớ chứ?”

Hoàng đế thấy ánh mắt đó long lanh nhìn mình chăm chăm, được thể được đáp: “Tôn nhi vẫn nhớ.”

Thái hoàng thái hậu cười. “Vậy con đọc cho hoàng tổ mẫu nghe.”

Khóe miệng y hơi trễ xuống, rồi y ngẩng lên, chậm rãi đọc: “Người cai trị quốc gia được thể kíp thận trọng, nếu được ắt bị thiên hạ trừng phạt.”

Thái hoàng thái hậu hỏi: “Còn nữa?”

“Được lòng dân thì được nước, mất lòng dân thì mất nước.” Giọng Hoàng đế bình thản, được chút rung động. “Đây gọi là quốc gia được lợi làm lợi mà lấy nghĩa làm lợi.”

Thái hoàng thái hậu gật gật đầu. “Khó cho con vẫn nhớ... “Người cai trị quốc gia được thể được thận trọng”, cách làm việc của con bây giờ mà truyền ra ngoài thì hoàng tộc sẽ nghĩ thế nào? Sao con được siết chết luôn Nạp Lan Tính Đức đi? Ta đợi xem con giải thích với thiên hạ như thế nào!” Giọng điệu của người bỗng trở nên lạnh lùng “Đường đường là thiên tử Đại

Thanh mà lại đi ghen tức với bề tôi, còn vật nhau nữa. Lúc tám tuổi con đăng cơ, mười chín năm trở lại đây đối mặt với bao sóng to gió lớn, hoàng tử mẫu luôn theo dõi con vượt qua từng chuyện. Đến hôm nay con lại tự sa ngã như vậy!” Người khẽ lắc đầu. “Huyền Diệp, mấy năm nay hoàng tử mẫu luôn tận tình khuyên bảo, con quên hết rồi sao?”

Hoàng đế quỳ xuống, đáp nhỏ: “Tôn nhi được dám quên. Sau này tôn nhi nhất định sẽ không như vậy nữa.”

Thái hoàng thái hậu cất giọng nặng nề: “Con tuyệt đối được được quên!”

Người rút ba thước lụa trắng dưới chiếc gối to, tiện tay quẳng xuống đất. Dải lụa rất nhẹ, mở bung ra rồi bay phất phơ trên không trung, như một đám mây mềm mại ở nơi xa nhất trên bầu trời xanh nắng đẹp kia, rồi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất trong yên lặng. sai bảo Tô Mạt Nhĩ: “Cầm lấy đưa cho Lâm Lang, nói là ta ban thưởng.”

Hoàng đế như cảm thấy có sét đánh bên tai, thấy Tô Mạt Nhĩ vâng lời cầm đi, trong lúc cấp bách y vội đẩy Tô Mạt Nhĩ lão đảo, tay giữ chặt lấy dải lụa, gọi một tiếng: “Hoàng tử mẫu!” Bất chợt hiểu ra chân tướng, như dường như vẫn chưa chịu tin, y thì thào tự nói với mình: “Là người... Thì ra là người.”

Hoàng đế vẫn nắm chặt dải lụa kia, không hề nhúc nhích, một lúc lâu, sau giọng nói cất lên vừa lạnh lẽo vừa chua chát: “Vì sao hoàng tử mẫu phải ép con?”

Thái hoàng thái hậu hiền từ nói: “Con ngoan, con còn nhớ không, ngày nhỏ trên cánh tay con có mụn nhọt, đau đớn vô cùng, ngày nào cũng sốt cao không dứt, uống bao nhiêu thuốc cũng không khỏi, cuối cùng ngự y phải dùng dao khoét chỗ thịt đó. Con còn nhỏ tuổi như vậy nhưng vẫn kiên cường không khóc tiếng nào, mắt nhìn ngự y rửa sạch mụn, máu. Sau đó

miệng mới dần đóng vảy rồi khỏi hẳn.” Người nhẹ nhàng cầm lấy tay Hoàng đế. “Tất cả mọi thứ hoàng tổ mẫu làm đều vì muốn tốt cho con.”

Trong lòng Hoàng đế vô cùng đau đớn, y ngẩng lên, nói: “Hoàng tổ mẫu, nàng không phải là mụn nhọt của Huyền Diệp, nàng là tính mạng của Huyền Diệp. Hoàng tổ mẫu tuyệt đối không thể lấy đi cái mạng này của tôn nhi được.”

Thái hoàng thái hậu nhìn y, trong mắt y là đau thương vô hạn. “Con thật là hồ đồ. Lúc đầu hoàng tổ mẫu không biết... Người Hán có một câu: “Dưa hái non không ngọt.” Người Mãn Châu chúng ta cũng có một câu: “Chim ung trên trời trên núi Trường Bạch cùng con cá dưới sông Tùng Hoa không thể bay cùng nhau” ...” Người duỗi tay đỡ Hoàng đế đứng dậy, bảo y đến ngồi bên cạnh, vẫn cầm tay y, chậm rãi nói: “Trong lòng nó đã có người khác, dù con đối tốt với nó thì trong lòng nó cũng khó mà có con. Sao con vẫn không chịu tình ngộ vậy? Phi tần hậu cung nhiều như thế, ai cũng mong có được sự sủng ái của con, việc gì phải tự làm khổ mình?”

Hoàng đế đáp: “Phi tần hậu cung tuy nhiều nhưng chỉ có nàng hiểu tôn nhi, chỉ có nàng hiểu được tôn nhi muốn gì?”

Thái hoàng thái hậu bật cười, nói: “Thế con thì sao? Con có hiểu nó không? Con có biết nó cần gì không?” Rồi người nói với Tô Mạt Nhĩ: “Gọi Bích Lạc đến.”

Bích Lạc đi vào, vì nàng ngày ngày gặp Hoàng đế nên chỉ khom gối thỉnh an. Thái hoàng thái hậu hỏi nàng: “Bình thường Vệ chủ nhân thích làm những gì?”

Bích Lạc nghĩ một hồi rồi đáp: “Ngày thường, Vệ chủ nhân nếu không đọc sách, viết chữ thì đều thêu thùa, may vá. Nô tỳ mang hết những sách, những bức thêu mà chủ nhân đọc và thêu mấy ngày nay đến đây rồi ạ.”

Nàng nói xong thì đem trình hết sách và bức thêu lên. Thh nhìn số sách, có vài cuốn là kinh Phật, người cũng chỉ thoáng liếc qua, nhưng Hoàng đế thì thấy trong số những bức thêu có một chiếc túi nhỏ nhỏ, đường thêu tinh tế, ở phía dưới có buộc tua rua màu vàng liền biết là thêu cho mình. Y nhớ lại lúc ở Càn Thanh cung ngày trước, nàng nói muốn thêu tặng y một chiếc túi nhỏ. Đây là phong tục cũ của tộc Mãn Châu, người vợ mới cưới sẽ thêu tặng chồng một chiếc túi nhỏ để mong trăm năm hòa thuận. Nhưng chiếc túi chưa thêu xong mà bị đứt chuyện hoãn lại. Lúc này Hoàng đế nhìn thấy, trong lòng xúc động, chỉ cảm thấy có một nỗi đau đớn khó nói nên lời. Thái hoàng thái hậu cầm chiếc túi, nói với Bích Lạc: “Những chuyện ngày trước người kể lại từ đầu cho Hoàng thượng nghe.”

Bích Lạc đáp: “Hôm đó chủ nhân từ phủ Quý chủ nhân về, trông có vẻ rất đau khổ. nô tỳ nghe người nói là người muốn có một đứa con.” Tâm trạng Hoàng đế vốn đã rất rối loạn, nghe thấy câu này thì thân chấn động. Bích Lạc nói tiếp: “Tết Vạn thọ của Hoàng thượng, nô tỳ có nói là xin chủ nhân hãy thêu tiếp chiếc túi này để làm quà mừng, chủ nhân lần nữa không chịu, một mực muốn viết chữ, lại mực sai nô tỳ đem đi tặng.”

Thái hoàng thái hậu hỏi: “Là những chữ gì?”

Bích Lạc cười, đáp: “Nô tỳ không biết chữ, hơn nữa đó là quà của Hoàng thượng nên nô tỳ không dám mở ra xem. Nô tỳ đích thân giao cho Lý công công rồi đi về. Chủ nhân viết những gì thì nô tỳ không biết.”

Thái hoàng thái hậu nói: “Người lui xuống đi!”

Hoàng đế ngồi đó, lặng lẽ không lên tiếng. Thái hoàng thái hậu khẽ thở dài. “Nó đã viết những gì, Bích Lạc không biết, ta cũng không biết, nhưng ta biết rằng vì những chữ này của nó mà con cam tâm tình nguyện lừa chính mình! Đến nay, con còn không rõ, nó đã thật lòng với con bao giờ chưa? Chẳng qua nó muốn tự bảo vệ mình, tính toán cho tương lai của nó... Nó

muốn có một đứa con, không phải là vì phi tần nơi hậu cung nếu không có còn thì cả đời không nơi nương tựa hay sao? Nó chẳng mảy may để ý tới tâm tư của con, từ trước đến nay nó chưa từng nghĩ sẽ trông cậy vào con cả đời, chưa từng tin tưởng con. Nó biết rằng con đối với nó rất chân thành, nhưng nó lại lấy sự chân thành của con để đùa giỡn trong lòng bàn tay! Nếu là chuyện khác thì dù là trăm chuyện, ngàn chuyện hoàng tử mẫu cũng theo ý con, nhưng con xem đó, con không thể bỏ được, chung quy lại, nó trở thành cái gai trong lòng, bất cứ lúc nào cũng khiến con nổi loạn. Con phải Nạp Lan Tính Đức đi quản lý Tứ viện, đẩy hấn đi xa như thế, hôm nay còn suýt giết chết hấn. Hấn là ai chứ? Hấn là đại công tử của trọng thần Minh Châu trong triều chúng ta. Trong lòng con có hận thù riêng tư chẳng phải sẽ khiến cho bề tôi thất vọng hay sao?”

Thái hoàng thái hậu lại thở dài một tiếng. “Tráng sĩ chặt tay, róc xương trị thương, thà đau một lần còn hơn. Con là nam nhi đội trời đạp đất của Mãn Châu chúng ta, là hoàng đế Đại Thanh, là thiên tử của vạn dân, càng phải giữ được, bỏ được. Hãy để hoàng tử mẫu chấm dứt việc này cho con.”

Trong lòng y đầy ắp bi thương cùng lạnh lẽo. Mảnh lụa siết chặt trong tay y, mồ hôi ướt đẫm lòng bàn tay. Y ngẩn ngơ nhìn nắng chiều ngoài cửa sổ, chiếu lên hành lang như gấm vóc thêu trăm hoa. Máy chấu thược dược đang độ nở bung, cánh hoa đỏ tươi như màu son. Nắng chiều chiếu lên nó càng toát ra sức nóng như muốn bốc cháy, làm bỏng mắt người ta. Trong tai y chỉ nghe tiếng Thái hoàng thái hậu êm dịu, mượt mà như nước: “Con ngoan, hoàng tử mẫu biết con buồn. Lúc Hách Xả Lý mất, con cũng buồn như thế này, nhưng ngày tháng trôi qua, con sẽ dần quên đi. Trong lục cung cũng có không ít mỹ nhân, không thì, cứ cách ba năm lại tuyển tú nữ một lần. Trong Mãn – Mông – Hán quân, Bất kỳ, người đẹp hay tài nữ, chúng ta cũng có thể chọn làm phi tần.”

Cuối cùng thì Hoàng đế cũng mở miệng, giọng nói có vẻ mơ hồ, như một người ở nói xa xôi tận cuối chân trời cất giọng: “Nhiều người như vậy, nàng

không phải đẹp nhất, cũng không phải giỏi nhất, thậm chí nàng chưa từng chân thành với con, thậm chí còn tính kế với con, nhưng hoàng tổ mẫu à, tôn nhi cũng chẳng còn cách nào. Bây giờ tôn nhi mới hiểu được tình cảm ngày đó của hoàng a mã đối với Đông Ngạc Hoàng quý phi. Tôn nhi tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn nàng chết được.”

Thái hoàng thái hậu cảm thấy hai bên thái dương không ngừng giật giật, gân xanh trên trán cũng nổi lên, giơ tay như muốn tát một cái. Thấy hai mắt y nhìn mình, ánh mắt đau buồn, khổ sở xen cùng sự bất đắc dĩ, kết thành một khối tuyệt vọng, nơi mềm yếu nhất trong tim đã rung động, chột nhớ đến rất lâu, rất lâu trước đây, lâu tới, ức như ở kiếp trước, cũng có người từng nói với bà rằng: “Nàng không phải đẹp nhất, cũng không phải giỏi nhất, con biết nàng chưa từng thành thật với con, thậm chí còn biết rõ nàng tính kế với con, nhưng con cũng chẳng còn cách nào.” Cùng một ánh mắt say mê điên dại, cùng một sự si tình nóng bỏng ở một góc khuất trong tim luôn nhớ mãi trong tim. Không ai biết người từng phụ những gì, không ai biết người đó đã đối xử với người rất tốt, những người đã phụ rồi, đời này đã phụ rồi.

Bàn tay người rãi giờ ra, từ từ buông xuống, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Hoàng đế, nói khẽ: “Hoàng tổ mẫu không bức con, từ thuở ấu thơ con đã biết giới hạn rồi. Ngày nhỏ con hút thuốc, hoàng tổ mẫu chỉ nhắc một lần là con bỏ ngay. Con phải hứa với hoàng tổ mẫu, hãy từ từ quên nó đi, quên hết, quên đến mức như chưa từng quen biết nó vậy.”

Hoàng đế trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nói: “Tôn nhi hứa với hoàng tổ mẫu... sẽ dốc sức để quên nàng.”

Chương 46: Nàng đẹp như mơ

Bích Lạc về tới Trữ Tú cung thì Cẩm Thu đang nhìn tiểu thái giám sắp xếp chậu hoa trong vườn, thấy Bích Lạc về thì nói: “Chủ nhân vừa hỏi muội đã về chưa đấy.” Do xưa nay Lâm Lang luôn khoan dung, chưa từng vênh mặt hất hàm sai khiến nên Bích Lạc tưởng nàng có chuyện quan trọng cần sai bảo nàng ta nên đi vội vào phòng. Lâm Lang đang ngồi trên tràng kỷ đọc sách, thấy nàng ta đi vào thì đặt cuốn sách xuống, vẻ mặt bình thản như thường lệ, chỉ hỏi: “Hoàng thượng gọi người đến có dặn dò gì không?”

Bích Lạc cười cười. “Hoàng thượng cũng chỉ hỏi vài câu chuyện phiếm.”

Lâm Lang “ừ” một tiếng, từ từ quay mặt đi, nhìn mặt trời đỏ rực lúc hoàng hôn, cuối cùng nàng đứng dậy, nói: “Ta có thứ này cho người.”

Bích Lạc theo nàng đi đến giữa phòng, nhìn nàng cầm chìa khóa mở một chiếc rương, cầm lấy hai chiếc hộp lớn bằng gỗ đàn, mở từng hộp ra. Trong điện hơi tối, Bích Lạc bỗng thấy trước mặt ngời sáng, đều là ánh sáng của châu báu. Trong chiếc hộp có vài chiếc vòng tay bằng ngọc lục bảo trơn nhẵn, màu xanh thẫm như hồ nước sâu, hai viên hồng ngọc to như trứng chim bồ câu, màu đỏ óng ánh, ngoài ra còn mấy miếng ngọc lục bảo, mấy chuỗi trân châu Đông Bắc... Trân châu Đông Bắc là trang sức cao quý, từng hạt từng hạt, dù lớn hay bé đều vô cùng tròn trịa... òn vài thứ đồ trang sức phi thúy vô cùng tinh xảo. Bích Lạc được biết vị chủ nhân này được Hoàng đế sủng ái, cứ cách mấy ngày Hoàng đế lại ban thưởng nhưng cũng ngờ lại nhiều đến thế. Lâm Lang khẽ thở dài. “Những thứ này đều do Hoàng thượng ban thưởng. Xưa nay ta không thích mấy thứ này, giữ lại cũng chẳng để làm gì, người và Cẩm Thu mỗi người cầm một hộp đi. Tuy tính tình Cẩm Thu tốt không kiềm chế, lại nhẹ dạ. Nếu lúc này để Cẩm Thu nhìn thấy thì không biết sẽ phản kích đến mức nào. Mấy đồ thường này chưa từng được ghi lại, nếu để người khác biết thì khó tranh khỏi sinh tai họa. Trước nay người luôn thận trọng, hãy giữ thay Cẩm Thu đi. Hai ngày nữa Cẩm Thu được xuất cung rồi, tới lúc đó hãy đưa cho nàng ta, cũng không uổng công hai người theo ta một thời gian.”

Bích Lạc chỉ bật thốt lên: “Chủ nhân!”

©DTV: <http://www.dtv-ebook.com>

Lâm Lang lại chỉ về phía đáy rương, nói: “Bên dưới đó là mấy bức tranh chữ, cũng là do Hoàng thượng ban thưởng. Có mấy bộ *Tổng thư* cùng mấy bức tranh chữ của Tiết Tắc, Thái Ung, Triệu Cát, còn có mấy cuộn tranh *Thôi Tử Tây*, *Vương Ngung*, *Diêm Thứ Vu*... cũng chỉ đáng giá mấy lạng bạc, đối với các người thì vô dụng, thay ta tặng cho người nhà vậy, cũng coi như để nhớ.”

Bích Lạc sợ hãi đến mức không nói nên lời. Lâm Lang cầm một bọc lụa màu xanh từ đáy rương lên, từ từ mở ra. Lần này lại là một tác phẩm thêu, mở ra thì là mười hai bức điều binh, đều là tranh kết hợp với chữ. Bích Lạc thấy đường kim mũi chỉ tỉ mỉ mà sống động, gắng gượng cười, khen: “Khả năng thêu thùa của chủ nhân thật không tồi.”

Lâm Lang từ tốn đáp: “Cái này gọi là *Huệ Tú*... Hoàng thượng thấy ta thích nên cố ý sai người đến Giang Nam tìm. Thật là khiến Tào đại nhân tốn không ít công sức. Chỉ nói là do một nữ tử danh gia thêu lúc nhàn rỗi, trên thế gian này cũng không còn nhiều nữa rồi.”

Bích Lạc nghe giọng nàng buồn bã, không dám nghĩ nhiều, vội cười. “Hóa ra do một nữ tử thêu, dù nàng ta là tiểu thư danh gia vọng tộc thì chỉ cần bảo nàng ta thêu một bức là được, sao lại nói là không còn nhiều?”

Lâm Lang khẽ miết qua từng đường chỉ, thất vọng nói: “Người thêu đã qua đời rồi.”

Bích Lạc chột buồn bã, cảm thấy tình hình không ổn, đang không biết đáp lời ra sao thì Cẩm Thu đến bậm báo, giọng vui vẻ: “Chủ nhân, Hoàng thượng đến ạ!”

Vẻ mặt Lâm Lang vẫn thản nhiên, không hề có vẻ bất ngờ. Bích Lạc khẩn trương thu dọn, Cẩm Thu đi lên chải tóc cho Lâm Lang. Có tiếng vỗ tay từ xa vọng đến, thái giám dẫn đầu đã đi vào cửa viện. Nàng bước ra tiếp giá, Hoàng đế lại đích thân đỡ nàng. Lý Đức Toàn liếc mắt một cái, tất cả các cung nữ, thái giám đều lui xuống, đến Cẩm Thu và Bích Lạc cũng tránh đi.

Hoàng đế vẫn như ngày thường, mỉm cười hỏi nàng: “Nàng đang làm gì thế?”

Nàng chột nở nụ cười, nhưng không đáp. “Lâm Lang có một chuyện muốn xin Hoàng thượng.”

Hoàng đế “ồ” một tiếng rồi nói: “Nàng cứ nói ta nghe xem.”

Nàng hơi ngẩng lên nhìn Hoàng đế, áo gấm vàng nâu thường ngày thêu hoa văn chữ phúc, chỉ có cổ và tay áo lật lên là màu vàng, ống tay áo có thêu hoa văn rồng bằng chỉ đỏ. Đường thêu vô cùng tinh tế, một đường ẩn hiện như hòa vào với lớp vải lụa vàng thành một màu như màu máu. Giống như ánh nến lơ mờ, đo đỏ mà nàng nhìn thấy qua lớp rèm lúc trời còn chưa sáng hẳn, trong buổi sáng sớm của một ngày nào đó trong ký ức.

Nàng chột nhớ lại rất lâu về trước, hình như là một đêm mùa xuân, một mình nàng ngồi thêu dưới ánh đèn. Ngọn đèn nhỏ bé khiến mắt nàng mỏi nhừ. Đêm khuya rất yên tĩnh, dường như nghe thấy cả tiếng côn trùng kêu khe khẽ. Gió lạnh thổi vào rèm khiến nó khẽ bay lên. Ánh nến lập lòe. Nàng cúi đầu đã lâu, gáy đã thấy tê tê khó chịu nhưng vẫn cố nhìn vào chiếc áo, tỉ mỉ gỡ rồi tách từng sợi chỉ thành sợi ngang sợi dọc... hoa văn rồng vàng... chiếc áo đó phảng phất một mùi hương xa lạ.

Hiện tại, mùi hương nhạt đó đã trở nên quen thuộc, tỏa ra từ ống tay áo Hoàng đế. Nàng chột thấy sợ hãi. Hoàng đế nhìn ánh mắt mềm mại của

nàng như phản chiếu được bóng người trong cung điện âm u, ánh mắt bỗng âm ỉ hắt đi, như ánh nến lúc sắp tàn, nhỏ dần, nhỏ dần... Y hỏi: “Nàng sao thế? Chẳng phải vừa nói có chuyện muốn xin thăm hay sao?”

Vốn dĩ nàng nửa ngồi nửa quỳ ở bậc đế chân, mặt từ vào vạt áo Hoàng đế, nghe y hỏi vậy thì hơi giật mình, một lúc lâu sau mới khẽ hỏi: “Lâm Lang muốn xin Hoàng thượng, nếu như có một ngày Lâm Lang chết rồi, Hoàng thượng không được đau lòng.”

Hoàng đế chợt thấy hơi lạnh từ xương cốt lan ra toàn thân, gượng cười, nói: “Đang yên đang lành, tự dưng nàng lại nói những chuyện như vậy... Tương lai chúng ta còn dài.”

Lâm Lang đáp “vâng”, nói khẽ: “Thần thiếp cũng chỉ nói đùa thôi.”

Hoàng đế đáp: “Chuyện này đâu thể nói đùa được, liên quan đến cả nhà, không thể đùa được.”

Phi tần tự vẫn là tội đại bất kích, càng nặng so với cung nữ tự vẫn. Hoàng đế sợ nàng có ý nghĩ tử tự nên cố ý cất giọng nghiêm trọng. Nàng trầm mặc một lát mới đáp: “Lâm Lang biết chừng mực.”

Hoàng đế xoay mặt đi, không dám nhìn vào mắt nàng. “Mấy ngày gần đây Thái hoàng thái hậu không được khỏe, cần yên tĩnh dưỡng bệnh. Hằng ngày nàng không cần qua đó hầu hạ người.”

Nàng chợt cười. “Đuôi sam của Hoàng thượng rồi rồi, thần thiếp tết lại cho người.”

Trong lòng y vô cùng buồn bã nhưng vẫn gượng cười, đồng ý. Nàng đi lấy lược, lần lượt tháo dài tua rua màu vàng rồi đến dây đính bát bảo thắt ở đuôi tóc của y, rồi nhẹ nhàng gỡ từng lọn tóc. Hoàng đế khoanh chân ngồi đó,

cảm nhận sự chuyển động của chiếc lược bằng sừng tê giác. Hình như tay nàng hơi run, cuối cùng y không đành lòng mà quay đầu đi, làm như không biết.

Do phải lên triều nên giờ Mão Hoàng đế đã dậy. Thái giám, cung nữ hầu hạ y ngồi dậy, rửa mặt rồi lại dùng nước muối súc miệng, cuối cùng mới dâng trà lên. Hoàng đế chỉ nhấp một ngụm rồi đặt xuống, quay người nhìn. Lâm Lang quán mình ngủ trong chiếc chăn lụa màu vàng đỏ, không động dậy, có vẻ như đang ngủ rất say. Mái tóc đen dài mượt mà của nàng xõa trên gối, y duỗi tay ra, cuối cùng kìm lại được, quay rời khỏi noãn các, bước đến ngưỡng cửa lại quay đầu nhìn, nàng vẫn ngủ ngon, màu vàng đỏ vốn là màu ấm áp, dưới ánh nến lại hiện lên một vàng ấm áp mơ hồ. Y nhìn xuống trên người là triều phục, tay áo và cổ áo màu vàng, thân áo và tay áo thêu rồng vàng, chỉ y phục của thiên tử mới được thêu như vậy, vô cùng cao quý.

Cuối cùng y cũng quay mặt đi, Lý Đức Toàn thấy y ra thì vội vàng chạy đến hầu hạ.

“Hoàng thượng khởi giá...”

Kiệu được nâng lên. Một hàng đèn lồng vây quanh. Hai bên đường là tường cung màu đỏ. Bốn bề yên tĩnh, chỉ nghe tiếng bước chân vừa nhanh vừa khẽ phát ra từ đế giày mỏng của thái giám. Nơi xa nhất ngoài cung điện được bao phủ bởi ánh sáng chói lọi của bình minh. Chiếc kiệu được vây quanh bởi cung nữ, thái giám đã ra khỏi Càn Thanh cung, đường lớn vừa rộng vừa dài xuất hiện ngay trước mắt. Từ xa đã nhìn thấy khí thế sừng sững của ba điện lớn: Bảo Hòa, Trung Hòa và Thái Hoa. Dưới ánh nắng sớm mai, mái vòm như mở ra một đường cong hùng vĩ, như con chim ưng trắng kiêu ngạo nhất đang dang cánh trên bầu trời.

Lý Đức Toàn thi thoảng lại lên nhìn sắc mặt Hoàng đế, thấy Hoàng đế từ từ nhắm mắt lại, mặt trời đỏ hồng mới lên, bình minh tươi đẹp chiếu lên

hàng lông mày đang hơi cau lại của y, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Hoàng đế nhanh chóng mở mắt, vẻ mặt lại như bình thường, miệng nói: “Đi thôi!”

Đến cuối giờ Thìn thì Lâm Lang mới dậy. Cẩm Thu tiến lên hầu hạ nàng mặt y phục, cười cười. “Chủ nhân ngủ say quá, nô tỳ hầu hạ chủ nhân lâu như vậy rồi nhưng chưa từng thấy người ngủ say đến thế.”

Lâm Lang “ừ” một tiếng, hỏi: “Hoàng thượng đi rồi à?”

Cẩm Thu đáp: “Đầu giờ Mão Hoàng thượng đã dậy lên triều rồi. Bây giờ chắc đã bãi triều, nhất định lát nữa sẽ đến thăm chủ nhân.”

Lâm Lang lại “ừ” một tiếng. Nàng nhìn thấy trên giường vẫn còn trải đệm màu vàng, vì mỗi ngày Hoàng đế đều tới nên mới chuẩn bị cho y ngồi, nàng bèn sai Cẩm Thu: “Lát nữa cất cái này vào kho.”

Cẩm Thu hơi ngạc nhiên. “Lát nữa Hoàng đế tới...”

Lâm Lang nói: “Hoàng đế sẽ không đến nữa.”

Nàng cố gắng tự mở chiếc hộp gương lược ra, bên dưới có một ngăn nhỏ, trong đó là một trang giấy Tiết Đào màu sen. Mở ra đọc, vẫn là những nét chữ vô cùng quen thuộc đó: “Bông Lai viện có nàng tiên nữ, lạng lẽ say giấc ngủ ở họa đường. Gối mây xanh biếc, áo gấm thơm. Nhẹ nhàng mở khóa, qua bình phong. Nàng dịu dàng cười xinh đẹp, ánh mắt nhìn nhau xiết bao tình.” Nét bút của Hoàng đế vốn thanh tú mà phóng khoáng. Giấy Tiết Đào là loại giấy được dày công cất giữ cả mấy trăm năm, y dùng mực Đường viết lên, lại càng tinh tế. Bên dưới không đề lạc khoản, chỉ có cái ấn nhỏ có chữ: “Thế nguyên chủ nhân.” Nàng nhớ lại lúc còn hầu hạ ở Càn Thanh cung, chỉ còn một mình nàng ở ngự tiền, y chợt đưa cho nàng tờ giấy này. Nàng mạo muội mở ra xem, đọc xong thì kúng túng chỉ muốn có cái hồ

đề chui xuống. Y ngồi sau ngự án, buông bút, lặng lẽ cười. Lúc đó là chớm đông, trong lò đốt hương Bách Hợp, không khí ấm áp như mùa xuân.

Y nói nhỏ: “Trưa nay trăm sẽ qua thăm nàng.”

Nàng cố gắng tỏ vẻ nghiêm túc. “Nô tỳ không dám, như vậy là phạm vào quy củ.”

Y cười, nói: “Nàng xem lời bài thơ này đi, thật là một câu chuyện đẹp.”

Nàng bối rối, đành đứng thẳng lưng, nói: “Hậu Chủ^[1] là hôn quân, Hoàng thượng không phải là hôn quân.”

[1] Lý Dục, còn xưng là Lý Hậu Chủ – tác giả bài thơ Bồ Tát man, là vị vua cuối cùng của nước Nam Đường thời Ngũ Đại Thập Quốc trong lịch sử trung Quốc.

Y vẫn cười, ngừng một lát lại nói nhỏ: “Vậy thì hôm nay cứ coi như là lần cuối trăm làm hôn quân!”

Nàng sai Cẩm Thu thấp một ngọn nến, duỗi tay đưa tờ giấy lên đầu ngọn lửa, mắt nhìn chăm chăm vào nơi ngọn lửa đang dần khoét vào. Giấy màu sen bị đốt từng tác, từng tác, cuối cùng tất cả đều biến thành tro bụi. Trong đình viện vô cùng yên tĩnh, thi thoảng lại có một tia nắng chiếu vào. Khi còn nhỏ, nàng từng đọc câu thơ: “Xuân đã sắp tàn sân quạnh quẽ. Hoa lê đầy đất cài cửa then.”^[2] Cuộc đời này dài đến vậy, thế nhưng đã kết thúc rồi...

[1] Trích bài thơ Xuân oán của Lưu Phương Bình. Dịch thơ: Phụng Hà

Ngoại truyện: Những mảnh vỡ

Biết tin vui

Đầu hạ, thời tiết đã nóng bức. Hoa lựu đã nở rộ, đang có dấu hiệu úa tàn. Nơi cánh hoa có một phần chuyển sang màu nâu. Ban đầu hoa có màu đỏ rực như lửa, một điểm đen này trông giống tro tàn sau khi bị cháy rụi, vô tình lẫn giữa sắc xanh của lá cây nên vô cùng nổi bật. Lý Đức Toàn đã khó chịu từ trước, hẳn gọi tên thái giám chuyên quản về hoa – Lỗ Phụng Niên, chỉ vào đám hoa lựu kia rồi mắng: “Người nhìn đi, người mở to mắt ra mà nhìn xem đây là gì? Hoa cháy khét cả rồi còn không biết mà dọn đi? Cả ngày các người ăn gạo trắng, sao đến công việc của mình mà cũng không chăm chút được hả? Lát nữa nếu để Hoàng thượng nhìn thấy thì chẳng còn mặt mũi nào nữa, rồi xem mấy cái đùi chó của các người có phải chịu trọng thương không!”

Hắn là tổng quản thái giám, các thái giám đứng đầu trong cung không ai không dám vâng lời hắn. Lỗ Phụng Niên bị mắng thì chỉ biết liền miệng vâng dạ rồi vội vàng dẫn người đi dọn. Lúc Hoàng đế ngủ trưa dậy thì một hàng chậu hoa lựu ngoài Càn Thanh cung đã bị chuyển đi từ lâu, thay vào đó là mấy chậu gốm lớn được trang trí bằng tranh phong cảnh, bên trong có những tán lá sen to xòe ra, một màu xanh lục khiến người ta có cảm giác mát mẻ.

Hoàng đế nhìn những phiến lá sen tròn trịa, to nhỏ khác nhau, sắc xanh tươi mát thì không thể ho dừng lại ngắm nghía. Trong làn nước xanh biếc, lá sen xanh tươi, cá vàng màu sắc rực rỡ bơi qua bơi lại một cách nhàn nhã. Lý Đức Toàn nhìn Hoàng đế đứng chấp tay ngắm cá, lên tiếng: “Nắng trưa không tốt, nô tài sẽ sai người mang ô tới che cho Hoàng thượng.”

Hoàng đế cũng chẳng ngẩng lên, chỉ nói: “Không cần.”

Ánh nắng chiếu vào làn nước, trong thấy đáy, những chú cá đang tung tăng trong khoảng không, thật giống như Liễu Hà Đông nói: “Nhu giữa không trung vô bờ bến, nắng soi tận đáy, bóng đổ đá này. Chợt đứng bất động, thoát cái bơi xa, thoãn thoắt qua lại.” Đúng lúc Hoàng đế đang thất thần, chợt nghe tiếng Lý Đức Toàn nói nhỏ: “Nô tài có chuyện muốn bẩm Hoàng thượng.”

Hoàng đế “ừ” một tiếng, vẫn nhìn vào những chú cá đang thoắt ẩn thoắt hiện, thuận miệng nói: “Người nói đi!”

Lý Đức Toàn ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng vái một cái, giọng nói vừa nhẹ vừa nhanh: “Nô tài xin báo tin mừng cho Hoàng thượng. Lưu đại nhân của Thái y viện vừa bắt mạch cho Vệ chủ nhân, nói là Vệ chủ nhân có tin vui.”

Câu nói này vốn rất dài, nhưng hẩn lại bẩm rất nhanh. Dường như Hoàng đế chưa nghe rõ lắm, ánh mắt vẫn dán chặt vào đám cá kia, một lúc lâu sau thì xoay mặt lại. Ánh mặt trời chiếu thẳng lên mặt Hoàng đế, sáng loà đến chói mắt. Lý Đức Toàn không nhìn ra vẻ mặt Hoàng đế là vui hay buồn, đúng lúc đang lo lắng bất an, Hoàng đế giống như là chợt nhớ ra chuyện gì vô cùng quan trọng, quay người bước thoãn thoắt ra ngoài.

Lý Đức Toàn giật mình, vội vàng chạy theo. Bước chân của Hoàng đế rất nhanh khiến hẩn khó hiểu, chỉ kịp ra hiệu với thái giám đứng sau lưng rồi thở hổn hển đuổi theo. Hẩn gọi liên tục mấy tiếng. “Hoàng thượng!” nhưng Hoàng đế chẳng đáp lời, bước chân ngày càng nhanh. Lúc này mới thấy nghi trượng và cận vệ theo đến từ phía xa xa. Hoàng đế đi thẳng qua Long Phúc môn rồi đi theo đường nhỏ về hướng bắc. Đến tận Dục Khôn cung thì thái giám cận vệ mới cầm đồ nghi trượng đuổi đến nơi. Lý Đức Toàn mướt mát mồ hôi, mắt nhìn lên bức tường cung trước mặt như một con rồng lớn màu đỏ rực chạy thẳng đến hướng bắc. Hẩn đã hiểu được phần nào, vội chạy theo sát sau Hoàng đế.

Đến Thê Hòa điện, rẽ về phía tây là thấy ngay một cung điện trước mắt. Hoàng đế đi vội vàng đến đây, mồ hôi đã lấm tẩm trên trán. Ngẩng đầu nhìn lên tấm biển treo ngang trước điện, bước chân y chợt khựng lại rồi đứng im tại đó, không bước tiếp nữa. Lý Đức Toàn vội nói: “Nô tài phái người vào trong mời chủ nhân tiếp giá.”

Hoàng đế im lặng, một lúc sau thì chậm rãi quay người. Lý Đức Toàn cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng hắn hiểu tính tình Hoàng đế nên không dám hỏi nhiều. Về mặt Hoàng đế vẫn như thường ngày, chỉ có chút mệt mỏi. Dường như bị mệt sau cả quãng đường vội vã vừa rồi, lại giống như có một nỗi buồn nào đó. Lúc đó đã là giữa trưa, Lý Đức Toàn thấy trên mặt Hoàng đế đầy mồ hôi nên sai người dâng khăn lên.

Hoàng đế cũng không chú ý đến việc lau mặt, cầm chiếc khăn mà như cầm thứ gì nặng ngàn cân, rất lâu sau mới từ từ lau mồ hôi. Y đi về rất chậm. Lúc đến thì bước nhanh vô cùng, lúc về thì dường như quá mệt rồi, chân lê từng bước một. Xung quanh yên lặng, tĩnh mịch, chỉ nghe tiếng ve kêu đầu đó, râm ran không ngừng.

Hoàng đế về tới Càn Thanh cung thì vào đông noãn các rồi ngồi xuống. Y tiện tay cầm một cuốn sách đang đặt trên ngự án, là quyển mới được trình lên hôm qua, tập ca mà Anh Vũ điện mới dâng, y chỉ cầm bừa một quyển, lại đúng là *Hán cung thu*. Trang này là đoạn thứ ba, ánh mắt y lướt qua những dòng chữ: "Nàng, nàng, nàng đau lòng từ biệt Hán chủ. Ta, ta, ta vẫy tay ly biệt. Nàng đi về phía gian khổ. Kiêu ta về Hàm Dương. Về Hàm Dương, qua tường cung. Qua tường cung, hết hành lang. Hết hành lang, tới gần phòng. Tới gần phòng, trăng mờ tỏ. Trăng mờ tỏ, đêm sinh lạnh. Đêm sinh lạnh, ve sầu khóc. Ve sầu khóc, cửa sổ xanh. Cửa sổ xanh, không nhớ nữa! Ôi! Không nhớ nữa, trừ khi tim sắt đá, tim sắt đá cũng rơi lệ ngàn hàng."

Trong chớp mắt, sự đau xót vô hạn bao phủ lấy trái tim Hoàng đế, bi thương, khổ sở cứ kéo dài mãi không dứt, dường như đời này, kiếp này sẽ không còn một ngày yên ổn vậy.

Sinh con

Thời tiết vốn rất lạnh, trước giường ngoài chậu than còn đặt cả bếp lò. Do có khói than nên chúng được để ở phía xa. Trên bếp có một chiếc ấm đồng to, nước sôi sùng sục, hơi nóng không ngừng bốc lên. Trên trán Lâm Lang đầy mồ hôi, Bích Lạc cầm khăn nóng lau giúp nàng, một lúc sau lại phải vắt khăn rồi lau tiếp. Lâm Lang nhú mày, trần trọc, miệng như đang thì thầm câu gì đó. Bích Lạc tiến tới gần mới nghe thấy nàng đang hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Bích Lạc dịu dàng đáp: "Bẩm chủ nhân, đã đến giờ Tý rồi."

Nghi Phi đã biết tin từ lúc trống canh một, vội vàng đến đây chăm sóc. Bây giờ thấy nàng ra mồ hôi đầm đìa, chẳng còn sức lực mà nói chuyện nữa, vì vậy mới khuyên: "Thế này thì không được, đã nghiêm trọng đến mức này rồi."

Bích Lạc đáp: "Đã phái người đi báo Quý chủ nhân từ lâu rồi ạ, nhưng Quý chủ nhân đã đi nghỉ mất rồi... Vì sức khỏe Quý chủ nhân không tốt, nghe nói Hoàng thượng từng căn dặn, nếu như Quý chủ nhân đã ngủ rồi thì chuyện nghiêm trọng đến mức nào cũng không được làm phiền."

Nghi Phi hơi cau mày. "Vậy phái người đi bẩm báo Hoàng thượng..."

Lời còn chưa dứt thì Lâm Lang giơ tay nắm chặt tay lấy áo nàng, vì rất yếu nên ngón tay trắng bệch, giọng nói yếu ớt: "Muội không sao. Cửa cung đã khoá rồi, nửa đêm canh ba đừng quấy rầy người ta..."

Nghi Phi là người thẳng tính, lúc này không kiên nhẫn được nữa, nói: "Đây chẳng phải là chuyện nhỏ, một chân muội đã bước vào Diêm Vương điện rồi, còn kiêng nể cái gì nữa?"

Bích Lạc cũng nói: "Nghi chủ nhân nói đúng ạ! Nhất định phải bẩm lên Hoàng thượng, mở cung rồi truyền ngự y đang trực đến."

Lâm Lang nghe nàng nói vậy, tuy bản thân thấy không gấp lắm nhưng lại sợ nếu cứ kéo dài thế này thì còn liên lụy tới bọn họ nữa. Nàng đành khẽ gậy đầu. Nghi Phi lập tức gọi cung nữ bên người là Quyên Tử tới, căn dặn: "Người tới Càn Thanh cung, bảo là ta sai tới, Vệ chủ nhân sắp sinh rồi, dù thế nào cũng phải xin Lý công công bẩm lên Hoàng thượng một tiếng."

Quyên Tử vâng lời rời đi, gọi mở từng lớp cửa một. Đến khi tới ngoài Càn Thanh cung, thái giám đang trực làm khó nàng, nói: "Nửa canh giờ trước vừa có tấu sáu trăm dặm khẩn, ắt hẳn bây giờ Hoàng thượng vừa mới ngủ thôi."

Ngày thường Quyên Tử đi theo Nghi Phi, cũng là một người mồm miệng lanh lợi, nàng thản nhiên nói: "Làm khó Quyên Tử cũng chẳng sao, dù gì đây vốn dĩ không phải việc của ta. Chỉ vì gấp quá nên chủ nhân chúng ta mới phái ta tới. Người tưởng là chuyện gì? Nếu cứ tiếp tục kéo dài thời gian, lỡ như hoàng tử làm sao thì người có gánh nỏ không?"

Tên thái giám kia nghe xong thì vẫn chần chừ, im lặng. Quyên Tử tiếp tục: "Nếu không thì người cứ đi báo cho Lý công công một tiếng, mời Lý công công tới cũng được."

Tên thái giám đó đi vào tìm thái giám đang trực, sai hấn đến bẩm báo Lý Đức Toàn. Lý Đức Toàn nghe xong thì rất bất ngờ. Hoàng đế vẫn chưa ngủ, nghe tiếng thì thâm của bọn họ thì lên tiếng hỏi từ sau rèm: "Có chuyện gì?"

Lý Đức Toàn biết rõ chuyện này, nếu là người khác thì không nói làm gì, đằng này lại là vị chủ nhân đó, vì vậy hấn không chút do dự, bẩm: "Bẩm Hoàng thượng, Vệ chủ nhân sắp sinh rồi."

Hoàng đế lập tức vén rèm lên, ngồi dậy, hỏi: "Sinh rồi?"

Lý Đức Toàn đáp: "Không phải là sinh rồi, là đang chuyển dạ, e là cần phải mở cửa cung để truyền ngự y vào ạ!"

Hoàng đế nói: "Thế còn không mau sai người đi?"

Lý Đức Toàn vội vàng sai người đi. Thấy Hoàng đế bước xuống giường thì lập tức tới giúp y đi giày. Trước đó Hoàng đế chỉ mặc một bộ y phục mỏng nên hấn đi lấy áo choàng đến. Hoàng đế vô cùng sốt ruột, nói với hấn: "Người tự mình tới đó chờ đi, nếu có chuyện gì thì lập tức về bẩm báo."

Lý Đức Toàn ngăn người. "Nô tài qua đó cũng được, nhưng Hoàng thượng ở đây..."

Hoàng đế vốn đã lo lắng lắm rồi, giậm chân một cái, mắng: "Trẫm ở đây có cả đám người hầu hạ, người còn sợ trẫm bay mất chắc? Đi mau, đi mau!"

Tính tình Hoàng đế hướng nội, vui vẻ hay tức giận đều không thể hiện ra mặt. Lý Đức Toàn nghe Hoàng đế nói liền hai tiếng "đi mau", liền biết ngay

chuyện này không thể xem thường, vội vàng thỉnh an rồi lui xuống. Hấn gọi hai tên thái giám cầm theo đèn lồng rồi vội vàng đến Trữ Tú cung.

Lúc Lý Đức Toàn tới Trữ Tú cung thì ngự y đang trực cũng đã đến nơi. Theo lệ thì khi phi tần sinh nở chỉ có bà đỡ hầu hạ. Vì lúc này đã quá nửa đêm, Hoàng đế đặc biệt hạ chỉ cho mở Thuận Trinh môn và Thần Vũ môn, triệu bà đỡ vào cung. Đến khi bà đỡ tới thì trời cũng đã gần sáng.

Lâm Lang cứ đau một trận lại ngừng, đến lúc này đã đau tới mức gần như kiệt sức. Lý Đức Toàn cố ý gọi bà đỡ ra gian ngoài để hỏi han tình hình. Bà đỡ này đã làm việc trong cung nhiều năm, dày dặn kinh nghiệm, nói rằng: "Theo tình hình trước mắt thì có thể xem là vẫn thuận lợi, chắc phải mất một lúc lâu nữa."

Lý Đức Toàn yên tâm, sai người đi bẩm lên Hoàng đế. Hoàng đế vô cùng lo lắng, từ sáng đã phái người sang hỏi mấy lần. Lý Đức Toàn luôn chọn những lời tốt đẹp mà bẩm. Đợi mãi mới đến giờ Mùi cuối cùng thì đứa trẻ cũng ra đời, khóc oa oa. Hấn đích thân về Càn Thanh cung bẩm báo lên Hoàng đế: "Là một vị tiểu a ca, mặt mũi cân đối, trắng trẻo, mập mạp, rất giống Hoàng thượng."

Hoàng đế rất vui mừng, đứng dậy thông thả đi trong noãn các, đi đi lại lại hai vòng lại hỏi: "Rất giống trẫm sao?"

Phi tần hậu cung cũng đã sinh cho Hoàng đế rất nhiều con nhưng Lý Đức Toàn nhìn dáng vẻ vui mừng hiếm thấy của Hoàng đế bây giờ, liền đáp lại: "Rất giống Hoàng thượng, mắt và lông mày giống hệt."

Nụ cười trên mặt Hoàng đế dần tan, đáy mắt dường như có chút hoảng hốt. "Nếu như lớn lên giống gạch nung của nó thì càng tốt."

Lý Đức Toàn luôn rất hiểu ý của Hoàng đế nhưng giờ nghe câu này lại thấy mơ hồ khó hiểu, không biết vì sao Hoàng đế lại nói như vậy.

Giường mát

Vì Hoàng đế đang ngủ trưa nên những người không phải giờ trực đều về phòng của mình. Đang là thời điểm nắng nóng trong năm, trong phòng oi bức không chịu nổi. Hoạ Châu lấy nước mát rửa mặt, Lâm Lang thấy như vậy bèn nói: "Tỷ cứ rửa nước lạnh như vậy, lát nữa lại đau đầu cho xem."

Hoạ Châu nói: "Mát thế này thì mới dễ chịu chứ, không tin thì muội cũng thử đi!"

Lâm Lang đáp: "Đang lúc nóng nhất lại đi vớt nước lạnh lên, không bị bệnh mới lạ đấy."

Đang nói chuyện thì có có tiểu cung nữ được Lý Đức Toàn phái đến, nói với hai nàng: "Lý công công dặn là phiên Hoạ Châu tỷ tỷ đi một chuyến đến Tử Cháp Khố. Trời nóng nên chuẩn bị áo lụa cho Hoàng thượng thay khi dậy."

Hoạ Châu đáp lời, thấy tiểu cung nữ kia đi rồi mới nói thầm: "Bên ngoài trời nóng chết người, vậy mà chọn đúng tỷ đi làm việc này."

Lâm Lang cầm chiếc quạt lụa trắng, khẽ lắc đầu. "Tỷ đi theo đường nhỏ ấy, tuy hơi xa một chút nhưng lại có bóng râm."

Hoạ Châu nói: "Dù gì cũng là mệnh khổ."

Lâm Lang cười khúc khích. "Trông cái kiêu lười của tỷ kìa!" Nàng vừa nói vừa đưa quạt lên che miệng, ngáp một cái.

Hoạ Châu nói: "Đừng khoá cửa, dù gì thì giờ này cũng chẳng có ai đến **đau**. Lúc tỷ quay về cũng đỡ phải gọi cửa."

Nàng đáp: "Vậy muội chỉ khép lại thôi nhé!"

Sau khi Hoạ Châu đi thì Lâm Lang đóng cửa, ngả người trên chiếc sập gỗ, cầm tập thơ của Ngô Mai Thôn lên đọc, hai mắt trĩu dãn, tay tê, cuối cùng cũng ngủ mất. Trước nay nàng ngủ không sâu, chỉ chợp mắt một lúc thì chợt bừng tỉnh. Hình như có gì đó khang khác. Có một bóng người cao ngất đang đứng trước sập, trên người mặc bộ áo dài màu lam nhạt bằng lụa Hồ Châu cực kỳ quen mắt, mang theo một hương thơm thanh khiết, mát lạnh. Bước chân của Hoàng đế rất nhẹ nhàng nhưng vẫn làm nàng tỉnh lại. Hình như nàng vẫn buồn ngủ, tóc mai hơi rối, đai lưng tuột mất một nửa, thật khiến người ta yêu thương. Vì giật mình nên nàng vẫn cuộn người ở đó, quên nhúc nhích. Hoàng đế cười cười. "Ở đây nóng như vậy mà nàng còn đắp chăn à?"

Một lúc sau nàng mới trả lời: "Không đắp chăn thì còn ra thể thống gì chứ?"

Y thấy nàng quay mặt giận dỗi, hơi cau mày, cười nhẹ rồi thuận theo nàng: "Ừ, không đắp chăn thì còn ra thể thống gì!" Trên mặt nàng lấm tấm mồ hôi, nước đang trắng cũng ửng hồng, y bèn cầm lấy chiếc quạt bên gối, quạt cho nàng, miệng nói: "Thật là nóng!"

Nàng thấy không được tự nhiên nên cầm lấy chiếc quạt, quạt cho y. Y nói: "Phòng nàng nóng quá!" Y giơ tay cởi khuy trên vạt áo. Không hiểu sao nàng bỗng đặt chiếc quạt xuống, đứng dậy định đi, không ngờ lại bị y cầm chặt tay. Y cười, hỏi nàng: "Nàng đi đâu?"

Nàng đáp khẽ: "Nô tỳ gọi người đến hầu hạ Hoàng thượng."

Hoàng đế nhìn vẻ mặt điềm nhiên của nàng, không kìm được giữ lấy chiếc cằm với đường nét xinh đẹp kia, cảm thấy mềm mại vô cùng, lòng hấn rung động, không khỏi nói nhỏ: "Nàng đúng là ngang ngạnh, để xem trẫm trừng phạt nàng thế nào!"

Nàng giãy ra theo bản năng, khẽ nói: "Người ta biết đấy!"

Hoàng đế "ồ" một tiếng. "Đều đang ngủ trưa cả, không ai biết đâu."

Nàng chỉ thấy tim đập ngày càng nhanh, cố nói: "Lát nữa Hoạ Châu về..."

Hoàng đế đáp: "Bây giờ nàng ta không thể về được." Thấy vẻ mặt nàng hơi kinh ngạc, hấn cười cười, giải thích: "Trẫm nói rồi, nàng ta không về thì tất nhiên sẽ không về được."

Nàng hiểu ra, còn muốn nói thêm thì thấy bàn tay nóng hổi của y áp lên làn da nàng. Nàng vừa lo lắng vừa lúng túng giãy giụa nhưng không thoát ra được, đành nói: "Buổi chiều Hoàng thượng còn phải nghe giảng nữa."

Hoàng đế lại "ừ" một tiếng rồi nói: "Để bọn họ đợi đi!"

Bé con

Thái hoàng thái hậu nương theo ánh sáng chiếu vào qua cửa sổ bằng thủy tinh để nhìn, Tô Mạt Nhĩ vội đi lấy mắt kính lão của phương Tây đến, đeo

vào giúp người. Thái hoàng thái hậu ngắm cẩn thận rồi nói: “Đứa trẻ này thật là giống Huyền Diệp.”

Tô Mạt Nhĩ cười, đáp: “Vừa nhìn đã biết tiểu a ca có phúc lớn.”

Thái hoàng thái hậu giơ tay thắt lại dải lụa vàng bên ngoài tã, hỏi: “Hoàng thượng có nói gì không?”

Tô Mạt Nhĩ đáp: “Tông Nhân phủ trình lên hai chữ “Dận Tự”. Hoàng thượng không nói gì ạ!”

Thái hoàng thái hậu lại hỏi: “Vậy Hoàng thượng có đến Trữ Tú cung không?”

Tô Mạt Nhĩ trả lời: “Không ạ!”

Thái hoàng thái hậu vừa trầm ngâm vừa nói: “Từ lúc đây tháng đến hôm nay đã được trăm ngày, vẫn chưa đến sao?”

Tô Mạt Nhĩ cười, đáp: “Nô tỳ nghe Lý Đức Toàn nói là Hoàng thượng không tới Trữ Tú cung, trước đó, lúc nghe thấy là một vị tiểu a ca thì rất vui mừng, nhưng sau này cũng chỉ có Quý chủ nhân thường cho chút quà theo quy củ. Hoàng thượng thì chưa hề ban thưởng.”

Thái hoàng thái hậu khẽ cười. “Ngươi đã bao che cho nó đủ rồi, không cần phải nói đỡ cho nó nữa.”

Tô Mạt Nhĩ đáp: “Nô tỳ không dám!”

Thái hoàng thái hậu nói: “Cứ coi như nó thưởng nhưng không ghi chép lại thì cũng không sao. Ngoài ngăn nó không biết chừng mực thì ta cũng không ngăn nó làm gì cả. Nó là Hoàng đế, một khi không biết chừng mực

thì chính là đại sự liên quan tới giang sơn xã tắc. Dù tạm thời nó chưa bỏ được cũng không sao, chỉ cần từ nay về sau nó coi như người xa lạ thì bà lão như ta cần gì phải khiến người ta ghét chứ!”

Tô Mạt Nhĩ đang muốn đáp thì cung nữ bẩm Hoàng đế đến thỉnh an. Hoàng đế vừa bãi triều, thời tiết vào tháng Sáu nóng bức, Hoàng đế chỉ mặc áo lụa màu vàng, ở thắt lưng cũng chỉ thắt một túi nhỏ đeo dây lưng, trông rất thoải mái. Sau khi Hoàng đế hành lễ, Thái hoàng thái hậu nói: “Bé tiểu a ca tới đây cho Hoàng thượng nhìn một lát.”

Hoàng đế vốn đã ngồi ngày ngắn, nghe thấy vậy thì dường như hơi bất ngờ, lại giống như chợt nghĩ ra chuyện gì đó, thân thể hơi run. Bà vú đã ôm đứa trẻ đến, báo tên hoàng tử theo quy củ: “Dận Tự thỉnh an Hoàng thượng!”

[©STE.NT](#)

Hoàng đế vẫy vẫy tay, ra ý bảo bà vú đứng lên. Thái hoàng thái hậu liền nói: “Con vẫn chưa nhìn thấy đứa bé đúng không?”

Hoàng đế đã giơ tay ra. Bà vú giật mình vì hoàng gia chú trọng bé cháu chứ không bé con, Hoàng đế cũng chưa từng bế hoàng tử. Nhưng lúc bà vú đang chần chừ thì Hoàng đế đã đỡ lấy đứa bé. Y chưa từng bế trẻ con nên tư thế có chút cứng nhắc. Y nhìn gương mặt đang say ngủ của con trai, trong mắt dần hiện lên vẻ dịu dàng, mang chút dè dặt, phần nhiều trông giống như đang vui vậy.

Tô Mạt Nhĩ nói: “Trong các vị a ca, Bát a ca giống Hoàng thượng nhất.”

Hoàng đế buột miệng nói: “Miệng và cằm giống ngạch nương nó.” Nói xong y lại ngẩn ngơ nhìn đứa trẻ. Tô Mạt Nhĩ vội ra hiệu với bà vú, bà vú liền cười, nói: “Đã khiến Hoàng thượng mệt rồi ạ!” Rồi duỗi tay bế lấy đứa

nhỏ. Hoàng đế nói chuyện cùng Thái hoàng thái hậu một lúc mới trở về Càn Thanh cung.

Sau bữa ăn, Hoàng đế nghỉ trưa. Lý Đức Toàn vẫn hầu hạ ở bên. Tây noãn các yên ắng, chỉ có từng đợt khói trắng tản ra từ chiếc lư hương lớn trên nền đang đốt hương An Túc, càng khiến người ta buồn ngủ. Lý Đức Toàn không dám nhắm mắt, cố gắng lấy lại tinh thần. Bất chợt cảm thấy có gì đó khác lạ, quay đầu liền nhìn thấy Hoàng đế đang lặng lẽ đi ra ngoài. Hấn giật nảy mình, vội vàng nói: “Sao Hoàng thượng đã dậy rồi?”

Hoàng đế đáp: “Trẩm nóng quá, không ngủ được, người đi dạo cùng trẩm một lát.”

Lý Đức Toàn không ngừng thăm mắng trong lòng, miệng cười, nói: “Hoàng thượng, lúc này ngoài trời đang nắng chang chang, càng nóng hơn.”

Hoàng đế “ừ” một tiếng, đáp: “Người càng ngày càng biết làm việc đấy!”

Lý Đức Toàn tiếp lời: “Nô tài chỉ sợ Hoàng thượng bị cảm nắng, vậy thì nô tài tội đáng chết vạn lần.”

Hoàng thượng nói: “Người còn dài dòng nữa thì không cần chết vạn lần đâu, trẩm chỉ cần người chết một lần là đủ rồi.”

Về mặt Lý Đức Toàn như đưa đám, hấn nói: “Hoàng thượng xin hãy thương lấy nô tài. Thời tiết nắng nóng thế này, dưới ánh mặt trời gay gắt, nếu như không truyền kiệu... Nô tài tuyệt đối không dám.”

Sắc mặt Hoàng đế trầm xuống. “Người còn dám mặc cả với trẩm?”

Lý Đức Toàn sợ hãi nằm bò ra đất, dập đầu: “Nô tài không dám!”

Hoàng đế nói: “Vậy thì đi thôi!” Rồi bước ra ngoài.

Lý Đức Toàn vội vàng theo sau, giọng khẽ cầu xin: “Hoàng thượng xin nghe câu này của nô tài! Hoàng thượng...” Hấn kìm giọng đến mức lí nhí: “Nô tài có một ý này, bây giờ nô tài đi truyền vệ chủ nhân đến Dưỡng Tâm điện. Nếu Hoàng thượng không muốn ngủ trưa, vậy mời Hoàng thượng khởi giá đến thư phòng.”

Dưỡng Tâm điện cách thư phòng không xa, Hoàng đế ngẫm nghĩ rồi dừng bước, nói: “Cút đi!”

Lý Đức Toàn vui mừng, dập đầu đáp: “Tạ ơn Hoàng thượng!”

Ebook phi lợi nhuận được làm bởi DTV Forum. Để download thêm các ebook truyện ngôn tình khác, hãy truy cập:

<http://www.dtv-ebook.com>